

PENDRAGON

Tập sáu NHỮNG
DÒNG SÔNG
ZADAA
THE RIVERS OF ZADAA

Cuối cùng,
Bobby Pendragon
có chấp nhận
định mệnh của mình?

NEWYORK TIMES BESTSELLER
Hơn
1 triệu bản
Pendragon
đã được
bán hết!

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

D.J. MacHale

Những Dòng Sông Zadaa

Series Pendragon tập 6

D. J. MacHale

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33
CHƯƠNG 34
CHƯƠNG 35
CHƯƠNG 36
CHƯƠNG 37
CHƯƠNG 38

Giới thiệu sơ lược:

Cuộc chiến thứ sáu là ngay tại lãnh địa Zadaa, quê hương của Loor. Pendragon đã phát hiện ra những đổi thay nơi chính mình. Không còn là 1 cậu nhóc nghịch ngợm khoái mấy trò vui nhộn hào hứng. Pendragon đã trở thành một chàng trai trẻ, bắt đầu xem cuộc truy đuổi Saint có ý nghĩa lớn hơn nhiều những cuộc phiêu lưu mạo hiểm. Và Pendragon cũng hiểu rằng, là lữ khách nghĩa là mình đã **sở hữu những quyền năng lạ lùng** mà không có người bình thường nào có được. Và Pendragon hiểu rằng mình **đã... yêu** - một tình yêu sâu đậm, mãnh liệt...

NHẬT KÍ #20 ZADAA

Một trận đấu tàn bạo. Nhưng ngẫm lại, có trận đấu nào mà không tàn bạo đâu? Mình nghĩ, trận đấu này dường như đặc biệt ô nhục, là vì nó dựa trên một chuyện quá đỗi tầm thường. Chỉ là chuyện mấy lít nước. Ít ra, đó là những gì mình nghĩ vào thời điểm đó. Chỉ là nước sinh hoạt hằng ngày. Hoàn toàn không như bạn tưởng: một toán chiến binh chuyên nghiệp chiến đấu vì mạng sống đâu. Những gì đang xảy ra trên lãnh địa Zadaa này không như vậy. Tại đây, nước quý hơn lương thực, quý hơn kho báu. Thậm chí quý hơn cả sinh mạng con người. Mình biết điều đó. Vì mình đã thấy người ta liều mạng chỉ để có được mấy giọt nước quý giá.

Điều gì đã tạo nên tình trạng hỗn loạn này?

Mark và Courtney, mình xin lỗi vì đã lâu rồi không viết nhật kí để gửi cho hai bạn. Mình nghĩ, sau khi mình kể lại tất cả những gì xảy ra từ sau nhật kí trước, hai bạn sẽ hiểu bắt đầu là một trận đấu. Vì sao. Từ khi tới Zadaa, mình không có nhiều thời gian để suy nghĩ, chứ đừng nói đến nhớ lại mọi chuyện để viết. Bây giờ phải viết vì mình lại sắp lên đường, bước vào một hành trình dài trước mắt. Mình đã cố tránh, nhưng giờ không còn chọn lựa nào khác. Bắt đầu từ ngày mai, cuộc sống trở nên rất khác đối với mình – đòi một Lữ khách, và bắt đầu một đời mới, hiểm nghèo hơn. Mình biết, dường như vô lí, nhưng đó lại là sự thật. Trước khi kể cho hai bạn nghe về chuyện đó, mình cần phải cho hai bạn biết những gì đã xảy ra từ khi mình hạ xuống Zadaa. Hai bạn cần biết tất cả, để hiểu vì sao mình chọn con đường sắp phải vượt qua. Có thể viết ra sẽ giúp mình tự hiểu ra rõ ràng hơn một chút.

Hắn hai bạn chẳng ngạc nhiên khi biết Saint Dane đang có mặt tại đây. Mình đã đụng đầu với hắn. Cuộc gặp gỡ chẳng tốt đẹp gì. Nhưng sẽ nói sau. Mình cũng đã đoán được ra, bước ngoặt tại Zadaa này là gì. Theo mình, chuyện này có liên quan tới vấn đề nước... chính xác hơn là thiếu nước. Mình đoán chắc kế hoạch quỷ quái của Saint Dane trên lãnh địa này gắn chặt với vụ nước khó khăn mà người dân tại đây đang chịu đựng. Tóm lại, cuộc truy lùng để ngăn chặn Saint Dane huỷ hoại toàn thể Halla của tụi mình, đã dẫn tới Zadaa. Đây là thách thức tiếp theo của tụi mình. Vì vậy tụi mình phải lên đường.

Trước hết mình kể cho hai bạn nghe về trận đấu xảy ra ngay sau khi mình tới đây. Đây là một chuyện quan trọng, vì nó là một thí dụ nhỏ của vấn đề lớn hơn mà mình đã phát hiện trên lãnh địa này. Hơn nữa, còn là vì: một trong những chiến binh liên quan tới trận đấu là bạn của mình. Loor. Lữ khách của Zadaa.

Khi đi dọc con phố dơ bẩn của Xhaxhu, Loor ra lệnh:

- Thận trọng, Pendragon. Đi trong tối, đừng nhìn vào mắt bất kì ai. Một Rokador bị bắt gặp đi trong thành phố là rất nguy hiểm.

Mình cảm râm:

- Nhưng tôi đâu phải là một Rokador.

- Đừng cãi. Cứ làm theo lời tôi.

Mình không cãi, vì biết cô ta nói gì. Trong khu vực này của Zadaa có hai thị tộc. Thị tộc Batu sống trong những thành phố trên mặt đất. Họ là chủng tộc da đen, vì nhiều thế hệ đã sống dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời sa mạc. Loor là một người Batu. Thị tộc kia là Rokador. Họ sống dưới mặt đất, trong những đường hầm chằng chịt như mê cung, trải khắp Zadaa. Họ không là loại chuột chũi hay gì gì khác đâu. Trái lại họ là những con người thực sự văn minh. Nhưng chắc hai bạn cũng có thể đoán được, sống trong lòng đất họ không bị rám nắng. Người Rokador có nước da sáng sủa. Vì vậy với màu da trắng và mái tóc nâu nhạt, trông mình rất giống một anh chàng Rokador. Và vì có sự hiềm khích nghiêm trọng giữa hai chủng tộc, nên tự làm mình thành một kẻ vô hình trên mặt đất là một ý kiến khôn ngoan. Loor đã bắt mình phủ kín đầu và hai cánh tay dưới một bộ đồ sẫm màu, nặng chình chịch, rất tuyệt để cải trang, nhưng nóng nực không chịu nổi. Mình phỏng đoán, nhiệt độ trung bình tại Xhaxhu chắc phải là 90 độ F (khoảng 32°C). Trong những ngày... mát mẻ! Vì vậy mình ướt sũng như con quỷ dưới địa ngục. Hay ít ra, như một con quỷ trong phòng tắm hơi mà... lại mặc áo choàng mùa đông.

Mình hỏi Loor:

- Không ai có thể thay thế cô được sao? Ý tôi là chúng ta còn phải lo những chuyện quan trọng hơn.

Loor nhìn thẳng, tiến bước, hàm nghiền chặt. Mình đã từng thấy kiểu nhìn này. Cô có một cuộc đấu phía trước. Mình biết hai bạn có thể hình dung được vẻ mặt của cô ta, vì khó mà quên được ngoại hình của Loor. Từ lần đầu gặp cô ta tại Denduron, mình đã cao thêm được vài phân, nhưng Loor vẫn cao hơn mình một chút. Mái tóc thường buông dài tới thắt lưng của cô, giờ ngắn hơn, chỉ còn tới vai. Mình đoán, mái tóc dài đã bị cắt ngắn trong thời gian huấn luyện. Hai bạn biết rồi đó, Loor là một chiến binh mà. Tại Zadaa, người ta gọi giai cấp chiến binh là "Ghee". Lần đầu mình gặp Loor, cô ấy còn là một chiến binh đang trong thời kì huấn luyện. Sau đó, cô được thăng cấp lên chiến binh thực thụ. Mình đoán cô ta giỏi nhất lớp. Tài năng Loor là cỡ đó. Thân hình cô gái này rất bền. Mình đang so sánh với những thân hình ú ừ đó. Chẳng khó khăn gì để nhận ra điều đó, vì bộ giáp bằng da thú nhẹ nhàng để lộ ra rất nhiều phần cơ thể. Mặc giáp bằng kim loại nặng nề như các Hiệp Sĩ Bàn Tròn sẽ không bay bổng được tại Zadaa nóng như thiêu như đốt này. Bạn sẽ bị nấu chín như món thịt heo Spam đóng hộp ngay. Giả dụ như Spam được nấu, điều này mình không chắc lắm. Nhưng dù sao, hai bạn hiểu ý mình chứ. Chiến binh tại đây cần được "che chắn", nhưng phải thoáng mát. Không như mình, phải trùm kín mít trong cái chăn len phát khiếp lên được.

Trong khi di chuyển xuôi con phố, cơ bắp cánh tay và cặp chân dài của cô nổi cuồn cuồn, làm ánh mắt cô càng thêm phần dữ dội. Mình đoán, khi trở thành một chiến binh nhà nghề, người ta có một thân hình lực sĩ để nể tương xứng với lãnh địa.

Sau cùng, Loor mới trả lời câu hỏi của mình:

- Tôi phải đấu hôm nay, không còn lựa chọn nào khác. Tôi là người kế tiếp trong cuộc đấu luân phiên.

Mình quạu:

- Luân phiên? Cô là ai? Cầu thủ giao banh trong trận đấu bóng chày à? Bảo họ thay đổi lịch đấu đi. Tìm một cầu thủ khác. Vì nếu có chuyện gì xảy ra cho cô thì...

Loor ngắt lời:

- Nếu tôi không đấu, các cấp chỉ huy Ghee sẽ đánh giá tôi là một kẻ hèn nhát và tôi sẽ bị trục xuất tới một thuộc địa ngoài sa mạc. Hoặc... may mắn hơn. Họ sẽ xử tử hình tôi.

- Ôi trời! Thế thì đành bó tay.

Cuối cùng Loor cũng nhìn mình, nói:

- Đừng lo Pendragon. Định mệnh của chúng ta là ngăn chặn Saint Dane. Tôi sẽ không để bất cứ điều gì cản đường chúng ta đâu.

Mình tin cô ấy, nhưng không có nghĩa là mình sẽ không lo.

- Loor!

Tiếng gọi phía sau làm chúng mình cùng quay lại. Saangi đang đuổi theo. Không rõ chức vụ chính thức của cô bé này là gì, nhưng mình đoán, trên Trái Đất Thứ Hai, các bạn sẽ gọi cô ta là cận vệ của Loor. Giống như một tiểu đồng nhỏ theo hầu các hiệp sĩ vậy. Các chiến binh Ghee của Zadaa hoạt động rất giống những hiệp sĩ thời xưa, nhưng... không có những bộ giáp thép cứng còng như lon thịt hộp.

- Chị quên cái này!

Saangi nói như hụt hơi, đưa cho Loor một bao da nhỏ cỡ một bi-đồng nước. Thật ra, vật đó chính xác là một bi-đồng đầy nước.

Loor nghiêm khắc nói:

- Không. Chị không thể...

- Nhưng chị sẽ cần nước nếu cuộc đấu trở nên cam go.

- Đem ngay về nhà tôi. Và đừng để ai thấy cô với cái bình nước này.

Khi Loor nói bằng giọng đó thì đừng kể nào làm cô nổi sùng lên. Ít nhất kẻ đó là mình. Mình nghĩ Saangi cũng quá hiểu chuyện đó. Cô bé xuôi vai tiu nghiu. Cô ta chừng mười bốn, chỉ kém mình vài tuổi, với làn da đen của người Batu. Nhưng không giống Loor, tóc cô cắt ngắn như một cậu con trai. Bộ đồ đơn giản, màu tối, giống như quần áo Loor, nhưng bằng vải thay vì bằng da. Sẽ có ngày, cô bé khoác lên bộ quần áo của một Ghee chiến binh, nhưng cho tới khi đó, công việc của cô là săn sóc Loor.

Ồ quên. Saangi còn một việc khác nữa. Cô là phụ tá của Loor. Cô bé biết tất cả về Lữ khách và nhiệm vụ ngăn chặn Saint của tụi này. Mình thấy Saangi quá trẻ để lãnh trách nhiệm này, nhưng nghĩ lại thì trở thành một Lữ khách, mình cũng chỉ mới mười bốn tuổi. Tuy nhiên, Saangi giống như một đứa trẻ háo hức hơn là một chiến binh tương lai, một người có thể giúp chúng mình chống lại một con quỷ đang huỷ hoại thế giới. Nhưng chỉ có mình nghĩ thế thôi.

Loor dịu giọng nói:

- Đừng bức xúc thế chứ Saangi. Chị rất cảm kích vì em đã quan tâm tới chị. Nhưng giải khát trong cuộc đấu, chị thấy là không đúng.

Saangi gật đầu:

- Em hiểu rồi. Nhưng đừng bắt đầu cuộc đấu trước khi em đến nhé!

Nói xong, cô bé hấp tấp chạy ngược trở lại. Loor nhìn theo, nói:

- Nó còn trẻ quá. Mong sao nó không phải biết đến những nguy hiểm chúng ta đang gặp phải.

- Nay, cô và tôi cũng chưa thực sự là già đâu. Mới đây thôi, tôi cũng chẳng biết gì nhiều.

Tiếp tục bước, Loor liếc nhìn mình. Mình rảo bước theo cô, hỏi:

- Chính xác thì mục đích của cuộc đấu này là gì?

- Một cuộc đua tài. Anh đã thấy nước quý thế nào trong thành phố này rồi. Tình hình đã trở nên tuyệt vọng. Điều này làm chúng tôi quay ra chống đối lẫn nhau.

- Ý cô là Batu chống đối Rokador?

- Còn tệ hơn thế. Từ khi những dòng sông ngầm khô cạn, người Batu đánh nhau để tìm kiếm nước. Các gia đình cương quyết canh giữ từng chút nước dự trữ. Xóm giếng đánh nhau chỉ vì một vùng nước đọng sau mưa.

Chỉ một thoáng nhìn quanh đã cũng đủ để xác minh những lời nói của Loor. Lần đầu tiên tới Xhaxhu, mình đã thấy thành phố là một ốc đảo màu mỡ xanh tươi giữa sa mạc. Những máng nước trong chảy dọc đường phố. Những cây cọ mơn mớn, những vườn treo đầy màu sắc, thậm chí những suối phun nước tạo thành những mẫu hình phức tạp quanh những tượng đá đồ sộ. Nhưng giờ đây, thành phố khô cạn. Khô khốc như xương. Máng nước trống trơn, chỉ tro toàn cát bụi. Vườn hoa biến mất. Những cây cọ đang chết dần chết mòn. Từ sa mạc, cát thốc qua thành phố, đóng ụ trên mỗi góc đường. Bước qua Xhaxhu, mình không thể ngăn được tưởng tượng đây là những gì chắc chắn giống như các thành phố cổ Ai Cập đã trải qua khi sa mạc bắt đầu xâm lấn. Nếu cứ cái đà này, thì mình có thể tưởng tượng đến cái ngày thành phố Xhaxhu bị chôn vùi dưới cát, chờ đợi nền văn minh tương lai phát hiện.

Loor nói tiếp:

- Đó cũng là nguyên nhân chia rẽ giữa các Ghee chiến binh. Một nửa trung thành với nhiệm vụ. Chúng tôi bảo vệ Xhaxhu và hoàng gia Zinj.

- Còn nửa kia?

- Họ cũng có cùng mục đích. Nhưng với một phương thức khác. Hoàng gia mong muốn vượt qua tai họa này một cách hoà bình. Nhưng một số chiến binh Ghee cho rằng, hy vọng duy nhất của chúng tôi để sống còn là tiến hành cuộc chiến với người Rokador bên dưới. Họ khẳng định người Rokador đã ngăn dòng nước. Mỗi ngày, số người nổi loạn ngày càng nhiều hơn. Nếu tình trạng khô cạn nước này tiếp tục, tôi sợ là sẽ có chiến tranh.

- Nghe như trong vụ này có bàn tay của Saint Dane.

- Tôi đồng ý. Hẳn đã phát hiện một thời điểm dễ bị tổn thương nhất trong lịch sử của chúng tôi. Vấn đề là: hẳn sẽ làm gì để tình hình tệ hại thêm.

- Đó luôn luôn là một câu hỏi của chúng ta. Hãy cho tôi biết, cuộc đấu này là thế nào.

- Mới phát hiện ra một cái giếng. Chưa biết lượng nước là bao nhiêu. Có thể là một mét, hoặc

cũng có thể giếng đó dẫn tới một dòng suối. Việc ai sẽ kiểm soát giếng làm nổ ra một cuộc tranh luận. Các chiến binh Ghee nổi loạn muốn nắm quyền kiểm soát, để củng cố thêm sức mạnh trong việc chuẩn bị tấn công Rokador. Còn những chiến binh Ghee trung thành với hoàng gia thì muốn phân phối đều nguồn nước cho tất cả dân chúng thành phố Xhaxhu.

- Vậy đây là cuộc đấu giữa các Ghee chiến binh?

Loor rầu rĩ nói:

- Đúng thế.

- Cô đứng về phe nào?

- Tôi muốn tin là mình đứng về phe lãnh địa Zadaa. Nhưng trong trường hợp này, tôi trung thành với hoàng gia. Có nhiều lí do làm tôi không muốn nhìn thấy chiến tranh.

- Tôi đã nghe cô nói điều này.

Hai đứa mình im lặng trên suốt chặng đường còn lại. Loor cần giữ sức cho cuộc đấu. Mình cần tránh sự chú ý, phòng xa một Ghee khát khô cổ tưởng mình là Rokador, nhào vào nện như tử. Loor dẫn mình tới một quảng trường thành phố trống trơn toàn cát, bao quanh là những ngôi nhà cao bằng sa thạch. Những ngôi nhà đó làm mình nhớ lại những tấm hình của những ngôi đền Maya cổ ở Trung Mỹ. Chúng vươn cao như những kim tự tháp bậc thang, trên đỉnh là một mái bằng. Có những ngôi nhà vươn cao tới mười tầng. Trên tất cả các tầng đều chạm trổ những hình tượng. Mình chỉ có thể đoán: Đó là những danh nhân Batu trong quá khứ. Hầu hết đều trông giống như những chiến binh dữ tợn, tay nắm cung tên hay một cây giáo. Trông những bức tượng này thật... kém vui.

Chính giữa quảng trường là một suối phun nước trang trí lộng lẫy, nhưng tất nhiên, khô khốc. Suối nước có pho tượng một Ghee chiến binh, lớn hơn người thật, đang chiến đấu với một quái vật khổng lồ giống như một con mèo có... hai cái đầu! Quái vật đứng bằng hai chân sau, vươn cao khỏi đầu người chiến binh, móng vuốt xoè ra, sẵn sàng xé xác.

Mình bảo:

- Con quái này nhìn quen quen. Chẳng có lẽ...

- Rất có lẽ. Vì trước đây anh đã thấy nó rồi. Đó là quái zhou. Cái máy ở Veelox đã moi nó ra từ tâm trí tôi, và...

Mình kêu lên:

- Con Bọ Thực Tế! Nhớ rồi! Khi phóng ra từ Nguồn Sáng Đời Sống, nó giống như vật này. Cô nói là mấy con quái này có thật?

Loor chưa kịp trả lời, một hồi kèn lệnh trỗi vang. Nhìn lên, mình thấy mọi người đang tụ tập trên những tầng nhà giống như kim tự tháp. Mình hỏi:

- Sao không có ai trên mặt đất vậy?

- Vì cuộc đấu diễn ra trên mặt đất.

- Ồ! Tôi nghĩ là tôi cũng không muốn có mặt tại đây.

- Anh không nên quanh quẩn gần đây thì hơn.

- Nhưng tôi muốn thấy những gì xảy ra. Tôi sẽ thận trọng.

Nếu có sợ, Loor cũng không để lộ ra mặt. Sau những gì chúng mình đã từng trải qua, chưa một lần mình thấy cô ta thật sự sợ hãi. Loor thật lạ thường. Hay tinh táo một cách lạ thường.

Mình ngáp ngừng:

- Vậy thì... ừ... thắng nhé. OK?

Hoàn toàn tự tin, Loor nói:

- Tôi luôn luôn thắng.

Mình không muốn chúc cô may mắn, vì cảm thấy như vậy sẽ đem lại xui xẻo. Biết là ngớ ngẩn, nhưng làm sao cắt nghĩa được. Tách khỏi Loor, mình tìm cầu thang lên ban công của một tầng thứ nhất. Bước lên thang chẳng thú vị gì. Mình phải đảm bảo sao cho cái áo choàng dài phủ kín đầu và hai cánh tay. Mồ hôi nhỏ giọt xuống mắt, rất dễ sợ. Nóng kinh khủng luôn!

Tìm một chỗ kín đáo dưới bóng một pho tượng, mình đứng đó, nhìn xuống những diễn biến bên dưới. Ngó xuống quảng trường, mình có cảm giác mọi người đang ở trong một đấu trường. Khán giả chật cứng các tầng nhà bao quanh quảng trường làm cho sự tưởng tượng đó hoàn hảo hơn. Chẳng biết người dân Xhaxhu thật sự quan tâm tới kết quả trận đấu, hay vì họ không còn việc gì làm hay ho hơn để giết thời gian. Dù sao, những người hiện diện cũng tỏ ra khá lịch sự.

Có lần mình, nhìn quanh đám đông, mình thấy một điều lạ lùng. Càng nghĩ, mình càng e ngại. Mọi người quanh mình đều mặc đồ mùa nóng. Quần ngắn, áo băng vải nhẹ. Mình thấy một số Ghee chiến binh trong đám đông nổi bật bởi họ mặc áo giáp nhẹ màu đen giống Loor. Còn tất cả những người khác đều mặc quần áo thoáng đãng. Trừ... mình và một người nữa.

Tầng trên mình, ẩn dưới bóng râm của một pho tượng, một người mặc áo choàng phủ kín đầu. Mình nghĩ, không nhiều người thấy hắn, vì họ đều chăm chú nhìn xuống quảng trường. Mình là một trong số hiếm hoi đang ở trong một vị trí có thể nhìn thấy hắn. Hay á? Không biết rõ, nên mình cứ gọi là "hắn". Áo choàng của hắn sẫm màu, nhưng không đen, trông giống màu đỏ tía rất đậm hơn. Dù kẻ bí mật này là ai, mình cũng biết hai điều: Một, hắn cũng không muốn ai nhìn thấy như mình. Hai, hắn rất quan tâm tới cuộc đấu sắp diễn ra. Thật sự, mình còn biết một điều nữa. Trừ khi hắn là một quái nhân, nếu không hắn cũng đang nóng phát điên như mình. Nhưng điều đó chỉ làm sự hiện diện của hắn càng thêm đáng quan tâm.

Tiếng kèn hiệu lệnh lại nổi lên. Đám đông bỗng im phăng phắc. Từ hai phía quảng trường, các đấu sĩ tiến vào. Mỗi nhóm có ba Ghee chiến binh đi cùng nhau, đầu ngẩng cao, Loor là một trong số họ. Cô cũng là thiếu nữ duy nhất. Điều đó làm mình hãnh diện đến bất ngờ, và thêm... sờ sợ. Càng sợ hơn là vì tất cả đều cầm vũ khí. Trước đây, mình đã được xem một trò chơi chiến tranh tại Zadaa. Trong cuộc đấu đó, các đấu sĩ sử dụng những cây gỗ ngắn làm vũ khí, đánh rơi những cọc gỗ sơn màu của đối thủ. Giống như trò cướp cờ hơn là một cuộc chiến thật sự. Nhưng lần này thì không. Trong quảng trường khô cằn bụi bặm này, mỗi chiến binh đều một tay cầm cây khiên nhỏ, một tay cầm đoản kiếm... sắc bén.

Kiểm sắc đồng nghĩa với... máu đổ. Tim mình nhảy loạn lên. Cuộc đấu này không là trò chơi.

Hai nhóm gặp nhau gần suối nước, giữa quảng trường, đưa kiếm lên chào nhau, rồi lùi bước lại. Đám đông hoan hô chấp nhận. Một chiến binh Ghee khác bước vào quảng trường, sải bước

giữa hai nhóm, chào nhóm của Loor, rồi chào nhóm kia. Anh ta nhìn lên đám đông, tuyên bố:

- Cuộc thách đấu đã được quyết định. Phần thưởng thắng thua đã rõ ràng.

Mình ngờ anh ta sẽ gào lên: “Chúng ta hãy làm rung động quảng trường!” . Nhưng không, anh ta chỉ tiếp tục:

- Bên nào chiến thắng sẽ nắm quyền kiểm soát giếng mới được phát hiện. Cuộc đấu sẽ theo đúng tập quán lâu đời của Ghee. Chiến thắng sẽ dành cho chiến binh cắt đứt hai đầu.

Đám đông lại hoan hô. Hai đầu gối mình mềm nhũn. Mình có nghe lầm không? Mấy gã này sẽ chặt đầu này, rồi phăng thêm một đầu khác? Mình muốn gào lên, muốn nhảy xuống, muốn kéo Loor ra khỏi đó. Chuyện này thật điên rồ! Mình cảm thấy hoàn toàn, tận cùng tuyệt vọng. Mồ hôi mình càng đầm đìa hơn.

Tay Ghee phát ngôn viên la lớn:

- Nhân danh lòng dũng cảm, chúng tôi chào các bạn!

Hắn chào nhóm ba người kia, rồi tới Loor và nhóm của cô. Đám đông hoan hô rầm rầm. Ruột mình thắt lại. Rất có thể chỉ vài phút nữa Loor sẽ chết. Chết vì cái gì? Một ngụm nước ư? Gã phát ngôn viên nhanh nhẹn rút lui khỏi đấu trường. Lập tức, hai toán chiến binh đối diện nhau, đưa kiếm lên chào lẫn nữa.

Mình muốn gào lên: “Ngừng lại”. Nhưng điều đó cũng ngu ngốc như toàn bộ cảnh tượng này. Mắt không rời đối thủ, hai nhóm chiến binh lui xa nhau. Đám đông lặng như tờ. Một sự yên lặng kì quái. Có tới một ngàn người trên bao lan quanh quảng trường, nhưng trong khoảng khắc đó, âm thanh duy nhất mình nghe chỉ là tiếng gió từ sa mạc thổi qua thành phố Xhaxhu khô cằn.

Tiếng kèn lại trỗi lên. Cuộc đấu bắt đầu.

NHẬT KÍ #20

(TIẾP THEO)

ZADAA

Trên quảng trường đất bụi khô khốc, hai nhóm chiến binh gườm gườm đối diện nhau. Tất cả trông đều đáng sợ trong bộ giáp da đen của Ghee. Cơ bắp cuồn cuộn, đoản kiếm sắc bén, mắt lạnh lùng gắn chặt vào đối thủ. Mình chẳng thấy gì khác biệt giữa nhóm trung thành với hoàng gia Xhaxhu và nhóm nổi loạn muốn phát động chiến tranh với Rokador. Tất cả đều trông giống như... những chiến binh. Loor là cô gái độc nhất trong số họ, nhưng không có nghĩa là cô yếu thế. Không đâu. Mình đã từng thấy cô cho những gã cao lớn hơn đo ván. Nhưng sáu chiến binh loạn đả bằng gươm kiếm, chuyện gì chẳng có thể xảy ra.

Liếc trộm lên gã đang nhìn xuống từ tầng trên, nhưng mình không rõ mặt, vì hắc núp dưới cái áo choàng đồ tía. Không biết hắc có phải là một Rokador, cũng đang lẫn lút như mình không? Nhìn hắc đứng đó làm mình nhận ra: mặc áo choàng trong cái nóng khủng khiếp này còn nổi bật hơn là cử binh thần bước đi với màu da trắng sáng dưới ánh mặt trời. Thật ra, điều đó không thành vấn đề. Vì chẳng ai quan tâm tới mình và hắc. Mọi con mắt đều tập trung vào quảng trường, chờ đợi màn chém giết.

Các chiến binh đứng im phăng phắc. Có phải đó là dấu hiệu bắt đầu cuộc đấu? Có tiếng còi nổi lên không? Có một trọng tài bước ra phẩy tay làm hiệu không? Hay có thể là màn tấn công thành lình ngay khi đối thủ sơ hở? Ruột gan mình nháo nhào lên với ý nghĩ: những chiến binh kia sẽ chiến đấu cho đến khi có hai cái đầu bị cắt cụt. Thậm chí mình chưa bao giờ chịu nổi cảnh những con bò mộng bị đâm vào cuối những trận đấu bò. Vậy đã đủ thấy ghê rồi. Ý nghĩ con người bị chặt đầu thật quá khủng khiếp. Khủng khiếp hơn nữa: một trong số người có thể bị chặt đầu có thể là Loor. Ý nghĩ đó làm mình mụ mẫm cả người. Cứ như trong một giấc mơ. Một giấc mơ thật sự tồi tệ.

Hai nhóm cứ đứng im lìm như vậy trong một thời gian tưởng như bất tận. Mình nóng ruột chết được. Bao giờ mới bắt đầu? Một lúc sau, mình có câu trả lời. Nhưng những gì xảy ra không giống như mình tưởng. Mà còn... khiếp hơn nhiều!

Sự yên lặng bị xé toang bằng một âm thanh gớm ghiếc mình chưa từng nghe thấy bao giờ. Như tiếng thét lạnh lạnh giận dữ của một loài vật ghê tởm. Sự thật...đúng như vậy. Đám đông nín thở khi hai cánh cửa dưới một ngôi nhà mở toang và một con quái zhou đem ngòm phóng vào quảng trường.

Ui daaa!

Sự nguy hiểm mới chỉ bắt đầu tăng tốc. Quái vật rất giống bức tượng đặt giữa quảng trường. Đó là một con mèo khổng lồ, có phần lớn hơn những klee trên lãnh địa Eelong, kích cỡ bằng con người. Nếu đứng dựng lên bằng hai chân sau, con vật này cao hơn Loor đến một mét rưỡi. Bàn chân nó to đùng, với sáu móng cong vòng – mình thấy rõ vì những móng vuốt xòe ra sẵn sàng hành động. Con quái gần như đen tuyền, nhưng bộ lông lóng lánh của nó có những đốm màu đỏ ứa ra từ những vết thương nhỏ khắp người. Mình đoán người ta đã đâm nó nhiều lần, làm nó nổi sùng lên chiến đấu, giống như người ta vẫn làm với một con bò mộng. Phỏng đoán

của mình có vẻ hợp lí, vì rõ ràng con quái này đang rất muốn một mảnh thịt của bất kì ai. Ngay khi quái vật nhảy ra, hai cánh cửa lập tức đóng sầm lại. Ai đó ở bên trong không muốn cậu bé hư đốn này quay đầu phóng ngược lại, truy lùng kẻ đã đâm đầy lỗ lên mình nó. Con quái có mình trên bốn chân, nhìn quanh tìm mồi để nhai. Nó gầm lên dữ tợn, để lộ ra những cái nanh sắc như lưỡi dao cạo. Miệng mình khô khốc.

Mình nhắc lại, sợ hai bạn quên, quái zhou có tới hai cái đầu, cả hai đều có những cái nanh dài và sắc như nhau. Hai đầu hành động tách biệt, ngó quanh bằng bốn con mắt sáng rực. Mình tự hỏi, đầu nào kiểm soát toàn cơ thể. Nếu một đầu muốn đi sang phải, đầu kia lại quẹo trái. Ồi! Chắc ngộ lắm há. Toàn bộ sự kiện này sẽ rất thú vị, nếu Loor không ở dưới đó để...bị ăn thịt.

Hai nhóm chiến binh bắt đầu hành động. Họ nắm gươm, che khiên phòng vệ. Mình nhận ra ngay là họ không chủ tâm đánh nhau. Cuộc đấu này là đấu với quái zhou. Hai cái đầu sẽ bị chặt. Gã phát ngôn viên đã tuyên bố rồi. Đáng lẽ mình phải đoán ra đó là hai cái đầu của quái vật chứ. Cuộc thách đấu thật ra là nhóm nào sẽ lấy được hai cái đầu. Lúc đầu mình cảm thấy nhẹ lòng, vì Loor không rơi vào cảnh ngặt nghèo, bị giết bởi một anh chàng Ghee. Nhưng nỗi lo sợ cô bị con mèo hai đầu giết chết lập tức chiếm chỗ cảm giác nhẹ lòng đó. Chết kiểu gì cũng là...chết.

Hai nhóm vây quanh con quái vật. Nó hất đầu sang hai bên, nhìn họ. Sau vài giây suy tính, con quái ngừng nhe nanh, khom mình, đuôi ve vẩy như... ừm... như một con mèo tức giận. Mình không thể biết chắc nó đang sợ, sắp đầu hàng, hay đang chuẩn bị phóng tới.

Nhóm của Loor tấn công trước. Một chiến binh quăng sợi dây, như một tay cao bồi tung thòng lọng, quăng lên một cái đầu của quái vật. Đám đông gào lên hoan hô. Nhưng trước khi nhóm của Loor có hành động tiếp theo, nhóm đối thủ đã kịp tận dụng cơ hội. Một chiến binh của họ nhảy lên lưng con zhou, vung kiếm đâm xuống lưng con mèo hai đầu. Chiến thuật hơi bị dở. Chỉ một cái đầu zhou bị nhóm của Loor khống chế, đầu còn lại vẫn “tự do” truy tìm kẻ quấy rối. Gã chiến binh chưa kịp trở tay thì “cái đầu rảnh rỗi” của quái zhou đã vặn ngoắt thành một góc độ mà mình không thể tưởng tượng là nó có thể làm được. Chắc gã chiến binh trên lưng quái zhou cũng không nghĩ là nó có thể làm được, nếu không anh ta đã chẳng ngu đến mức ở ỉ ra đó. Nó ngoạm một phát ngay chân kẻ hành hạ nó. Gã chiến binh rú lên đau đớn. Anh ta bất ngờ đến không thể vung gươm. Quái vật giật mạnh anh ta ra khỏi lưng, đong đưa đầu... với cái chân của gã chiến binh còn dính trong mồm nó, thân hình chủ nhân của cái chân đong đưa theo.

Nhìn anh ta bị vung vẩy như một món đồ chơi thật dễ sợ, nhưng mình không muốn bỏ sót bất cứ điều gì, nên vẫn phải cố nhú mắt nhìn. Mình biết là chết nhất, nhưng ngôn từ không thể diễn tả hết sự kinh tởm đến ngần nào. Vài giây sau, con quái phun anh ta rơi phịch xuống đất. Áo giáp tả tơi, toàn thân đầm đìa máu, nhưng anh ta còn sống. Nhóm của Loor nắm sợi dây, kéo con zhou khỏi người chiến binh bị thương. Nó chống lại, nhưng bị Loor và đồng đội lôi ra, để hai chiến binh của nhóm kia chạy vào cứu đồng đội. Theo mình, hành động đó đúng là một tinh thần thượng võ. Nhóm của Loor đã cứu mạng đối thủ.

Nhưng đồng đội của chiến binh bị thương dường như không quan tâm. Không ai tới giải cứu cho anh ta. Họ để mặc anh nằm hấp hối tại đó. Mình không biết điều nào tệ hơn: nhìn anh ta gần như bị cắn thành hai mảnh, hay thấy bạn bè không thêm cứu mạng anh ta. Điều này nói cho mình biết rất nhiều về những chiến binh Ghee muốn gây chiến với người Rokador. Họ là những con người máu lạnh... đúng loại người mà Saint Dane rất khoái móc ngoặc. Phải ghi nhớ: hãy coi chừng những chiến binh Ghee nổi loạn.

Tình hình trở nên xấu hơn. Quái vật thỉnh thoảng nhảy vọt lên không, nhanh tới nỗi làm đám đông nghẹt thở. Mình cũng ná thở luôn. Con quái này vút lên theo chiều thẳng đứng, làm nhóm của Loor bị bất ngờ. Nó giật sợi dây khỏi tay Loor và một chiến binh. Chiến binh thứ ba không

may, sợi dây vẫn còn cuốn trên cánh tay. Con quái ngựa đầu ra sau, kéo anh chiến binh ngã xuống đất. Động tác tiếp theo của con quái vật là vung chân đập xuống. Anh chàng khốn khổ cố lẩn người tránh, nhưng vướng víu vào sợi dây của chính mình, anh ta không thể di chuyển nhanh nhẹn được. Không như nhóm của Loor, nhóm chiến binh đối thủ không có một hành động nào để cứu anh ta. Mình không ngạc nhiên.

Nhưng Loor, không chút ngập ngừng, nhảy tới con quái, đưa tấm khiên tới trước. Một tay cô nện tấm khiên vào đầu nó, tay kia chém mạnh lưỡi kiếm. Cả hai cái đầu đều quay lại sau, vừa bất ngờ vừa đau đớn. Loor chớp thời cơ, xoay mình, chặt đứt sợi dây giữa người đồng đội và con zhou. Chiến binh còn lại kịp kéo bạn đứng dậy, lùi ra xa, trước khi quái vật kịp tấn công lại.

Hiệp một, phần thắng nghiêng về quái vật. Hiệp hai nghiêng về Loor. Nhưng con quái vật có vẻ không hề hấn gì, còn cả hai nhóm chiến binh đều có người bị thương. Mình không biết, nếu không có cách nào hạ được con quái vật, chuyện gì sẽ xảy ra. Cuộc đấu này kết thúc như thế nào? Sẽ đấu tới khi cả hai phe đều chết?

Đến lượt quái vật hành động. Loor đã làm nó đau, làm nó nóng máu. Nó đã bị kích động. Nó muốn phục thù.

Nó nhào vào Loor.

Trước khi cô kịp nhận ra mình bị tấn công, con quái phóng cú đánh bất ngờ, xé bả vai cô. Loor phóng ra xa, làm rơi thanh kiếm. Quá nguy hiểm. Cô chỉ còn tấm khiên nhỏ nhoi vô dụng. Quái vật đuổi theo. Loor cần trợ giúp. Vừa lẩn khỏi con mèo hai đầu, cô vừa la lên với đồng đội:

- Sợi dây.

Trong khi hai đồng đội rượt theo sợi dây, cô nhảy lên, lao sang hướng khác. Con zhou không bị lừa. Nó theo sát cô. Loor chạy như bay tới gã chiến binh bị thương của đối phương. Cô ấy định làm gì vậy? Quái vật nhảy vọt lên không. Loor nhào xuống đất, cuộn người, lăn tới, lấy con dao trong tay gã chiến binh bị thương. Hay quá! Loor lại có vũ khí! Con quái lao xuống tấn công. Loor xả kiếm ngay chân nó. Quái vật rống lên đau đớn, rơi bịch xuống. Đầu - hai đầu - xuống trước. Mặt - hai cái mặt - vùi trong đất.

Loor lăn ra xa, một lần nữa cô lại thoát chết. Nhưng quái vật chưa chết. Còn lâu mới chết. Loor đứng bật dậy, vừa định quay trở lại với đồng đội, thì một chiến binh đối thủ ôm ghì lấy cô. Không thể tin được! Cô không hề để ý đến cú tấn công của hắn ta. Đám đông la ó nhưng gã chiến binh vẫn không ngừng lại, tiếp tục giật thanh kiếm khỏi tay cô, mình nghĩ hắn cho rằng đó là vũ khí của nhóm hắn. Loor chưa kịp phản ứng, hắn đã chạy về cùng đồng đội. Mình ghét mấy thằng cha này quá. Bây giờ Loor lại không có vũ khí trong tay.

Con quái đã đứng dậy lại. Đồng đội của Loor đứng phía bên kia quảng trường, tay nắm sợi dây, sẵn sàng hỗ trợ. Loor đứng một mình, cách xa họ. Quái vật đã tỉnh táo lại, thăm dò quảng trường với hai cái đầu, và... phát hiện ra Loor. Cô đứng ngoài khoảng trống, hoàn toàn không có gì để phòng thủ. Quái zhou khom mình, như một con mèo chuẩn bị phóng tới. Mình tưởng Loor hết đường thoát. Mình đã lầm. Trước khi nó nhảy tới, Loor chạy nước rút về phía quảng trường, tới bức tượng trong cái suối phun khô nước.

Mình la lên cứ như Loor cần được nhắc nhở:

- Chạy đi!

Tới nơi, cô leo lên bức tượng chiến binh Ghee chiến đấu với một zhou. Đám đông say mê theo dõi. Loor đã trở thành người được ái mộ. Mình không hiểu cô sẽ làm gì trên đó, có lẽ để có

thêm được chút thời gian. Hy vọng con quái không biết leo. Nếu nó leo được, Loor sẽ... xong đời. Đồng đội của cô không biết phải làm gì. Còn nhóm đối thủ chắc chắn sẽ không tìm cách tiếp tay cho cô. Loor đang leo lên... tử lộ. Một từ rất chính xác.

Khi Loor đang leo lên được một phần tượng, mình thấy có người chạy qua quảng trường. Lúc đầu mình tưởng là một chiến binh, nhưng nhìn lại, mình thấy thêm người tham gia vào cuộc đấu. Đó là Saangi, hộ vệ của Loor. Cô bé này làm gì ở đây? Chắc chắn có dự tính gì đó, vì cô bé không có vũ khí, đang cúi đầu co giò chạy tới. Nhưng dù có vũ khí, Saangi cũng không thể đương đầu nổi với quái vật zhou. Nhưng một điều thật rõ ràng: cô bé này rất gan dạ.

Bên kia pho tượng, con zhou khom mình, lừ lừ tiến bước. Nó cảm thấy không cần hấp tấp, hay móng vuốt quá vướng víu nên không chạy được? Dù là gì thì nó cũng đang tới gần Loor. Dự tính của Saangi là gì, cô bé phải hành động ngay mới kịp. Cô chạy tới nơi Loor đã làm rơi thanh kiếm, nhặt lên, quay mình, phóng lại pho tượng.

Vừa quãng cao thanh kiếm, Saangi vừa la lên:

- Loor!

Loor nhìn lên vừa đúng lúc thanh kiếm đang bay tới. Trong một thoáng giây, tim mình chùng xuống, vì nghĩ Loor sẽ bị lưỡi kiếm của chính cô đâm trúng. Mình lại lầm. Loor đón bắt thanh kiếm trên không như một cầu thủ nhà nghề bắt bóng. Mình thấy Saangi cũng khá xuất sắc. Nhưng chỉ riêng động thái ẩn tượng này sẽ không thắng nổi cuộc đấu.

Quái vật không e dè nữa. Nó xông tới. Màn tấn công quyết định đã bắt đầu. Loor đã gần lên tới điểm cao nhất – hai cái đầu của tượng đá. Một điều làm mình thắc mắc, rõ ràng pho tượng không cao lắm. Nếu quái vật chỉ nhảy cao bằng nửa những cú nhảy trước của nó, thì dù Loor có vũ khí hay không, nó dư sức tóm được cô.

Nhưng đồng đội không làm Loor thất vọng. Trước khi con mèo to lớn nhảy cú quyết định, họ quãng dây thòng lọng vào chân nó. Con quái chăm chú nhìn Loor nên không thấy sợi dây bay tới. Hai chiến binh giật mạnh, giữ con mèo không nhảy lên được. Con quái kinh ngạc nhìn xuống sợi dây...

Và Loor hành động.

Cô nhảy vọt khỏi pho tượng, xuống lưng quái vật. Không như cố gắng bắt thành trước đây của chiến binh đối thủ, vũ khí của Loor đã trúng đích. Mình nghĩ, lưỡi kiếm đã trúng đích trước khi chân Loor chạm tới lưng con quái. Sức mạnh của cú nhảy làm lưỡi kiếm lặn sâu vào lưng nó thấu tới chuôi. Nhìn phản ứng của cả hai cái đầu – đầu đón bất ngờ - vừa lạ lùng vừa khiếp đảm. Thân thể nó cong vồng lên thành hình, hất tung Loor khỏi lưng.

Cô ngã phịch xuống, lăn mình đứng bật dậy, sẵn sàng hoàn tất công việc.

Quá muộn. Ngay khi cô bị hất xuống, hai chiến binh đối thủ đã nhảy lên lưng con zhou đang bị thương. Sử dụng kiếm, họ chặt phăng hai cái đầu đang hấp hối. Mình phải quay mặt đi, không muốn thấy cảnh này tí nào. Nhờ tiếng huyền não của đám đông, mình cũng không phải nghe tiếng gào rú khi chuyện đó xảy ra. Một nửa đám đông hoan hô vì đã thắng trận đấu, nửa kia la ó vì người chiến thắng thực sự - Loor - sẽ bị mất giải thưởng. Tất cả vấn đề là: ai đã chặt hai cái đầu. Loor và đồng đội đã hạ quái vật, nhưng họ không lấy được đầu. Quá máy móc, nhưng đó là qui luật. Mình thấy không công bằng, nhưng mình mừng vì Loor sống sót.

Mình đứng quay lưng lại quảng trường, không muốn tưởng tượng cảnh ghê sợ đang diễn ra trên mặt đất. Ngược lên tầng trên, mình thử nhìn thái độ của kẻ quan sát lạ lùng với cái áo

choàng đổ tía ra sao. Hẳn thuộc phe nào? Hoan hô hay chế giễu?

Mình không có câu trả lời, vì hẳn đã không còn ở đó nữa.

NHẬT KÍ #20

(TIẾP THEO)

ZADAA

Saangi ra lệnh:

- Đừng nhúc nhích. Nếu chị cứ ngọ nguậy thế này chỉ kéo dài lâu hơn thôi.

Lần đầu tiên mình nghe một người ra lệnh cho Loor. Hay có lẽ phải nói là, lần đầu tiên mình thấy Loor tuân lệnh. Saangi là một cô phụ tá nhỏ tuổi hơn, nhưng thái độ của cô bé như một bà mẹ nghiêm khắc sẵn sóc con cái. Loor bứt rứt ngồi im, trong khi Saangi khâu vết thương trên cánh tay cô. Mình nói thật đó. Kim. Chỉ. Da. Ghê quá! Vết thương do con quái zhou gây ra không sâu, nhưng đủ nghiêm trọng cần phải khâu lại. Với những chiến binh tầm cỡ như thế này, thì đó là chuyện nhỏ. Thậm chí, Loor không hề nhăn mặt. Nhưng mình phải quay đi, nếu không phát ói ra sàn nhà Loor mất. Như vậy... hơi bị mất lịch sự.

Saangi biết. Cô bé hỏi:

- Anh có sao không, Pendragon?

Mình nói dối:

- Nhảm nhò gì. Tôi còn thấy nhiều vết thương khiếp hơn nhiều.

Loor và Saangi nhìn nhau. Họ biết mình cố làm bộ tỉnh. Cần phải thay đổi đề tài, nếu không sẽ bị lộ tẩy mất. Mình nói:

- Những gì diễn ra tại đó không công bằng. Đáng lẽ cô phải là người thắng cuộc.

Loor bảo:

- Anh nói đúng. Không công bằng. Đáng lẽ Saangi không nên can thiệp vào.

Câu trả lời làm mình bất ngờ. Nhìn Saangi, mình thấy cô bé không phản ứng.

Loor tiếp:

- Ngay khi Saangi vào cuộc, trận đấu đã kết thúc. Người ngoài không được phép can thiệp vào. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra sau đó, đội chúng tôi cũng vẫn sẽ là đội thua.

Mình kêu lên:

- Nhưng Saangi đã cứu mạng cô.

- Tôi sẽ phải tìm ra cách để cứu mạng mình.

Mình không cãi. Sự thật, rất có thể cô làm được.

- Tôi phải nói với cô một điều: theo tôi, toàn bộ chuyện đấu với Zhou Đường như... hơi bị quá khích. Họ đã phát hiện ra trong cái giếng đó có bao nhiêu nước?

Loor rầu rĩ:

- Giếng khô! Ngay sau khi cạn kiệt, chẳng có mạch nước nào tuôn lên nữa.

- Vậy là sáu chiến binh Ghee liều mạng giết một quái vật hai đầu để... chẳng được gì?

- Nước chỉ là cái có. Tình trạng căng thẳng đang lớn dần trong nội bộ Ghee. Hôm nay là vấn đề nước. Chẳng bao lâu nữa là vấn đề cai trị tương lai của Xhaxhu và Zadaa.

Mắt vẫn chăm chú vào những mũi khâu, Saangi nói thêm:

- Rồi có thể là tới Halla.

Mình hỏi:

- Cô có ý kiến gì về Saint Dane trong vụ này không?

Loor nhìn thẳng mắt mình, trả lời:

- Chưa. Đó là lý do anh đang có mặt tại đây.

Đúng. Đó là lý do mình có mặt tại nơi này. Ngồi trong căn hộ bụi bặm, nóng hôi hổi, trong một kim tự tháp bằng đá, nơi cư ngụ của giai cấp chiến binh, trên một lãnh địa toàn sa mạc, xa cách quê hương hàng nhiều năm ánh sáng, nhìn bạn mình đang được khâu vá vết thương, để cùng nhau tìm cách ngăn chặn một con quỷ tàn phá tất cả những gì hằng có. Đúng, có thể tóm tắt tình hình là thế. Chợt ý nghĩ nhìn công việc vá víu thịt da không còn gì là quá ghê sợ nữa.

Loor nói:

- Pendragon, các Lữ khách đã hoàn tất tốt nhiệm vụ. Anh cũng vậy. Nhưng bây giờ trận chiến đến với lãnh địa quê hương tôi. Tôi không có ý nói là Zadaa giá trị hơn những lãnh địa khác, nhưng nếu bảo: Zadaa đối với tôi không quan trọng hơn là tôi nói dối. Chúng ta sẽ không thất bại tại đây. Saint Dane sẽ bị ngăn chặn.

Cô nói đúng. Ít ra là phần Lữ khách. Cho đến lúc này, chúng mình đã hoàn tất tốt nhiệm vụ ngăn chặn mưu đồ của Saint Dane kiểm soát Halla. Denduron, Cloral, Trái Đất Thứ Nhất và Eelong đều là những thắng lợi. Hẳn đã cố gắng đẩy những lãnh địa đó vào hỗn loạn, và lần nào tội mình cũng có thể dập tắt dã tâm của hân. Chỉ một lần thất bại xảy ra tại Veelox. Lãnh địa đó suy sụp vì con người đã chọn sống trong một thế-giới-ảo-huyền-tưởng, thay vì sống trong thực tế. Aja Killian, Lữ khách tại đó, vẫn đang cố gắng hết sức giữ cho Nguồn Sáng Đời Sống của mấy siêu vi tính hoạt động và dân chúng còn sống. Hy vọng duy nhất của chúng mình về lãnh địa đó là, phải làm cho Saint Dane thất bại... vĩnh viễn. Có thể, tới lúc đó, chúng mình mới có thể trở lại Veelox, giúp Aja tái thiết lãnh địa này.

Bốn chúng mình chơi một, nhưng chẳng hề đơn giản. Chúng mình đã bắt Saint Dane phải quay lưng lại những lãnh địa đó, nhưng chiến thắng luôn phải trả với một giá đắt. Mình không thể ngăn được cảm giác rờn rợn rằng: để dành được chiến thắng, Saint Dane đã lần lượt tĩa dần lực lượng của tội mình. Một câu cách ngôn cổ đã nói thế nào về việc thắng một trận đánh nhưng thất bại trong cuộc chiến nhỉ? Vì lãnh địa nào cũng quan trọng, nên cuộc chiến này không chỉ là một trận đánh. Vấn đề rõ ràng là tội mình không còn mạnh như trước đây, mà cuộc chiến thì vẫn còn quá nhiều cam go. Cậu Press của mình đã mất. Cha của Vo Spader cũng

không còn. Bà Osa và ông Seegen đều đã bị giết. Viết ra những điều này, mình càng nhận thức nhiều người đã hy sinh đến tận cùng để ngăn chặn Saint Dane như thế nào. Mình không biết cảm giác của mình lúc này là buồn rầu hay tức giận nữa. Có lẽ cả hai. Có một chút sợ hãi để tính toán một cách chín chắn. Đừng bao giờ quên sợ hãi.

Nhưng nào chỉ có thế. Spader và ông Gunny đã bị kẹt lại Eelong khi ống dẫn sụp đổ. (Mình không muốn gọi lại những vấn đề nhức nhối đó, nhưng nếu phải tóm tắt lại, mình không thể không nhắc lại tất cả những chuyện đó. Xin lỗi.) Tại Eelong, chúng mình đã học được bài học cay nghiệt: không thể xáo trộn các lãnh địa với nhau, và chỉ Lữ khách mới có thể sử dụng ống dẫn. Không chỉ hai Lữ khách bị kẹt lại đó, mà ống dẫn sụp đổ đã giết chết Kasha, Lữ khách của Eelong. Cô ta là Lữ khách đầu tiên trong thế hệ tội mình phải chết. Hy vọng Kasha là trường hợp cuối cùng. Trong lúc đang viết những dòng này, mình nhìn cái bình nhỏ bằng bạc, lưu giữ tro cốt của Kasha. Mình thề, sẽ có ngày mình đưa cô trở lại Eelong. Mình vẫn nuôi hy vọng, bằng cách nào đó, ống dẫn được sửa chữa, hoặc sẽ phát hiện được ống dẫn khác. Không chỉ để đưa tro cốt trở về, mà còn để giải thoát Spader và ông Gunny. Mình cần họ. Cần vô cùng. Nhưng không điều khiển được ống dẫn. Chỉ còn biết hy vọng.

Cho đến bây giờ, tất cả những Lữ khách mình đã gặp đều là những con người khác thường. Mỗi người đều được chọn từ ngay trên lãnh địa quê nhà của họ, để làm nhiệm vụ ngăn chặn âm mưu điên rồ của Saint Dane. Cậu Press cho mình biết, Saint Dane cũng là một Lữ khách. Nếu đúng vậy, mình tự hỏi hắn đến từ lãnh địa nào? Đó có phải là lãnh địa do tội ác ngự trị không? Quê hương của Saint Dane có phải là một nơi mà sự tàn bạo, giết chóc, độc ác là chuyện bình thường? Biết đâu so sánh với những kẻ khác trên lãnh địa đó, hắn là... người tốt. Nếu quả vậy thì khủng khiếp quá.

Không hiểu sao mình lại viết những điều này cho hai bạn. Hai bạn đã biết tất cả rồi mà. Mình nghĩ, ngồi đây, chuẩn bị bắt đầu một chương mới trong đời, nó giúp mình nhìn lại và kiểm tra lại tất cả những gì đã qua. Đôi khi mình nghĩ là mình đã hoàn tất khá tốt công việc. Với một kẻ vẫn không hiểu vì sao được chọn làm Lữ khách – đừng nói chi tới thủ lĩnh Lữ khách – mình có thể hãnh diện về cách mình đã giúp làm hỏng kế hoạch quỷ quái của Saint Dane. Nhưng lại có những lúc, thường là những đêm trằn trọc, mình cảm thấy như đầu mình bị quá tải. Mình đã từng phải đưa ra những quyết định khắc nghiệt, và đó không phải là những quyết định luôn luôn đúng đắn. May mắn là còn có những Lữ khách khác gỡ rối cho mình, những khi mình làm hỏng chuyện. Tuy nhiên, mình vẫn không khỏi lo sợ là sẽ có lúc mình hành động quá sai lầm. Lúc đó tội mình sẽ không kịp trở tay, và sẽ hoàn toàn thất bại trước Saint Dane.

Điều lo sợ này làm mình nhiều đêm mất ngủ.

Quá nhiều nguy hiểm, thậm chí tưởng tượng cũng thấy khó. Saint Dane đang cố gắng điều khiển số phận của mọi thứ hằng tồn tại, hay sẽ tồn tại. Mọi thứ! Thậm chí mình không thể hiểu hết về khái niệm Halla, nói chi hiểu nổi những kẻ ma quái như Saint Dane, chỉ muốn hủy hoại Halla. Trước khi cậu Press đưa mình xa khỏi Trái Đất Thứ Hai, trách nhiệm lớn nhất của mình là làm bài tập ở nhà và... đi đổ rác. Thậm chí nhiều khi mình cũng không đổ rác. Bây giờ, đừng một cái, mình phải lãnh đạo những con người – lực lượng duy nhất ngăn chặn hiểm họa tiêu diệt tất cả những sự sống. Mà mình thì... mới mười sáu tuổi! Đó là mình nghĩ vậy thôi. Vì mình đã mất hết dấu tích thời gian rồi. Khỏi phải nói, chắc chắn là mình thà ở nhà để... đi đổ rác.

Nhưng đó không là... chuyện phải thế thôi. Chỉ còn một cách giữ cho đầu mình được tỉnh táo, là đừng lo lắng về chuyện mình mong muốn mọi thứ theo cách nào, mà hãy xử trí với những gì như vốn dĩ vậy. Ngập trong tất cả những cảm giác như thế, nên mình phải nhìn về phía trước. Nhưng quá khó! Vì mình không thể không thắc mắc chuyện gì đã xảy ra với gia đình mình. Cả con chó Marley của mình nữa. Mình ước ao tất cả chuyện này chưa hề xảy ra. Nhưng nó đã thật sự xảy ra rồi. Mình đang ở đây. Rất có khả năng Saint Dane cũng đang ở đây.

Vì vậy, tụi mình vẫn phải tiếp tục.

Loor gắt bảo Saangi:

- Đủ rồi. Nó sẽ tự lành thôi.

Saangi bỏ kim chỉ xuống, rồi thoa một lớp thuốc mỡ trong suốt dóp đáp lên vết khâu, nói:

- Thuốc này sẽ bảo vệ và giữ cho vết thương khô ráo.

Loor lại gắt:

- Chị biết rồi.

Mình có cảm giác Loor đã từng bị khâu vá vết thương rồi. Cô lấy một miếng vải màu vàng, cuốn quanh cánh tay, phủ kín vết thương. Chỉ cần có thể là cô ổn. Cô chân thành bảo Saangi:

- Cảm ơn em.

Saangi hỏi:

- Em nói thật lòng được chứ?

- Tất nhiên.

- Chiến tuyến đã phân định rõ ràng. Nhưng chị không chấp nhận điều đó. Cứ cố gắng tìm hiểu mọi phe phái, chị đã đặt mình vào một vị trí nguy hiểm. Bằng cách tự liên kết với tất cả mọi người, khi cuộc chiến diễn ra, có thể chị sẽ thấy không có ai bảo vệ mình.

Loor trầm ngâm gật đầu:

- Chị trung thành với hoàng gia Zinj. Vì chị tin rằng hoàng gia là hy vọng tốt nhất để tái lập hòa bình. Nhưng mối lo lắng lớn hơn chính là Saint Dane. Chắc chắn hắn đang hành động để đẩy Zadaa tới gần cuộc chiến. Trừ phi chúng ta tìm ra được mưu đồ của hắn, còn thì ai theo phe nào không là vấn đề, vì toàn bộ Zadaa sẽ bị tàn phá.

- Nhưng các Ghee đều đã chọn đứng về phía nào...

- Không quan trọng. Nếu muốn tìm ra Saint Dane, chúng ta phải đối thoại được với mọi phe phái. Đó cũng là lý do chị và Pendragon phải đi lúc này.

- Em muốn đi cùng hai người.

Loor đứng dậy, đôi chân dài duỗi thẳng. Thật không thể tin nổi cô vừa phải trải qua một trận đấu dữ tợn, suýt bị giết trên bốn lần. Với cô, tất cả chuyện đó chỉ là công việc trong ngày và đã trở thành dĩ vãng rồi. Dễ ẻ thật!

Loor ra lệnh cho Saangi:

- Không. Em ở lại đây. Bọn chị không đi lâu đâu. Pendragon, theo tôi.

Mình đứng dậy, nói với Saangi:

- Em nghe rồi đó.

Cô bé cảm rằm:

- Nếu khi chị cần giúp đỡ thì sao?

Loor nhặt lên cây gỗ dài mà mình từng thấy cô ta sử dụng như một vũ khí rất hiệu quả, gài vào đai sau lưng, nói:

- Saangi, em bắt đầu giống như một bà già khó chịu rồi đó. Chị và Pendragon đủ khả năng tự lo cho mình.

Thật tình mình mong Saangi cùng đi. Càng đông càng vui. Nhưng đây là việc của Loor, vì vậy mình làm thình. Saangi theo sát gót Loor ra cửa, lên tiếng phản đối:

- Pendragon không là chiến binh. Anh ấy không thể bảo vệ chị bằng em được.

Loor đứng phắt lại, làm Saangi suýt rụng phải cô:

- Đừng đánh giá lầm Pendragon. Em không biết anh ta bằng chị đâu.

Mình nghĩ Saangi có lý. Mình không là một chiến binh. Nếu có ai hy vọng mình bảo vệ Loor y như một “chiến binh” khi hữu sự, thì kẻ đó đã đặt niềm tin lầm người. Mỗi khi tình hình khó khăn, chính Loor mới luôn là người đã kéo mông mình ra khỏi “lửa”.

Saangi quay ngoắt lại, bắn cái nhìn lạnh tanh vào mình. Cô bé mới mười bốn tuổi, nhưng rõ ràng không thiếu vẻ tự tin. Với giọng đầy quyền uy, cô bé nói:

- Công việc hộ vệ và phụ tá của tôi là phục vụ chị Loor. Tôi tôn trọng nhiệm vụ của anh. Xin anh hãy tôn trọng nhiệm vụ của tôi.

Loor giận dữ kêu lên:

- Saangi! Em biết là đang nói với ai không?

- Không sao.

Mình bảo Loor rồi quay qua Saangi, mỉm cười:

- Saangi, tôi không thể bảo em đừng lo ngại, nhưng chúng ta đều đứng về một phe mà.

Saangi không nhượng bộ. Trùng trùng nhìn mình thêm một lúc, cô bé mới chịu lùi lại tránh đường, nói:

- Tôi mong cả hai sẽ trở về đây khi đêm xuống.

Mình vượt qua Saangi, để theo Loor ra phía cửa:

- Tuân lệnh, bà cụ non.

Rồi mình bảo Loor:

- Khiếp quá! Cô bé còn sếp sòng hơn cả cô.

Loor thấy chuyện đó chẳng có gì là khôi hài. Cô đưa cái áo choàng tối màu nặng chịch mình

đã mặc khi tới trận đấu zhou, nói gọn lỏn:

- Mặc vào.

Mình nghĩ, cô ta đang cố chứng tỏ: không kẻ nào qua mặt vị trí làm “sếp” của cô được.

Nhận cái áo, mình nói:

- Biết không? Cô giết tôi bằng cái áo này đấy.

Mình đang mặc bộ đồ trắng, mềm mại của Rokador. Áo khoác nhẹ nhàng, bắt chéo nơi thắt lưng và được buộc bằng một dải khăn vải, rất đồng điệu với cái quần cũng màu trắng. Và... đôi xăng-đan. Mình ghét xăng-đan. Với mình, xăng-đan chỉ dành cho những khúe lão cú nghĩ họ vẫn là dân hippy, hoặc dành cho những cô gái mặc sơ mi vải flanen kẻ ca-rô. Nhưng mình đâu có quyền lựa chọn. Người Batu thấy một thằng da trắng như mình lảng vảng trong thành phố đã đủ rắc rối, nếu thấy mình trong bộ đồ của họ còn nguy hiểm hơn. Chắc chắn họ sẽ kết tội mình là gián điệp. Bên trong, mình mặc cái quần đùi của Trái Đất Thứ Hai. Sau khi đã từng phải khoác lên người đồng giẻ rách ghê tởm của Eelong và không có... đồ lót, mình cảm thấy vô cùng thoải mái được trở lại với quần đùi và mặc quần áo vải của người Rokador. Thoải mái thật sự nếu... không phải tròng lên cái áo choàng nặng chịch, nóng nực để ngụy trang.

Mình đã kể là ở Zadaa nóng cỡ nào chưa nhỉ?

Mình hỏi Loor:

- Chúng ta sẽ đi đâu?

- Đi tìm hiểu chúng ta phải chống lại điều gì.

Tại mình ra khỏi căn hộ, bước qua sân chơi chính của trang trại chiến binh Ghee, để lại Saangi đang tức điên người nhìn theo. Mình bảo:

- Cô bé ấy cứng cỏi thật.

- Saangi rất nghiêm túc trong nhiệm vụ. Nó ước ao trở thành chiến binh, nhưng tôi e tính khí nó quá bốc đồng.

Mình trêu chọc:

- Bốc đồng đủ để bảo lãnh cô thoát khỏi vụ đấu với zhou.

Loor tỉnh bơ, không chút đếm xỉa tới vụ đó:

- Tôi đã bảo với anh: tôi sẽ có cách khác để hạ con quái đó mà!

- Phải rồi!

- Anh nghi ngờ à?

- Tôi hả? Không hề.

Mình cười cười. Mình khoái chọc tức Loor, nhưng sự thật không chút nghi ngờ chuyện cô ta sẽ tìm được cách hạ quái vật mà không cần tới sự trợ giúp của Saangi.

Loor đưa mình qua sân, qua những chiến binh Ghee. Một số đang tập thể dục, số khác đứng thành từng nhóm sôi nổi chuyện trò. Dù chia rẽ, nhưng họ vẫn sống chung trong cùng một trại. Không hiểu tình trạng này còn kéo dài được bao lâu. Nếu mâu thuẫn nặng nề hơn, sự chung sống của những người hùng nóng nảy này có thể trở nên căng thẳng, hoặc thành bạo lực. Giữa cái nóng như thế này, kín mít trong cái áo choàng giống hệt dân Eskimo, chắc trông mình như một thằng ngáo. Nhưng không ai ngăn tụi mình lại. Có lẽ không ai muốn gây chuyện với Loor. Hoặc với một tên Eskimo.

Cô dẫn mình tới một tàu ngựa. Mình chưa bao giờ thấy những con ngựa đẹp và mạnh mẽ như thế. Đây là những con ngựa bình thường, không giống những con zenzen thêm mấy lông chân như ở Eelong. Loor đóng yên cương bằng da lên hai con. Y chang yên cương miền Tây trên Trái Đất Thứ Hai của chúng mình. Nhảy lên ngựa, lập tức mình và Loor phóng qua đường phố Xhaxhu. Mình cảm thấy khá thoải mái trên lưng ngựa. Ngày còn nhỏ, cậu Press đã dạy mình cưỡi rồi. Sau đó, mình lại có nhiều dịp cưỡi ngựa trên những lãnh địa khác nhau. Mình thật sự thích thú. Trong thâm tâm, mình nghĩ, khi mọi chuyện này kết thúc, nếu có cơ hội về nhà, mình sẽ kiếm một con ngựa.

Song song bên nhau, Loor bảo mình:

- Anh đã từng thấy phần tốt đẹp nhất của Xhaxhu, bây giờ sẽ được thấy thành phố đã trở nên ghê rợn đến thế nào.

Như mình đã viết: thành phố khô khốc. Nhưng “khô” không bao trùm cả thành phố. Vẫn còn chút nước quý giá rỉ rả chảy trong vài máng nước, nhưng không đủ dập tắt cơn khát của mấy trăm thị dân Batu đang quì gối bên cái máng bằng đá, ngong ngóng chờ đợi được một chút xíu nước. Thậm chí có người nhào toàn thân vào máng, khốn khổ liếm từng giọt. Cảnh tượng thật náo lòng.

Người dân Xhaxhu mặc áo ngắn, màu sắc rực rỡ. Hồng, xanh nhạt, vàng, cam; với những chuỗi hạt quanh cổ và cánh tay áo. Lần đầu mình tới đây, tất cả hiện ra rực rỡ và sống động. Nhưng bây giờ, họ không có đủ nước tắm rửa, nói gì tới giặt giũ. Màu sắc rực rỡ trở nên dơ dáy, ảm đạm. ảm đạm là từ rất chính xác để miêu tả thành phố này. Hàng cộ mơn mớn xanh tươi hai bên phố, giờ như những cọc hàng rào chết khô. Không một tiếng nhạc. Chỉ loáng thoáng vài câu chuyện trò, chào hỏi. Toàn thành phố, và người dân của nó, dường như đang héo khô dần thành cát.

Mình hỏi Loor:

- Sao thế này? Trời hoàn toàn không mưa nữa sao?

- Đó chỉ là một phần thôi. Vì tại Xhaxhu này chúng tôi không lệ thuộc vào mưa. Chúng tôi sống nhờ vào những dòng sông ngầm Zadaa. Khó khăn thực sự là ở đó.

- Chuyện gì đã xảy ra với những dòng sông?

- Đó là vấn đề. Vấn đề quan trọng độc nhất. Câu trả lời sẽ quyết định tương lai của Xhaxhu và... lãnh địa Zadaa.

- Cả Halla nữa?

Loor nhún vai. Vẫn chưa có bằng chứng gì về Saint Dane trong vụ này, nhưng khi phát hiện một lãnh địa rối loạn, người dân khốn khổ, chuẩn bị chiến tranh, là những cơ hội cho Saint Dane lẫn quất đâu đó.

Mình hỏi:

- Nhưng vì sao lại xảy ra chuyện này?
- Tôi không biết. Đó là điều chúng ta phải tìm ra.

Hai đứa mình phóng ngựa ra ngoài vi Xhaxhu. Một bức tường đá đồ sộ bao bọc toàn thành phố. Mình phải nói là khổng lồ mới đúng. Bức tường này cao cỡ năm sáu tầng nhà, được làm bằng những tảng đá to lớn như những chiếc xe tải. Mình không dám tưởng tượng, khi xây dựng bức tường này, người ta đã phải lao động cật lực đến thế nào.

Như đọc được ý nghĩ của mình, Loor nói:

- Bức tường này để ngăn chặn những cuộc xâm lăng. Zadaa không chỉ có hai thị tộc Batu và Rokador. Nhưng chúng tôi là hai dân tộc văn minh nhất. Ngoài sa mạc có nhiều thị tộc sống như loài vật, chúng ăn lẫn nhau...
- Ý cô là họ ăn cắp của nhau để sống?
- Không. Tôi nói là chúng ăn thịt lẫn nhau. Nhiều thị tộc trên Zadaa... ăn thịt đồng loại.

Ồi! Thú vị thật!

- Các Ghee được huấn luyện để bảo vệ Xhaxhu, cũng là bảo vệ lòng đất của Rokador. Bức tường này là phòng tuyến đầu tiên của chúng tôi. Nó cũng bảo vệ môi trường nữa. Một cơn gió lốc bất ngờ có thể tung cát vào thành phố suốt mấy tiếng đồng hồ.

Khi ra khỏi một khoảng nứt trên tường (tường không có cửa), thấy những ụ cát khổng lồ dâng cao sát bên ngoài bức tường, mình hỏi:

- Giông lốc có thường nổi lên không?
- Rất thường. Nhiều khi liên tục. Bây giờ lực lượng phân tán như thế này, tôi không hiểu chúng tôi sẽ xoay trở sao khi có giông bão.

Mình thoáng tự hỏi: liệu Saint Dane có thể tạo ra được một cơn giông không. Nhưng chắc khả năng của gã này chỉ có giới hạn, mình nghĩ, hẳn không thể làm thay đổi thời tiết đâu. Ít ra là mình hy vọng thế.

Loor đưa mình ra khỏi thành phố mấy trăm mét, để tới một bức tường khác nhỏ hơn. Bức tường này không cao như bức tường bảo vệ quanh Xhaxhu, nhưng cũng dài. Tụi mình tới một góc tường, hai bên trái dài chừng một dặm.

Loor lên tiếng:

- Đây là điều tôi muốn anh được thấy. Nơi này là một trong những nông trại nuôi trồng thực phẩm cho người dân Xhaxhu.

Một phút sau, tụi mình phóng ngựa qua một lỗ tường hổng. Những gì mình thấy bên trong làm tim mình thót lại. Xhaxhu là một thành phố lớn với quá nhiều miệng ăn. Mình tưởng sẽ thấy những luống hoa màu như trên xà-lan nông nghiệp tại lãnh địa Cloral. Nhưng không. Mình chỉ thấy toàn cát. Quá nhiều cát. Chúng mình tiến tới giữa cánh đồng, tiếng vó ngựa lóc cóc vang lên. Nơi này trông giống một thán địa Ai-cập hoang tàn hơn là một nông trang. Trông trải đến quái lạ.

Chắc Loor biết mình đang nghĩ gì, nên cô nói:

- Nông dân đành bó tay. Không nước tưới, nên không trồng, không bón, thậm chí không cần cả ngăn cát nữa.

- Nông trang này quan trọng đến thế nào?

- Có bảy nông trại cung cấp lương thực cho Xhaxhu. Nhưng với nguồn nước ít ỏi còn có được, nông dân phải quay sang chăm sóc ba nông trại thôi. Tuy nhiên hoa màu trồng tại ba nơi này quá ít, không đủ cho toàn thành phố. Chúng tôi phải lạm dụng quá nhiều vào ngũ cốc dự trữ. Nhưng chuyện này cũng không thể kéo dài được bao lâu nữa. Sự thật là, chúng tôi đã cạn kiệt cái đói.

- Vậy xem như nông trại này rất quan trọng còn gì.

Đúng lúc đó một chuyện làm mình chú ý. Trước mắt mình nhiều mét, cát đang chuyển động. Một vật gì đó đang di chuyển dưới lớp cát. Một lúc sau, xa hơn mấy mét, lại thêm sự chuyển động nữa. Dù là gì, chúng có một đôi. Mình liếc nhìn Loor. Cô tỏ ra không lo lắng – nhưng có bao giờ Loor tỏ ra lo lắng đâu.

Mình bối rối hỏi:

- Loài quái quỷ gì lang thang ngoài sa mạc này vậy?

- Anh đã thấy lũ rắn quig ở cống ống dẫn rồi chứ?

- Ừa.

Mình ngập ngừng ừ hừ, chẳng khoái chuyện này chút nào. Nhưng Loor tỉnh bơ:

- Sa mạc này đầy rắn.

Rắn. Rắn là thứ kém vui nhất. Vừa định thúc ngựa vọt gấp ra khỏi đây, mình chợt nghe một tiếng động ngay phía sau. Chỉ là một tiếng thành thịch bình thường vô hại, nhưng vì mới một giây trước, hàng trăm mét quanh mình không hề có một âm thanh, cho nên bất kỳ tiếng động nào cũng có nghĩa là... nguy hiểm. Nhất là lại có rắn đang trườn đi dưới cát. Quay phắt lại, mình tưởng sẽ thấy mấy con rắn ngoi khỏi cát, tấn công. Nhưng thật bất ngờ, không chỉ có hai đứa mình tại đây.

Đứng sau chúng mình là hai người mặc áo choàng trắng. Đầu phủ kín như để tránh ánh sáng gay gắt của mặt trời sa mạc. Cả hai đứng dạng chân, tay cầm một thanh sắt, chắc chắn để làm vũ khí. Mình vội nhìn lại phía trước, xem đám rắn có tiến gần hơn không.

Nhưng không có con rắn nào. Thay vào đó là hai người mặc áo choàng trắng nữa, ngoi lên từ cát, như những tay bơi lội ngoi lên từ nước. Hai gã này giống hệt hai gã trước. Chúng đứng dậy, lăm lăm vũ khí.

Mình kêu lên với Loor:

- Ui da! Không phải rắn!

- Không. Họ là Rokador.

Rokador. Kẻ thù của Batu. Nguy rồi.

Mình bảo cô:

- Có vẻ họ biết cách dùng vũ khí đấy.

Không rời mắt khỏi mấy người Rokador, Loor nói:

- Tất nhiên. Họ là Tiggen bảo vệ. Giống như Ghee, họ là chiến binh.

Ôi trời! Tình hình thêm tệ hại từng giây. Mấy cậu bé hư đốn này sống dưới lòng đất, nhưng quyết định nhoi lên, tung ra cái bẫy. Bẫy hai đứa mình. Chỉ có hai đứa, không chút cơ hội cầu cứu những Ghee từ Xhaxhu. Một cuộc đấu nữa sắp bắt đầu, chỉ có điều lần này, hình như mình lọt ngay giữa cuộc đấu đó.

NHẬT KÍ #20

(TIẾP THEO)

ZADAA

Không ai nhúc nhích. Kể cả Loor. Mình tưởng cô sẽ căng thẳng, nắm chặt vũ khí gỗ, vung lên. Nhưng, trái lại, tất cả đều im lìm tại chỗ. Mấy người áo trắng lặng lẽ đứng, gió nhẹ lay những làn áo họ. Kỳ lạ thật. Trước mặt, sau lưng tụi mình đều có họ. Trong đầu mình vang lên hai từ: “Đầu hàng”.

Mình thì thầm hỏi Loor:

- Sao?

- Ở yên đây.

Cô xuống ngựa. Mình chẳng hiểu gì cả. Thái độ không có vẻ định tấn công, cũng chẳng có vẻ gì là căng thẳng. Mình thoáng nghĩ, chắc có vài quy luật căn bản được quyết định trước khi đấu với vũ khí bằng kim khí của phe kia. Mình chỉ còn biết ngồi đó mà chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Loor bình thản tiến thẳng tới hai gã Rokador đứng ngay phía trước tụi mình. Vũ khí của cô vẫn gài sau lưng. Mình đoán, chắc Loor sẽ phất cờ trắng đầu hàng, vì chúng lấn lướt tụi mình về quân số và... đủ thứ. Nhưng nếu vậy thì không phải là Loor. Chuyện diễn ra sau đó, lại càng chẳng giống Loor chút xíu nào. Cô tiến lại một trong hai gã, vòng tay, ôm hẳn!

Oa...

Loor nói:

- Lâu quá rồi mình mới gặp nhau, Bokka.

Anh chàng Rokador lột mũ trùm đầu, để lộ ra một gã da trắng, cao hơn Loor vài phân. Hắn không tháo kính bảo hộ, nên mình không thấy mặt, nhưng từ chỗ mình, trông hẳn trạc tuổi mình và Loor, hoặc lớn hơn một chút, với mái tóc dài màu vàng tung bay theo gió. Theo mình, hẳn ta cũng thuộc dạng bánh trai, nhưng mình không có khiếu thẩm mỹ về vấn đề này.

Anh chàng tên Bokka đó nói:

- Tôi rất nhớ bạn, Loor à.

Giọng anh ta trầm, có uy, như người ta có thể trông chờ từ một chiến binh. Dù thật tình, mình chẳng biết phải trông chờ gì từ những kẻ suốt đời sống dưới lòng đất.

Loor nhìn gã đứng bên Bokka, hỏi:

- Phải anh đó không, Teek?

Hắn lột mũ trùm đầu. Một gã tóc vàng nữa, thấp hơn Bokka một chút.

Cười ngượng ngáp, hắn nói:

- Chào Loor.

Loor quay lại mình gọi:

- Pendragon. Làm ơn lại đây đi.

Mình ngồi im. Mình vẫn đang cố giải mã những gì vừa xảy ra. Thay vì là một trận đánh như mình tưởng, lại phát hiện ra họ là bạn của Loor. Chuyện Loor thực sự ôm cái gã tên Bokka chẳng đủ lạ lùng sao? Nhắc lại nhé: cô ta ôm hắn. Chưa bao giờ mình thấy Loor trêu mến ai như thế. Kể cả mình.

Loor nói:

- Không sao đâu, Pendragon. Lại đây với chúng tôi đi.

Mình nhìn vội hai gã Rokador phía sau. Họ không tấn công, cũng không lột bỏ mũ trùm đầu và tham gia cùng vụ gập gở thân mật kia. Họ đứng đó. Sẵn sàng. Sẵn sàng làm gì? Mình không biết. Xuống ngựa, mình cởi áo choàng đen, ném xuống cát. Mình đoán, mấy gã này sẽ thấy trông mình giống một Rokador. Đại loại là vậy.

Loor thân mật đặt tay lên vai Bokka, nói:

- Pendragon, đây là người bạn lâu năm nhất của tôi. Tụi này biết nhau từ khi còn là lũ nhóc.

Mình đưa tay ra, làm ba gã Tiggen vội vàng nâng vũ khí, sẵn sàng hành động. Mình chợt có ý nghĩ, ba gã này là vệ sĩ. Ngay cả Bokka cũng lùi lại một bước. Mình đứng đó, không dám nhúc nhích, tay đưa ra như một thẳng ngố.

Loor vội trấn an:

- Không có gì đâu. Ở quê Pendragon, đó là dấu hiệu của sự thân thiện.

Bokka hết căng thẳng, nắm tay mình, bóp mạnh. Ui! Thằng cha này bóp khiếp thật! Nhưng mình không kêu ré lên đâu. Quê chết.

Bokka lên tiếng:

- Chào Pendragon. Anh tới từ thị tộc nào?

Mình nhìn Loor, phần vì không biết trả lời sao, phần vì cầu cứu cô tách mình ra khỏi thằng cha này, trước khi hắn bóp vụn xương bàn tay tội nghiệp của mình. Loor nhẹ nhàng gỡ tay hai đứa mình ra. Mất một giây, tưởng như mấy ngón tay của mình đã gắn chặt vào nhau. Mình phải bóp nhẹ cho máu huyết tuần hoàn lại. Tất nhiên không để Bokka nhìn thấy.

Loor nói:

- Trong một chuyến du hành tới một vùng sa mạc xa xôi, mình đã gặp Pendragon. Anh ấy từ một thị tộc được biết đến là... là...

Loor lấp bắp. Bokka không biết gì về Lữ khách. Mình phải cứu bồ cho Loor:

- Yankees. Thị tộc Yankees.

Ê, mình còn có thể nói gì khác được nữa? Đó là điều đầu tiên hiện ra trong đầu mình. Mình nói thêm:

- Đó là một thị tộc rất mạnh. Được tất cả khâm phục, chỉ trừ kẻ thù của chúng tôi: Sox. Chúng ghét chúng tôi thậm tệ. Nhất là Sox Đỏ. Lũ ăn thịt người. Chơi rất xấu. (Những đội bóng chày nổi tiếng của Mỹ: Yankees (New York), White Sox (Chicago), Red Sox (Boston).)

Bokka nói:

- Chúng tôi chưa từng nghe nói đến những thị tộc này.
- Không sao. Chúng tôi cũng chưa hề nghe nói đến các anh.

Gã đứng bên Bokka lên tiếng:

- Nhưng vì sao anh lại mặc đồ giống như người Rokador chúng tôi?
- Đây là Teek.

Loor đổi đề tài. Mình mừng là hẳn không đưa tay ra bắt. Một cái máy nghiền xương là quá đủ rồi.

Loor nói với Teek:

- Bảo cậu ấy cho xem cái thẹo bị quái zhou cắn đi.

Teek càu nhàu:

- Thôi nào, Loor. Cô không thể quên được vụ đó sao?

Bokka cười lớn. Loor vừa cười vừa nói:

- Ngày chúng mình còn nhỏ, một lần Teek đang ngủ, bị một con rệp chui vào giường, cắn một nhát vào chân. Cậu ta nhảy nhồm dậy la oai oái: "Zhou! Zhou!". Nếu nhìn gần, anh sẽ thấy cái thẹo đó... hơi bị ấn tượng.

Bokka và Loor lại hồ hồ cười. Teek ngượng nghịu mỉm cười:

- Lúc đó mình đang nằm mơ thấy một con zhou. Gặp trường hợp đó ai chẳng la toáng lên.

Teek không giận. Anh chàng có vẻ tờ tet hiền lành. Cuộc hội ngộ đầy cảm động thân tình. Tất cả những chuyện này làm mình bị sốc. Không hiểu sao lúc đó mình lại cảm thấy bất ngờ vì mình có thể hiểu họ và họ có thể hiểu mình. Một phần lợi ích khi trở thành Lữ khách là tại mình nghe được mọi ngôn ngữ như ngôn ngữ của chính tại mình, và người khác nghe được tại mình như thể mình đang nói ngôn ngữ của họ vậy. Cứ như phép thuật. Đáng lẽ mình không nên bất ngờ về chuyện này nữa chứ.

Bokka nói:

- Pendragon, cậu vẫn chưa cho chúng tôi biết vì sao mặc quần áo giống như Rokador.

Loor trả lời thay mình:

- Với màu da trắng của anh ấy, tại mình quyết định để Pendragon mặc như Rokador thì tốt hơn, phòng khi gặp phải những bảo vệ Tiggen hung dữ như hai bạn.

Bokka gật đầu. Teek nói:

- Da cậu sáng thật. Cũng sống trong lòng đất à?

Loor nói ngay, cố kiểm soát tình hình, trước khi mình phát biểu linh tinh:

- Bộ tộc tên là...

Mình nhắc:

- Yankees.

- Đúng. Yankees. Họ sống trên mặt đất, trong một khu rừng đầy bóng cây che phủ mặt trời. Vì vậy da họ sáng hơn dân Batu.

Mình để thêm:

- Đúng vậy. Đó là rừng Bronx. (Bronx: một khu phố của New York)

Rừng Bronx! Sao không nhỉ? Bokka đâu có định xác minh xem mình có nói tầm bậy hay không đâu.

Loor tiếp:

- Pendragon là thành viên của một bộ tộc thông minh. Anh ấy tới đây để giúp chúng ta.

Bokka nhìn từ tới chân mình, đánh giá:

- Cậu chiến đấu được chứ?

- Ý của tôi là cố gắng giải quyết mọi rắc rối mà không cần phải choảng nhau.

- Nếu làm được vậy, cậu sẽ phải khôn ngoan hơn những người quanh đây... thuộc bất cứ bộ tộc nào.

Mình không biết cảm thấy sao về tay này. Có thể mình nên nói: bất cứ người bạn nào của Loor cũng là bạn mình. Nhưng nói vậy là không thật lòng. Mình không thích cái cách họ quá thân thiết với nhau. Có thể mình và Loor không quen biết nhau từ hồi còn nhỏ, nhưng hai đứa mình đã sát cánh cùng nhau qua bao sự việc rồi. Đáng lẽ đã từng cùng nhau đối diện cái chết, để bảo vệ cho mọi sự được tồn tại, cô ấy phải thân mật với mình hơn hai thằng cha chơi trò cút bắt, nhảy lò cò từ khi còn là một lũ nhóc chứ. Loor đối xử với mình chỉ như một người cộng tác trong công việc. Được thôi, vì mình cứ tưởng cô ta là người không có tình cảm... cho đến khi mình thấy cô và Bokka. Chưa bao giờ cô ta thân mật với mình như vậy. Mà hắn lại là một tên Rokador! Một kẻ thù của Batu!

Đổi đề tài, Loor hỏi Bokka:

- Có khám phá được chuyện gì không?

- Chẳng có gì. Chỉ mỗi chuyện các bảo vệ Tiggen được đặt trong vòng báo động. Nhóm Rokador ưu tú đang chờ Batu tấn công bất cứ lúc nào.

- Nhưng họ giải thích sao về những dòng sông?

- Vẫn thế thôi. Họ đổ tại miền bắc – đầu nguồn sông – thiếu mưa. Mình cố gắng hết sức để tìm hiểu thêm, nhưng không gặp may.

Mình chen vào hỏi:

- Chính xác thì các người đang nói về chuyện gì vậy?

Loor giải thích:

- Như anh đã biết, người Rokador sống dưới đất và kiểm soát những dòng sông Zadaa. Suốt nhiều thế hệ, họ hợp tác với người Batu, đào mương, hướng nguồn nước giữa các sông khác nhau, bảo đảm cho nước chảy vào những nơi cần thiết nhất. Đó là một dịch vụ quý giá họ đã cung cấp cho Batu.

Bokka nói thêm:

- Còn hơn thế nữa, người Rokador là những nhà sản xuất. Trong các xưởng máy, chúng tôi sản xuất áo quần, vũ khí, vật liệu xây dựng và tất cả những gì cần thiết cho sự sinh tồn của chúng tôi và... cả sự sinh tồn của người Batu.

Loor nói ngay, có chút hơi hướm tự vệ:

- Đúng thế. Nhưng đáp lại, Batu canh tác, chăn nuôi để nuôi sống cả hai bộ tộc. Chúng tôi cũng bảo vệ Rokador khỏi những bộ tộc hoang dã ngoài sa mạc, quái thú Zhou và loài rắn mà anh từng thấy đó. Không có Batu, Rokador đã bị diệt vong rồi.

Teek phang lại:

- Không có Rokador, Batu sống như người tiền sử.

Loor không vừa:

- Chúng tôi là dòng dõi chiến binh, không xấu hổ vì phải sống chui rúc trong lòng đất.

Bokka nói ngay:

- Các người là một dân tộc hoang sơ, không chút kỹ năng tiên tiến. Nhìn những vũ khí cổ lỗ của các người, rồi nhìn vũ khí của chúng ta đi.

Đưa cao cây gậy bằng thép bóng loáng, Bokka tiếp:

- Đây là sản phẩm của một nòi giống tiến bộ.

Anh ta và Loor nhìn nhau lạnh tanh. Dường như hai người chuẩn bị loi nhau đến nơi.

Loor bật nói:

- Đồ giun cát!

- Đồ man di!

Cả hai trừng trừng, căng thẳng nhìn nhau, rồi... phá lên cười ha hả! Mình nói thật: Loor cười ha hả!? Vừa cười cô ta vừa nói:

- Chúng mình cãi nhau y như hồi còn nhỏ.

- Thật ra, cả hai bộ tộc đều cần nhau.

Thấy họ tí tởn đùa giỡn mà phát ghét. Rõ ràng mình là người ngoài. Nhưng không thể để cuộc vui của họ xen lẫn mãi vào nhiệm vụ được. Mình hỏi:

- Nếu cần nhau đến thế, vì sao mọi người đều đang lo ngại một cuộc chiến xảy ra?

Teek nói:

- Thật ra vẫn luôn có những căng thẳng. Nhưng từ khi dòng sông khô cạn, sự căng thẳng trở thành nghi ngờ, giận dữ, sợ hãi. Bây giờ đã trở thành sự căm ghét công khai.

Loor bảo:

- Người Batu buộc tội người Rokador giữ lại nguồn nước cho đến khi chúng tôi suy yếu, để nổi dậy từ lòng đất, chiếm quyền kiểm soát Xhaxhu.

Mình hỏi:

- Nhưng nếu mọi việc đang tốt đẹp, vì sao họ phải làm thế?

Bokka nói:

- Đơn giản là vì chúng tôi đang thiếu chỗ ở. Lối sống của chúng tôi rất đơn giản. Chúng tôi luôn sống dưới lòng đất. Nhưng tình hình trở nên khó khăn vì dân số tăng trưởng. Mỗi lo sợ của người Rokador là, nếu mạo hiểm lên sống trên mặt đất, chúng tôi sẽ bị đối xử như những kẻ hạ cấp, bị bắt buộc phải sống như súc vật.

Loor bảo:

- Họ không lầm đâu, vì nhiều người Batu sẽ cư xử với người Rokador rất thậm tệ. Nhưng hoàng gia Xhaxhu thông cảm hoàn cảnh khó khăn của Rokador. Thái Tử Pelle a Zinj của chúng tôi đã đặt ra một mục tiêu thuyết phục dân tôi chấp nhận người Rokador với một sự bình đẳng.

Mình góp ý:

- Nhưng... không phải mọi người đều đồng ý.

- Chính xác. Anh hay dùng câu gì để nói về chuyện này nhỉ: Đây là một bàn thua trông thấy. Nhiều người Batu không chấp nhận Rokador, và bây giờ họ lo sợ Rokador đang ngăn chặn nguồn nước.

Bokka nói:

- Và để trả đũa, Batu đã cắt nguồn lương thực. Chúng tôi đang bị đói.

Loor tiếp ngay:

- Còn chúng tôi bị khát.

Mình hỏi:

- Vậy thì vụ nước này được giải quyết ra sao? Có đúng Rokador ngăn chặn nguồn nước không?

Bokka trả lời:

- Đó chính là điều chúng tôi đang cố tìm hiểu. Nghe đồn sắp có thảm kịch xảy ra, nhưng tôi vẫn không thể khám phá ra là chuyện gì.

Loor rầu rĩ nói:

- Mỗi ngày trôi qua, mối nguy của chiến tranh càng lớn mạnh hơn.

Bokka hỏi mình:

- Vậy thì... cậu vẫn cảm thấy có thể giúp chúng tôi tránh được thảm họa này chứ, Pendragon của bộ tộc Yankees?

Mình không ưa giọng điệu hằn. Quá kiêu. Cứ như hằn thừa biết mình không có manh mối nào để có thể giữ cho hai bộ tộc này đừng nhào vào nhau mà chém giết. Khổ nỗi, hằn có lý. Mình không biết phải làm sao, đành phải nói:

- Tôi sẽ trở lại vấn đề này sau.

Loor nói:

- Bokka nói, mình khổ tâm quá. Nếu Batu chuẩn bị tấn công, mình rất muốn báo cho các cậu. Nhưng như vậy cũng có nghĩ là làm bất lợi cho người của mình.

Bokka nắm hai tay Loor, đoan chắc một lần nữa:

- Mình hiểu. Chúng ta chỉ có thể làm một điều là: cố gắng ngăn chặn chuyện này từ khi bắt đầu xảy ra. Nhưng nếu có chiến tranh, mình là người Rokador, bạn là người Batu. Mình là một Tigger, bạn là một Ghee.

Họ chăm chăm nhìn nhau. Rõ ràng là thực tế quá khắc nghiệt. Rất có thể màn kết của hai con người này là phải quyết đấu cùng nhau. Dù chưa hiểu rõ Bokka, nhưng mình không muốn chuyện này xảy ra với Loor.

Cô nói với hằn:

- Nghe được tin gì, làm ơn báo cho mình biết.

- Bạn cũng thế nhé. Tạm biệt Loor. Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại trong một hoàn cảnh tốt đẹp hơn... giống như ngày chúng ta còn nhỏ.

Loor buồn rầu gật đầu. Bokka nói với mình:

- Dù không biết cậu là ai, Pendragon, nhưng Loor bảo cậu có thể giúp chúng tôi, tôi tin lời cô ấy.

Mình gặt. Chứ còn biết nói gì khác nữa. Teek nói:

- Tạm biệt Loor. Tạm biệt Pendragon.

Bokka và Teek lùi một bước, lật mũ trùm đầu lên. Rồi Bokka ngoắc tay với hai bảo vệ Tiggen đứng sau ngựa hai đứa mình. Mình quay đầu nhìn, nhưng không thấy ai. Họ đã biến vào trong cát. Nhìn lại phía trước, Bokka và Teek cũng đã biến mất.

- Họ lẩn như giun đất vậy.

- Khắp nơi đều có địa đạo.

Không nói thêm một lời, Loor phóng lên lưng ngựa. Mình làm theo. Rồi hai đứa mình giật cương, quay trở lại thành phố.

Trên đường đi, mình hỏi Loor:

- Sao cô có thể quá thân mật với một người Rokador như vậy? Tôi tưởng hai bộ tộc không sinh hoạt chung.

- Đã có thời chúng tôi hòa hợp. Nhất là trẻ con. Tôi và Bokka được tuyển từ hồi nhỏ, để được huấn luyện thành chiến binh. Có hai trại huấn luyện, một bên ngoài Xhaxhu, một dưới đất. Chia nhóm, lần lượt đi thăm trại của nhau. Đó là cách để chúng tôi tìm hiểu bộ tộc láng giềng.

- Bây giờ mọi sự đã đổi thay.

- Phải, mối quan hệ đó không còn nữa. Triều đình Zinj đã cố đưa hai bộ tộc trở lại như xưa, nhưng thành kiến và căm giận đã trở nên quá nặng nề.

- Thì ra... anh chàng Bokka này là... bạn trai của cô?

Loor trầm ngâm. Mình không khoái vụ này. Thà là cô ta hét toáng lên: “Không! Giỡn à?” Nhưng Loor không làm thế. Cô ấy buồn buồn nói:

- Với hoàn cảnh khác biệt nhau, e là chúng tôi phải chấm dứt.

- Tôi chắc việc hai người xuất thân từ hai bộ tộc thù hận đã khiến cho mối quan hệ trở nên éo le.

- Phải. Phát hiện ra tôi là một Lữ khách cũng chẳng giúp ích gì.

Aaa! Đúng rồi. Vậy là cô ta và Bokka sẽ chẳng đi tới đâu. Bết quá. Trời ạ, mình tồ thật, phải không? Đối đề tài thôi:

- Còn hoàng gia thì sao? Ninja hay gì gì đó. (Ninja: Nhân vật trong truyện tranh Nhật)

Loor chỉnh ngay:

- Không phải Ninja. Zinj là họ của hoàng gia. Thái tử tên là Pelle a Zinj. Dù chưa lên ngôi, thái tử đang dần nắm trách nhiệm cai trị Batu. Thậm chí Rokador cũng nhìn nhận sự khôn ngoan từng trải của người. Đức vua và hoàng hậu đang chuẩn bị để truyền ngôi.

- Như vậy là tốt hay xấu?

- Tốt. Rất tốt. Thái tử sẽ là một vị lãnh đạo công bằng, tuyệt vời. Cả đời ông đã liên tục cố gắng tạo ra một hiệp ước với Rokador. Nhưng tôi e chỉ là vô vọng. Sự khô hạn đã “lo liệu” điều đó.

- Hay có thể chính Rokador đã “lo liệu” điều đó. Như cô và Bokka nói, sự khô hạn này còn có nhiều điều khác hơn là chuyện thời tiết xấu.

Đúng là hành trình trở lại Zhaxhu lần này thật khốc liệt. Bây giờ mình đã nắm bắt khá rõ về những rắc rối tại Zadaa này, nhưng tìm ra cách giải quyết lại hoàn toàn là một chuyện khác. Dường như chỉ có hai khả năng. Một là, bằng cách nào đó, Saint Dane đang điều khiển những sự kiện này. Khi biến khỏi buổi lễ tại Nước Đen, hắn đã nói là tới Zadaa, và không bao giờ hắn tới một lãnh địa chỉ để ngao du. Khả năng thứ hai còn tệ hơn. Nếu những dòng sông khô cạn đơn giản chỉ vì thời tiết đồng đánh, thì chẳng ai có thể làm gì được. Lúc đó, sự thật đáng buồn sẽ là: cuộc chiến giữa hai bộ tộc chỉ còn là... chuyện phải thế thôi. Đó sẽ là một thảm cảnh, nhưng bốn phận của Lữ khách là không được can thiệp vào dòng chảy bình thường trong lịch sử của một lãnh địa. Mỗi quan tâm duy nhất của chúng mình là chuyện này có phải là do Saint Dane giở trò quỷ hay không. Vì lợi ích của Loor, mình mong không phải. Nếu Saint Dane không liên quan tới vụ này, mình sẽ không còn việc gì tại đây. Loor thuộc về Zadaa. Cô ấy sẽ làm những gì phải làm. Mình sẽ phải trở về. Nhưng mình chưa thể cho đến khi... tìm ra Saint Dane. Hoặc hắn tìm ra mình.

Chúng mình phóng ngựa về, qua lỗ hổng lớn của bức tường bao bọc Xhaxhu, rồi tiến thẳng tới chuồng ngựa của các Ghee. Khi nghĩ lại những gì xảy ra sau đó, mình không thể tin là mình dẫn đến thế. Có lẽ cũng phải trách cả Loor, nhưng phần lớn là lỗi tại mình. Quá đơn giản để tránh sai lầm ngốc nghếch đó, nhưng mình vẫn phạm phải. Và mình phải trả giá.

Một giọng khàn khàn kêu lên:

- Rokador!

Vừa xuống ngựa, mình nhìn quanh, thăm hỏi gã Rokador nào ngốc tới nổi lờ mờ vào trại của Ghee, khác nào vào hang cọp. Chẳng thấy ai, vì kẻ được gọi chính là... mình. Ngụ ời là ngụ. Mình chợt nhận ra sai lầm chết người của mình. Ở trang trại đầy cát, mình đã cởi áo khoác đen. Mình mãi lo nghĩ nhiều chuyện quá, nên quên mặc lại áo. Nó vẫn nằm trên cát. Lúc đó chắc đầu óc Loor cũng để đâu đâu, nên không để ý. Vì vậy, mình lù lù tại đây, trắng nõn, tiến thẳng vào bụng ác thú.

Loor thì thầm nói:

- Đừng nói gì. Để tôi lo vụ này.

Một chiến binh Ghee cao lớn, mắt nảy lửa, hăm hăm tiến lại. “May” ghê, gã này to lớn hơn Loor. Loor vội chặn đường hắn, nói:

- Tôi đưa tên Rokador này tới cấp trên để thẩm tra...

Hắn gạt phăng Loor sang một bên, cứ như cô chỉ là một con búp-bê. Chà chà! Trước đây chưa bao giờ mình thấy cảnh này. Hôm nay có cả đồng chuyện mình chưa từng thấy. Mà chẳng chuyện nào làm mình thích nổi. Khi gã khổng lồ đó sải chân bước lại gần mình, mình như con nai trước ánh đèn pha. Mình giật lùi, đụng ngay phải con ngựa. Hết đường chạy. Hắn túm ngực áo Rokador của mình, nhấc mình lên cho đến khi mình chỉ còn chạm đất bằng đầu ngón chân, rín rít nói:

- Ngon há? Dám cưỡi ngựa của Batu, phóng vào trại của Ghee?

Mình chỉ còn có thể hiểu rằng: Gã này nổi điên lên rồi. Loor cố lách vào giữa:

- Tôi chịu trách nhiệm về hấn. Tôi đã đưa hấn vào đây...

Gã chiến binh Ghee nhìn thẳng mắt Loor:

- Cô sẽ đem nó ra sau khi tôi làm việc xong với nó.

Nắm chặt hơn, hấn kéo mình xềnh xệch tới chuồng ngựa, vào vùng sáng trong doanh trại. Lúc này, các chiến binh Ghee đã nghe tiếng huyền não, xúm xít chung quanh. Loor đuổi theo, quát hỏi:

- Anh ở đơn vị nào? Ai chỉ huy? Đây là tù binh của tôi. Cấp trên sẽ phạt anh vì tội cản trở...

Gã Ghee cao lớn la lên:

- Có ai làm cho cô ta cảm hòng đi không?

Lập tức hai chiến binh nhảy lại, giữ chặt Loor. Dù chuyện gì sắp xảy ra, Loor cũng không ngăn nổi. Mình bị kéo tới giữa doanh trại, bị quăng xuống đất. Lăn một vòng, mình gượng dậy, sẵn sàng để... chạy! Còn biết làm gì khác chứ! Nhưng chuyện đó chẳng bao giờ xảy ra, vì các Ghee đã mau chóng bao quanh. Mình đứng giữa vòng vây của kẻ thù, với một gã to đùng lù lù ngay trước mặt.

Hấn cười nham nhở:

- Đừng bao giờ để Ghee mang tiếng là chơi không đẹp.

Tiến tới, hấn giật một cây gậy gỗ từ đai lưng của một chiến binh. Hấn quay trở lại, phóng cây gậy dài một mét tám tới mình. Mình đón bắt. Nếu có thể gọi việc đưa hai bàn tay che cho cây gậy không bổ trúng đầu là đón bắt. Đám chiến binh Ghee hô hố cười khi cây gậy rơi xuống đất.

Mình hốt hoảng nói:

- Đây... Tôi đồng ý nói với cấp trên các anh tất cả những gì tôi biết.

Khùng khục cười, hấn vừa lừ lừ tiến lại vừa nói:

- Tốt. Tao sẽ cho phép mày làm chuyện đó. Nhưng trước hết, phải vượt qua được tao.

Thình lình, hấn nhào tới chộp lấy áo mình, kéo mình sát mặt hấn. Hai cái mũi như dí vào nhau. Mình ngửi thấy hơi thở hấn chua lè. Trong thoáng giây đó, bộ nhớ của mình kích hoạt. Mùi vị có thể làm được điều đó. Cứ như có mối nối trực tiếp từ mũi tới ký ức của mình. Ký ức đó chẳng hay ho gì. Mình nhìn vào đôi mắt nâu hoang dã của gã chiến binh, và rồi một điều làm tim mình đập loạn lên. Mình và hấn kề sát nhau, nên chỉ có mình thấy điều đó. Mắt hấn đổi màu. Từ nâu sậm thành trắng lóe như tia chớp. Lúc đầu lý trí mình không chấp nhận chuyện này. Vô lý, đúng không? Lầm to.

- Chào mừng tới Zadaa, Pendragon.

Gã chiến binh Ghee thì thầm vào tai mình, giọng bỗng nhẹ nhàng trầm tĩnh hấn. Không còn cơn thịnh nộ. Gã hoàn toàn làm chủ được bản thân gã và... mình.

- Lần này hãy bỏ qua mọi mưu đồ, cho nhau thấy thực sự cảm thấy thế nào về nhau nhé.

Ngay khi hấn quăng mình xuống đất, mắt hấn trở lại màu nâu. Mình bàng hoàng không phản ứng được gì. Gã chiến binh Ghee với tay ra sau lưng, rút một cây gậy gỗ. Mặt lại đặng đặng sát khí, hấn gầm thét, dù mình biết đó chỉ là màn trình diễn trước khán giả:

- Nhật vũ khí lên.

Sau cùng thì thực tế đã định hình.

Tin tốt: mình đã tìm thấy Saint Dane.

Tin xấu: mình đã tìm thấy Saint Dane.

NHẬT KÍ #20

(TIẾP THEO)

ZADAA

Saint Dane đội lốt một chiến binh Ghee. Thuộc phe nào không thành vấn đề. Hắn có thể chọn phe trung thành với hoàng gia Zinj, hoặc phe chống đối muốn chiến tranh với Rokador. Nhưng ngay lúc này, chuyện đó chẳng có gì khác biệt. Trong mắt tất cả mọi người ở đây: hắn là một Batu, mình thì trông y chang một Rokador, và mình và hắn là hai kẻ thù... sắp choảng nhau. Mình vội đảo mắt tìm và thấy Loor vẫn đang bị ba chiến binh kiềm chế.

Mắt vẫn canh chừng Saint Dane, mình kêu lên:

- Loor, Saint Dane đó.

Loor kinh ngạc nhìn gã chiến binh cao lớn, đen thui. Saint Dane nhìn lại, nhẹ gật đầu và rõ ràng hắn còn... nháy mắt với cô ấy nữa.

Mắt trợn trừng, Loor la lên với các chiến binh:

-Ghee đó là ai? Tôi không hề biết hắn. Hắn không phải là người của chúng ta. Mời chỉ huy để...

Một chiến binh đưa tay lên, bịt miệng Loor. Cô vùng vẫy nhưng bất lực. Mình phải tự lo thôi. Mình nhìn Saint Dane. Hắn nhún vai như nói: "Tự lo thôi, anh bạn".

Chọn lựa duy nhất của mình là: cúi xuống, nhặt vũ khí lên.

Hai bạn quá biết mà, mình đâu phải là một tay đánh đấm. Cho đến lúc này, mình toàn thoát chết nhờ may mắn, và bằng sự giúp đỡ của các Lữ khách đồng đội. Trận đánh thật sự mình tham gia là tại Eelong, nhưng đối thủ của mình chỉ là người tù thấp nhỏ bằng nửa mình, đói khát và ốm yếu, như chuyện đùa. Bây giờ, mình đang nhìn lên gã chiến binh cao hơn, cơ bắp cuồn cuộn như các bạn đã thấy mấy tay giác đấu trong truyện tranh ấy. Oải hơn nữa: sau lớp cơ bắp đó là Saint Dane. Kẻ thù của mình. Con quỷ đang cố trải rác rưởi lên khắp Halla. Mình sợ chứ. Nhưng mình cũng bần khoăn. Vì sao hắn làm chuyện này? Đây không đúng phong cách Saint Dane. Vì với hắn, đánh nhau là... chuyện nhỏ. Thậm chí, nghèo trí tưởng tượng. Mình lờ mờ hy vọng, hắn có một lý do khác, hơn là đập mình tơi tả. Có cơ may vụ đánh đấm này sẽ không bao giờ xảy ra.

Cố giữ giọng không run, mình hỏi:

- Nghiêm túc chứ? Đánh đấm đâu có xứng với mi?

Hắn trả lời bằng cách vung gậy, quất ngang đầu mình. Quá nhanh và quá dữ dội. Không biết mình thấy đau nhiều hơn hay thấy sốc nhiều hơn. Mình loạng choạng, nhưng vẫn còn đứng nổi. Đám chiến binh Ghee hoan hô cổ vũ. Saint Dane đi vòng tới trước mặt mình, khoan khoái mỉm cười, nói:

- Có một điều lúc này mi nên tìm hiểu, Pendragon ạ, đó là... hãy chờ đợi điều bất ngờ.

Hắn vung vũ khí. Mình hụp xuống tránh đòn, nhưng đó chỉ là một cú đánh giả. Hắn không hề ra tay. Đám Ghee lại cười phả lên. Mình lùi. Hắn tiến.

- Nào, Pendragon, mày không muốn làm tao đau sao? Đây là cơ hội của mày mà? Không giả đò. Không ảo ảnh. Chỉ có hai chúng ta thôi.

- Hay quá! Nhưng mi có thể biến thành một chiến binh cường tráng với áo giáp và đủ thứ. Còn ta chỉ là ta. Như thế có công bằng không?

Saint Dane hà hà cười. Mình ghét cay ghét đắng tiếng cười của nó.

- Công bằng? Công bằng là cái quái gì?

Mình thoáng thấy Loor cố vùng vẫy khỏi mấy chiến binh. Họ ghì cô chặt thêm. Lần này Loor không thể giải thoát được cho mình. Tất cả vụ này dành cho mình và... Saint Dane. Mình thúc gậy ngay bụng hắn. Hắn nhẹ nhàng gạt, như phui một con bướm đêm, rồi quất một gậy trúng lưng mình. Mình lộn nhào ra trước. Đau điếng. Hắn đánh thật, không đùa.

- Nào, Pendragon, tỏ ra nhiệt tình một chút đi.

Cây gậy vút lên cầm mình, làm mình cắn phải lưỡi, chảy máu.

Giọng châm chọc, Saint Dane lại nói:

- Lòng căm thù phần nộ của mày đâu rồi? Hãy nghĩ đến vì tao mà đời mày khốn khổ đến thế nào.

Hắn ngắt câu bằng một cú đánh chớp nhoáng lên vai mình. Hắn đang thưởng thức việc đem mình ra làm trò chơi. Còn mình thì không.

- Mày không nhớ nhà sao? Mày không muốn trả thù cho những gì bị mất mát? Nhiều kẻ đã bỏ mạng trong cuộc viễn chinh của mày. Chắc chắn điều đó phải làm mày căm hờn chứ.

Hắn như đầu gậy về phía mình, mình gạt được, và đủ thông minh để biết ngay sau đó là cú đánh tiếp theo. Quay lưng lại mình, Saint Dane thúc ngược đầu gậy kia, như đang chèo thuyền vậy. Nhưng mình đã sẵn sàng né tránh. Cú đánh thứ ba thì mình không kịp đối phó. Hắn quay phắt người, thọc lén một đòn ngay bụng mình. Ui da! Đau chứ, nhưng mình chưa đến nỗi nào. Đám chiến binh vây quanh không còn là vấn đề với mình nữa. Họ chỉ còn là những hình ảnh lơ mờ.

Saint Dane nhếch mép cười:

- Mày không cảm cự mãi được đâu. Mày sắp bị đập tơi tả, giống như con Kasha bị đá đập vỡ sọ đó.

Hắn đang giăng bẫy mình. Muốn mình tấn công. Nếu đúng đó là điều hắn muốn, thì cũng là điều mình sẽ không làm.

- Cậu mày cũng đâu thoát nỗi tay tao. Khi bị những viên đạn xuyên qua tim, lão đau đớn lắm không? Chết ngay không? Tao thật sự hy vọng lão chết từ từ.

Đến nước này thì không nhịn nổi nữa. Điên tiết, mình quất một gậy. Hắn nhẹ nhàng nhảy

tránh. Mình vùng gây chận đường, nhưng bị hất. Xém té. Đám chiến binh lại hô hố cười. Mình cóc cần. Mình phải tự ép mình định thần trở lại.

Saint Dane cười cười:

- Ráng lên. Giận dữ làm cảm xúc hưng phấn hẳn lên, đúng không?

Hắn lại đập một gậy trúng đầu gối mình. Loạng choạng, nhưng mình kịp ổn định lại. Ít ra là về tinh thần. Chỉ còn có nước đó. Saint Dane đang làm mình xấu mặt, nhưng mình bắt đầu nghĩ: hẳn đang cố làm cho mình có vẻ ngu ngốc bằng cuộc đánh này. Để làm mình nhục. Để chứng tỏ hẳn uy quyền hơn mình. Rõ ràng, nếu muốn, hẳn dư sức đập mình gục ngay. Nhưng không. Hẳn không làm thế. Những cú đánh làm mình đau, nhưng không quá nghiêm trọng. Ngày mai sẽ thâm tím, bầm dập nhưng... còn sống. Mình không làm đâu. Đoán được mục đích vụ đánh đấm này làm mình tự tin hơn. Mình quyết định: đã tới lúc phản công.

Vậy là mình... cười... cười sặc sụa.

Saint Dane thoáng bối rối:

- Mà thấy vui lắm hả?

- Không. Bị đập mà vui gì nổi. Nhưng tất cả trò nỗ lực này của mi, chỉ nói lên một điều: mi đang tuyệt vọng.

Bất ngờ vì lời nói của mình, hẳn quất một gậy. Mình né kịp và tiếp tục, cố không để cơn đau luồn vào giọng nói:

- Bốn lần. Nhưng bao nhiêu lần mi cố gắng để kiểm soát một lãnh địa là bấy nhiêu lần bị chúng ta chặn đứng.

Xoay tít người, hẳn vùng gậy. Mình lại tránh được. Nhưng vũ khí của hẳn vút qua gần đến nỗi tóc mình tung bay. Nếu trúng, chắc mình bị ngắt tới... thứ Ba tuần sau. Nếu Zadaa cũng có ngày thứ Ba. Saint Dane hỏi, giọng bắt đầu nao núng:

- Còn Veelox?

- Chuyện nhỏ. Hạ mi xong, chúng ta sẽ trở lại tái thiết Veelox. Ngay lúc này Aja cũng đã đang làm việc đó. Vụ Veelox coi như hòa.

Saint Dane bật lùi một bước như bị mình đánh. Rõ ràng mình vừa bấm trúng yếu huyệt hẳn. Không vì những gì mình vừa nói đâu, vì chẳng có gì mới mẻ cả. Mà vì cách mình nói, hoàn toàn tự tin. Chứng tỏ kế hoạch dùng cuộc đánh đấm này để hù dọa mình của Saint Dane đã không thành công. Từ từ mình đang chiếm lại thế thượng phong. Mình nói:

- Nếu muốn, mi đánh ta bao nhiêu chẳng được. Nhưng không thể thay đổi được sự thật: mi đang thua. Ta nghĩ là mi cũng thừa biết chuyện đó. Mi tuyệt vọng tới nỗi phải dùng tới một cây gậy để đập ta. Thật khốn khổ!

Saint Dane lão đảo. Ôi, thật mà! Mình đang nện hẳn toi tả hơn hẳn đập mình.

- Thậm chí mi không thể làm ta đau khổ vì cậu Press nữa đâu. Ông đã hứa, sẽ có một ngày cậu cháu ta gặp lại nhau. Ta tin điều đó. Ta tin tất cả các Lữ khách sẽ cùng nhau gặp lại. Ta không hiểu bằng cách nào, nhưng ta nghĩ mi biết. Ô, đúng thế, mi biết chính xác điều đó sẽ xảy ra như thế nào, và mi đang lo lắng vì thời gian đó đã tới gần. Khi tất cả chúng ta gặp lại nhau,

cũng là hồi kết thúc cho cuộc truy lùng nhỏ mọn thảm nảo của mi.

Mình đập hấn thảm hại. Mình thấy điều đó trong đôi mắt hấn. Hấn siết chặt cây gậy. Đã tới lúc hạ độc thủ. Mình nói:

- Mi biết sao không? Lý do thật sự làm mi thất bại là vì... chuyện phải thế thôi. Mi không thể làm gì để hòng thay đổi.

Từ khi tập tành làm một Lữ khách, mình đã phạm nhiều sai lầm. Từ nhỏ tới không nhỏ. Nhưng điều mình vừa làm với Saint Dane trong doanh trại của Ghee trên Zadaa là một trong những sai lầm lớn. Mục đích của Saint Dane có lẽ chỉ làm mình mất mặt trước các chiến binh và làm sút mẻ niềm tin của mình, nhưng ngay thoáng giây đó hấn thay đổi kế hoạch. Xin lỗi, nói lại, mình làm thay đổi kế hoạch của hấn. Những gì xảy ra sau đó, vì vạ miệng, mình lãnh đủ. Có thể nói, điều tốt đẹp nhất trong chuyện đó là... nó diễn ra rất nhanh.

Mình ăn no đòn của Saint Dane.

Với một tiếng gầm gừ giận dữ, hấn xông tới mình, cây gậy quay vù vù như cánh quạt trực thăng. Mình quăng vũ khí lên để tự vệ, nhưng bị hấn đá một phát ngay bụng, không khí ào ào tuôn ra khỏi phổi mình. Mình gập người, bị hấn thúc đầu gối phang trúng trán. Hấn thôi cà giỡn với mình, mà muốn làm mình đau thật sự. Nói là mình chưa bao giờ bị những cú đập như thế này có lẽ là hơi bị quá khiêm nhường. Khi bị đầu gối hấn nện trúng trán, mình thấy chung quanh đủ màu sắc xanh đỏ tím vàng. Hai tai như có chuông reo.

Mình lơ mơ hiểu đám chiến binh Ghee đang vừa ha hả cười vừa hoan hô cổ vũ, nhưng nghe xa xôi như từ cuối mặt đường hầm dài. Mình quay đi, che mặt nhưng không kịp. Một lần đen đập trúng má mình. Chắc chắn là vũ khí của Saint Dane. Mình quay mòng mòng, mọi thứ đều mờ mịt. Mình buông vũ khí. Quý xuống và ngược lên vừa đúng lúc Saint Dane tấn công mình bằng gậy như một tiểu phu đang bổ một cây rìu khổng lồ. Cây gậy thẳng xuống đầu mình.

Trong thoáng giây đó, mình nghĩ: tiêu rồi. Thật kinh ngạc, sao nhiều ý nghĩ có thể vun vút xuyên qua đầu người ta đến thế. Trong những lúc như thế này, dường như thời gian chậm lại. Thành linh mọi điều dường như thật rõ ràng. Quên hết những mưu đồ. Quên hết bí ẩn, sai lầm và mưu mẹo lái các lãnh địa vào xáo trộn. Điều duy nhất còn lại giữa Saint Dane và sự chinh phục Halla là các Lữ khách, và mình là thủ lĩnh của họ. Không còn mình, Saint Dane sẽ thoải mái tung hoành. Tin nổi không, trong thoáng giây đó mình đã thật sự tự hỏi vì sao hấn chưa xuống tay, điều gì làm hấn tính toán lâu đến thế.

Saint Dane đang cố giết mình.

Nhưng mình không đầu hàng. Hai cánh tay đưa lên, mình hứng một cú đập như trời giáng. Không đau. Thân xác tươi tắn của mình ê ẩm rồi. Nao mình không còn cảm nhận sự đau đớn nữa. Mình làm cú đánh chệch khỏi đầu, nhưng đà đánh quá mạnh, cây gậy đập thẳng xuống lưng. Saint Dane nhảy tới, thúc đầu gậy vào sườn mình. Một lần, hai lần... Biết là hấn đang làm gãy xương sườn, nhưng mình không cảm thấy gì. Thằng quỷ sứ thọc gậy thẳng vào mặt mình, giận dữ rút lên:

- Lạy tao đi. Lạy đi, tao sẽ ngừng tay.

Hấn lại đâm chọc vào sườn mình. Mình nhìn thẳng vào mắt hấn. Đôi mắt đã chuyển thành màu trắng rực sáng và... điên rồ vì phẫn nộ.

- Van xin ta đi.

Nước bọt hắt văng lên má mình. Hấn tức giận đến hóa điên rồi. Điều này không nằm trong kế hoạch của hắn. Không mưu mẹo. Không đóng kịch. Saint Dane bị mất trí rồi. Hấn gầm gừ:

- Thăng đầu bò, đây mới là... chuyện phải thế thôi. Đây là tương lai dành cho mày và những kẻ như mày. Tao đã thề như thế và tao sẽ mãi giữ lời thề.

Nó đập tiếp. Nhưng mình cóc cần.

- Mày sẽ phải van xin tao thương xót mà tha thứ cho mày.

Mình ngửa mặt nhìn hắn. Không biết từ đâu mình có được sức mạnh hay sự gan lì đó, nhưng mình đã mỉm cười và rên lên:

- Này gã hề, mi làm người rồi.

Hắn chết sững. Mình không hiểu vì sao. Có thể vì hắn không ngờ mình gan lì cỡ đó. Ít ra đó là điều mình mong đợi. Nhưng vẻ mặt sờ của hắn chuyển ngay sang cuồng nộ, làm mình sợ là sau cùng, đã tới hồi kết thúc vụ đánh đấm này và... kết thúc mạng mình. Lùi lại, hắn gầm lên như một con thú hoang đứng trước con mồi đã gục ngã. Hắn nhìn xuống mình, nâng cao vũ khí. Thế là hết. Chấm xuống hàng.

- Ngừng lại ngay!

Mình nghe một tiếng nói vang lên.

Saint Dane vội nhìn đám đông. Hắn ngập ngừng đủ lâu để hai chiến binh Ghee kịp thời chạy đến, kéo mình khỏi hắn. Có người nào đó đã cứu mình. Một người trong đám đông tội nghiệp cho gã Rokador khốn khổ. Nhưng mình không nhận ra giọng nói của ai. Nằm thẳng cẳng dưới đất, mình đau đớn cố quay đầu về hướng phát ra lời ra lệnh.

Đứng trong đám đông là một khán giả mới. Người đó mặc áo choàng màu đỏ tía, phủ kín đầu. Trông quen quen, nhưng mình không hiểu vì sao. Mình có quen biết ai ở Zadaa đâu? Rồi mình nhớ là đã thấy người này tại đâu. Trong trận đấu với quái thú Zhou. Đây là con người bí mật đứng trong dãy lầu bên trên mình, xem trận đấu. Dù là ai, người này là bạn mới tốt nhất của mình. Người đó tiến lên một bước, và mình ngạc nhiên thấy các chiến binh Ghee lùi lại, quỳ một gối.

Người này là ai?

Tiến tới mình, với giọng nhẹ nhàng thương xót, người đó nói:

- Đây không phải là cung cách của chúng ta.

Khi chiếc áo choàng được trút bỏ, trước mắt mình là một người cao lớn, da đen, áo trấn thủ đỏ trang trí lộng lẫy với một họa tiết cầu kỳ viền quanh cổ áo. Ông ta đưa tay cho mình và nói:

- Ta là Pelle, thừa kế ngai vàng hoàng gia Zinj. Chúng ta sẽ săn sóc cho nhà ngươi.

Nhìn bàn tay ông ta, mình nghĩ là sẽ đưa tay ra bắt. Vì dù sao đây là người bạn mới tốt nhất của mình. Nhưng... chung quanh bỗng tối sầm và mình ngất đi.

NHẬT KÍ #20

(TIẾP THEO)

ZADAA

Điều đầu tiên mình thấy là... Loor.

Mình mở hé mắt. Chỉ hi hí thôi. Không ráng thêm nổi. Có lẽ vì mắt mình bị sung tù vù vì những cú đánh liên tục. Nhưng không cần phải mở mắt lớn mới thấy được Loor. Cô ấy đang ngồi gần và đang nhìn mình. Vẻ mặt Loor không thay đổi khi mình mở mắt. Có thể vì mình chỉ hi hí, chẳng giống mắt mở tí nào. Nhưng mình có thể thấy cô ấy. Trông cô ấy có vẻ khỏe mạnh và... lo lắng.

- Bao lâu rồi?

Mình hỏi, dù không biết tiếng nói phát ra như thế nào, vì cổ họng khô khốc như nông trại cát nơi hai đứa đã gặp vệ sĩ Tiggen. Nghe tiếng khào khào của mình, Loor chú ý ngay và chạy tới quỳ bên đầu mình. Lúc đó mình mới nhận ra đang nằm trên giường, chứ không phải trên nền đất trong doanh trại của Ghee.

Loor kêu lên:

- Pendragon! Tôi đã sợ không bao giờ anh tỉnh lại được nữa.

Giọng cô rất thành thật. Lo lắng, nhẹ nhõm, quan tâm... tất cả những cảm xúc tốt đẹp mà mình cứ tưởng cô không có. Dù sao, ít ra đó là những tình cảm dành cho mình. Mình cảm thấy khỏe hẳn ra. OK, có lẽ không khỏe hẳn mấy đâu, vì mình chính là một đồng súng vù đau âm ỉ. Nhưng điều gì làm mình đỡ đau là mình nhận liền.

- Nước?

Hỏi xong mình nhận ra ngay là đã yêu cầu một điều khó có thể đáp ứng được. Nhưng mình được đáp ứng. Loor nâng cốc nước sát miệng và mình nhấp một ngụm. Môi, miệng thấy dễ chịu hẳn, nhưng mình bị sặc khi cổ nuốt, phun ra gần hết. Quá phí phạm chất lỏng quý hơn vàng.

- Ui!

Mình chỉ thốt được nhiều đó. Loor ép:

- Uống lại đi.

Lần này mình ráng nuốt hết được một ngụm. Nước làm cổ họng trơn được một chút và mình đã có thể nói được, giọng không còn khào khào như quái vật Frankenstein nữa. Mình lại hỏi:

- Bao lâu rồi?

- Từ sau trận đấu hả?

Mình gật. Gật cũng bị đau. Chắc làm gì cũng đau. Thở, ăn, di chuyển... kể cả chớp mắt. Thật mà, chớp mắt cũng đau.

Loor bảo:

- Anh ngủ mười hai mặt trời rồi.

Mười hai mặt trời. Như mình biết, ngày tại Zadaa dài hai mươi bốn tiếng. Nghĩa là mình đã hôn mê gần hai tuần. Chắc thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt mình, Loor nói:

- Được thảo giúp cho anh ngủ và hồi phục.

Ồ, thì ra mình đã bị gây mê gần hai tuần. Như vậy còn hơn bị đánh tới mê man cho đến khi thành một đồng thịt bầy nhầy. Mình từ từ tập trung, nghe ngóng khắp cơ thể, và càng ý thức thêm tình trạng vừa đáng buồn vừa đau đớn của mình. Chỗ nào cũng đau. Trừ mấy ngón chân. Ngón chân mình mát lạnh. Hu Hu! Mình muốn hỏi xin thêm chút dược thảo, để lại được lẩn vào trong mơ, nhưng rồi quyết định nấn ná thêm một lát trong thực tế. Nhìn quanh, mình thấy đang ở trong một phòng nhỏ với những bức tường đá. Rất giống nhà Loor trong căn cứ hình chớp của Ghee, nhưng nơi này chỉ có một cái giường đệm cỏ mình đang nằm, một ghế đá Loor đang ngồi, và một cái bàn thấp với vài cái tách. Chắc Loor thấy mình đang cố tìm hiểu vị trí, cô nói:

- Đây là nơi Batu săn sóc người bệnh và bị thương.

Mình đang ở trong một bệnh viện Batu. Có con bồ nông ngốc nghếch nào hiện ra phát thuốc cho mình không? Biết là nghĩ vớ vẩn, nhưng đừng bắt bẻ mình chứ, mình đang bị đau và lơ mơ vì thuốc ngủ mà.

Mình thì thào:

- Saint Dane?

- Biện rồi. Tôi đã hỏi các Ghee có biết hắc không, nhưng không ai từng thấy hắc trước đây. Tôi tin Saint Dane hóa thân thành một Ghee chỉ để... để...

- Đập tôi tơi tả.

Gục đầu bối rối, Loor nói:

- Tôi xấu hổ vì đã chẳng làm được gì để giúp anh, Pendragon.

- Đừng, tôi biết là cô không thể làm gì được.

Cô gật như cũng biết thế, nhưng rõ ràng vẫn cảm thấy khổ sở vì mọi chuyện xảy ra. Có thể là không "khổ sở" như mình đang phải chịu, nhưng khổ nào thì cũng là khổ. Giọng cay nghiệt, Loor nói:

- Tôi thề sẽ trả thù cho anh.

- Có thể, nhưng có thể đó cũng là điều hắc muốn. Tất cả những gì hắc làm đều là để đẩy chúng ta vào những hành động có lợi cho hắc. Có thể hắc đánh tôi chỉ để làm cô đuổi theo hắc. Chúng ta không thể lọt vào bẫy của hắc được.

Loor gạt rồi cầm tay mình. Mình suýt thét lên. Đó chính là bàn tay mình đã đỡ cú đập chí tử của Saint Dane. Chắc xương gãy rồi. Nhưng hai bạn biết không? Mình để yên. Thật hiếm khi Loor tỏ ra thân ái với mình như thế. Mình sẽ không để cô ngừng lại chỉ vì một chuyện cón con như chuyện đau đớn do xương gãy. Mình cố xiết chặt tay cô, nhưng nắm thôi cũng đã khó. Loor trấn an mình:

- Anh đang được thầy thuốc tài ba nhất Xhaxhu săn sóc.

- Họ không ghét người Rokador sao?

- Không. Vì đích thân thái tử Zinj ra lệnh anh phải được săn sóc đằng hoàng. Hai chiến binh Ghee canh gác phòng này. Anh rất được an toàn.

- Tôi rất mến ông ta. Tên gì nhỉ? Payday gì gì đó, phải không nhỉ?

- Pele a Zinj. Tôi tin tương lai của Xhaxhu và Zadaa sẽ nằm trong tay thái tử. Thái tử là người của hòa bình. Vì vậy đã ra lệnh ngừng cuộc đấu.

- Đó không là cuộc đấu. Đó là một vụ giết người.

Loor đổi đề tài:

- Anh sẽ bình phục, và chúng ta sẽ trở lại với nhiệm vụ.

Ôi, phải rồi! Nhiệm vụ của chúng tôi. Một nhiệm vụ đã chuyển hướng một cách lạ lùng.

- Saint Dane hoàn toàn mất trí rồi. Hắn đã muốn giết tôi. Không có vẻ giống như một màn kịch đâu. Nếu không có ông thái tử kia thì hắn đã giết tôi thật.

- Đồng ý. Hắn phần nộ đến mờ lý trí.

Mình nhẹ rút tay khỏi tay Loor. Thân ái hay không thân ái thì cũng... đau quá.

- Có thể điều đó cũng có nghĩa là hắn đang tuyệt vọng. Không chừng chuyện hạ hắn tiến gần hơn chúng ta tưởng.

- Phải chi đó là sự thật.

- Còn nữa. Khi Saint Dane rối trí nhất, hắn nói mấy câu thật lạ lùng. Hắn bảo, đây là những gì tương lai dành cho tôi, và đó là một lời hắn đã thề. Lời thề đó là gì? Thề với ai?

Loor nhíu mày:

- Saint Dane luôn chỉ đem lại khổ sở và đau đớn. Nhưng để biết hắn thề bởi hứa hẹn với ai để làm việc đó thì... quả là khó khăn.

- Đúng. Rất là khó. Chỉ có một cách lý giải... rất đáng sợ. Liệu còn ai để Saint Dane phải tuân lệnh không?

Hai đứa mình đều buông lửng câu hỏi đó. Chỉ cần nghĩ đến khả năng còn có ai đó điều khiển Saint Dane đã thấy quá hãi hùng.

Sau cùng Loor nói:

- Dù câu trả lời là gì, chúng ta sẽ không tìm ra cho đến khi anh khỏe hẳn. Vì vậy anh phải nghỉ ngơi đi.

Cô trở lại ghế ngồi. Mình bảo:

- Về nhà đi. Khi nào bên ngoài còn bảo vệ, tôi không sao đâu.

- Từ khi anh vào đây, tôi hoặc Saangi luôn túc trực. Chúng tôi sẽ vẫn luôn có mặt cho tới khi anh có thể cùng chúng tôi bước ra khỏi đây.

Wow! Loor và Saangi đã luôn túc trực bên mình. Chuyện lạ. Mong sao nước dãi mình không nhều nhão trong khi ngủ. Tất nhiên mình rất biết ơn, nhưng không hiểu vì sao họ làm như thế. Vì mình là thủ lĩnh Lữ khách và họ cần mình trong cuộc chiến với Saint Dane? Hay vì tình cảm sâu đậm của Loor? Nằm nhìn Loor đang ngồi thẳng lưng trên ghế, mình nhớ lần đầu gặp cô trên Denduron. Cô ta đã nghĩ mình chỉ là một tên vô dụng. Mình đã rất bức xúc vì chuyện đó, vì chẳng ai muốn bị coi như một kẻ bất tài. Nhưng mình không biết làm sao để chứng minh là cô ta đã lầm. Loor tự tin đến kiêu hãnh. Trong nhiều hoàn cảnh, cô ta có khả năng nhìn thấu sự thật. Còn mình, trái lại, ngơ ngơ khi thỉnh thoảng bị kéo ra khỏi nhà, luôn hoang mang sợ hãi. Sự tự tin của cô tiếp thêm sức mạnh và sự minh mẫn cho mình. Cùng nhau, hai đứa đã cứu Denduron.

Từ đó, mình lớn lên nhiều, nhưng trên nhiều phương diện mình vẫn cảm thấy như là thằng nhóc sợ sệt ngồi trên mô tô sau lưng cậu Press. Trái lại, Loor rắn như đá. Sau Denduron, mình thường nhờ cô giúp, và cô luôn sẵn sàng. Bây giờ cuộc chiến lan tới Zadaa, quê hương cô. Lần này, cô cần mình giúp. Nằm trên giường, tê điếng vì đau, lơ mơ chìm lại vào giấc ngủ, mình thề: từ nay dù chuyện gì xảy ra, mình cũng sẽ không làm cô thất vọng.

Không biết chính xác đã ở lại trong bệnh viện Batu đó bao lâu, nhưng mình đoán là khoảng một tháng. Y học Zadaa không hoàn toàn giống như trên Trái Đất thứ Hai. Không nhiệt kế, không thử máu, không tiêm tĩnh mạch hoặc bất cứ thứ gì tương tự như trong bệnh viện quê nhà. Thuốc chỉ là những chất lỏng mùi vị phát khiếp, cứ sau vài tiếng mình lại phải uống. Một gã, mình đoán là thầy thuốc, vào phòng đặt tay lên đầu và cánh tay mình, cứ như có thể cảm nhận những gì bất ổn trong cơ thể mình vậy. Rồi hẳn cho mình một liều thuốc đã pha chế. Tất cả dường như đều không có thật, chỉ một điều là thật: mình cảm thấy khỏe dần.

Như đã nói, lúc đầu mình không thể nhúc nhích. Toàn thân sưng tấy. Kể cả mặt. Trở mình trên giường là một cực hình. Nhưng gã thầy thuốc này khẳng khẳng bảo mình phải cử động. Mình chỉ muốn lợi cho thằng cha ấy một quả nếu... có thể nâng nổi tay lên. Vì vậy, đương nhiên vụ đó đã không xảy ra. Phải chi mình có thể gây thương tích cho hắn bằng mấy ngón chân há?

Chắc mình còn cãi lý với tay thầy thuốc nhiều hơn nữa, nếu không có Loor và Saangi đứng đó thô lỗ mắt nhìn như mình là một thằng nhóc chết nhất. Nhưng trời ạ, mình đau thật mà. Cứ như là kiểu vật lý trị liệu thời Trung cổ, với “phần thưởng” duy nhất dành cho quá trình khổ công này là uống mấy thứ nước y như nước súc miệng Listerine mà phải coi như là uống snigger vậy (Loại rượu ở Cloral – xem Pendragon tập 2: Faar – Thành phố mất tích). Lúc đầu hẳn chỉ bắt mình lăn trở trên giường, sau đó là bắt mình ngồi, rồi đứng. Đứng là căng nhất. Hai chân yếu tới không giữ nổi trọng lượng mình. Nhưng mình hồi sức rất nhanh. Có lẽ chỉ bàn tay trái mình bị dập xương vì đã gạt cây gậy. Có thể vài xương sườn cũng có vấn đề. Không biết chắc được vì không có máy X-quang. Nhưng nếu có dấu hiệu đau, chắc là do xương bị gãy. Họ buộc chặt cánh tay mình bằng vải, để giữ cổ tay khỏi bị động. Rất có thể mình cũng đã bị choáng mạnh, nên rất nhức đầu và chóng mặt.

Mỗi ngày cơn nhức đầu đều giảm dần, và căn phòng không còn quay tít nữa. Chắc không cần

phải nhắc là mình chưa bao giờ trải qua bất kỳ cơ sự nào như vậy trước đây, vì khó mà diễn tả mình đang thấy khá hơn như thế nào. Hình như sau trận đòn nhừ tử, mình đang hồi phục khá nhanh.

Sau cùng ngày trọng đại cũng đến: mình đã có thể bước ra hành lang. Nhưng đó chưa là một ngày trọng đại trọn vẹn. Thầy thuốc bên trái và Loor bên phải, phòng xa mình đổ nhào ra trước. Với hai người dìu đỡ, mình lò dò bước ra khỏi phòng. Mình cảm thấy như Tin Người-gỗ trong Phù thủy xứ Oz, trước khi được tra dầu mỡ. Toàn thân cứng ngắc. Nhưng mình biết là phải cố gắng vượt qua. Từ cửa phòng mình, hành lang trải dài sang hai bên, với những căn phòng cách nhau vài mét... giống như các bệnh viện ở quê nhà. Chẳng có gì đặc biệt. Vậy mà mình rất sợ hãi, vì được nhìn một thứ gì khác ngoài mấy bức tường trong phòng. Rồi mình thấy hai Ghee lực lưỡng đứng gác hai bên cửa như Loor đã nói.

Mình thân mật lên tiếng:

- Chào.

Chẳng gã nào trả lời hay thêm ngó tới mình. Họ được chỉ định bảo vệ cho một tên Rokador, nhưng không phải tỏ ra thích thú với công việc. Bỏ qua, mình vừa tiến thêm một bước, thì thành linh hai gã bảo vệ quì gối, cúi thấp đầu. Trong một giây, mình tưởng họ tôn kính mình, nhưng rồi thầy thuốc và Loor cũng hành động giống như vậy. Mình bối rối kêu lên:

- Ui! Làm gì thế?

Mình có câu trả lời ngay sau đó. Đường bệ đang tiến lại là một hình ảnh đầy ấn tượng. Dẫn đầu một đoàn người là Pelle a Zinj, hoàng thái tử của Xhaxhu. Vẫn trong trang phục lông lầy như hôm cứu mình, nhưng thêm một áo choàng đỏ tía, không tay, thả dài sau lưng. Theo sau ông là một cặp trông thật vương giả và hai chiến binh Ghee. Đây là đoàn tùy tùng của triều đình, và mình thì... đang đứng lù lù chặn đường.

Một Ghee bảo vệ thì thầm gắt:

- Quỳ xuống!

Mình muốn quỳ nhưng thân thể không cho phép. Mình chỉ có thể lom khom cúi đầu.

Thái tử Pelle nhoẻn miệng cười, thân mật nói oang oang:

- Nhà ngươi đi được rồi hả? Ta rất mừng.

Mình nhận ra ông đến đây để thăm mình. Nhìn lom lom xuống đất, mình nói:

- Xin tha lỗi, tôi không quỳ được.

- Không sao, anh bạn. Tất cả đứng dậy đi.

Mọi người đứng dậy, nhưng vẫn cúi thấp đầu.

Thái tử hỏi mình:

- Nhà ngươi tên gì?

- Pendragon.

- Pendragon? Một cái tên Rokador độc đáo đấy.

Mình chỉ biết nhún vai. Chứ nói gì được?

Thái tử tiếp:

- Pendragon, hôm nay ta đến đây, thay mặt toàn thể người Batu xin lỗi vì tội ác đối với nhà ngươi.

Mình thấy hai gã Ghee bảo vệ nhìn vội ông ta, như không ngờ thái tử của chúng lại xin lỗi một tên Rokador.

- Ta biết giữa hai dân tộc chúng ta có sự căng thẳng. Không thể phủ nhận chuyện đó. Nhưng nhìn sâu vào vấn đề mà chúng ta đang lún vào, làm ta rất bất mãn. Bảo đảm là chúng ta sẽ truy lùng ra tên Ghee vô nhân cách đã gây ra vụ này. Nó sẽ bị trừng phạt.

Mình suýt buột miệng nói: ông đừng bận tâm. Vì hai Lữ khách từ lãnh địa xa xôi sẽ làm chuyện đó trước khi ông gặp lại gã Batu đã đánh đập một người Rokador. Thái tử sẽ không có may mắn truy lùng Saint Dane đâu.

- Khi nào hoàn toàn bình phục và trở về với người của nhà ngươi, hãy nói với những người Rokador ưu tú rằng ta đang làm tất cả với quyền lực của mình, để giải quyết những khác biệt giữa hai dân tộc, để đem lại sự ổn định và tin tưởng nhau mà Rokador và Batu đã từng có trong nhiều thế hệ. Với ta, không gì quan trọng hơn chuyện đó. Ta hứa như vậy.

Cố không nói điều gì để ông ta có thể phát hiện mình không là người Rokador và chẳng quen biết ai – ưu tú hay không ưu tú – dưới lòng đất, mình cúi đầu nói:

- Đa tạ... ư... a... Điện hạ.

Mình liếcLOOR. Cô nhẹ gật đầu. Mình đã diễn đúng bài bản. Mình tiếp:

- Tôi rất hân hạnh làm theo lời ngài truyền dạy. Tôi tin tưởng lòng thành của ngài, không chỉ vì ngài đã cứu tôi, mà còn vì ngài đã quá rộng lượng bảo đảm cho tôi được săn sóc trong thời gian chữa trị. Không bao giờ tôi quên ơn này. Xin đa tạ.

Mình nghĩ đó là lời đáp “hào phóng” nhất mà mình có thể nói. Vả lại, đó là sự thật. Vì rõ ràng ông ta đã cứu mạng mình.

Pelle nói:

- Đây là một giai đoạn rất khó khăn. Hy vọng sống còn duy nhất của chúng ta là tái tạo bầu không khí hợp tác và tin tưởng. Hai bộ tộc lớn nhất chúng ta sẽ cùng nhau sống, hoặc chia rẽ để chết.

Mình gật. Thật là những lời lẽ khôn ngoan hiểu biết. Mong sao có đủ người Batu cũng suy nghĩ như ông. Pelle tiếp:

- Bây giờ ta để nhà ngươi nghỉ ngơi. Và trong lễ hội Azhra sắp tới, ta muốn mời nhà ngươi là khách của ta, Pendragon.

- Rất hân hạnh, thưa Điện hạ.

- Tốt lắm. Bây giờ việc nhà ngươi phải làm là mau lành bệnh. Họ đối xử với nhà ngươi tốt

chứ?

- Không có gì phải phàn nàn, thưa Điện hạ.

- Chúc người may mắn và mau bình phục.

Quay qua thầy thuốc, ông nói:

- Săn sóc anh ta thật tốt.

Viên thầy thuốc cúi đầu:

- Như săn sóc con trai tôi vậy, thưa Điện hạ.

Pelle gật đầu mỉm cười với mình rồi quay đi. Hai Ghee bảo vệ, cùng Loor và viên thầy thuốc lại vàng quỳ gối. Khi đoàn tùy tùng của hoàng gia đi khỏi, mọi người đứng dậy. Mình bắt gặp cái nhìn hân học của hai chiến binh Ghee.

Mình bảo Loor:

- Tôi nghĩ là sẽ đến dự lễ hội.

- Anh hân hạnh lắm đó. Lễ hội Azhra là ngày vui nhất của Batu, để tưởng niệm tiên vương Azhra, người đã chiến đấu, mở đường qua sa mạc, cải thiện ốc đảo này thành quê hương của Batu... thành phố Xhaxhu.

- Chắc chắn có tiệc tùng. Bây giờ tôi chỉ còn tập trung vào việc tập đi.

Từ đó mình hồi phục rất mau. Mỗi ngày mình cảm thấy tiến bộ hơn. Cái vụ đau này kỳ cục lắm: khi bị đau, bạn biết là đau, nhưng không thể biết khi nào nó chấm dứt, cho đến khi bạn nhận ra và kêu lên: Ê, thở (hay bước đi, hay nháy mắt) không còn đau nữa. Từng chút một, mình trở lại bình thường.

Hàng ngày bên mình đều có Loor hoặc Saangi túc trực. Họ là thiên thần hộ mệnh của mình. Thậm chí ngủ sát ngay bên giường mình. Viên thầy thuốc đem đến cho hai người một tấm đệm cỏ. Mình luôn giục họ về nhà, nhưng không ai chịu nghe. Thật tình, mình mừng vì họ không làm theo lời mình. Không chỉ giúp mình về thuốc thang tập luyện, họ còn kịp thời can thiệp ngay khi mình có chuyện với người Batu ngoài hành lang. Mà vụ này thì xảy ra thường xuyên. Lúc đầu người Batu chỉ tỏ ra ngạc nhiên thấy một gã Rokador dám ở trong bệnh viện của họ, như mình đang đem mầm bệnh vào nơi này. Rồi có những người bắt đầu la lối đuổi mình ra khỏi đó. Loor luôn luôn đứng cảm đương đầu với họ. Cô nói với họ: mình là khách của thái tử Pelle a Zinj. Đám Batu đó rút lui ngay. Hơn nữa, trông Loor như sẵn sàng cào mặt họ, nếu họ kiếm chuyện với mình.

Không phải người Batu nào cũng căm ghét mình. Có những người thật sự dễ thương. Trong những câu chuyện trao đổi với mình, họ mong ước mọi chuyện lại như xưa, như khi Rokador và Batu sống trong hòa thuận. Từ những gì được biết, mình có thể chia Batu thành hai phe. Một nửa căm ghét Rokador và muốn nhào xuống lòng đất để tiêu diệt họ; nửa kia chỉ mong hòa bình và giải quyết bằng ngoại giao.

Nhưng tất cả đều có chung một nhu cầu: nước. Lương thực cũng đang khan hiếm tại Xhaxhu. Những gì còn có thể trồng trọt được trên nông trại quá ít cho tất cả mọi người. Không ai được phép tắm. Cầu tiêu ứ đọng chất thải. Mọi người cố nín, nếu phải vào cầu tiêu thì phải gấp rút chạy ra. Từ những gì mình biết, cơn khủng hoảng nước trên Zadaa đang mấp mé tạo thành một

đám đông cuồng loạn khủng khiếp. Điều đó cũng có nghĩa: những gì Saint Dane dự trù cho lãnh địa này sắp trở thành hiện thực.

Chỉ một thứ mình có quá nhiều trong khi ở lại bệnh viện: thời gian. Nhất là những ngày đầu, nằm suốt. Không cần phải nói, chắc hai bạn cũng đã biết, ở đây không ti-vi, không radio, không một máy nghe MP3, hay bất cứ thứ gì để giết thời gian trong khi... chẳng có gì để làm. Mình tận dụng thời gian đó để cố ôn lại mọi chuyện trong đầu. Từ lúc rời nhà cho đến khi Saint Dane đập mình te tua trong doanh trại của Ghee. Sau tất cả những suy nghĩ đó, mình rút ra hai kết luận: một là quyết định mình đã kể từ đầu nhật ký này. Mình sẽ nói thêm sau. Kết luận thứ hai, viết ra rất khó, nhưng mình vẫn phải viết.

Tất cả những gì mình viết trong nhật ký đều xác thực như mình thấy. Nhiều điều khó viết, vừa vì lo lắng, vừa vì phải thú nhận những điều mình chẳng lấy gì làm hãnh diện, nhưng chúng luôn luôn là sự thật. Nhật ký là phải vậy, đúng không? Đó là lý do mình phải viết những gì sắp viết dưới đây, dù là rất khó. Nhưng mình sẽ viết thẳng ra hết.

Mình có cảm tình với Loor.

Đó. Mình nói rồi đó. Không thể bảo là mình si tình cô ấy. Thậm chí mình không biết rõ điều ấy có nghĩa gì. Nhưng càng lúc, mình càng cảm thấy gần gũi cô ấy hơn. Nó vượt qua sự quyến rũ thể chất. Mình và Loor đã sát cánh cùng nhau quá lâu. Mình cảm giác như cô ta là người duy nhất trên toàn cõi Halla có thể thật sự hiểu trong đầu mình đang nghĩ gì. Từ đầu cuộc chiến, cô ấy đã săn sóc mình, cho mình thấy một phần trong cô ấy mà mình tưởng không tồn tại. Với tất cả vẻ bề ngoài cứng rắn, cô ấy là một con người ân cần đến không ngờ. Loor bắt đầu gọi cho mình nhớ tới bà Osa, mẹ của cô. Mình nghĩ, bây giờ mình đã hiểu hơn bao giờ hết vì sao cô là một Lữ khách. Không vì sức lực mà còn vì tấm lòng trắc ẩn của cô.

Courtney, mình không kể chuyện này để làm bạn buồn, hay để giảm giá trị những việc vĩ đại bạn đã làm đâu. Thậm chí mình còn chưa biết có nên nói với Loor những gì mình cảm nhận về cô ấy hay không. Nhưng viết những dòng này là cách duy nhất giữ cho mình tỉnh táo để vượt qua thử thách này. Thật sai lầm nếu bây giờ mình không viết ra toàn bộ sự thật, mà sự thật là cảm tình đối với Loor mỗi ngày càng lớn mạnh hơn. Mình xin lỗi vì phải nói với bạn qua nhật ký như thế này, nhưng mình nghĩ nếu không nói ra thì còn tệ hơn. Chuyện này không làm thay đổi cảm xúc của mình về bạn đâu, Courtney. Hoặc có thể có. Mình không biết nữa. Mình bối rối quá. Một điều mình biết chắc: bạn là một trong những người bạn thân thương nhất của mình trên đời này. Sau khi đọc những gì mình vừa viết, hy vọng bạn vẫn muốn là người bạn thân nhất của mình.

Điều đó nói lên rằng: Mình đã đi tới một kết luận khác. Kết luận này mình phải chia sẻ với Loor.

Sau cùng thì cũng đã tới ngày mình ra khỏi bệnh viện. Viên thầy thuốc khám mình lần cuối, và bảo ông ta không còn gì để làm nữa. Mình vẫn còn yếu, nhưng có lẽ vì đã nằm quá lâu. Đã tới lúc phải hoạt động. Mình cảm ơn vì tất cả những gì ông ta đã làm. Ngoài chuyện chữa trị, ông ta không nói gì. Mình không thể biết tay thầy thuốc này thuộc phe Rokador nào, nên bị bất ngờ khi ông ta nói trước khi mình rời bệnh viện:

- Tôi không biết anh là ai. Tôi không tin anh là một người Rokador. Nhưng tôi tin anh có khả năng giúp chúng tôi. Đó là lý do tôi hãnh diện đã chữa trị cho anh.

Biết nói gì đây? Mình chỉ còn biết gật đầu và nói:

- Cảm ơn ông.

Loor và Saangi đang chờ mình trong hành lang. Tay Loor cầm cái áo choàng đen mình đã bỏ quên ngoài nông trại, đó là cái áo bắt nguồn cho tất cả những chuyện thảm hại này.

Loor nói:

- Ngay sau khi ra khỏi đây, anh sẽ không còn được sự bảo vệ của thái tử Pelle a Zinj nữa.

Bất chấp nóng nực, mình vui mừng trùm cái áo khoác lên người. Mình đã cho hai bạn biết cái nóng ở đây khủng khiếp thế nào rồi, đúng không? Ba chúng mình ra khỏi bệnh viện, đi qua đường phố Xhaxhu, để trở lại nhà Loor trong căn cứ của Ghee. Mình rất vui báo tin: không ai thèm ngó tụi mình tới lần thứ hai. Khi an toàn vào tới trong nhà, mình nói với Saangi:

- Cảm ơn về tất cả những gì đã làm.

Cô bé nhún vai:

- Công việc của em mà.

Tươi tỉnh hơn một chút, Saangi tiếp:

- Anh rất can đảm, Pendragon. Mừng anh đã bình phục.

- Cảm ơn em. Nếu không có gì phiền, anh muốn nói chuyện riêng với Loor một chút.

Cô bé nhìn Loor kém vui. Loor nghiêm khắc nhìn lại. Saangi nói:

- Em ra ngoài. Cần gì chị cứ gọi.

Mình cảm ơn Saangi. Cô bé gật đầu ra khỏi phòng.

Loor nói trước khi mình kịp lên tiếng:

- Pendragon, anh không cần phải cảm ơn tôi.

- Tôi đâu định cảm ơn. Đó là công việc của cô mà.

Loor nhìn mình bối rối. Mình cười cười:

- Đùa thôi. Cô biết tôi không thể cảm ơn cô làm sao cho đủ.

- Vậy thì anh muốn nói gì?

Mình đã tập những câu nói này suốt mấy tuần qua. Một khi đã quyết định, mình muốn phải nói sao để Loor biết là mình vô cùng nghiêm túc. Mình bảo:

- Ngồi xuống đi.

Loor ngồi khoanh chân trên chiếu. Mình bước tới lui, tập trung tư tưởng. Rất căng. Nhưng mình cũng bắt đầu:

- Cô biết tôi từ lần đầu tôi trở thành Lữ khách. Từ đó tôi đã sống sót vì luôn được những Lữ khách khác tiếp cứu. Nhất là cô.

Loor khiêm tốn nói:

- Tất cả chúng ta đều hoàn thành phần hành của mình. Anh chưa đủ tự tin vào bản thân mình, Pendragon. Anh là con tim, khối óc của chúng tôi. Anh biết rõ như vậy mà.

- A, phải, nhưng con tim này mới bị đập tơi tả. Loor, mọi sự đã thay đổi. Saint Dane muốn giết tôi.

- Tôi tin là hắn đã cố giết anh nhiều lần.

- Không giống thế.

- Chết là chết.

- Chuyện này khác. Bất kỳ khi nào hắn quăng một thứ vào tôi, vào chúng ta, hóa ra đó luôn là một phần trong kế hoạch lớn hơn của hắn. Đó là cách hắn điều khiển chúng ta. Luôn luôn có một chủ đích nào đó. Theo tôi, chủ đích của hắn đã thay đổi. Đúng, trước đây chúng ta từng gặp nguy hiểm, nhưng tôi nghĩ, chưa bao giờ hắn muốn chúng ta chết... cho đến bây giờ.

- Anh không nghĩ đây cũng là một phần trong mưu đồ của hắn chứ?

- Có thể lúc đầu tôi đã nghĩ thế. Nhưng Loor, tôi cho cô biết, hắn đã thật sự muốn đập nát sọ tôi. Hắn không muốn tôi thoát ra khỏi cuộc đánh đấm đó. Tôi đã nói với cô, có thể đó là điều tốt. Có thể chúng ta bắt đầu làm hắn hoảng sợ. Nhưng dù với lý do gì, tôi nghĩ là một Lữ khách chỉ là rước thêm nguy khốn. Không chỉ là chuyện các lãnh địa hay Halla nữa. Tôi bắt đầu thấy, đó cũng là chuyện của chúng ta.

Trầm ngâm một lúc, cuối cùng Loor nói:

- Tôi không thể không đồng ý.

- Đó là lý do tôi cần cô giúp hơn bao giờ hết.

-Anh biết tôi luôn sẵn sàng mà, Pendragon.

- Nhưng còn những khi cô vắng mặt. Những khi cô không thể giúp được tôi. Cô ở trong doanh trại và tôi vẫn bị đập tơi bời.

Mình thấy rõ là Loor nao núng. Mình nói ngay:

- Xin lỗi, nhưng đó là sự thật. Không phải lỗi cô, cô không thể phân thân làm hai được.

- Chúng ta phải làm gì?

Là vậy đó. Đây là quyết định mình đã phải trăn trở suốt mấy tuần. Một điều mình đã né tránh từ khi bắt đầu cuộc phiêu lưu, nhưng không còn chọn lựa nào khác nữa. Nó là mình sợ chết được, nhưng nếu không quyết định, mình sẽ càng sợ hơn. Mình nói:

- Loor, hãy dạy tôi chiến đấu.

Loor trừng trợn ngó mình. Có lẽ cô ấy bị bất ngờ:

- Sao vậy? Cô nghĩ tôi không có gan đánh nhau?

Loor đứng dậy. Chuyện này làm cô thấy bồn chồn:

- Không phải thế. Tôi tin anh là người gan dạ nhất mà tôi từng gặp.

Cô ấy tin thế thật sao? Mình hỏi:

- Vậy thì còn vấn đề gì nữa? Tôi khỏe mạnh. Tôi là một vận động viên điền kinh. Có thể thể lực hoàn toàn hồi phục, nhưng chẳng bao lâu nữa trước khi...

Loor quát lên:

- Lỡ anh chết, chúng tôi sẽ làm gì? Tôi tin anh sẽ là một chiến binh tài giỏi. Nhưng không có anh, tôi cũng tin chúng tôi sẽ không còn hy vọng đánh lại Saint Dane.

Lạ thật. Loor sợ. Trước đây mình chưa từng, chưa bao giờ, thấy cô ấy sợ. Ý nghĩ một mình chống lại Saint Dane, không có mình, làm cô khiếp đảm. Nhìn mắt cô đầy lệ, mình nói:

- Tôi hiểu. Nhưng tôi không yêu cầu cô điều này vì muốn chạy lung tung gây sự đánh nhau. Cô biết rõ tôi mà. Tôi muốn cô giúp tôi khả năng để tự vệ. Cuộc chiến này sẽ quyết định tương lai của mọi lãnh địa, mọi thời gian, mọi thứ. Để thua cuộc chiến đó chỉ vì tôi không thể tự bảo vệ trong một trận đánh đơn giản sẽ là ngu ngốc làm sao!

Loor đứng nhìn trân trân mặt đất. Mình tiếp:

- Hãy cho tôi một công cụ để bảo vệ mình. Tôi chỉ yêu cầu vậy thôi, Loor.

Mình đã nói hết những gì cần nói. Giờ tới phiên Loor. Dù cô ấy quyết định sao mình cũng sẵn lòng chấp nhận. Một lúc lâu sau, Loor giơ tay quệt một giọt nước mắt vừa ứa ra, rồi nhìn thẳng mình. Mặt cô không còn vẻ sợ hãi, không còn vẻ trù trừ. Cô Loor mình quen biết đã trở lại.

- Tôi sẽ dạy anh. Pendragon. Nhưng tôi sẽ cần trợ giúp.

Mình đang viết nhật ký này ngay trong đêm Loor và mình đạt được thỏa thuận đó. Ngày mai, sự bình phục và đời mình sẽ bước vào một giai đoạn mới. Mình sắp học những kỹ năng cần thiết để sống còn. Những kỹ năng của chiến binh. Mình không có những ảo tưởng lớn. Mình không trong mong sẽ trở thành một cỗ máy chiến đấu. Mình vẫn là mình. Nhưng ít nhất, mình muốn có thể đẩy lùi nỗi sợ, và có được sự tự tin mỗi khi mình bị đẩy tới đường cùng, mình sẽ có một cơ hội tốt để sống sót như đối thủ của mình.

Nếu tình cờ đối thủ đó là Saint Dane.

Hai bạn đừng lo cho mình. Mình đã kể lể quá nhiều trong nhật ký này. Hãy biết rằng mình luôn nghĩ đến hai bạn. Mình muốn về nhà. Nhưng chuyện đó không thể xảy ra cho đến khi màn cuối của vở kịch này diễn ra. Để bảo đảm mình luôn có mặt để chứng kiến màn cuối đó, mình phải tiến tới.

Mình phải chiến đấu.

Hãy chúc mình may mắn đi.

CHẤM DỨT NHẬT KÝ #20

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Hãy chúc mình may mắn đi.

Mark Dimond buông những trang nhật ký màu nâu của Pendragon gửi từ Zadaa xuống sàn phòng ngủ. Nó nhìn quanh. Courtney Chetwynde không có ở đây để cùng đọc. Kể từ nhật ký đầu tiên của Booby, đây là lần đầu xảy ra chuyện này. Nó cảm thấy quá cô đơn. Chẳng có ai để chia sẻ tin tức mới nhất này. Chẳng có ai giúp nó phân tích những gì đang xảy ra. Chẳng ai kéo nó ra khỏi nỗi hoang mang sợ hãi cứ cuộn dần lên. Nó phải chịu đựng một mình, xử trí một mình.

Nó thật tình mong mỏi Courtney có mặt tại đây.

Bất chấp tất cả những gì mới đọc về Bobby, tâm trí nó vẫn quay về nhật ký trước. Nhật ký #19 mà nó đã đọc cùng Courtney. Đó là nhật ký giải thích chuyện nó và Courtney đã xáo trộn mọi sự như thế nào, khi hai đứa sử dụng ống dẫn để tới Cloral và Eelong. Là phụ tá, công việc của hai đứa là bảo toàn nhật ký của Bobby và ở tại lãnh địa quê nhà để giúp đỡ các Lữ khách, nếu họ tới Trái Đất Thứ Hai. Việc của hai đứa không phải là nhảy vào ống dẫn và tham gia chiến đấu với Saint Dane.

Nhưng... hai đứa đã làm.

Dù biết là sai, nhưng vào thời điểm đó, dường như chúng không còn chọn lựa nào khác. Chỉ hai đứa biết mưu đồ của Saint Dane là đem một loại độc dược chết người từ Cloral tới Eelong. Nếu hai đứa không tới Cloral để lấy thuốc giải và mang đến Eelong thì Saint Dane sẽ hủy diệt lãnh địa đó mất. Như vậy, Bobby có thể chết. Nhưng làm việc đó, hai đứa đã làm suy yếu ống dẫn. Phụ tá không được phép sử dụng ống dẫn. Khi chúng rời khỏi Eelong vào phút cuối, ống dẫn đã sụp đổ. Không chỉ làm Spader và ông Gunny kẹt lại trên Eelong, mà còn giết chết Lữ khách Kasha. Tất cả chỉ tại nó và Courtney. Mọi sự sẽ không bao giờ như trước nữa.

Tất cả những ý nghĩ này dồn dập trở lại tâm trí Mark khi nó ngồi một mình trong phòng ngủ, nhớ lại khoảnh khắc nó và Courtney cùng đọc những tin tức đầy xúc động về Kasha, Spader và ông Gunny. Lúc đó hai đứa vừa trở về từ Eelong được một giờ, mặt đỏ bừng phấn khởi. Chúng đã giúp để cứu Eelong. Sau cùng thì chúng đã là những người hùng có cơ hội giúp Bobby, thay vì chỉ ngồi chờ đọc nhật ký. Và như một phần thưởng thêm, về tới nhà chúng phát hiện thời gian không thay đổi từ khi chúng ra đi, vì vậy hai đứa không phải giải thích vì sao đã vắng nhà hơn một tháng. Tất cả đều hoàn hảo.

Thế rồi nhật ký #19 tới làm thay đổi tất cả. Hai đứa đem nhật ký xuống tầng hầm nhà Courtney, là nơi chúng hay đọc nhật ký của Bobby nhất. Đọc xong, Mark và Courtney đứng chết trân, trừng trừng nhìn vào khoảng không một lúc lâu.

Rồi Courtney bật khóc. Chưa bao giờ Mark thấy Courtney khóc. Chuyện này làm nó bàng hoàng như tin tức Bobby vừa gửi về. Hầu như thế. Mark muốn an ủi bạn, nhưng chính nó cũng đang bị bắn loạn.

Sau cùng Courtney nói:

- Xin lỗi. Tất cả là lỗi tại mình. Chính mình đã thuyết phục bạn làm chuyện đó.

Mark nói ngay:

- Không phải thế. Đúng là lúc đầu mình đã không muốn đi, nhưng rồi mình đã đồng ý với tất cả những gì bạn nói. Chúng... chúng ta biết về thuốc độc. Chúng ta biết Seegen bị chết. Nếu chúng ta không làm gì, bọn Klee đã hủy hoại Nước Đen và Saint Dane đã chiến thắng Eelong rồi...

Courtney gào lên:

- Nhưng Kasha sẽ vẫn còn sống, và ngay lúc này Spader và ông Gunny đã có thể đang giúp Bobby trên Zadaa. Mark à, Saint Dane đã lừa chúng ta. Hắn buông Eelong để thắng một cuộc chiến lớn hơn và chúng ta đã tiếp tay cho hắn.

Mark gào lại:

- Khô...ô... ông! Chúng ta chưa biết chắc điều đó. Nếu chúng ta không giúp, có thể mọi chuyện còn tệ hại hơn.

Cả hai đều muốn tin điều đó, nhưng không cách nào để biết là đúng hay sai. Bobby đã viết, hai đứa đừng tự trách mình, nhưng rất khó nghe theo lời khuyên đó.

Courtney lau mắt, đứng dậy nói:

- Về đi, Mark. Sáng mai đem nhật ký tới ngân hàng.

Cừa cuộn tờ giấy da thuộc, rồi buộc lại bằng một sợi dây da, Mark vừa hỏi:

- Bạn không sao chứ?

Courtney gật:

- Tạm quên chuyện này. Lúc khác hãy bàn lại. OK?

Bước lên cầu thang, Mark nói:

- Được. Mai gặp bạn tại trường hả?

Courtney không trả lời.

Hôm sau Mark tới trường như bình thường, dù chẳng cảm thấy dễ dàng. Nó khác hẳn với thằng Mark hôm qua. Giữa hai ngày, nó đã có cả một tháng trên Eelong, đấu trí cùng Saint Dane. Đối với một người trong trường Davis Gregory, Mark chỉ là tờ giấy dán tường vô giá trị. Nó có được chút tiếng tăm chỉ vì là bạn thân nhất của Bobby Pendragon trứ danh, nhưng đó là chuyện hai năm về trước, khi Bobby và gia đình biến mất. Mọi người đã quên rồi. Chuyện gia đình Pendragon biến mất đã là quá khứ, và không có Bobby, chẳng còn ai thêm đoái hoài tới Mark Dimond. Họ đâu biết Mark đang dự phần trong một cuộc chiến bảo vệ mọi sự hằng có và sẽ tồn tại mãi mãi. Với họ, nó là một thằng nhóc lặng lẽ, tóc đen dài, ăn cà rốt để cải thiện thị giác. Mark là thành viên của câu lạc bộ khoa học Sci-Clops uy tín, và đó mới là sinh hoạt duy nhất của nó ngoài giờ học, chứ không là... phóng đến lãnh địa khác để cứu một giống người-mèo thoát khỏi bị diệt vong. Nếu có ai nhắc tới Mark và khi họ thấy nó lang thang với Courtney Chetwynde. Vì Courtney xinh đẹp, thông minh, khỏe mạnh và không phải dạng con gái có thể cặp kè với một thằng nhóc ngớ ngẩn tầm thường như Mark. Mọi người thì thầm bàn tán: cô ta

thấy gì ở nó chứ? Tất nhiên, chẳng ai biết chúng gắn bó với nhau là vì tình bạn của cả hai đối với Bobby và cùng biết rằng vũ trụ đang lâm nguy.

Nhưng quan trọng nhất là: Mark và Courtney cần nhau để được tỉnh táo.

Đối với Mark, việc đến trường hôm đó là một trong những việc căng nhất. Nó mới tham gia một cuộc phiêu lưu vô cùng quan trọng, mà những đứa cùng trường có nằm mơ cũng không thể nào có được. Vậy mà bây giờ phải đi học lại và làm như chẳng có gì xảy ra. Có chứ sao không. Nó đã là một con người khác.

Và... Courtney không tới trường.

Lúc đầu, Mark không gọi cho Courtney, vì muốn để bạn có thời gian ổn định tinh thần. Nhưng mấy ngày sau Courtney vẫn không đi học. Mark gọi, nhưng máy tắt. Nó tới nhà. Ba má Courtney đi làm. Không ai mở cửa. Dù không muốn nói chuyện với ba má bạn, nhưng Mark bắt đầu lo sợ gia đình Chetwynde có thể biến mất như trường hợp gia đình Pendragon, vì vậy nó gọi điện thoại nhà. Mark nhẹ lòng khi nghe tiếng ba của Courtney trả lời điện thoại. Ông Chetwynde cho biết: Courtney không được khỏe và không muốn nói chuyện với ai. Mark thấy giọng ông có vẻ căng thẳng. Mừng vì không có chuyện kỳ quái nào xảy ra, nhưng càng lúc nó càng thêm lo lắng về Courtney. Bạn ấy ổn không? Nó biết, kể cả trước khi hai đứa phóng qua ống dẫn, Courtney đã có một thời gian căng thẳng. Vì vậy, nó sợ vụ xáo trộn tệ hại trên Eelong có thể đẩy Courtney đến tình trạng kích động. Courtney kiêu hãnh lạ thường. Mark biết đó là một trong những nguyên nhân cô quá khao khát hai đứa nhảy vào ống dẫn. Courtney muốn giành cơ hội để tự chứng tỏ. Còn cơ hội nào tốt hơn là cứu cả một lãnh địa.

Mark không trách bạn đã thuyết phục nó sử dụng ống dẫn. Có thể cô chính là người lái xe, nhưng nó là một hành khách hăm hở. Courtney đâu có bẻ tay nó... quá mạnh, ép nó lên xe. Nó e rằng, sau khi lấy lại được sự tự tin bằng việc cứu Eelong, cô đã hiểu ra đó là một chuyện sai lầm. Điều đó làm cô bị gục. Nó khẩn khoản được nói chuyện với bạn, nhưng ba má cô không cho. Không điện thoại, không thăm viếng, không thư từ. Courtney như một tù nhân – hay bệnh nhân – trong chính nhà mình.

Suốt học kỳ đó, Courtney không tới trường. Qua thăm dò, Mark được biết Courtney học bằng bài vở nhà trường gửi tới nhà. Nhiều tin đồn là cô bị bệnh, nhưng Mark không tin. Nó biết vấn đề của bạn là do tâm lý hơn là thể chất. Nó ngừng gọi điện thoại, chờ khi nào nhận nhật ký mới của Bobby, lúc đó sẽ tìm cách nhắn tin cho Courtney. Nó biết không gì ngăn nổi cô tìm hiểu những gì đang xảy ra cho Bobby.

Nhưng không có thêm nhật ký nào.

Mark cố gắng hết sức quên Bobby, để trở lại cuộc sống. Cố gắng không nghĩ gì đến sự tệ hại do hai đứa gây ra vì đã nhảy vào ống dẫn. Dù đêm đêm, nằm trên giường, mắt mở thao láo, nó cố tìm một giải pháp khác những gì đã làm. Chẳng bao giờ tìm ra câu trả lời. Điều đó an ủi nó phần nào. Có thể hai đứa đã gây ra những tệ hại nghiêm trọng, nhưng suy tới cùng, hình như không còn cách nào khác, ngoài những gì chúng đã làm. Nó cảm thấy thoải mái một chút. Một chút xiu thôi.

Mark cố vui đầu vào câu lạc bộ khoa học Sci-Clops. Nhưng cũng chẳng dễ gì, vì khắc tinh của nó, thằng Andy Mitchell, bây giờ cũng là một thành viên. Mitchell là một thằng đàn độn. Một thằng du côn. Một thằng chuyên môn bắt nạt Mark. Vậy là bây giờ cũng là một thành viên trong câu lạc bộ khoa học uy tín nhất tiểu bang. Lúc đầu, Mark tưởng có sự nhầm lẫn, nhưng càng nhìn Mitchell làm việc, Mark càng đành phải thú nhận là thằng ngốc đó quả có năng khiếu khoa học. Đặc biệt là toán học. Mitchell chỉ có thể viết tên bằng bút chì và đọc bảng giao thông với một chữ STOP, nhưng Mark đã thấy Andy Mitchell có một khả năng lạ thường để hiểu toán ở

mức độ ba chiều. Quá lạ lùng. Mark đoán nó là một loại học giả dần dần. Nặng về phần “dần dần” hơn. Một mặt, nó thật sự tạo ra những hỗn hợp hóa học có thể làm thành một cuộc cách mạng công nghiệp, mặt khác nó trấn lột tiền của những đứa trong trường, để mua thuốc lá.

Điều an ủi duy nhất mà Mark được hưởng từ tình trạng trái khoáy này là: Mark không còn là mục tiêu cho thằng Mitchell quây phá nữa. Lần đầu tiên trong lịch sử, một chuyện khó tin nhưng có thực: hết bị đâm đá nhờ gia nhập câu lạc bộ khoa học.

Không có biến cố gì xảy ra trong suốt học kỳ. Nghĩa là: không nhận được nhật ký nào của Bobby. Tuy nhiên, vài tuần trước nghỉ hè, Mark nhận được một lá thư làm thay đổi mọi chuyện. Thư của Courtney.

Mark thân,

Chào. Hy vọng bạn vẫn khỏe.

Đúng ra mình không nên né tránh bạn như thế này, nhưng như bạn biết, những ngày này mình né tránh tất cả mọi người. Xin lỗi khi nói điều này: trước hết là tránh mặt bạn. Mình biết là không phải. Nhưng mình quá thất vọng chính mình. Gặp bạn mình càng cảm thấy khổ sở hơn. Mình đã làm bạn thất vọng. Làm Bobby thất vọng. Cứ nghĩ mình đã làm cho tất cả Lữ khách thất vọng thế nào, mình chỉ muốn khóc. Chỉ nghĩ đến thôi là mình không chịu nổi. Mình thường tin là có thể chịu đựng bất cứ chuyện gì. Vậy mà, bây giờ, kể cả chuyện gặp bạn mình cũng không làm nổi.

Viết thư này, để báo cho bạn biết mình đang khá dần, mình nghĩ là mình sẽ ổn. Nhưng mình sắp đi xa. Ba má muốn mình tới một trường học hè. Mình đồng ý, để thay đổi. Đó là một ý tưởng hay. Mình phải định thần trở lại. Tới một nơi không ai biết mình hình như là một điều tốt. Hy vọng sau vài tháng mọi sự ổn định, mình sẽ trở lại và sẽ là con người như mình mong muốn: Một người bạn tốt hơn của bạn, của Bobby, và cũng sẽ là một phụ tá tốt hơn.

Xin lỗi, mình không muốn để bạn một mình đâu. Nhưng mình thật sự nghĩ, thời gian này, không có mình, bạn sẽ thoải mái hơn. Nếu nhận được nhật ký trước khi mình trở về, mình không muốn biết tin đâu. Mình chỉ sẽ đọc khi đầu óc mình tỉnh táo hơn. Xin đừng nghĩ là mình không quan tâm. Mình quan tâm hơn cả những gì có thể nói ra thành lời. Mình nghĩ, đó là một phần của vấn đề. Mình phải có cái nhìn bao quát mới được.

Dù vô cùng cố gắng tống khứ hết những gì xảy ra trên Eelong ra khỏi đầu, nhưng một ý nghĩ vẫn bám riết lấy mình: một ngày nào đó, có thể rất gần, Saint Dane sẽ hướng tới Trái Đất Thứ Hai. Mình tin khi chuyện đó sẽ xảy ra – nếu nó xảy ra – chúng ta sẽ lại được cần tới. Mình muốn sẵn sàng. Đó là điều luôn làm mình quan tâm.

Mình muốn nói một câu vui vui, như “chúc mùa hè vui vẻ”, nhưng có vẻ hơi bị khách sáo. Mong bạn biết rằng mình nghĩ tới bạn hằng ngày. Mình sẽ vượt qua chuyện này và sẽ trở lại.

Mình biết đó là... chuyện phải thế thôi.

Nhớ bạn nhiều.

Thương mến,

Courtney

Chỉ một lúc sau khi Mark thấy thư trong hộp thư, đem lên phòng và đọc, chiếc nhẫn của nó bắt đầu xoắn vặn. Nó nhảy vội xuống giường. Nhật ký của Bobby đang tới. Chưa kịp suy nghĩ về thư của Courtney, thì lại có tin ngay về Bobby.

Mark chưa chát tự nhủ: “Tuyệt thật. Vì sao mọi chuyện cứ luôn dồn dập xảy ra cùng một lúc?”.

Mặt đá xám giữa cái nhẫn nó đã nhận được từ bà Osa, mẹ của Loor, chuyển thành pha lê trong suốt, lấp lánh sáng. Rút nhẫn, nó đặt lên sàn trong khi tiến trình chuyển vận quen thuộc xảy ra. Nhẫn nói rộng bằng một cái đĩa, mở ra một đường dẫn tới các lãnh địa. Từ dưới hố, ánh sáng lóa lên, cùng tiếng nhạc âm ảnh mang theo “hàng hóa”.

Mark nhắm mắt, chờ cho tiếng nhạc ngừng. Mấy giây sau, nhẫn trở lại bình thường. Trên mặt thảm, kế bên cái nhẫn là nhật ký #20 của Bobby. Đó là một cuộn giấy da thuộc, buộc bằng dây da... giống hệt nhật ký #19. Nếu là trước kia, Mark sẽ gọi ngay cho Courtney, để hai đứa cùng đọc. Đó là “hiệp ước” của hai đứa. Chúng không bao giờ đọc một mình. Lá thư của Courtney đã làm thay đổi tất cả. Courtney không muốn đọc nhật ký này. Mark phải đọc một mình. Cảm giác thật kỳ lạ. Sờ sờ. Dù tính nết khác nhau, Mark và Courtney luôn có khả năng làm cho nhau nảy ra những ý kiến giúp tìm hiểu những gì trong các trang viết của Bobby. Bây giờ Mark phải làm việc đó một mình. Nó sẽ là người đọc nhất được biết đến cuộc phiêu lưu mới nhất của Bobby. Vậy là, nó đọc.

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(TIẾP THEO)

Những gì Bobby viết trong nhật ký #20 không làm Mark bớt lo. Nạn hạn hán trên Zadaa rất trầm trọng, nhưng điều lo sợ của nó là rõ ràng Saint Dane đã cố giết Bobby. Được tin thằng bạn thân nhất bị thương nặng, Mark rất đau lòng. Càng bức xúc hơn khi biết Loor sắp huấn luyện cho Bobby thành một chiến binh.

Mark nhớ nhó khổ sở với ý nghĩ Bobby si tình Loor. Sau khi được biết Courtney đang trong giai đoạn khó khăn, nó không tưởng tượng nổi Courtney sẽ có phản ứng ra sao khi cô nghe tin con người cô từng tha thiết từ năm lớp bốn bây giờ lại hướng tình cảm sang một kẻ khác. Chẳng có gì trong nhật ký là tin tốt đẹp. Cả một con thuyền chở đầy lo âu đổ lên đầu Mark.

Khổ hơn nữa là nó chẳng có ai để cùng chia sẻ.

May là Courtney không muốn biết về nhật ký này, nên nó không phải nói với cô về chuyện Bobby “đổ” vì Loor. Hy vọng sau khi học hè về, Courtney đã đủ vững vàng để chịu đựng chuyện này – hoặc ít ra, nó còn có thời gian nghĩ cách khéo léo nói cho cô biết mà không làm cô chói với. Không. Trong nhật ký mới nhất của Bobby, chẳng có tin tức gì hay ho cả.

Mark cuộn mấy trang nhật ký cùng lá thư của Courtney làm một, rồi đem tới Ngân hàng Quốc gia của Stony Brook, nơi Bobby đã mở và đóng tiền cho một hộp an toàn vào năm 1937, trên Trái Đất Thứ Nhất. Đó là nơi Mark giữ tất cả nhật ký của Bobby, để khi vì bất kỳ lý do gì Bobby sẽ lại cần đến chúng.

Ra khỏi ngân hàng, muốn nổ tung, nó chỉ muốn chạy ngay tới nhà Courtney. Quá nhiều thứ nháy loạn xị trong đầu. Cần một người để nói, nhưng chung quanh chẳng có ai...

Ngoài thằng Andy Mitchell!

- Ê! Dimond.

Vừa bước ra khỏi cửa ngân hàng, tiếng gọi của Mitchell làm Mark nhảy dựng lên vì bất ngờ.

- Mà có việc gì mà tới ngân hàng vậy?

- Ờ... ờ..

Mark vẫn cằm cúi bước đi. Mitchell theo sát bên, hỏi:

- Làm gì mà vội vàng thế?

- Tao... à... có bài làm ở nhà.

- Bài làm? Sắp hết năm học rồi. Nghỉ đi. Tao mời mày khoai chiên ở nhà hàng Cầm Viên.

Lời mời của thằng Mitchell làm Mark khựng lại. Nó nhìn Mitchell. Thằng du côn trông vẫn thế. Tóc vàng bóng nhẫy dầu xòa xuống mắt, mặt vẫn đầy mụn trứng cá đỏ lè. Tuy nhiên có

một điều khác. Thằng Mitchell chưa hề bao giờ tử tế với Mark như vậy. Mark hỏi:

- Sao? Mà lại muốn gì đây?

Mitchell chống chế:

- Ôi dào... Có gì đâu.

Thấy Mark vẫn nhìn nó lom lom đầy ngờ vực, Mitchell vui vẻ nói:

- OK. Có tí chuyện thật. Tao muốn hỏi mày về con robot mày làm năm ngoái. Con robot đoạt giải tiểu bang đó, mày biết mà.

- Ờ, tao biết con robot nào rồi. Nhưng chi vậy?

- Đừng giậm giựt thế chứ. Tao chỉ quan tâm thôi. Chúng mình cùng trong câu lạc bộ khoa học mà, đúng không?

Chỉ trong vài tiếng đồng hồ, toàn chuyện lạ lùng xảy ra làm đầu óc Mark dường như không chịu nổi. Trước hết là thư của Courtney, rồi nhật ký của Bobby, bây giờ là Andy Mitchell – thằng Andy Mitchell đáng ghét – muốn nói chuyện công việc với nó. Thật quá sức chịu đựng. Bình thường, nó sẽ tìm cách thoát khỏi thằng Mitchell và tiếp tục bước đi. Nhưng lúc này nó đang muốn không phải nghĩ ngợi gì về Courtney, về nhật ký. Mark nói:

- OK. Khoai chiên Cầm Viên.

Hai đứa vừa cùng cất bước, Mark bất ngờ đứng lại, hỏi:

- Ê, khoan đã, tiền đâu đây? Mày ăn cắp hả?

- Vừa thôi. Tao mới có việc làm.

- Việc gì? Hợp pháp không?

- Mày hơi bị lếu láo đó. Tao giao hàng cho chú tao. Ông có một cửa hàng bán hoa. Vậy đủ hợp pháp với mày chưa?

Mark ngạc nhiên hỏi:

- Mày có bằng lái?

- Đương nhiên. Mày không có sao?

Mark không có thật. Thậm chí nó không hề nghĩ tới chuyện xin ba má cho đi học lấy bằng. Ngoài chuyện làm “kẻ thất bại” ra, nó còn có thể làm cái trò trống gì nữa chứ? Sau cùng Mark nói:

- Xin lỗi. Đầu óc tao lu bu quá.

Cặp đôi kỳ cục cùng nhau đi ngược đại lộ Stony Brook, tới cửa hàng Cầm Viên, mua mấy hộp khoai chiên vàng thơm và mấy chai xô-đa. Ngồi trong công viên bỏ túi gần đó, Mitchell lắng nghe Mark nói về con robot sắt thủ nó đã thiết kế và đoạt cả hai giải địa phương và hội chợ khoa học tiểu bang. Chính nhờ luận án đó mà nó đã được mời tham gia câu lạc bộ khoa học Sci-Clops. Mitchell chăm chú nghe làm Mark ngạc nhiên. Mitchell không cắt ngang, không đùa giỡn,

không khụt khịt, không phun nước bọt. Dù chỉ một lần. Mark thật sự thích thú kể về con robot của mình. Với tất cả những gì đang xảy ra, được nói về một đề tài ưa thích làm nó dịu lại. Thậm chí, trong một giây, nó quên khuấy là đang nói chuyện với ai... nó khao khát tâm trí thoát khỏi những vấn đề phiền toái đến như vậy đấy.

Mark nói xong, Mitchell gật gù:

- Tao nể mày đó, Dimond. Mày là thằng chết nhất, nhưng có tài.

- Cảm ơn... Tao nghĩ...

Mitchell đứng dậy, nói:

- Có thể một ngày nào đó chúng mình sẽ cùng nhau làm việc... Nếu mày không ngại làm việc chung với một thằng cà chớn như tao.

Mark sững sờ. Lần đầu tiên thằng Mitchell tỏ ra khiêm tốn.

- À... ừ... có thể chứ. Nghĩ là... tao... tao không nghĩ mày cà chớn đâu.

- Ừa... được rồi.

- Cảm ơn vụ khoai chiên.

- Cảm ơn mày đã kể cho tao nghe. Tao đi làm đây. Gặp lại sau.

Nói xong, Mitchell quay lưng, ra khỏi công viên. Mark ngẩn ngơ ngồi lại. Gần như không thể tin đó là sự thực. Nhưng rõ ràng Mitchell vừa giúp nó vượt qua cơn khủng hoảng. Mark cười, lắc đầu nghĩ: “Đời càng lúc càng lạ lùng hơn”.

Mấy tuần trôi qua. Mark đã vài lần trở lại ngân hàng đọc lại nhật ký mới nhất của Bobby. Nó cố không nghĩ tới Courtney. Nó đoán cô sẽ liên lạc với nó khi đã sẵn sàng. Bây giờ, Mark chỉ còn biết hy vọng là Bobby đã hoàn toàn bình phục, để có thể tránh khỏi Saint Dane.

Mark bắt đầu nhận một việc làm hè: lắp ráp và khắc phục những chiếc cúp thể thao. Như vậy còn hơn đa số những công việc buồn tẻ khác. Ít ra còn có chút liên quan đến việc sáng tạo, và giúp nó khỏi suy nghĩ những chuyện linh tinh khác. Nó không thích làm những việc người khác đã làm. Nó không thích bơi lội. Gia đình thì ít có những cuộc đi chơi. Nó không muốn ngồi trong nắng, vì làn da trắng xanh cứ đỏ rộp lên, chứ không cách gì rám nắng nổi. Nhưng cái chính là vì nó yêu trường lớp. Đối với đa số những đứa trẻ khác, điều đó thật kỳ cục. Mark mong ngóng tháng Chín, vì với nó, mùa hè chán ngắt.

Cuối tuần ngày bốn tháng Bảy (Ngày Quốc khánh Mỹ), mùa hè bớt chán hơn.

Làm việc muộn trong cửa hàng dụng cụ thể thao, nhưng Mark không bận tâm, vì sắp có cuộc đốt pháo hoa trong công viên ở cuối đại lộ Stony Brook. Nó làm việc tới gần tám rưỡi, rồi tới cửa hàng Cầm Viên mua một hộp khoai chiên và một lon Mountain Dew. Với bữa ăn đầy dinh dưỡng trong tay, nó đi xuôi xuống đại lộ để kịp giờ đốt pháo hoa. Những gia đình tràn ra từ mọi ngã đường, xách theo những giỏ đồ ăn, chiếm chỗ trên những trảng cỏ. Mark ngồi giữa một sân tennis. Nó không thích ngồi trên cỏ, nhất là với đồ ăn. Nó rất ghét tụi kiến tấn công món khoai chiên của mình.

Với hai tiếng nổ lớn, buổi trình diễn pháo hoa bắt đầu. Mọi con mắt dán lên bầu trời. Ngay sau đó những tiếng “Ồ!” “À!” muôn thuở vang lên khi mỗi quả pháo nổ thành những tia sáng

ngoạn mục đầy màu sắc. Mark rất khoái pháo hoa. Y như phép thuật. Nó không hiểu sao người Trung Hoa cổ xưa lại có thể tìm ra cách pha trộn những hóa chất chính xác với thuốc nổ, để bắn ra những hình dạng và màu sắc lạ lùng đến thế. Dù biết nghiên cứu để tìm hiểu họ đã làm cách nào chẳng khó khăn gì, nhưng nó sẽ không tìm hiểu. Nó thích nghĩ đó là phép thuật hơn.

Một tiếng nói vang lên ngay bên cạnh:

- Rất tiếc, con trai. Không được đốt pháo hoa cầm tay trong đám đông.

Một cảnh sát đang đứng trước mặt nó. Nó nhìn quanh, tự hỏi ông ta đang nói với ai. Nhưng chung quanh nó không ai đốt pháo hoa cầm tay.

Giọng người cảnh sát gắt gỏng hơn:

- Nghe nói không?

Mark nhận thấy ông ta đang nhìn thẳng mình. Nó bối rối hỏi:

- Chú nói với cháu hả?

- Đừng láu cá. Tắt ngay đi. Chung quanh đây có nhiều em nhỏ.

Thật sự Mark không biết ông ta nói gì cho đến khi... nó cảm thấy cái nhẫn của nó xoắn vặn. Nó đã không nhận ra ngay vì quá chăm chú vào pháo hoa trên trời, nhưng đúng là trên tay nó đang có một màn biểu diễn pháo hoa nho nhỏ.

Cái nhẫn của nó đang khởi động, đang lớn dần lên và lóa sáng. Tiếng nổ của pháo hoa quá lớn, nên nó đã không nghe thấy tiếng nhạc. Mark vội vàng bịt cái nhẫn lại, lấp bấp:

- Xin... xin lỗi. Cháu... cháu tắt ngay đây.

Mark lúng túng đứng dậy, nhưng nó kẹt giữa đám đông trong sân quần vợt. Nó cố chạy, nhưng nếu không đạp trúng người thì lại giẫm trúng những giỏ đồ ăn, nói chung là làm nặng xì cả lên.

- Xin lỗi... rất tiếc... ui da... xin lỗi...

Vừa luôn miệng nói, nó vừa cố lách qua đám đông, ra khỏi sân quần vợt. Sau khi đã làm phiền quá nhiều người, nó nhảy được ra ngoài, chạy vào rừng cây. Không phải chạy xa, vì chẳng ai quan tâm tới nó. Tất cả đều đang ngó lên trời. Mark chạy ra sau một gốc cây, quăng nhẫn xuống đất, ngắm nhìn cuộc trình diễn pháo hoa cá nhân của mình. Không như pháo hoa đang nổ trên trời, đây thật sự có chút hơi hướm của phép thuật.

Sự trình diễn này là để chuyển tới nhật ký của Bobby.

NHẬT KÍ # 21
ZADAA

Một thảm kịch. Một thảm kịch không hề báo trước. Tội mình không kịp trở tay. Với tất cả những gì mình đã trải qua, chắc hai bạn nghĩ là mình đã quen với những chuyện như thế này rồi. Không đâu. Mình vẫn luôn bị bàng hoàng như bao giờ. Bây giờ bọn mình phải nhật nhanh những mảnh vỡ và tiếp tục tiến bước. Nhưng có một điều mình có thể nói là tốt: vụ này làm bước tiếp theo của tội mình khá rõ ràng.

Mark và Courtney, một lần nữa mình lại đang viết nhật ký trong nhà của Loor. Tội mình sẽ không còn ở lại đây lâu nữa. Ngày mai bắt đầu cuộc hành trình rồi. Chứa chan hy vọng. Mình đã sẵn sàng. Hay ít ra là mình sẵn sàng hơn so với lần viết nhật ký trước cho hai bạn.

Thật khó hiểu. Mình đang bắt đầu cảm thấy mình là hai con người khác nhau. Mình vẫn là Bobby Pendragon quen thuộc của hai bạn, vẫn tha thiết được về nhà, với đời sống thật sự của mình. Nhưng trên nhiều phương diện, mình đã đổi khác. Mình đã thấy quá nhiều, cả khủng khiếp lẫn kỳ diệu, làm mình không thể không nghĩ mình không còn là con người cũ nữa. Mình không thích thế. Mình muốn mình là mình. Nhưng với tất cả những gì đang xảy ra, con người cũ của mình sẽ không sống sót được lâu. Đó là lý do mình tự bắt buộc bản thân thay đổi nhiều hơn nữa. Tất cả chỉ để được sống còn. Cay nghiệt là: càng tự ép mình thành người mới, càng cảm thấy đang giết bỏ một Bobby ngày nào. Mình căm ghét chuyện này, nhưng không còn chọn lựa nào khác nữa. Không còn! Nếu như mình muốn “quanh quẩn” trên đời này đủ lâu để ngăn chặn Saint Dane.

Nhưng ngay lúc này, mình cần nhớ lại mấy tuần trước, để có thể kể lại tất cả những gì đã xảy ra vào nhật ký.

* * *

Trong địa bàn của Rokador, nằm sâu dưới thành phố Xhaxhu, ba đứa mình đứng đối diện ống dẫn. Lúc này, đường hầm đá đưa tới các lãnh địa hoàn toàn tĩnh lặng, nhưng sẽ không tĩnh lặng lâu đâu.

Saangi bực tức nói:

- Không cần thiết! Em có thể làm được việc này. Đâu cần phải nhờ người khác giúp.

Loor kiên nhẫn giải thích:

- Sẽ có ngày em là một chiến binh tài giỏi. Nhưng bây giờ chúng ta cần giúp đỡ. Ngay hôm nay.

Không hề báo trước, Saangi rút cây gậy sau lưng, quay gậy vòng vòng, quỵ gối, phang mạnh

vào bắp chân mình. Mình bật kêu lên:

- Ui da! Làm gì vậy?

Saangi nói với Loor:

- Phản xạ em nhanh hơn anh ta nhiều. Anh ta có thể học hỏi từ em.

Mình xoa chân, rồi lập tức giật cây gậy trong tay Saangi:

- Xì! Đưa đây.

Loor nhẹ nhàng tước vũ khí của mình. Thấy cô ta tủm tỉm cười, mình nổi quạu:

- Cô thấy ngộ nghĩnh lắm à? Quất mạnh hơn đàn ông, đau thấy mồ chứ bộ.

- Sợ bị quất đau thì không học được đâu. Anh muốn học không?

Hừ! Câu hỏi dễ thương ghê! Nhưng thật tình, ý nghĩ bị đập te tua trong khi tập luyện chẳng hấp dẫn mình tí ti nào. Những vết thương của mình mới lành. Tuy không thấy đau đớn mấy nữa, nhưng sức còn yếu, người còn cứng đờ. Bây giờ lại phải tình nguyện bị hành xác, thì chính xác là... không hấp dẫn. Mình đã quá đau đớn vì Saint Dane rồi. Nhưng chơi bóng làm sao tránh khỏi bị bầm dập trong tập luyện, chơi quyền anh làm sao tránh khỏi bị loi. Nếu muốn học chiến đấu, mình phải làm quen với chuyện bị ăn đòn. Không thêm xoa chân đau nữa, mình quả quyết bảo Loor:

- Tôi chịu nổi.

Nhìn Saangi, mình thấy con bé chảnh ra mặt.

Trao vũ khí lại cho Saangi, Loor dặn dò:

- Em lo một phần công việc này. Nhớ phải kiên nhẫn.

Saangi gài cây gậy vào đai, đứng khoanh tay, bĩu môi thấy mà ghét. Ghi nhớ: phải coi chừng con nhóc này.

Đúng lúc đó ống dẫn hoạt động. Vách đá rên rầm nhẹ nhẹ như xương khớp của một ông già làm việc quá tải. Giống như mình gần đây. Nhìn vào ống dẫn, mình thấy một đốm sáng xa xa. Có người đang tiến lại phía tụi mình. Càng lại gần, ánh sáng càng lớn hơn. Mình nghe tiếng nhạc rộn rang. Đó luôn là thông báo một chuyến du hành qua ống dẫn. Một lúc sau vách đá tan thành pha lê. Trước khi bị mất mắt trước ánh sáng chói lòa, mình còn kịp thấy cánh đồng sao bên kia bức tường trong suốt. Dù du hành qua ống dẫn đã thành chuyện bình thường, nhưng mình vẫn không hiểu nó vận hành ra sao, ai tạo dựng ra. Chắc chắn sẽ có ngày khám phá ra được, nhưng mình thường cố không nghĩ đến chuyện đó quá nhiều. Vì còn quá nhiều điều quan trọng trong vũ trụ mình chưa hiểu biết, khiến mình đau đầu nhức óc.

Nhạc trỗi lên lớn hơn. Vị khách kia đã đến nơi. Một giây sau, ánh sáng tan biến, pha lê trở lại là vách đá cứng rắn, và ống dẫn lại tĩnh lặng như trước.

Đứng trước tụi mình là một gã cao lớn, có vẻ nguy hiểm với một thanh kiếm bên hông. Hắn mặc bộ giáp nặng nề hơn của Loor, và không hở một chút xíu thịt da, vì hắn đến từ một lãnh địa không có cái nóng thiêu đốt như Zadaa. Mình biết, vì mình đã từng ở đó. Muốn tới cổng ống dẫn, hắn phải leo qua núi lởm chởm, vượt qua cánh đồng tuyết mênh mông, mới tới được ống

dẫn trong một hang động kín đáo. Hắc trạc tuổi mình, nhưng cao lớn hơn nhiều. Trông hắc giống một hiệp khách giang hồ từng chi tiết nhỏ.

Hắc cũng ngẫu nhiên trở thành một Lữ khách của Denduron.

Mình lên tiếng:

- Chào Alder. Chúc mừng cậu tới Zadaa.
- Ông dẫn chẳng giống tí nào như tôi vẫn tưởng.

Giọng hơi run, Alder tiến một bước, bị vấp, loạng choạng. May mà tụi mình đỡ kịp trước khi anh ta bị ngã.

Alder bối rối:

- Xin lỗi. Tôi vẫn còn ngất ngư vì chuyển đi.

Saangi chừng hững hờ:

- Đây là hiệp sĩ dũng cảm chị muốn nhờ huấn luyện Pendragon sao? Một gã hậu đậu thì có!

Loor nghiêm mặt nói ngay:

- Alder là một Lữ khách. Em phải tỏ ra tôn trọng anh ấy.

Alder ngượng ngịu nói:

- Cô bé nói đúng đó. Tôi hậu đậu. Nhưng là một gã hậu đậu biết tác chiến.

Quay nhìn mình, anh ta nhoẻn cười:

- Chào! Pendragon, cậu thay đổi quá.

Hai đứa mình ôm choàng lấy nhau, như... hai con gấu. Alder rất mạnh. Tóc nâu dài. Nhưng không là một tên đẹp trai đâu. Vì mặt anh chàng quá... bự. Mũi bự. Miệng bự. Mắt to thô lỗ. Trông chẳng hấp dẫn chút nào. Nhưng nhìn vào mắt Alder, người ta thấy ngay sự chân thật và lương thiện. Cơ thể anh ta không có lấy một lóng xương “xảo trá”. Nghĩ sao nói vậy. Anh ta thật sự là một đứa trẻ lớn xác, hơn là một hiệp sĩ Bedoowan tài năng. Mình sẽ tin tưởng phó thác tính mạng cho con người này. Đúng ra thì, mình *đã từng* tin tưởng phó thác mạng sống cho con người này. Và mình sắp làm lại điều đó. Mình bảo Alder.

- Cả hai chúng ta đều trưởng thành hơn một chút.

Alder buông mình ra, dang hai tay về Loor, sẵn sàng ôm cô vào lòng. Nhưng Loor không quen với trò này. Đứng bất động, hai tay buông thõng, cô thản nhiên nói:

- Chào Alder, rất vui được gặp anh.

Hai tay chơi với, Alder đứng thộn ra. Buông tay xuống, anh chàng ậm ừ rồi nhìn Saangi, hỏi:

- Còn đây là ai?
- Tôi là Saangi, phụ tá của chị Loor. Chính tôi đã viết thư cho phụ tá của anh, yêu cầu anh tới

đây.

Mình hỏi Alder:

- Phụ tá của cậu là ai?

- Một người Milago. Chồng cô ta bị Saint Dane giết trong một buổi lễ Chuyển giao.

Mình biết Alder nói tới ai. Trên Denduron, những nông dân Milago bị bắt làm nô lệ trong hầm mỏ, khai thác một khoáng sản quý màu xanh, gọi là minh thạch, cho giai cấp thống trị. Người Bedoowan. Khi tới Denduron, Saint Dane đặt ra một tục lệ tàn bạo: chọn một người Milago, rồi bắt thợ mỏ đào đủ số minh thạch bằng trọng lượng người đó. Lễ Chuyển giao là buổi lễ cân trọng lượng người thợ mỏ tội nghiệp với khối lượng minh thạch đào được trong ngày. Nếu không đủ, người thợ mỏ Milago sẽ bị giết. Mình đã chứng kiến một buổi lễ Chuyển giao không đủ chỉ tiêu. Người thợ mỏ bị giết ngay trước mắt vợ anh ta. Mình rất hạnh phúc nói rằng: chính mình, Loor và Alder đã dẹp bỏ việc khai thác những mỏ đó. Tội mình đã hạ Saint Dane trên Denduron. Bây giờ tội mình lại cùng nhau sẵn sàng ngăn chặn hắn trên Zadaa.

Alder nói:

- Nghe nói cậu bận rộn lắm, Pendragon. Hình như cuộc phiêu lưu của chúng mình trên Denduron chỉ là bước khởi đầu.

- Khá bận. Nhưng mình đang nóng lòng nghe chuyện trên lãnh địa của cậu.

- Cậu sẽ vui đấy. Badoowan và Milago đang cùng tái thiết thôn làng của người Milago bị tàn phá khi mỏ thuốc súng tak bị nổ.

- Lâu đài của họ bị phá hủy, bây giờ người Bedoowan ở đâu?

Alder ha hả cười:

- Ở trong làng Milago. Cậu không nhận ra nổi đâu. Nơi đó phát triển lắm rồi.

- Nghĩa là... Tất cả là một đại gia đình hạnh phúc?

- Không hoàn hảo lắm, nhưng yên bình và người Milago không còn phải xuống hầm mỏ nữa. Tương lai tươi sáng rồi.

Không gì làm mình sung sướng hơn khi nghe những thông tin đó. Denduron đã cận kề bước ngoặt, và tội mình đã hành động đúng cách. Nhưng nhớ lại chuyện này mình hơi buồn, vì nó làm mình nghĩ tới cậu Press. Mình vẫn còn mừng tượng thấy cậu đứng sau cái xe trượt cổ lỗ đó, bay qua tuyết, lao những ngọn giáo vào mấy con gấu quig.

Mình thần thờ nói:

- Cho mình biết tin về Rellin, nữ hoàng Kagan và...

Thình lình Alder lùi một bước, cúi xuống, rút con dao gài nơi bắp chân, phóng vào giữa mình và Loor. Hai đứa mình kinh ngạc né tránh. Mình quay phắt lại sau, xem anh ta phóng dao vào vật gì. Điều trông thấy làm hai chân mình bủn rủn.

Như mình đã nói trước đây, hang động ngầm có ống dẫn được đào trong sa thạch nâu, giống như loại cát xây dựng tất cả những ngôi nhà ở Xhaxhu. Ra vào phải leo bằng những hốc vịn nhỏ,

đục trên vách gỗ ghề. Những hốc này dẫn lên một kẽ đá tối om, chỉ vừa đủ cho một người lách qua. Kẽ đá cheo leo kết thúc bằng một cửa sập trước một buồng kho của người Rokador. Alder đã phóng dao lên bức tường có những hốc vịn tay đó.

Cú phóng chính xác chết người. Bị xiên trên tường cát là một con rắn. Một con rắn to đùng. Chắc đang lao xuống từ kẽ đá dẫn đến cửa sập, bị mũi dao của Alder xuyên qua đầu. Mình quay lại, vừa kịp thấy toàn thân nó rơi từ trên xuống. Chết ngắc. Con rắn dài cả hai mét, đầu vẫn còn bị con dao của Alder gắn chặt vào lớp sa thạch mềm.

Saangi sững sờ, nhìn Alder đầy khâm phục:

- Xin lỗi vì đã nghi ngờ tài năng của anh, Alder.

Alder ngượng nghịu nói:

- Có thể tôi là một kẻ hậu đậu vụng về, nhưng cũng là một kiếm khách đấy.

Mình không ưa rắn. Rắn chẳng có gì hay ho cả. Im lìm, lén lút và có thể giết người. Không sao ưa nổi. Nhưng loại rắn này ghê tởm nhất. Mình đã gặp một con trong lần trước tới Zadaa. Mình nói:

- Quig đó.

Alder hỏi lại:

- Quig?

Mình đáp:

- Trên Denduron chúng là gấu. Trên Trái Đất Thứ Hai chúng là chó. Tại Cloral chúng là cá mập. Còn ở đây, chúng là rắn. Những con rắn ghê tởm, to đùng.

Không còn gì là cô chiến binh nhỏ tuổi kênh kiệu nữa, Saangi bỗng trở thành cô bé đầy lo lắng khi ngỡ ngàng hỏi:

- Sao chúng lại xuất hiện lúc này?

- Quig chỉ xuất hiện khi Saint Dane không muốn chúng ta sử dụng ống dẫn. Biết chuyện này nói với tôi điều gì không?

Alder vội hỏi:

- Điều gì?

- Nó có nghĩa là chúng ta đang làm đúng. Saint Dane bắt đầu cảm thấy như ngồi trên lửa. Đã tới thời điểm khởi hành.

NHẬT KÍ # 21

(TIẾP THEO)

ZADAA

Mình vui mừng báo tin: trên đường leo lên và ra khỏi hang, không gặp thêm con rắn nào nữa. Alder dẫn đường, nhưng không có dao và kiếm. Anh ta phải bỏ lại áo giáp và vũ khí trong ống dẫn. Không được phép xáo trộn đồ vật giữa các lãnh địa. Mình nghĩ không cần phải nhắc lại chuyện này nữa. Saaangi đã kiếm cho anh ta một bộ đồ Rokador màu trắng, vì Alder y chang một người Rokador hơn là một gã Batu có làn da đen.

Cô bé cũng trao cho anh ta một cây roi bạc, giống như của mấy vệ sĩ Tiggen trong nông trại trên kia. Cây roi dài chừng một mét, với cán da có một vòng cuốn quanh cổ tay.

Alder lần thẩn hỏi:

- Làm gì được với cái này? Không có lưỡi dao.

Loor trấn an:

- Rồi anh sẽ thấy. Nó là một vũ khí rất hiệu quả.

Vịn các hốc đá, chúng mình leo lên, qua cửa sập, rồi cùng đứng trong căn phòng người Rokador dung để chứa phụ tùng máy móc. Loor đóng sập cánh cửa có khắc biểu tượng ngôi sao đánh dấu cổng ống dẫn. Cô phủ cát che giấu hoàn toàn dấu hiệu đó.

Mình hỏi Loor:

- Bây giờ đi đâu?

- Tới một nơi không bị cả người Batu lẫn Rokador làm phiền.

Ra khỏi phòng, tụi mình theo Loor qua những địa đạo ngoằn ngoèo mà mình đã từng đi qua trong những lần trước tới Zadaa. Ra khỏi một đường hầm nhỏ, tụi mình bước vào một hang động khổng lồ, trước kia là một dòng sông trong lòng đất. Lần đầu mình và Spader tới đây, một bên vách hang có ngọn thác bốn tầng đổ nước xuống dòng sông cuộn cuộn bên dưới. Bây giờ chỉ còn chút nước rỉ rả chảy ra từ một hốc đá xuống đáy sông gần như khô cạn.

Alder hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra tại đây thế này?

Loor đáp:

- Nhiều chuyện lắm. Nhưng để sau này sẽ nói.

Alder đồng ý ngay. Anh chàng là một gã rất dễ tính.

Loor đưa túi mình qua một khoảng trống trước kia từng ẩn sau thác nước. Nhưng bây giờ hoàn toàn lộ thiên. Leo qua mấy bậc thang đá, túi mình bước qua một cổng lớn, tiến vào phòng có thiết bị kiểm soát nước mà mình đã tả cho hai bạn biết. Nhắc lại nhé: thiết bị này trông giống như một cây đại phong cầm khổng lồ trong nhà thờ. Nhưng những ống của nó lại nằm ngang, hai đầu ống chìm vào trong cách đá hai bên phòng. Phía trước là một cái bệ với hàng loạt các nút vặn và đầu van. Lần đầu mình tới đây, trên bệ có một kỹ sư Rokador say mê làm việc như một chuyên gia. Lúc đó mình không biết thiết bị này là gì, về sau mới hiểu đó là máy kiểm soát nguồn nước từ các dòng sông. Anh chàng chuyên gia tham khảo bản đồ và bản vẽ, trong khi thoăn thoắt điều chỉnh các nút vặn và cần công-tắc.

Nhưng bây giờ trên bệ không có ai. Một lớp cát và bụi mỏng phủ trên bảng kiểm soát.

Loor giải thích:

- Đây là một trong nhiều trạm kiểm soát các dòng sông Zadaa của những kỹ sư Rokador.

Mình buồn rầu nói:

- Chắc bây giờ chẳng còn gì để làm ở đây nữa.

Bỗng một giọng nói vang lên phía sau mình:

- Ít ra là vào thời điểm này.

Tất cả chúng mình quay vội lại. Bokka – anh chàng vệ sĩ Tiggen – đang sải chân bước tới. Sau anh ta là Teek và hai gã mình đã gặp trên nông trại. Mình chỉ đoán thế thôi, vì lần đó họ không cởi bỏ mũ trùm đầu, nên cũng có thể đây là hai gã khác. Nhưng Bokka thì không thể làm được – Bokka đẹp trai, bạn tri kỷ của Loor. Xuống đây hẳn không đeo kính bảo hộ, nên mình có thể thấy đôi mắt hắn. Đôi mắt màu lục nhạt. Thoáng nhìn Teek và hai vệ sĩ Tiggen kia, mình phát hiện họ đều có màu mắt lục nhạt như vậy. Chắc vì họ sống trong lòng đất.

Bokka chăm chú nhìn tất cả bọn mình như để dò xem có gì rắc rối không. Nhìn Alder, hắn hỏi:

- Vị khách mới này, mặc trang phục giống như một người Rokador và cầm vũ khí của chúng tôi, là ai vậy?

Loor trả lời ngay:

- Anh ta tới từ bộ tộc của Pendragon, cũng để giúp chúng ta.

Bokka hỏi:

-Bộ tộc Yankees?

Lúc đầu mình không hiểu hắn nói cái quái gì. Bảo đảm Alder cũng ngơng luôn. Nhưng anh ta đủ hiểu là không nên nói gì. Rồi chợt nhớ ra, mình vội nói:

- Chính xác. Bộ tộc Yankees. Hung thần của Liên đoàn Mỹ.

Vui ghê, vì... chẳng ai hiểu gì ráo. Nhưng Bokka cũng thân mật nói:

- Hoan nghênh Alder. Chúng tôi rất hân hạnh được biết anh.

Mấy tên bạn của Bokka chẳng có vẻ gì là “rất hân hạnh”. Họ nhìn tụi mình như nhìn kẻ thù. Vô tình dễ sợ! Mình hỏi Bokka:

- Bạn anh sao vậy? Họ không tin chúng tôi?

Liếc nhìn đồng đội, Bokka đáp:

- Lượng thứ cho họ. Họ là bảo vệ Tiggen. Công việc của họ phải nghi ngờ người ngoài.

- Vậy thì sao anh không nghi ngờ chúng tôi?

- Vì... Loor bảo tôi không nên nghi ngờ các anh.

Hắn liếc Loor mà... cười. Loor cười lại, rồi cúi đầu như một người yêu e thẹn. Tay này hơi bị... quá hấp dẫn.

Teek hỏi mình:

- Nghe nói anh gặp tai nạn?

Tai nạn? Có thể dùng khối từ để mô tả những gì mới xảy ra cho mình. Nhưng “tai nạn” thì không chính xác. Mình bảo:

- Đúng. Tôi đã lãnh vài trăm cú gậy gộc của một chiến binh Ghee. Nhưng anh biết đó, tai nạn là thế mà.

Bokka nói:

- Rất buồn nghe anh bị đau nhiều. Nhưng tôi cũng mừng vì anh đã bình phục.

Giọng hắn rất chân thành. Mình muốn không ư tay này, nhưng chẳng tìm ra được lý do chính đáng nào, ngoài vụ hắn đã từng thân thiết với Loor từ lâu, và Loor thì cứ như mất hồn mỗi khi gần hắn. Nhưng lý do đó đâu đủ để mình ghét người ta. Ít ra, đó là lý trí mình nghĩ thế, còn con tim mình lại... nghĩ khác cơ.

Loor nói:

- Trạm kiểm soát này đã đóng cửa một thời gian rồi.

Bokka buồn bã:

- Không có nước, sẽ không mở lại. Nhưng... tôi có tin còn đáng ngại hơn.

Mình hỏi:

- Còn chuyện gì xấu hơn nữa?

- Một cuộc rút lui toàn diện. Vệ sĩ Tiggen đã nhận được lệnh rút khỏi những vùng xa xôi dưới lòng đất.

- Nghĩa là sao ?

Teek nói:

- Nghĩa là... chúng tôi đang chuẩn bị đón chờ một cuộc chiến.

Bokka nói thêm:

- Vì sợ nếu chúng tôi sống rải rác, sẽ bị tàn sát khi Batu tấn công. Ngay lúc này, tất cả người Rokador đang tụ tập trong thành phố Kidik, chờ đợi. Chúng tôi là những vệ sĩ Tiggen cuối cùng đi thông báo và thu gom những người Rokador còn sống lẻ tẻ bên ngoài. Tương lai có vẻ rất căng.

Ý nghĩ chiến tranh cận kề làm mọi người đều im lặng. Sau cùng mình lên tiếng:

- Ý anh là, nếu không có mưa lớn làm đầy những dòng sông, chiến tranh sẽ xảy ra?

- Cái đó còn tùy người Batu. Rokador chỉ chuẩn bị để tự vệ thôi. Chúng tôi cũng là nạn nhân của vụ hạn hán này. Nước còn ít và Batu không cung cấp ngũ cốc nữa. Tôi biết là họ cũng không đủ ăn.

Loor xác nhận:

- Đó là sự thật.

Bokka tiếp:

- Vì vậy, tương lai sẽ rất căng.

Mình hỏi:

- Các lãnh đạo của anh nói gì? Họ không thể đưa nước từ nơi khác tới sao? Chẳng lẽ toàn thể Zadaa khô cạn hết?

- Chúng tôi cũng đã từng đặt câu hỏi đó. Họ bảo đã làm hết sức có thể. Họ không thể vớ tay ra khắp Zadaa được. Chúng tôi cũng chỉ biết trông nhờ vào thời tiết như người Batu... Nhưng chỉ chúng tôi là bị đổ lỗi trong vấn đề này.

Hắn nhìn tôi, hỏi:

- Pendragon, tôi biết anh tới đây để giúp chúng tôi. Không biết anh sẽ giúp cách nào, nhưng trừ khi anh có cách làm ra mưa. Có không?

Hắn không mĩa mai đâu, mà thật sự hy vọng mình có thể làm được điều đó.

Mình chỉ còn biết nói:

- Không đâu. Yankees khá giỏi, nhưng không giỏi đến thế đâu.

Bokka gật đầu hiểu ý. Loor hỏi Bokka:

- Bây giờ anh đưa chúng tôi đi được chưa?

- Đi thôi.

Bokka quay gót, bước đi. Teek và hai gã kia theo sau, rồi tới Loor và tất cả tụi mình.

Mình hỏi Loor:

- Chúng ta đi đâu?

- Một nơi an toàn, tránh khỏi mọi con mắt dòm ngó.

Bokka đưa tụi mình qua một loạt đường hầm giống hệt nhau. Đó là những ngõ ngách đào trong sa thạch. Nhiều đoạn chỉ rộng đủ cho hai vai của Alder; nhiều đoạn rộng như hành lang nhà trường với những thiết bị và đường ống chạy qua. Tụi mình đi qua nhiều cửa gỗ đóng im ỉm. Ý nghĩ những con người này đã tạo ra cả một thế giới trong lòng đất thật đáng kinh ngạc. Không giống như lòng đất thần kì của Trái Đất Thứ Ba. Không đâu. Ở đây, tất cả đều thô sơ. Nhưng có ánh sáng. Cứ vài mét mình lại thấy một vòm gắn trên tường, phát ra một nguồn sáng dịu màu vàng. Mình không nghĩ họ có điện, nên đoán là một chất lân tinh. Không sáng rực, nhưng đủ để thấy lối đi.

Sau ba lần rẽ, mình ước được làm như Hansel và Gretel, rải vụn bánh mì để đánh dấu đường. Không cách gì tìm được lối trở lại. Nếu bị bỏ rơi, chắc chắn mình sẽ bị lạc. Khoảng mười phút sau, đường hầm mở thành một hang rộng, với nhiều lối thông ra những đường hầm khác. (Hansel và Gretel là một truyện cổ Đức trong loạt Truyện cổ Grimm, kể về hai chị em bị lạc trong rừng gặp phải một bà phù thủy chuyên ăn thịt trẻ con.)

Loor tuyên bố:

- Đây gọi là giao lộ.

Gọi rất đúng. Nổi bật trong hang là hai cánh cửa gỗ nặng nề, cao phải tới sáu mét.

Mình hỏi:

- Trong đó là gì?

Bokka ngập ngừng nhìn mấy đứa mình, không biết nên trả lời hay không. Loor nói ngay:

- Bokka, anh không cần phải nói đâu.

Bokka mệt mỏi thở dài:

- Không sao. Chúng ta là bạn, nên thành thật với nhau. Đây là trung tâm cấp nước. Trạm này kiểm soát những trạm nhỏ hơn, giống trạm gần thác nước. Đội của tôi được phân công bảo vệ nơi này.

Hắn hất đầu về mấy người bạn. Lập tức Teek và hai gã kia đứng khoanh tay trước cánh cửa khép kín, mặt đầy hăm dọa.

Mình vội nói:

- Được rồi. Chúng tôi không muốn vào đó đâu.

Bokka tiếp:

- Chúng tôi sợ đây sẽ là một trong những mục tiêu Batu tấn công trước tiên.

- Rất có thể. Nhưng nếu cả một đoàn chiến binh Ghee tràn xuống, các anh không đủ sức ngăn cản đâu.

Nhìn thẳng mắt mình, Bokka nói:

- Thì... sẽ chiến đấu tới chết.

Hắn nói hoàn toàn nghiêm túc. Những con người này sẵn lòng chết để bảo vệ bộ tộc. Hoàn cảnh thật trớ trêu. Bokka và Loor là bạn, nhưng trên lý thuyết lại là kẻ thù. Nếu chiến tranh nổ ra, chuyện này sẽ “thú vị” lắm đấy... theo một cách chẳng thú vị gì.

Bokka nhìn đồng đội, nói:

- Tôi sẽ trở lại ngay. Teek, cậu thay mình chỉ huy.

Teek ra dấu đồng ý. Hai gã kia không tỏ thái độ gì. Tụi mình tiếp tục theo Bokka vào một trong mấy đường hầm tỏa ra từ giao lộ. Đi tới chừng mấy mét, hắn ngừng trước một cửa gỗ khác. Không hiểu sao hắn chọn cửa này, vì với mình cửa trông cũng giống cửa nào.

Bokka nói với Loor:

- Mình chia tay ở đây. Bạn biết điều khiến mà, đúng không?

Loor phản công:

- Mình nhớ là chính mình đã dạy bạn.

Bokka cười:

- Chính xác. Bạn còn dạy mình nhiều thứ khác nữa.

Mình không muốn biết “những thứ khác” đó là gì.

Loor nói với Bokka:

- Bạn là một người bạn tốt, Bokka. Không biết rồi đây tương lai sẽ đưa đẩy chúng mình tới đâu, nhưng xin nhớ một điều: bạn mãi mãi trong tim mình.

Rồi... họ lại ôm nhau. Tất cả bọn mình đều bối rối. Hoặc chính xác hơn: mình bối rối. Bối rối tới nỗi phải kiểm chuyện ấm ở hõm Alder:

- Sao? Bộ tộc ăn thịt đồng loại Sox Đỏ có làm khó cậu không?

Tất nhiên Alder thô lỗ nhìn mình, chẳng hiểu gì.

Bokka vụng về đưa tay – vì biết đây là dấu hiệu thân thiện của bộ tộc Yankees – và nói với mình:

- tạm biệt và chúc may mắn, Pendragon.

Như mình đã nói, dù mình muốn ghét gã này cũng không ghét nổi. Mình bắt tay Bokka. Lần này hắn không bóp quá mạnh. Mình nói:

- Cảm ơn nhiều, Bokka. Bảo trọng.

Gật đầu với Alder và Saangi, Bokka nói:

- Tạm biệt hai bạn. Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại trong hoàn cảnh khác.

Nhìn Loor lần cuối, hấn chạy ngược lại giao lộ.

Mình hỏi Loor:

- Tất cả chuyện này là sao?

- Cần một nơi an toàn để anh tập luyện. Bokka dẫn chúng ta qua lối đi không ai có thể nhìn thấy.

Cô mở cánh cửa gỗ, để lộ ra một gian phòng giống như hầu hết những hang động chúng mình đã từng qua, trừ một chút khác biệt. Giữa phòng là một tàu hỏa tí hon, giống hệt tàu hỏa hai bạn từng thấy trong một công viên giải trí. Tàu có bốn toa. Hai toa giữa để ngỏ. Mỗi toa có khoảng mười chỗ ngồi. Hai toa đầu là “động cơ” với hai chỗ ngồi. Mình không biết năng lượng là gì, nhưng mỗi đầu máy đều bọc kín phía trước, nên mình đoán bên trong đó là... động cơ. Chúng làm mình nhớ tới những mô tô trượt tuyết, nhưng trông không hiện đại và bị một lớp cát mỏng bao phủ. Con tàu đứng trên hai đường ray nằm cách nhau chừng một mét.

Alder nói:

- Giống như xe trong hầm mỏ.

Loor bảo:

- Chính xác. Đây là phương tiện di chuyển xa của người Rokador, và họ cũng sử dụng để chuyển vận đá khi mở đường hầm.

Chợt nhớ một điều, mình hỏi Loor:

- Tôi nghe Bokka nói tới thành phố Kidik. Nghĩa là... có cả một thành phố nằm dưới lòng đất sao?

- Đúng. Đó là cái nôi quyền lực của Rokador. Tôi chưa từng đến đó bao giờ. Rất ít người Batu được thấy Kidik. Mời ngồi.

Tạm dẹp bỏ thắc mắc vì sao mà cả một thành phố lại có thể ở trong lòng đất, mình theo mọi người lên cái tàu nhỏ xíu. Mình thoáng tưởng như đang đến công viên giải trí Quassy ở quê nhà khi còn là một thằng nhóc. Ở đó cũng có một tàu hỏa tí hon chạy vòng khắp công viên, xuyên qua những hàng cây và băng qua những cây cầu. Mình bỗng ước sao đang ở đó thật sự, thay vì ở dưới lòng đất, cách xa quê nhà hàng nhiều năm ánh sáng và cận kề một cuộc nội chiến như thế này.

Mình hỏi Loor:

- Cô biết lái chứ?

Ngồi xuống một chiếc ghế trên toa đầu máy, Loor nói:

- Hồi nhỏ tôi lên tàu này nhiều lần rồi. Ban đêm, khi mọi người ngủ hết, tôi và Bokka lại lái đi vòng vòng.

Bây giờ mình đã hiểu vì sao Bokka hỏi Loor biết điều khiển không. Mình có thể hình dung cô là một bé gái láu lỉnh, lén lút lái trượt con tàu. Kém vui là, mình cũng có thể hình dung Bokka

cùng cô tham dự trò này. Phải dẹp vụ này khỏi đầu mới được.

Với một cái lắc thành linh và tiếng rít trên đường ray thép, còn tàu nhỏ xinh xịch tiến lên. Một giây sau, tụi mình đã ra khỏi hang, tiến qua một đường hầm hẹp, không đủ rộng để có thể đứng thẳng người. Alder phải khom mình, nếu không sẽ bị va đầu vào trần. Thật lạ lùng, máy chạy êm ru, không gây một tiếng động.

Mình hỏi Loor:

- Tàu chạy bằng gì vậy?

- Rokador tài lắm. Họ phát minh ra nhiều máy móc rất kỳ diệu.

- Nhưng tàu này chạy bằng gì?

Loor ngập ngừng rồi... thú thật:

- Không biết.

Câu trả lời của cô cho mình biết nhiều điều. Không phải về Loor, mà về chuyện Batu chống lại Rokador. Cho đến lúc này, qua những gì mình thấy, thì rõ ràng khoa học kỹ thuật của Rokador tiến bộ vượt xa hơn Batu nhiều. Họ có những máy móc để điều khiển dòng chảy của những dòng sông, sử dụng kim loại để tạo vũ khí và tàu hỏa tí hon, bằng cách nào đó đã đưa ánh sáng vào đường hầm sâu dưới mặt đất, và nhờ vậy họ đã đào hầm bằng máy móc. Trái lại, người Batu là một bộ tộc cổ lỗ hơn nhiều. Họ xây dựng những kim tự tháp khổng lồ, biết trồng trọt và khá tài giỏi trong việc huấn luyện chiến binh; nhưng hai bộ tộc như cách nhau hàng mấy thế kỷ về khoa học kỹ thuật. Mình chỉ thắc mắc một điều: nếu người Rokador tài trí như vậy, có gì lại chịu sống chui nhủi mãi dưới lòng đất như loài chuột chũi vậy?

Tàu lăn bánh trên đường ray nhiều phút, thỉnh thoảng tụi mình lại vượt qua một phòng hang, cứ như đi qua một trạm của xe điện ngầm vậy. Mình chẳng buồn hỏi Loor là đang đi đâu, vì mình nghĩ trước sau gì rồi cũng biết. Thêm chừng mười phút nữa, tàu từ từ lăn vào một hang, và ngừng lại. Loor tuyên bố:

- Tới rồi.

Tất cả ra khỏi tàu. Mình hỏi:

- Đây là đâu?

- Là Mooraj, trại huấn luyện nơi Bokka và tôi đã được rèn giũa hồi nhỏ. Tất cả trẻ con Rokador và Batu đều trải qua một thời gian tại đây, để được kiểm tra xem có đủ khả năng huấn luyện thành chiến binh Ghee hoặc vệ sĩ Tiggen không.

Saangi khoe:

- Tôi cũng đã từng ở đây.

Loor tiếp:

- Khi sự căng thẳng giữa hai bộ tộc tăng cao, Rokador bị cấm. Và khi vụ hạn hán xảy ra, Mooraj bị bỏ hoang.

- Rokador bị cấm? Sao có thể thế được? Tôi nghĩ họ kiểm soát dưới lòng đất mà?

- Mooraj không ở trong lòng đất.

Nói xong, Loor dẫn tụi mình tới một lối đi bằng qua hang, leo lên một cầu thang đá lượn vòng. Trong khi đi lên, mình cảm thấy không khí ẩm dần. Nghĩa là tụi mình đang ra khỏi lòng đất mát mẻ, để lên mặt đất nóng như thiêu đốt. Sau cùng, chúng mình vào một lều đá, chỉ rộng đủ cho bốn người mình có thể... đứng. Các bạn có thể bảo đây là một trạm xe điện ngầm cổ lỗ. Chính xác, rất cổ lỗ. Chỉ có một lối ra, và bên ngoài thì ánh sáng chói chang làm mình phải nheo mắt. Bây giờ thì mình đã hiểu, vì sao Bokka và bạn hắn phải đeo kính bảo hộ khi lên mặt đất. Sau một thời gian dài dưới đất, ra ngoài ánh sáng mặt trời, tất nhiên là... hơi bị choáng!

Như đọc được ý nghĩ mình – hay do thấy mình nhắm tịt mắt như con chuột chũi dưới ánh đèn pha – Loor nói:

- Mắt anh sẽ quen trong một lúc thôi mà.

Chừng một phút sau, mình mới nói:

- OK. Thấy đường rồi.

Alder bảo:

- Tôi cũng vậy.

- Vậy thì... Chào mừng tới Mooraj.

Nói xong, Loor bước ra ngoài sáng. Saangi theo sau cô. Mình vừa định bước đi, bỗng Alder níu vai mình, hỏi:

- Pendragon, cậu nhất định rồi hả?

- Nhất định gì?

- Tập tành thành một chiến binh đó. Nghĩ kỹ chưa?

- Nếu muốn sống thì phải tập thôi.

Suy nghĩ một lúc, Alder gật đầu. Hai đứa mình ra theo Loor và Saangi.

Mooraj chẳng giống một trại hè thiếu nhi đâu. Mình đã từng tham dự một trại hè. Ở đó có những khu nhà tập thể, bãi bắn cung, một hồ nước đầy ca-nô, sân quần vợt, chuồng ngựa, cây cối, hồ bơi, và những quầy giải khát bán cả bánh kẹo và... ôi dào, hai bạn biết mà.

Mooraj giống một pháo đài giữa sa mạc hơn.

Lều đá tụi mình vừa ra khỏi cách trại chính chừng ba mươi mét. Từ chỗ tụi mình, trông nó như được bao bọc bằng được bức tường cao hai mét. Đang bước đi trên cát nóng, Alder chỉ tay sang trái, nơi có những đỉnh kim tự tháp xa xa. Mình bảo:

- Nơi có khói đó là thành phố Xhaxhu.

Mình đoán đang ở xa nơi đó chừng hai dặm. Hai dặm sa mạc nóng rộp da. Loor có lý. Tụi mình sẽ không bị làm phiền. Cả Batu lẫn Rokador còn nhiều chuyện quan trọng phải lo, hơn là quan tâm đến nơi này.

Chúng mình vào trại, nói thật: trông chẳng khác gì mấy nông trại bỏ hoang mình đã ghé. Có vài ngôi nhà thấp lè tè dựa sát vách tường. Có lẽ đó là khu nhà ngủ. Giữa trại hoàn toàn trống trải. Chung quanh rải rác những thiết bị như dụng cụ trong sân chơi nhà trường. Nhưng chẳng có gì hấp dẫn. Khó mà tưởng tượng đám nhóc có thể vui cười đùa giỡn với những thứ đó. Nơi này trông... rất nghiêm túc. Và cát thì... bao la. Đóng ụ khắp các góc kẹt và bay mịt mù khắp nơi.

Mình bật nói ra điều đang nghĩ tới:

- Chắc chẳng có hàng quán nào.

Loor nói ngay:

- Cần phải có lương thực. Saangi, em trở lại Xhaxhu đem đồ ăn thức uống tới đây.

Saangi ca cẩm:

- Bất công! Chị đã bảo em tham gia huấn luyện mà.

- Đây cũng là một phần trong công tác huấn luyện.

Saangi vừa định cãi lại, gặp đôi mắt đầy nghiêm nghị của Loor, cô bé lù lại nói:

- Được thôi.

- Đi ngay đi. Nhớ thận trọng, đừng để bị theo dõi.

- Em biết rồi.

Saangi phụng phịu quay đi. Loor nói theo:

- Ráng về trước mặt trời lặn.

- Nhớ rồi.

- Cám ơn Saangi.

Câu cám ơn làm Saangi đứng lại. Cô bé Batu nhìn mình, nói:

- Pendragon, hy vọng anh đã sẵn sàng.

Mình cười, cố làm ra tươi tỉnh:

- Tôi cũng hy vọng thế.

Nhưng cô bé không cười, quay ngoắt đi, chạy ra khỏi trại. Ôi dào, khó làm cho cô bé thư giãn lắm. Mình hỏi Loor:

- Saangi không sao chứ?

- Nó bồn chồn và sợ.

Mình đáp:

- Nhập hội được đấy.

Alder lên tiếng:

- Tôi muốn được biết chuyện gì đang xảy ra trên Zadaa này. Mấy anh chàng vệ sĩ đó nói đến cuộc chiến nào vậy?

Loor bảo:

- Để tìm một chỗ ở đã. Sau đó chúng tôi sẽ giải thích tất cả với anh.

Alder gật. Anh ta vốn dễ tính mà. Loor hỏi mình:

- Anh cảm thấy sao?

- Lo lắng và hơi mệt. Gần đây tôi đâu có chạy lòng vòng quá nhiều đâu.

- Bây giờ anh cần nghỉ ngơi để phục hồi. Ngày mai anh cần nhiều sức lực đấy.

Ớn thật.

NHẬT KÍ # 21

(TIẾP THEO)

ZADAA

Sợ có thể cũng là điều tốt.

Đó là một cảm xúc luôn giúp bạn có được quyết định đúng. Những cảm xúc khác có thể dẫn bạn tới sai lầm. Giận dữ, hờn ghen, buồn rầu, vui sướng... Tốt hay xấu, chúng cũng làm bạn lạc lối và làm mờ tâm trí bạn, đến có thể dễ dàng làm bạn có những chọn lựa ngốc nghếch. Nhưng khi bạn sợ, bạn biết khá rõ phải làm gì. Thường thường là tìm cách thoát ra khỏi điều làm bạn sợ. Nhưng không phải lúc nào đó cũng là điều bạn chọn. Sợ luôn làm tăng ý thức bạn, làm bạn suy tính rất rõ ràng, có cơ hội tốt hơn để đánh bại bất cứ điều gì làm bạn sợ. Cho dù đó là một quái quig, hay một bài trắc nghiệm khoa học, hoặc rủ “người ấy” đi xem phim. Khi bạn sợ, là bạn tiến bước đấy. Mình đoán, bạn có thể sợ đến lạnh người, nhưng phần nào, sợ có thể là bạn của bạn.

Thời gian ở trong cái lò lửa huấn luyện đó, sợ chính xác là bạn mình. Mình không sợ luyện tập, không sợ lại bị đau hay bất cứ điều gì Loor hoặc Alder sẽ gây ra cho mình. Điều mình sợ là... Saint Dane. Mình biết nếu không có khả năng tự vệ, mình sẽ lại bị đập tơi tả như đã bị trong doanh trại Ghee. Khi đó, nếu thái tử Pelle a Zinj không xuất hiện kịp thời, mình đã chết rồi. Chết chắc luôn. Lần sau, liệu có may mắn được như thế nữa hay không. Nỗi lo sợ bị đánh lần nữa đã giúp mình tiếp tục cố gắng luyện tập. Và mình cần “sự trợ giúp” đó, vì Loor bắt mình tập luyện quá thể, ngoài mong muốn của mình. Mình chỉ muốn cô ta dạy mình vài chiêu thức, chỉ dẫn cho mình cách sử dụng vũ khí gỗ để có thể chống đỡ và tung trả vài đòn. Nhưng những gì mình phải học, trái lại, như một khóa hành xác trong Hỏa ngục Chiến Binh.

Loor, Alder và mình ở trong một nhà tập thể bằng sa thạch, từng dành cho những đứa trẻ tới Mooraj để được kiểm tra. Vừa bước vào trong, mình nhớ ngay tới ngôi nhà mà hồi nhỏ mình đã ở khi đi cắm trại. Những chiếc giường nối nhau sát tường, hà tiện từng khoảng trống. Nhưng khá hơn những giường gỗ với những tấm đệm cũ bốc mùi, những chiếc giường này là những bàn đá thấp trải chiếu cỏ. Nơi này trông như thể bị người ta bỏ đi vội vàng. Vẫn còn ly tách trên bàn và áo quần vương vãi khắp nơi. Trong nhà cũng mát hơn bên ngoài chừng... một độ rưỡi. Tuy nhiên, vẫn thoải mái hơn là bị đứng dưới mặt trời.

Mỗi đứa chiếm một giường, sung sướng được nằm thẳng lưng. Như đã viết trước đây, mình đã khá hồi phục, nhưng cơ thể hoàn toàn nhão nhệu vì nằm một chỗ quá lâu. Mình sẽ phải lấy lại sức lực thật nhanh để vượt qua khóa huấn luyện của Loor, và những gì đang chờ phía trước. Lợi dụng thời gian nghỉ ngơi, mình và Loor kể tóm tắt cho Alder những gì đang xảy ra trên Zadaa. Vụ hạn hán, chuyện căng thẳng giữa hai bộ tộc, vụ tranh giành quyền lực trong nội bộ Ghee: tấn công Rokador hay trung thành với chính sách thương thuyết trong hòa bình của hoàng gia Zinj. Tất nhiên tụi mình cũng kể về chuyện Saint Dane đã nổi điên, đập mình bầm dập như trái chuối chín, đó là nguyên nhân tụi mình phải tới trại này để huấn luyện.

Alder lắng nghe, gật đầu thông cảm. Chỉ một lần anh ta tỏ ra xúc động khi mình cho biết là cậu Press đã qua đời. Tin đó làm anh ta co rúm người. Cậu Press đã có một vai trò lớn trong việc giải thoát Denduron. Alder chỉ còn biết nói một câu:

- Mình rất tiếc.

Mình gật. Mình cũng rất tiếc. Sau cùng mình bảo:

- Vì vậy chúng ta mới ngồi đây. Alder, việc của cậu và Loor là dạy cho mình biết cách tự vệ. Nhưng điều quan trọng hơn là phải tìm hiểu Saint Dane đang chơi trò gì trên Zadaa này.

Alder bảo:

- Nếu hãn đã đội lốt một chiến binh Ghee, chắc chắn hãn sẽ thuyết phục người Batu tấn công Rokador. Gây chiến là biệt tài của hãn mà.

- Có thể. Nhưng mưu đồ của hãn luôn hơn là chỉ gây chiến.

Loor nói thêm:

- Ngoài ra, dù phe Ghee bạo loạn rất mạnh, nhưng tôi tin họ không đủ mạnh để thuyết phục nhân dân Xhaxhu chống lại ý nguyện của hoàng gia. Thái tử Pelle a Zinj không muốn chiến tranh. Phe Ghee bạo loạn có thể khiêu khích, hăm dọa, nhưng họ sẽ không đi ngược lại truyền thống từ nhiều thế hệ được. Họ biết điều đó sẽ làm tan nát Batu.

Mình và Alder nhìn Loor. Cô không nhận ra là vừa nói gì. Mình hỏi:

- Có phải chính xác đó là điều Saint Dane muốn làm không? Làm tan nát một bộ tộc hùng mạnh?

Loor lạnh lùng trả lời:

- Đúng thế. Nhưng truyền thống của chúng tôi rất mạnh. Hãn có thể cố làm, nhưng sẽ bị thất bại.

Mình không tin chắc lắm. Alder cũng vậy. Anh lặng lẽ nói:

- Đói khát là thứ vũ khí mạnh mẽ nhất.

Mình đồng ý:

- Chính xác. Theo tôi, đó là nguyên nhân Saint Dane đang tham dự phần lớn trong tất cả chuyện này. Ý tôi là, điều gì đã khơi mào ra tất cả những rắc rối này?

Loor nói ngay:

- Hạn hán. Saint Dane không có khả năng điều khiển thời tiết được.

- Không. Nhưng sự thật cốt lõi ở đây là thiếu nước. Không hạn hán, không căng thẳng, không chiến tranh.

- Chắc Saint Dane đã thấy hạn hán sắp xảy ra. Đó là lý do hãn có mặt tại đây.

- Có thể. Nhưng Saint Dane không tùy thuộc vào may rủi. Tôi nghĩ, còn một chuyện gì khác đang xảy ra. Không biết là gì, nhưng tôi tin sẽ tìm ra từ đâu.

Alder hỏi:

- Từ đâu?

- Dưới đất. Cho đến bây giờ, chúng ta chỉ thấy phần Batu trong vụ này. Phải tìm hiểu những gì đang xảy ra bên phía Rokador. Họ kiểm soát những dòng sông Zadaa. Theo tôi, nếu muốn tìm Saint Dane, chúng ta phải xuống dưới đó, có thể nói tới thành phố có cấp lãnh đạo Rokador. Thành phố đó gọi là gì nhỉ?

Loor trả lời:

- Kidik. Nguy hiểm lắm.

- Vì thế chúng ta mới ở đây lúc này, để bảo đảm cho tất cả chúng ta có một cơ hội thâm nhập và còn sống khi ra khỏi đó.

Loor trầm ngâm suy nghĩ, rồi đứng trước mặt mình ra lệnh:

- Đứng dậy.

Mình từ từ đứng dậy. Mới nằm nghỉ một chút mà cơ bắp mình đã tê cứng. Cảm giác như ông già tám mươi. Đứng trước Loor, mình nhìn vào mắt cô ấy. Loor cao hơn mình cả bốn năm phân. Mình cố chống lại ham muốn nhón chân lên. Cô ta nắm cánh tay mình, thăm dò bắp thịt. “Hừ” một tiếng, Loor kiểm tra bắp tay mình. Rồi tới đùi, bắp chân. Mình cảm thấy mình như một con ngựa đang được kiểm tra trước khi đem bán đấu giá. Thú thật, mình chẳng quan tâm cho đến khi Loor tuyên bố:

- Anh yếu quá.

- Đây, tôi mới bị thương, cô không nhớ sao? Cơ bắp tôi đâu có “xài” được liền.

Loor bảo thẳng:

- Đúng. Nhưng anh vốn cũng đâu có cơ bắp gì mấy để mà xài.

Mình cắn môi. Biết nói gì nữa. Cô ta là chuyên gia mà. Nhưng bị gọi là một kẻ yếu đuối thảm hại chẳng giúp gì mấy cho tính tự cao – hay tự tin – của mình:

- Nghĩa là vô hy vọng để tập luyện?

Loor thở dài:

- Không. Nhưng anh phải khôn ngoan hơn, vì anh sẽ không bao giờ thắng trong một trận đấu bằng sức lực được.

Ồ.

Thật tình mình đâu mong thắng bằng sức lực, nhưng thú thật, từ khi quyết định tập luyện, đôi lần mình cũng đã mừng tượng trở thành một chiến binh thật sự đáng gờm. Nhưng đòi hỏi như vậy có lẽ là hơi bị lố. Tội mình đâu có nhiều thời gian và mình thì mới hồi phục và... ôi, đừng mơ! Làm sao mình có thể sánh với những chiến binh cỡ Loor nổi. Không bao giờ. Nhưng mình cần phải biết cách tự vệ. Mình dẹp tự ái sang một bên, coi chệch bai như một lời xây dựng. Mình hỏi:

- Trước hết chúng ta sẽ làm gì?

- Nghỉ ngơi. Saangi sẽ sớm trở lại với lương thực. Chúng ta sẽ ăn rồi ngủ. Sáng mai bắt đầu.

Cho đến lúc này, mọi chuyện đều có vẻ ngon lành. Mấy tiếng sau, Saangi trở lại với nhiều món ăn hơn mình tưởng. Một bao đầy bánh mì, trái cây và phô-mai. Cô bé cũng đem theo một túi da đầy nước. Nước quý giá. Sau khi tất cả đều no nê, mình nói với Saangi:

- Cảm ơn em. Em làm anh bất ngờ đó.

- Công việc của em mà. Em sẽ đi lấy thêm ngay bây giờ.

Loor nói ngay:

- Không. Đồ ăn như vậy là nhiều rồi. Cuộc huấn luyện sẽ bắt đầu vào ngày mai. Chị cần em có mặt tại đây.

Mắt sáng lên, giọng đầy hy vọng, Saangi hỏi:

- Em sẽ tham gia huấn luyện?

- Tất nhiên. Chị đã chẳng hứa rồi sao?

Saangi bỗng tươi tỉnh hẳn, hớn hờ kể lại bằng cách nào thu gom trái cây, lén lấy nước ngay dưới mũi các chiến binh Ghee như thế nào. Mình mẩn Saangi. Nhiều lúc cô bé như khẩu đại bác sẵn sàng khai hỏa. Khi nào mọi chuyện theo chiều hướng cô ta thích, cô tỏ ra dễ thương. Nhưng nếu không vừa ý, Saangi cũng biểu lộ ra ngay. Ủ rữ thì cũng chẳng sao, miễn là phải hiểu khi nào thì giữ bỏ nó đi. Tuy nhiên mình không hoàn toàn tin tưởng Saangi. Không vì cô bé chống lại mình hay vì bất cứ chuyện gì khác, nhưng mình chỉ không tin nếu có chuyện nguy hiểm xảy ra, mình lại có thể trông cậy vào cô bé.

Thật tình, tâm trí mình luôn bị ám ảnh với ý nghĩ Saangi rất có thể là Saint Dane nguy trang. Mình không thể hoàn toàn dẹp bỏ được khả năng đó, nhưng cũng không thể giữ mãi ý nghĩ đó trong đầu. Cứ bắt đầu nghĩ theo chiều hướng này, mình lại thấy mọi người mình gặp đều... rất có thể là Saint Dane, thế là mình lại đắm chìm vào hoang tưởng. Mình phải tin tưởng, nhưng cảnh giác.

Loor tuyên bố:

- Bây giờ mọi người phải ngủ. Sáng mai chúng ta sẽ bắt đầu màn đầu tiên.

“Màn đầu tiên” đã đến cứ như thể đúng hai phút sau khi mình đặt lưng xuống giường ngủ. Trời còn tối đen như mực. Mình đang mơ một giấc mơ ngọt ngào: nhấp nhô trên một thuyền trượt trong làn nước tuyệt đẹp, ấm áp của lãnh địa Cloral. Những đợt sóng xô đẩy, nhưng mình vẫn vững vàng... cho đến khi mình nhận ra không phải là mơ, mà Loor đang lay mình dậy.

- Dậy mau.

Mình cố chống tay ngồi dậy và... chẳng nhìn thấy gì. Tối đen như mực. Mình hớn hờ:

- Để sáng đi. Còn đêm mà.

- Phải bắt đầu bây giờ, trước khi mặt trời lên. Trừ khi anh muốn bắt đầu trong cái nóng ban ngày.

- Không, không. Cô có lý, trời mát vẫn hơn chứ.

- Mặc quần áo, rồi ra ngoài gặp chúng tôi.

Mình nghe tiếng chân Loor xa dần. Đã tới lúc để cho xương cốt hom hem của mình hoạt động. Mình đoán, sẽ bắt đầu màn chạy bộ như mấy tay võ sĩ quyền anh thường làm. Sau đó là học vài chiến thuật và cách sử dụng vũ khí.

Nhưng không đúng vậy.

Mình mặc áo và đi xăng-đan của Rokador, rồi ra ngoài. Trời vẫn tối thui. Chẳng nhìn thấy gì cách xa một mét. Mình phải quờ quạng tay ra trước, sợ lỡ đâm bổ vào tường. Tìm thấy cửa, mình bước ra, hỏi:

- Chúng ta làm gì...

Bụp. Bị nện một phát ngay bên đầu, mình la lên:

- Ê! Gì vậy...

Vút. Một cú đánh nẩy lửa từ hướng khác. Trời quá tối, mình không thể biết ai đánh và đánh từ đâu. Nhưng không đau... lắm. Có vẻ như chỉ làm mình bất ngờ thôi.

Tiếng Loor:

- Một trò chơi đơn giản thôi mà.

Mình nổi sùng:

- Trò chơi? Tôi có thấy gì đâu.

Bụp! Vai mình lãnh một đòn. Lại tiếng Loor:

- Có chứ. Anh có thể thấy mà.

Bụp! Vút! Mình bị pháo kích hai lần. Lần thứ hai làm mình ngã lăn xuống đất.

Mình than vãn:

- Không. Tôi không thể. Cho tôi xin lỗi, tối quá.

Tiếng Saangi:

- Đừng giận. Giận mất khôn đó.

Mình đứng bật dậy. Hai đấu một. Mới một phút trước mình có giấc mơ vui vẻ về Cloral, bây giờ mình phải cố gắng tự vệ và chống lại hai bóng ma hiệu chiến này. Mình hỏi:

- Thắng trò này thế nào?

- Những cái cọc là phần thưởng.

- Cọc? Cọc nào?

Bốp! Mình lại bị đánh. Họ chỉ tát mình bằng tay. Không đau, nhưng bị tát tùm lum như vậy rất lắm. Mình đang tay, quay vòng vòng, hy vọng chạm vào một thứ gì. Bất cứ là gì. Nhưng chỉ chạm vào không khí.

- Kiểm soát này, Pendragon.

Tiếng Alder bình tĩnh... ngay trước khi hấn vả một cái ngay bụng mình.

Tuyệt vời! Ba chọi một. Cả bọn đều đủ mặt để... ứnh mình. Mình thì đang thở hổn hển và toát mồ hôi. Và... đã mệt rồi!

Như hiểu ý mình, Loor lên tiếng:

- Giữ sức, Pendragon.

Chát! Chát! Những bàn tay tới tấp tát mình rồi biến mất. Mình ngược nhìn trời.

Saangi khoe chöhe nói:

- Mặt trời chưa lên đâu.

Sao nó biết mình đang nghĩ gì chứ?

Tiếng Loor nhẹ nhàng:

- Anh có thể nghe, có thể ngửi, có thể cảm nhận được hơi nóng của cơ thể chúng tôi.

Chát! Bốp! Chát! Không. Mình chẳng nghe chẳng cảm nhận chẳng ngửi thấy gì hết. Sự giận dữ nhượng bộ cho sự thất vọng. Mình hét toáng lên:

- Trò này ngốc quá!

Lập tức mình nhận hàng loạt cú đánh, làm mình quay vòng vòng. Alder nói:

- Hãy cảm nhận chúng tôi.

Mình hít một hơi, cố cảm nhận vị trí của ba người. Không thể. Thay vào đó, mình lãnh nhiều cú đánh đến mức làm mình suýt ngã. Mình lại gào lên:

- Ngừng lại ngay! Các người muốn tôi trở lại bệnh viện hả?

Êm ru. Không có tiếng trả lời. Không chỉ dẫn. Không bình luận. Mình hỏi:

- Hết giờ. Được chưa?

Không trả lời.

- Thôi đi. Trò này chẳng hay ho gì đâu.

Không trả lời.

- Loor, nghiêm túc coi.

Vẫn không trả lời, và mình thì vẫn chẳng nhìn thấy gì. Bước mấy bước, mình va ngay vào một vách tường, ngã bệt xuống đất.

- Chết tiệt!

Mình tức giận la lên. Biết là họ không đánh mình đau, ít ra là không... quá đau. Nhưng vẫn là đánh. Rát muốn chết! Mà lại chẳng biết khi nào, từ đâu sẽ tiếp tục. Mình không tự vệ được, không đánh trả được. Hoàn toàn bất lực. Và mệt, đau đau, tức tức. Không biết có phải đây là một phần trong chương trình huấn luyện chiến binh không, nhưng một điều khá rõ là: mình đang dưới trướng họ, và họ sẽ không ngừng tay chỉ vì mình phàn nàn.

Liếc nhìn chân trời, mình thấy bầu trời đang dần sáng. Cầu xin mặt trời lên lè lẹ, để mình có thể thấy những gì đang xảy ra. Ít ra, ngay khi nhìn được, mình còn có thể tự vệ. Vẫn còn chưa thể định hướng, mình không liều lĩnh đứng dậy. Mình quỳ gối rồi bò tới, tay sờ soạng vách tường mình mới bị đụng đầu. Dưa vai vào vách đá lởm chởm, mình cẩn trọng bò tiếp. Nếu muốn đập mình, họ phải tìm ra mình. Bò được mấy mét, mình tới một ô cửa. Lăn vội vào trong, mình ngồi dựa lưng vào vách, nín thở chờ trời sáng.

Mắt không ngừng hướng vào khu trại tối om, tìm đập thành thịch, mình không biết sẽ bị tấn công khi nào và từ đâu. Khổ thật! Mình phải cố giữ nhịp thở đều hòa. Và gióng tai nghe ngóng. Nếu không thấy được, mình phải lắng nghe nếu họ tiến tới. Nhưng âm thanh độc nhất mình nghe chỉ là tiếng gió rên rĩ xa xa ngoài sa mạc. Dần dần mình đã bắt đầu nhận ra hình dáng của trại Mooraj. Thấy nhẹ cả người khi trời dần sáng. Chẳng ngại ban ngày sẽ đem lại cái nóng thiêu đốt nữa. Nóng cũng tốt, miễn là có thể nhìn thấy.

Mấy phút sau ánh sáng đã đủ cho mình thấy một điều bất thường bất thường ngay giữa trại. Một khung dựng đứng tại nơi hôm qua mình không thấy gì. Ba cây cọc dài chừng hai mét, chụm thành một cái lều. Treo chính giữa khung là một túi nhỏ màu đen. Mình nhận ra đó là một bi-đông. Một bi-đông! Nước! Thành linh mình cảm thấy khát khô cổ. Mình thêm nước. Loor đã nói những cái cọc là phần thưởng. Phải ba cây cọc này không? Mình bắt cần. Khát tới nỗi chẳng quan tâm gì nữa. Không suy nghĩ thêm một giây, mình bật dậy, chạy ra giữa trại. Mắt chỉ gắn chặt vào bình nước. Gần tới rồi. Mình sắp được uống nước. Mình không hề nghĩ đây có thể là cái bẫy. Phóng tới vừa đúng một giây, giây sau mình bị vấp, mặt đập thẳng xuống nền cát. Ui da! Ngó lại: một cây cọc dài vừa được quăng ra phía trước làm mình bị vướng chân và... ăn cát.

Mình ngước lên: Loor đang đứng với một cây cọc dài. Cô ả lạnh lùng nói:

- Không có được nước đó đâu.

Mình không nhin nổi nữa:

- Trò ngu ngốc! Cô định làm gì? Giết tôi à?

Loor đứng trơ trơ, lom lom nhìn mình, tay cầm cây cọc dài như vũ khí. Mình nhận ra, cây cọc này kích cỡ y hệt vũ khí gỗ của Ghee, nhưng mỏng và rỗng ruột như tre. Mình còn thấy, buộc quanh khuỷu tay và đầu gối cô ta là những cọc gỗ màu đỏ. Nhọn. Dài khoảng hai phân rưỡi, dài chừng mười lăm phân. Mình nhớ đã thấy chúng một lần. Khi cùng Spader tới Zadaa, hai đứa mình đã thấy các chiến binh Ghee chơi một trò giống như trò chơi cướp cờ. Tất cả chiến binh Ghee đều đeo những cây cọc nhọn giống thế này. Thay vì đánh nhau, họ phải đánh rơi những cọc của đối phương, đại loại như trò bóng đá-cờ ("flag-football": môn thể thao mà đường tiến của trái bóng bị chặn lại bằng cách tháo lá cờ dính trên áo quần người cầm bóng.). Ai mất hết cọc là "tử" và phải rời cuộc chơi.

Mình lèm bèm:

- À, hiểu rồi. Tôi phải đánh rơi hết mấy cây cọc đó mới có nước chứ gì? Quên đi. Tôi cóc khoái trò này. Yêu cầu các người huấn luyện cho tôi thành một chiến binh, khỏi qua lễ nhập môn kiểu này.

Vừa định đứng dậy, mình bị Loor chọc vào ngực, đẩy bật lại. Mình kêu lên:

- Thôi đi!

Loor lạnh lùng nói:

- Pendragon, chúng tôi không thể cho anh sức mạnh thể chất. Cũng không thể cho anh những kỹ năng chiến đấu trong một thời gian ngắn như thế này. Hy vọng duy nhất của chúng tôi, là tập cho anh suy nghĩ như một chiến binh, hành động không cần suy tính.

- Sao? Chuyện đó chả ích lợi gì?

- Có chứ. Đó là tất cả. Có can đảm, có khôn ngoan, có sự linh hoạt, phản ứng nhanh. Những phương tiện đó hữu ích hơn sức mạnh thể chất rất nhiều. Nhưng chúng phải được phát triển.

- Tất cả những gì tôi cần là biết sử dụng vũ khí.

Loor ném bỏ cây gậy, nói:

- Tốt thôi. Hãy lấy một trong mấy cây cọc của tôi. Nước sẽ là của anh.

Mình từ từ đứng dậy. Bây giờ Loor không còn vũ khí, nhưng mình không ngốc tới cho rằng cô ta không thể lại cho mình ăn một cú đá. Đây không là một cuộc chiến đấu, mà tùy thuộc vào việc mình phải lấy được một cây cọc đỏ của cô ta. Căng cỡ nào đây? Mình thận trọng tiếp cận cô ta. Loor không đối diện mình nữa, mà quay ngang, vai và hông hướng về phía mình. Mấy cây cọc gỗ chĩa thẳng vào mình như treu người. Tất cả những gì mình phải làm là vớ tay chộp lấy một cây.

Mình nhanh nhẹn chộp vai Loor, nhưng chỉ là đòn giả, tay mình hạ xuống mấy cây cọc trên đầu gối cô.

Loor không bị lừa, phẩy tay mình ra như đuổi muỗi. Bị mình nắm khuỷu tay, Loor nhẹ chuyển người, đẩy một phát làm mình lảo đảo. Nổi cáu, mình hụp xuống đất, lăn tới chộp cây cọc trên đầu gối cô. Loor bước tránh. Mình vớ không tới. Sốt tiết, mình vùng đứng dậy, nhào tới. Cô ta liên tục đẩy lui mình... rất bình tĩnh. Ngượng không chịu nổi. Mình cảm thấy như một thằng nhóc cố lấy lại cái mũ từ tay một thằng chuyên môn bắt học bạn học cùng trường. Chịu hết nổi, mình quơ cây gậy tre dưới đất, vung vẩy về phía cô. Mình không chịu đánh Loor, chỉ muốn làm cô phải chống đỡ, để mình nhào vào lấy một cây cọc đỏ. Mình vụt gậy, nhưng Loor né sang bên, nắm một đầu gậy, kéo mạnh, làm mình khuỵu chân. Đầu gối lê trên đất, mình ghì lại đến hệt hơi, rồi đành buông tay.

Loor không đổ một giọt mồ hôi. Cúi xuống mình, cô ta nói:

- Đừng bao giờ xuất chiêu trước.

- Được. Đồng ý. Bây giờ tôi uống chút nước được chứ?

Tiến tới lều, Loor giật phăng cái bi-đông nước màu đen xuống, tỉnh bơ nói:

- Khi nào anh chiếm được phần thưởng đã.

Cô ả bỏ mặc mình khốn khổ quỳ đó.

Phần tệ nhất là: màn tra tấn mình mới chỉ bắt đầu.

NHẬT KÍ # 21

(TIẾP THEO)

ZADAA

Hai tuần. Đó là theo mình đoán thời gian ở lại trại Mooraj. Cảm giác như hai mươi năm. Phờ phạc nhất trong đời mình. Tệ hơn cả thời gian ngồi trong tù của gar trên Eelong. Không nghỉ ngơi. Không hề! Trò chơi tàn bạo diễn ra 24/7 – hay cách định lượng thời gian quý quái nào đó theo kiểu tính toán trên Zaada.

Lúc đầu, điều duy nhất làm mình kiên trì tiếp tục: mình giận Loor, Alder và Saangi vì đã hành hạ mình. Bộ ba này rất hà khắc. Mình sớm nhận ra, vì sao Loor cần Alder giúp. Họ luân phiên nhau hành hạ mình. Khi không làm mình khốn khổ, họ nghỉ... để lấy sức tiếp tục. Mình đâu được hưởng cái thú xa xỉ đó. Mình phải tranh thủ ngủ khi có thể. Nhưng nào được nghỉ ngơi hoàn toàn, vì nơm nớp lo không biết lúc nào họ lại bắt đầu hành mình. Căng thẳng như vậy đó. Mình cảm thấy cô đơn kinh khủng. Mỗi khi họ nói với mình thì chỉ toàn là những lời giáo huấn. Không hội ý hội iếc gì hết. Làm gì có chuyện cùng nhau đi dạo, cùng nhau giải khát sau một ngày dài, để đưa ra những lời nhận xét. Mình thui thủi một mình.

Tất cả, với mình, chỉ là chiếm được phần thưởng: nước và đồ ăn. Nếu không, mình sẽ không được ăn, không được uống. Đói khát là động cơ khá lớn, thúc đẩy người ta phải tập trung. Hàng ngày, mình lang thang trong Mooraj, tìm kiếm nơi họ cất giấu lương thực. Nhưng không bao giờ thấy. Ba người bọn họ nấp, quan sát và lên kế hoạch cho bước tiếp theo. Không hề cảnh báo trước, một trong ba người sẽ nhảy xổ ra trước mặt mình và theo sau là màn huấn luyện.

Bước tiếp theo đó là Alder. Anh ta sử dụng một sào tre, ít nguy hiểm hơn vũ khí bằng gỗ. Rất may mình cũng đã lấy được một cây tre đã từng treo bi-đông nước.

Alder lên lớp:

- Đừng hướng thẳng người vào tôi. Mục tiêu nhỏ hơn mới khó bị đánh trúng.

Mình tấn công, vung cây tre vào hắn. Alder dễ dàng né, rồi nện nhẹ một phát lên gáy mình. Mình hỏi:

- Sao cậu cũng đứng lù lù đó mà mình đập không trúng?

- Vì cậu quá cố gắng.

- Đừng giở ba cái rác rưởi kiểu Yoda ra với tôi. Nói cho tôi biết phải làm sao. (Yoda: Sư phụ Yoda tôn kính truyền dạy cho thế hệ các hiệp sĩ Jedi về bí mật của quyền năng. Đây là một nhân vật trong xê-ri phim truyền hình nhiều tập Star Wars (Chiến tranh giữa các vì sao)

- Thư giãn. Nếu căng thẳng, cậu sẽ mắc sai lầm. Trước hết, đừng bao giờ tấn công trước.

- Thư giãn? Đánh nhau mà thư giãn?

Mình xông tới, mũi sào như một mũi kiếm. Hấn lại nhẹ nhàng né tránh, rồi xoay người, đập một phát lên vai mình, xoay người, thêm một cú nện trúng ống quyển. Mình như đang chiến đấu với một bầy ong. Alder đeo bốn cọc đỏ như Loor. Mình cần đánh rơi một cọc đỏ đó vô cùng, để có nước uống. Nhưng không thể. Điều kỳ lạ là, mình cố gắng hết sức, nhưng chỉ chụp vào khoảng không, còn hấn chỉ nhẹ nhàng di chuyển. Sau một cú bị nện trúng đầu gối, mình nhìn lên và... thấy Alder đã biến mất tăm. Mình hét toáng lên:

- Sao vậy? Đánh đã rồi hả?

Không trả lời. Không biết có học được gì không, nhưng chắc chắn một điều là mình đang bị hụt hơi và hàng chục vết bầm tím đang sưng tấy. Cổ họng cứ như giấy nhám. Đói đến chóng mặt. Cần phải đoạt được một trong mấy cái cọc kia, nếu không sẽ không chịu nổi nữa. Mình có thêm cơ hội khi Saangi xuất hiện phía bên kia trại. Nó đang cầm bi-đông nước. Dù đang rất khốn khổ, nhưng mình không muốn có vẻ thô thảm quá. Rất chậm rãi, mình bước lại phía Saangi. Mình mới đi được chừng hai mươi mét, Saangi nâng cao hai tay. Mình ngừng lại, kêu lên:

- Bây giờ tới phiên em hả?

Nó đưa cao bình nước:

- Em tới đưa cho anh cái này.

Dễ thương ghê, mình muốn hôn nó quá. Nhưng rồi mình nhận ra: quá tốt đến không tin nổi. Mình nghi hoặc hỏi:

- Anh phải làm gì?

- Tiến lên lấy nước. Nhưng phải quan sát nơi anh bước qua đó.

Hả? Nhìn xuống, mình thấy đang đứng cách một cái hố chừng ba tấc. Hố sâu chỉ chừng mét rưỡi, nếu có ngã xuống cũng không chết nổi. Nhưng đau là cái chắc. Đó là một cái hố hình chữ nhật kéo dài giữa mình và Saangi. Bề ngang hố khoảng gần hai mét, cứ chừng một mét lại có một thanh ngang.

Mình cay đắng hỏi:

- Gì nữa đây? Trắc nghiệm can đảm hả?

- Không. Trắc nghiệm thăng bằng. Băng qua đó và anh sẽ có nước.

Ôi trời! Mình sẽ phải nhảy từ thanh này sang thanh khác. Khoảng cách một mét hai giữa các thanh không phải là nhiều lắm, nhưng những thanh ngang trông chỉ rộng chừng sáu bảy phân.

- Lỡ anh ngã xuống thì sao?

- Thì... đừng ngã.

- Tuyệt vời! Cảm ơn lời khuyên hay ho của em.

Mình sợ chứ. Nhưng cũng rất khát. Mình phải vượt qua. Không cần mất thời gian suy nghĩ, mình nhảy lên thanh đầu tiên. Mất thăng bằng, mình ngã sang một bên.

Saangi điều khiển:

- Bắt đầu lại đi.

Mình bắt đầu lại, nhảy lên thanh thứ nhất bằng cả hai chân, dang tay cho đến khi giữ được thăng bằng.

Saangi bình tĩnh nói:

- Khom gối xuống, Pendragon.

Ồ, có lý. Mình khom gối. Lập tức lấy được thăng bằng. Hít một hơi, mình nhảy tới thanh kế tiếp, lần này vừa nhảy vừa khom gối. Thành công rồi! Nhìn tới trước, mình thấy chỉ còn mười thanh nữa. Nhưng cứ như một trăm thanh. Mình nhảy tiếp, nhưng bị mất thăng bằng. Lão đảo, mình chỉ chực nhào qua một bên, nhưng vừa đáp được lên thanh kia với chỉ... một chân trên thanh ngang và... ngã lộn xuống. Mình kẹp thanh ngang dưới nách phải, khiến mấy xương sườn gãy vừa mới lành đau nhói. Nhưng mình không bỏ cuộc, treo lủng lẳng như vậy mấy giây.

Giọng Saangi tỉnh bơ:

- Nếu rơi xuống, anh sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.

Đã vượt qua được mấy thanh, mình sẽ không chịu thua đâu. Hai bạn biết treo mình dưới thanh gỗ chỉ rộng mấy phân, leo lại lên để đứng trên đó, khó đến thế nào không? Mình cũng không biết. Nhưng mình đã tìm ra cách. Vắt một chân lên thanh ngang, vịn người, nhoi lên cho đến khi ngồi trên đó. Mình có cơ hội nghỉ ngơi. Nhưng còn phải đứng dậy và tiếp tục vượt qua nữa. Mình hỏi:

- Có giới hạn thời gian không?

- Không. Anh sẽ hết lực, trước khi hết giờ.

- Cảm ơn tiết lộ bí mật đó.

Mình thận trọng đặt một chân lên thanh gỗ, dồn trọng lượng lên chân đó, để có thể kéo đầu gối của chân còn lại lên, sau cùng là cả hai chân. Đứng được lại trên thanh gỗ rồi! Giữ thăng bằng trên một thanh gỗ rộng mấy phân chẳng có gì khó, nếu là trên mặt đất phẳng. Nhưng giữ thăng bằng trên khoảng không lại là vấn đề hoàn toàn khác.

Như đoán được ý mình, Saangi đề nghị:

- Cứ coi như không có cái hố.

- Nói thì dễ lắm.

Mình quyết định thay đổi chiến thuật. Nhảy lên một thanh, ngừng lại, giữ thăng bằng... sẽ không có kết quả. Mình phải áp dụng giải pháp tăng tốc. Một là thành công, hai là vỡ đầu. Khom gối, mình nhảy tới, một chân chạm thanh gỗ, nhưng thay vì ngừng lại, mình nhảy tiếp lên thanh kế tiếp. Cứ thế tiếp tục. Chẳng dễ chịu lắm đâu. Mình luôn xém ngã trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng... hiệu quả! Mình tiếp tục nhảy qua mấy thanh cuối, rồi với cú nhảy kết thúc, mình “hạ cánh” an toàn xuống bên kia hố. Sướng run lên khi được trở lại mặt đất cứng, mình la vang trong chiến thắng:

- Thành công rồi!

Saangi không nói một câu chúc mừng. Mình cũng chẳng cần. Mình cần bình nước kia. Cô bé đưa bình nước cho mình rồi dợm quay đi.

- Này, còn đồ ăn?

- Chờ khi nào anh chiếm được phần thưởng đồ ăn chứ.

Con bé nói mà không thèm quay lại. Không sao. Mình có nước rồi. Ngồi xuống, mở nút da, mình sẵn sàng nốc hết bình. Nhưng sau một ngụm chất lỏng ngọt ngào quý giá, mình cố gắng uống thật chậm rãi. Vì không biết bao giờ mình mới lại có được nữa. Mình không muốn bị sặc mất một giọt nào. Ngoài ra mình còn muốn được thưởng thức, nên nhâm nhi từng chút. Nói thật, chưa bao giờ mình uống một thứ gì ngon lành đến thế.

Nhưng niềm vui chiến thắng chẳng kéo dài. Vừa uống hết nước xong, mình cảm thấy... vẫn còn khát. Và đói nữa. Biết là để sống sót khỏi thử thách này, mình sẽ phải bảo tồn năng lượng. Mỗi khi có cơ hội, mình tránh ngay vào bóng râm, hoặc vào nhà. Tất nhiên đó là những khi không phải đi tìm thức ăn hay... chiến đấu. Mà mình thì phải chiến đấu suốt. Bộ ba luân phiên nhau đấu với mình, gợi ý, chỉ dạy. Không ai nổi giận khi mình gây lộn xộn, mà vụ này thì rất thường xảy ra. Để đạt được ý đồ, họ không cần la hét mà có một phương pháp khác. Họ... ụnh mình. Liên tục. Mình chỉ nhận ra là đã gây lộn xộn khi nào mình... bị đập. Có lúc cởi cái áo khoác của Rokador, mình thấy toàn thân bầm tím. Thấy mà ghê.

Loor kinh khủng nhất. Cô ta không có lòng nhân. Hai đứa mình luôn đối địch nhau. Ngày này qua ngày khác. Từ sáng tới đêm. Đến nỗi, về sau mình không nhìn cô ta như một con người nữa. Mình chỉ thấy những cái cọc đỏ trên khuỷu tay và đầu gối cô ta. Lấy được mấy cái cọc đỏ đồng nghĩa lấy được đồ ăn. Mình chỉ quan tâm có bấy nhiêu thôi.

Loor thường chỉ bụng mà nói:

- Chăm chú vào mắt và tâm điểm của tôi. Trong trận đánh, đôi mắt cho biết đối thủ đang nghĩ gì; tâm điểm cho biết hấn sẽ tấn công hướng nào.

Ôi dào! Gì cũng được. Mình nhào vào một cái cọc, nhưng bị cô ấy gạt ra.

- Không bao giờ nhào vào ngay như thế.

Mình ré lên:

- Nếu không xông tới, làm sao tôi lấy được?

Loor không trả lời.

Mình khoái đấu với Saangi hơn. Cô bé không nhanh như Loor, không mạnh như Alder. Mình tận dụng ngay cơ hội đó. Thay vì phải dùng gậy tre đấu với cô bé, mình chỉ việc nhào tới, chịu đựng vài cái đập, rồi chộp lấy một cái cọc. Đúng vậy! Chẳng cần tài giỏi gì hết. Tài giỏi mà làm gì! Mình đói quá rồi. Saangi nổi cáu vì mình đã không theo qui luật. Nhưng đây là chuyện sống còn. Nếu không tận dụng cơ hội, mình sẽ gục mất.

Ban đêm mới khổ. Mình cố ngủ một chút để rồi bị quăng ra khỏi giường, kéo xềnh xệch ra sân, tiếp tục cái trò “cùng đập Pendragon trong bóng tối”. Mình có tự vệ và đánh lại vài đòn, nhưng... yếu xiu. Mình đứng đó mà chịu trận. Nghe một âm thanh, mình đánh về hướng đó, nhưng chỉ để ăn đòn thêm.

Nếu Loor nhắc nhở:

- Đừng bao giờ ra tay trước.

Và nếu mình cãi lại:

- Phải làm sao? Cứ đứng im chịu đòn à?

Thì Alder sẽ nói ngay:

- Phải cảm nhận, phán đoán hành động của chúng tôi.

Mấy ngày sau, Saangi càng ít được vào đấu với mình. Chắc Loor cảm thấy mình đã chiếm được quá nhiều phần thưởng lương thực từ cô bé, mà không giúp gì cho việc cải tiến kỹ năng của mình. Nhưng Saangi vẫn dự phần huấn luyện. Chính nó đưa ra những thách thức về thể chất, chẳng hạn như vụ nhảy qua những thanh ngang trên miệng hố. Sân chơi trong Mooraj đầy những thiết bị quỷ quái như thế. Nó luôn có những giải thưởng để bắt mình vượt qua. Có những thử thách khá dễ chịu, như trò leo bằng tay trên một cái khung, giống khung tập trong sân trường. Lần khác mình phải làm những bài tập đơn giản như trò hít đất. Mình nói đơn giản hả? Nếu là trong phòng tập có máy điều hòa thì đơn giản thật. Nhưng trong tình trạng mình lúc này, dưới mặt trời thiêu đốt, thì... chẳng đơn giản tí ti nào. Có những thử thách thật sự khó khăn, như chạy giữa những cục đá nặng nề buộc trên hai đầu dây thừng. Khoảng hai mươi quả lắc như thế, được Saangi đánh đồng đưa đủ hướng, và mình phải chạy qua mà không để bị đánh trúng. Khổ nổi, mình thường đụng phải một hòn đá nặng nề. Đau chết. Nhưng khổ nhất là, mình phải chạy lại từ đầu. Nhưng sau cùng mình cũng vượt qua, bằng cách hụp xuống né tránh, nấn ná, rồi cuối cùng lao vút qua vạch kết thúc. Phần thưởng khi là nước, khi là trái cây hay bánh mì.

Với thời gian, càng ngày mình càng chiếm được nhiều giải thưởng hơn trong những cuộc thử thách này. Sự thật là mình mạnh mẽ hơn. Và nhanh nhạy hơn. Việc đạt được thức ăn nước uống cũng giúp mình tăng cường sức lực. Nhưng phải trả giá bằng cả quá trình khổ luyện này còn gì nữa. Thậm chí mình đã có thể chạy phẳng phẳng qua hố với những thanh ngang mà không ngã, không đổ mồ hôi. Ừm, có lẽ... một chút mồ hôi thôi. Trời nóng quá mà.

Những khi không tập, mình cởi áo, để lưng trần. Dần dần da mình đã thành màu nâu. Không đen như người Batu đầu, nhưng cũng gần như vậy. Mình không nghĩ ai đó lại có thể làm mình với một chiến binh Ghee, nhưng mỗi ngày mình lại càng bớt giống một người Rokador da trắng. Và dù bị đập liên tục hàng ngày, mình cảm thấy khỏe hơn bao giờ hết. Mình nghĩ, mình đã quen với chuyện ăn đòn rồi, vì những vết bầm tím đã lặn hết vào. Thậm chí, mình bắt đầu có chút cơ bắp. Chắc là nhờ Saangi bắt mình tập nâng vật nặng.

Nhưng vẫn chưa đủ. Vẫn còn thiếu một điều quan trọng. Mặc dù mình trở nên khỏe và nhanh nhẹn hơn, nhưng vẫn không khá mấy trong chuyện chiến đấu. Mà đây mới là điều quan trọng. Như mình đã viết cho hai bạn, điều làm mình vượt qua thử thách này là nỗi lo sợ gặp lại Saint Dane. Cơ thể khỏe mạnh và một làn da rám nắng sẽ chẳng giúp gì được nhiều trong một trận đụng độ chí tử. Mình bắt đầu cảm thấy lo, rằng bất chấp những nhọc nhằn luyện tập này, có thể mình vẫn chẳng khá gì hơn. Rồi một đêm mình bị kéo ra khỏi giường để tiếp tục một buổi tập trong bóng tối mịt mù. Alder nói:

- Hãy cảm nhận chúng tôi.

- Tôi đang cố đây.

Vừa nói mình vừa quờ quạng hai tay như con gà mắc tóc.

Chát! Chát! Những cái tát tới tấp từ đâu đó quanh mình. Mình gào toáng lên:

- Sao mấy người làm thế được? Mấy người cũng không nhìn thấy tôi mà.

Alder đáp:

- Thấy chứ, Pendragon, nhưng không bằng mắt.

- Dóc!

- Thật sao?

Tiếng Saangi và tiếp theo là mấy cái tát nữa.

Muốn khóc vì vừa đau vừa tức, mình rít lên:

- Phải làm trò này mới thành một chiến binh sao?

Tiếng Loor:

- Chiến đấu không là ảo thuật. Chiến đấu như một màn khiêu vũ. Bước này dẫn tới bước kia. Nếu cảm nhận được đối thủ, cảm nhận từng chuyển động, sức mạnh và điểm yếu của hắn, anh sẽ làm chủ tình thế.

Có lý. Hãy dùng bản năng mà phán đoán! Mình cố kiểm soát hơi thở! Thậm chí nhắm mắt. Sao lại không? Mở mắt thì ích gì. Mình lắng nghe. Họ đâu phải ma. Họ cũng phải thở. Họ cũng phải di chuyển. Họ cũng phát ra mùi và hơi nóng. Mình đứng im, cố gắng sử dụng mọi giác quan, trừ thị giác, và mình cảm nhận một thứ. Chỉ là một làn hơi trên cánh tay mình. Không tới một thoáng giây. Đó là một làn gió thoảng phát ra từ một vật di động. Nhỏ thôi, nhưng rõ ràng mình cảm thấy. Không trừ trừ một giây, mình vung tay về phía cảm thấy có người... và đập trúng một cánh tay. Quá bất ngờ, mình bật nói:

- Ồ! Xin lỗi!

Một thoáng sau, một vật rơi dưới chân mình. Mình không thấy, nhưng cảm nhận được và kinh ngạc nhảy lùi lại. Không hiểu vật đó là gì, dù mình nghĩ đó chỉ là cái bẫy để mình cúi xuống nhặt và sẽ lại bị đánh. Vì vậy mình không nhúc nhích. Trái lại, mình nhắm mắt, cố gắng cảm nhận mấy người kia. Lúc đầu là lạ, nhưng chỉ sau một giây, mình biết họ đã đi rồi. Mình đã cảm thấy họ. Nói chính xác hơn, mình không còn cảm thấy họ nữa. Mình không biết phải diễn tả thế nào đây.

Một lúc sau, mình thận trọng quỳ xuống, thử xem vật gì vừa được ném xuống mặt đất. Tay mình chạm vào một vật quen quen. Một bi-đông đầy nước. Kế bên là một loại quả, giống như quả lê. Đây là phần thưởng. Mình đã làm một việc đúng. Không nhờ may mắn. Mình đã phát hiện ra đối thủ mà không dùng tới mắt. Mình đã bút phá, vượt qua trở ngại rồi sao? Chắc là vậy, vì mình không chỉ được thưởng trái cây và nước, mà sau đó còn được ngủ suốt đêm, không bị quấy phá gì hết. Đây là đêm đầu tiên hoàn toàn được yên nghỉ kể từ khi nằm bệnh viện Batu. Ôi, mình thật sự cần được nghỉ ngơi.

Mình khá hài lòng với chính mình, như thế rồi cuộc mình cũng đã học hỏi được điều gì đó. Đó là tin tốt. Tin xấu là Loor cũng cảm thấy giống mình. Sau cùng thì mình đã chứng tỏ dấu hiệu có triển vọng; vì vậy cô ta không còn cảm thấy cần thiết phải tỏ ra tội nghiệp mình nữa. Những gì tiếp theo trên cái sân tập khô khốc, bụi bặm của Mooraj chính là cuộc chiến tàn khốc nhất mà mình phải trải qua, kể từ sau trận quyết chiến với Saint Dane.

Đây sẽ là bài thi tốt nghiệp của mình, và sẽ chẳng dễ nuốt chút nào đâu.

NHẬT KÍ # 21

(TIẾP THEO)

ZADAA

Loor hướng dẫn:

- Hãy chuyển thể thủ ngay sang một thế công. Đó là lúc đối thủ dễ sơ hở nhất.

Mình cố. Cố liên tục. Khi Loor xuất chiêu, mình đỡ, nhưng mình vừa chuyển qua thế công, liền bị cô phá đòn ngay và nện cho mình một phát. Đau điếng. Mình la oai oái:

- Không công bằng. Cứ như cô biết trước tôi sắp làm gì vậy.

- Đúng. Tôi biết.

- Rồi. Tiếp tục.

- Đòn thứ ba quan trọng nhất. Đó là đòn quyết định.

Mình quạu:

- Tôi đang cố đây.

- Nhanh hơn nữa.

Mình lại cố. Cố gắng liên tục, nhưng... vẫn thất bại. Cứ thế kéo dài suốt mấy tiếng, làm mình phát điên. Hai bàn tay nắm cây gậy tre bồng rắt. Vừa khát vừa buồn nôn. Nhưng Loor không ngừng tay, và mình cũng không chịu bỏ cuộc. Ngay khi cô trở lại vị trí, mình nhảy tới, cố giật một cây cọc. Mình định ra tay bất ngờ. Nhưng vẫn không được. Loor như có mắt sau gáy. Không cần quay lại, cô ta thúc ngược gậy ngay bụng mình. Mình gập người xuống vì đau.

- Đừng bao giờ xuất chiêu trước.

- Hiếu. Cô nói nhiều lần rồi.

Cuộc đấu lại tiếp diễn. Loor không tỏ ra chút mệt mỏi nào, và mình thì tỏ ra... không thể làm cô ta mệt. Có một lúc hai đứa mình đứng đối diện nhau, không nhúc nhích. Rất tốt. Vì mình không muốn bị đánh nữa. Đúng lúc đó mình bỗng nhận ra một điều khác lạ. Mình thật sự cảm thấy thoải mái. Về thể chất. Thật mà. Bị quần tơi tả như thế mà mình vẫn giữ được nhịp thở đều hòa. Những trò thử thách khó khăn của Saangi đã giúp mình có sức chịu đựng, và những bài huấn luyện đã dạy mình biết sử dụng nội lực một cách thận trọng.

Bụp! Mình bị đánh từ phía sau. Quay phắt lại, mình thấy Alder đã nhập cuộc vui. Mình vừa nhìn Alder, liền bị Loor đập một phát trúng đầu. Cô ả còn nghiêm khắc nói:

- Đừng bao giờ rời mắt khỏi đối thủ.

- Nhưng cậu ấy là đối thủ của tôi mà.

Alder bảo:

- Hai chúng mình đều là đối thủ của cậu.

Hai người quay lấy mình. Mình hỏi:

- Sao tôi có thể nhìn cả hai người một lúc được?

- Cảm nhận.

Tuyệt. Lại giọng Jedi. Nhưng sự thật là mình thấy cũng có lý. Loor một bên, Alder một bên. Mình nhìn thẳng trước mặt. Chỉ thoáng thấy họ trong vùng thị giác. Nhưng vẫn có thể cảm thấy họ, biết họ đang ở đâu. (Jedi: các Hiệp sĩ trong phim Star Wars)

Alder tấn công. Mình nhào xuống đất, lăn người tránh, vừa ngược lên xem Loor có tấn công từ phía kia không. Chính xác. Loor nhập cuộc với cây gậy đang nâng cao, sẵn sàng bổ xuống đầu mình. Nhưng cô ta không đủ nhanh. Mình đã chuẩn bị. Khi Loor hạ vũ khí xuống, mình tung gậy lên đỡ. Ngay chóc! Nhưng chiến thắng của mình không kéo dài. Chỉ một giây sau, mình lãnh một gậy của Alder trúng ngay đầu. Mắt nổ đom đóm.

Mình nhảy dựng lên mà hét:

- Cái gì vậy? Tôi tưởng tất cả vấn đề là ở chiêu thứ ba chứ?

Loor nói ngay:

- Chính xác. Tôi đã xuất chiêu.

- Chính xác! Alder, rồi tôi, rồi cô, và tôi đã đỡ được mà!

- Tất nhiên là anh đỡ được. Vì tôi cho anh thời gian chờ cú đánh.

Cô ta nói đúng. Lúc đó mình cảm nhận nhưng không phản ứng. Cô ta nhập cuộc rất chậm rãi. Cô ta gài mình. Đúng là Loor đã xuất đòn thứ ba. Một đòn quan trọng, thu xếp cho Alder xuống tay hạ thủ. Mình bỗng cảm thấy vừa phần nộ vừa kiệt sức. Có quá nhiều điều phải học hỏi, mất quá nhiều thời gian. Trong khi chúng mình cần phải ra ngoài, truy lùng Saint Dane, không phải là cố gắng dạy những điều không thể dạy nổi. Mình xuôi vai, ném bỏ vũ khí và quay lưng, bước đi.

- Tôi mệt mỏi quá rồi.

Loor gọi:

- Pendragon.

Mình không ngừng lại.

- Pendragon!

Từ khi bắt đầu huấn luyện, lần đầu tiên cô có vẻ tức giận. Mình nghe rõ cả sự phần nộ trong giọng cô. Mình cảm thấy sự căng thẳng của cô, cảm thấy cô đang lại gần. Mình vẫn tiến bước.

Loor quát lên:

- Tôi không cho phép anh đầu hàng như thế.

Cô ta gần đến sát mình. Mình cảm nhận cô ta đang đưa tay để giữ mình lại. Đó là lúc mình hành động. Mình hụp xuống, lia chân, gạt trúng sau hai đầu gối cô. Loor ngã phịch xuống. Mình nhào tới, đè gối lên cầm cô, rồi cúi xuống nói:

- Đừng bao giờ tấn công trước.

Đưa tay ra sau, mình khoan khoái rút từng cây cọc đỏ khỏi khuỷu tay Loor.

Alder hô hố cười. Chưa bao giờ mình thấy anh ta cười sáng khoái đến thế. Tiến lại gần, anh ta nhắc bóng mình khỏi Loor như nhắc một con búp bê. Rồi ôm xiết lấy mình. Loor đứng dậy. Mình đã thấy Loor chiến đấu nhiều lần. Đấu với những kẻ thù thực sự, chứ không như đám đá kiêu mấy tuần qua. Nhưng chưa bao giờ, chưa hề, mình thấy kẻ nào vượt trội hơn cô. Theo những gì mình biết, thì mình là người đầu tiên đó. Loor im như thóc. Cô ta cứ đứng tại chỗ, lom lom nhìn mình.

Mình nhún vai nói:

- Này, chính cô bảo tôi phải... khôn ngoan mà.

Loor nhìn mình một lúc lâu rồi... mỉm cười. Trong thoáng giây đó, mình cảm thấy bao nhiêu căng thẳng đều tan biến hết. Mình đoán, Loor không coi đây là một thất bại, mà là một chiến công. Cô đã thật sự đạt được kết quả trong việc huấn luyện mình.

Loor nói:

- Pendragon, chúng ta đã hoàn tất công việc. Chúng tôi không còn gì dạy anh nữa.

Mình đáp:

- Chắc chắn rồi. Mà chúng ta cũng không thể phí thời gian thêm nữa.

- Đừng đánh giá thấp những gì anh đã học hỏi được. Anh đã làm tốt hơn cả mong đợi của tôi.

- Nghiêm túc chứ?

Alder nói:

- Cậu đã sẵn sàng nhập cuộc rồi đó, anh bạn.

Mình lần lượt nhìn Alder rồi Loor:

- Biết là tôi ghét cả hai người lắm không?

Cả hai bối rối không biết phải nói sao. Mình cười cười:

- Nhưng mình sẽ vượt qua chuyện đó,

Loor gọi lớn:

- Saangi.

Saangi hấp tấp chạy ra từ một căn nhà. Loor nói:

- Saangi, em làm ơn đem hết nước và đồ ăn còn lại vào phòng ngủ. Pendragon cần phải ăn.

Saangi trao cho mình ánh mắt cầu khẩn cố hữu. Mình tưởng Saangi sẽ nói: “Bảo anh ta tự lo đi”. Nhưng cô bé mỉm cười nói trước khi chạy đi:

- Rất hân hạnh.

Oa! Thật bất ngờ.

Alder nói:

- Để tôi đi giúp Saangi. Pendragon, tớ hãnh diện vì cậu đấy.

Còn lại mình và Loor. Mình... hơi bị lúng túng. Suốt mấy tuần là “kẻ thù” của nhau, tư tưởng mình chưa thể thay đổi ngay được. Mình nói:

- Tôi không tin đã làm tốt, nhưng cảm ơn sự cố gắng của cô.

- Anh luôn làm tôi bất ngờ, Pendragon. Tôi biết chuyện này rất khó đối với anh. Anh can đảm, có ý chí nhưng chiến đấu không phải là bản chất của anh. Anh đã làm tốt.

- Cảm ơn nhiều, nhưng tôi không là chiến binh.

- Đúng. Nhưng nếu gặp lại Saint Dane, hẳn sẽ không sử dụng vũ khí đồ chơi với anh nữa đâu.

Câu nói quá đủ để tạo sự tự tin trong mình. Loor bước tới, nắm vai mình, và đặt lên má mình một nụ hôn. Cô bảo:

- Tôi rất tự hào khi anh là thủ lĩnh Lữ khách của mình.

Mình chẳng biết phải nói gì. Thật mà. Mình bối rối đến ngẩn ngơ.

Loor bảo:

- Chỉ còn một việc nữa.

- Há?

Mình hỏi mà lo sợ cô ta còn “lưu trữ” quỹ kế bất ngờ cuối cùng nào nữa. Nhưng câu trả lời của Loor là:

- Chúng ta... phải ăn mừng.

Một tiếng sau, chúng mình cùng ngồi trong nhà thưởng thức đồ ăn và nước, tuyệt vời hơn tất cả những gì mình thấy mấy tuần nay. Theo tiêu chuẩn Trái Đất Thứ Hai thì đây không chính xác như bữa tiệc trong ngày Lễ Tạ Ơn, nhưng được ngồi giữa hoa quả, thịt khô, bánh mì là thứ xa xỉ mình không thường có. Mình được biết Saangi đã phải có những chuyến đi lén lút hàng ngày giữa trại Mooraj và thành phố Xhaxhu để bổ sung lương thực. (Mình vẫn chưa khám phá ra cô bé cất giấu tại đâu). Mình thận trọng không ăn quá nhiều, vì có lẽ bụng mình đã có lại

bằng quả óc chó. Mình không muốn bùng quá tải, rồi ợ ra trước mặt mọi người. Chắc chắn sẽ làm hỏng bữa tiệc vui và phí phạm đồ ăn.

Cảm giác như tiệc mừng là bữa ăn cuối cùng với nhau. Khóa huấn luyện đã hoàn tất. Tất cả lại là một nhóm. Mình biết, tất cả đều đang bận tâm hướng đến kẻ thù chung, nhưng sau thời gian vất vả, chúng mình xứng đáng được hưởng một ngày nghỉ, thậm chí chỉ là vài phút nghỉ ngơi.

Alder nâng cao bi-đông nước:

- Chúc mừng Pendragon!

- Chúc mừng Pendragon!

Loor và Saangi hưởng ứng. Rồi Loor tiếp:

- Tôi có một yêu cầu.

- Là gì?

- Anh sẽ vẫn phải là anh. Dù có những khả năng mới, nhưng không có nghĩa là anh phải sử dụng chúng.

- Tin đi, nếu không bao giờ phải đánh đấm, tôi sẽ là kẻ vô cùng hạnh phúc. Tất cả những gì cô đã làm chỉ là để giúp tôi có nhiều cơ hội sống sót hơn. Vì chuyện đó, tôi không biết nói sao cho đủ để cảm ơn cả ba người.

Mình nâng bi-đông cùng tất cả uống mừng. Uống xong, Loor kéo một vật từ gầm giường ra, nói:

- Bây giờ anh đã có thể chiến đấu như một Ghee. Và với nước da đen, trông anh gần giống như một người Batu rồi. Gần như thôi.

Chúng tôi cùng cười vui vẻ. Loor tiếp:

- Vì vậy anh nên mặc như họ.

Loor trao cho mình bộ đồ mà mình bắt đầu mặc từ đó – bộ giáp da nhẹ nhàng của chiến binh Ghee.

Mình ngạc nhiên hỏi:

- Được không?

- Anh không là người Rokador, chẳng có lý do gì cứ giả bộ làm họ mãi.

- Cảm ơn Loor. Thật tình tôi... rất vinh hạnh.

Mình trân trọng đón bộ quần áo. Rồi với sự giúp đỡ của Saangi – giải thích chính xác cách mặc sao cho đúng – mình tròng vào bộ giáp của chiến binh Ghee. Gọi là giáp e không đúng. Nó giống bộ áo vải đen có những miếng da để bảo vệ những vùng nguy hiểm đến tính mạng như ngực, thận, háng. Lúc nào cũng phải bảo vệ háng. Tay áo và ống quần ngắn. Nhưng cánh tay có thêm những miếng da làm mình nhớ tới những miếng giáp tay khi trượt pa-tanh trên phố. Đầu gối cũng có những miếng giáp như vậy. Tất cả đều thoải mái, mình có thể hoạt động một cách

dễ dàng. Thậm chí mình thích cả đôi xăng-đan, bảo vệ chân tốt hơn giày của Rokador. Và nhất là... mình vẫn có thể giữ lại đồ lót.

Mặc xong, mình trở lại, hỏi:

- Trông tôi thế nào?

Alder tủm tỉm cười:

- Oai lắm.

- Chứ sao.

Mình nói đùa, nhưng thật tình mặc bộ đồ này mình cảm thấy – quả là hơi hơi oai. Biết đâu chừng, mình có thể đã thực sự gần với hình ảnh mơ tưởng về một chiến binh dũng mãnh. Mình đang tự giễu mình đó thôi.

Saangi phán một câu:

- Trông cũng được đấy. Chẳng giống Ghee tí nào, nhưng cũng... được.

Cô bé chọc ghẹo mình đó. Không sao. Miễn là mình đừng giống một thằng nhóc mặc bộ giáp của... cha nó là được rồi.

Loor bảo:

- Anh còn cần cái này nữa.

Cô lại kéo ra một thứ từ gầm giường. Đó là một cây gậy, vũ khí bằng gỗ của chiến binh Ghee. Dài khoảng mét tám, dày chừng mấy phân, có nhiều vết trầy. Hai đầu gậy phình dày hơn trông giống như một cây dùi cui dài hai đầu. Vũ khí này đã từng tham dự những cuộc chiến. Mặt gỗ lốm đốm đen vì mồ hôi và thao mình, vì cả máu. Chắc chắn vũ khí này có cả tấn lịch sử. Hóa ra, mình đã hoàn toàn đúng.

Loor kính cẩn nâng cây gậy gỗ nói:

- Đây là vũ khí của mẹ tôi, bà Osa.

Cổ họng mình như nghẹn lại. Bà Osa. Lữ khách của Zadaa, trước Loor. Lần cuối cùng mình nhìn thấy bà là trong trận đánh bà đã hy sinh mạng sống để cứu mình. Mình cảm thấy không xứng đáng nhận vũ khí của bà.

- Tôi không thể.

Loor rần rỏi nói:

- Anh có thể. Tôi tin đây là... chuyện phải thế thôi.

Mình bối rối, nhưng ánh mắt Loor cho thấy cô thành thật muốn mình nhận. Mình ngập ngừng đưa tay đón lấy. Tất nhiên vũ khí này nặng hơn thanh tre mình đã dùng mấy tuần qua. Nhưng quan trọng hơn, trong nó, mình cảm thấy như phảng phất linh hồn bà Osa. Mình nhìn Loor, nói:

- Tôi không biết phải nói gì.

- Nói anh sẽ trân trọng kỷ vật của mẹ tôi.

- Tôi sẽ cố hết sức mình.

Loor gật. Đó là một khoảnh khắc vừa ngọt ngào vừa cay đắng.

Mình nhìn sang Alder nói:

- Bằng việc tới đây, chẳng khác nào cậu đã cứu mạng mình. Mình thật sự biết ơn.

- Cậu làm như tôi sắp đi rồi vậy.

- Đã xong nhiệm vụ, cậu nên trở về Denduron.

Alder cầm lên cái roi thép ngắn, vũ khí của Rokador. Với chiều cao và làn da trắng, trông anh ta rất giống một gã Rokador.

- Tôi là một Lữ khách. Loor đã giúp chúng tôi cứu Denduron; đây là lúc để đền đáp lại.

Mình nhìn Loor. Cô gật đầu.

Mình đưa cây gậy của bà Osa ra sau lưng, cố gài vào đai da mà Saangi đã thắt cho mình. Phải nói là mình cảm thấy oai với tất cả áo giáp và vũ khí, nhưng sau khóa huấn luyện gian khổ mình vừa trải qua, một điều chẳng ai dạy mình là: phải bước đi ra sao với cây gậy to dùng gài sau lưng. Bất tiện quá! Phải mất một lúc mình mới tìm ra cách gài gậy vào đai sao cho xoay trở mà không quệt vào người khác.

Lần đầu di chuyển, mình suýt quất trúng Alder. Anh ta hớ hớ cười nói:

- Nhớ là chúng ta trở lại một phe rồi đó.

Đúng là một chiến binh hậu đậu. Mình ngượng ngịu nói:

- Xin lỗi. Nhưng sao không ai dạy tôi vụ này vậy?

Vừa nói mình vừa quay vòng vòng làm trò, cố ý quệt Loor và Saangi. Cả hai vừa cười ha há vừa né tránh.

Mình cũng cười nói:

- Đây là một chiêu hoàn toàn mới đó nghe.

Mình quay tít. Alder không nhảy kịp là trúng đòn rồi. Anh ta cười ngất. Mình đùa bảo:

- Ui da! Xin lỗi.

Mình cúi nâng Alder dậy. Lại xem va phải Loor và Saangi. Lại “Ui da! Xin lỗi”. Đây là lần đầu tiên chúng mình đùa giỡn vui vẻ thế. Tất cả đều cười thoải mái. Kể cả bà cụ non Saangi. Thật tình thì cũng chẳng có gì là buồn cười lắm đâu, nhưng khi chẳng có gì khác để vui cười, có dịp là người ta cười đã luôn. Mình cứ quay như thế, làm bộ xin lỗi người này thì lại suýt đụng vào người kia, cuối cùng mình nện trúng Alder. Anh ta lão đảo về trước, cường điệu cú nện. Ba đứa mình cười sằng sặc. Alder loạng choạng mấy bước, cả ba vẫn ôm bụng cười... cho đến khi mình thấy biểu hiện trên nét mặt Alder. Anh ta không cười. Anh ta không làm trò. Mình vội nói:

- Trời đất! Xin lỗi. Mình làm cậu đau thật hả?

Mắt bàng hoàng mở lớn, Alder quy xuống, quay người cho đến khi chúng mình nhìn thấy một thứ làm cả bọn chết lặng như có ai vừa tắt công tắc đèn.

Cắm phập vào vai Alder là một mũi tên sắt.

Cả bốn đứa mình đều sững sờ. Vô lý. Mình chưa từng thấy chuyện này trên Zadaa. Nhưng Loor thì có. Cô là lớn:

- Tiggen! Chúng mình bị tấn công rồi!

NHẬT KÍ # 21

(TIẾP THEO)

ZADAA

Vút! Thêm một mũi tên bay vút từ cửa qua phòng, cắm phập vào bức tường đằng xa.

Loor gào lên:

- Nằm xuống!

Tất cả bọn mình nhào xuống đất. Loor bảo vệ cho Alder. Mình hỗn hển hỏi:

- Vậy là chiến tranh bắt đầu rồi sao?

Saangi nói ngay:

- Không đâu. Sáng nay em ở Xhaxhu. Không thấy chuẩn bị gì hết.

Mình nói:

- Có thể là Rokador tấn công trước.

Loor không đồng ý:

- Như thế là tự sát à. Thậm chí nếu tấn công, sao họ lại tấn công chúng ta ngoài sa mạc này?

Chí lí. Dù kẻ nào đang tấn công, thì đây không là vụ bất hòa giữa Batu và Rokador. Mà là tấn công tụi mình. Vui đây.

Alder bảo:

- Tôi không sao đâu.

Tuy nhiên mình thấy anh ta đang nghiến chặt răng, đau đớn. Máu đỏ từ mũi tên túa ra, ướt sũng cái áo trắng.

- Cứ để mình tại đây. Lo đánh chúng đi.

Không để nhắc lại lần hai, Loor lặn qua sà, tới một cửa sổ phía sau, lom khom sẵn sàng ra ngoài.

- Ở lại với anh ta, Pendragon.

Nói xong, cô bật dậy, phóng qua cửa sổ.

Mình phải quyết định lạ. Ở lại đây với Alder và hy vọng Loor có thể bảo vệ được tụi mình? Hay đây là lúc bước ra ngoài, để ứng dụng những khả năng mới? Mình nhìn Alder. Mình nghĩ

ánh mắt mình đã cho anh biết quyết định của mình là gì. Vì Alder nói, như thế đảm bảo với mình:

- Cậu đã sẵn sàng rồi, Pendragon. Bảo trọng.

Mình lần tới cửa sổ, rồi căn dặn Saangi:

- Ở lại với anh ấy, Saangi.

Cô bé phản đối:

- Chị Loor bảo anh ở lại mà.

Mình quát:

- Nhưng bây giờ tôi bảo em phải ở lại.

Khi đứng dưới cửa sổ, mình mới nhận ra: trận đấu cuối cùng với Loor chưa phải là bài thi tốt nghiệp. Chỉ mới là bài kiểm tra thôi. Bây giờ mới thực sự là bài thi tốt nghiệp. Lần này không là đấu với một người bạn. Mình đã sẵn sàng chưa? Đó không là vấn đề. Thất bại trong bài thi này có nghĩa là cái chết.

Mình rướn người đu qua cửa sổ. Nhưng quên cây gậy của bà Osa vẫn cài sau lưng. Một đầu gậy kẹt vào khung cửa, làm mình bật ngã, đập lưng xuống đất. Lần lóng ngóng với vũ khí này chẳng có gì là hài hước, nhưng không còn thời gian để thấy mình ngốc nữa. Mình vội vàng đứng dậy, dựa lưng sát tường, chuẩn bị đón nhận một mũi tên sắt. Nhìn quanh, không thấy ai, mình rút cây gậy của bà Osa, rồi chạy tới rìa nhà để tìm Loor.

Tới góc nhà, mình thận trọng nhìn quanh, và được chứng kiến một cảnh lạ lùng. Loor đang đứng giữa sân tập đầy bụi. Trước mặt cô là sáu vệ sĩ Tiggen với mũ trùm đầu và kính bảo hộ. Không có vẻ gì là một cuộc gặp gỡ thân mật như mình đã thấy trong nông trại. Tất cả đều có vẻ căng thẳng, chân đang rộng, tay lăm lăm vũ khí. Bốn gã cầm gậy sắt. Gã thứ năm với một vũ khí trông giống như cây nỏ thời Trung cổ. Cây nỏ này được gắn một loạt tên. Hai mũi đã được bắn ra. Một còn gắn trên vai Alder. Nhưng điều lạ hơn là: hắn chĩa vũ khí này vào ngay sau lưng vệ sĩ Ghee thứ sáu! Đó là Ghee duy nhất mình nhận ra, vì anh ta đã lột bỏ kính bảo hộ. Đó chính là Bokka, bạn của Loor. Bokka đứng giữa Loor và năm vệ sĩ kia, với cây nỏ đã gắn tên chĩa sau lưng. Mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng chắc chắn đây không phải là một cuộc viếng thăm xã giao. Sẽ nhiều rắc rối đây.

Mình chưa kịp nhìn kỹ cảnh tượng đó, thì sự việc bùng nổ. Bắt đầu với một vệt đen bay thẳng tới họ. Lúc đầu mình tưởng là một con chim, nhưng rồi mình nhận ra ngay đó là cây gậy gỗ của Saangi. Cô bé phóng gậy vào đám vệ sĩ Tiggen như một ngọn lao. Rồi ngay sau đó phăng phăng chạy tới. Saangi đã không ở lại với Alder theo lệnh mình. Chẳng có gì bất ngờ. Saangi đâu mấy khi nghe theo lệnh. Với lại, mình cũng đâu có tuân theo lệnh Loor? Vì vậy mình không nên phê phán nó. Vũ khí của Saangi đánh văng cây nỏ khỏi tay vệ sĩ Tiggen. Lập tức Loor tấn công. Trận chiến bắt đầu. Không lẩn tẩn tính toán gì hết, mình lao tới. Chưa biết sẽ làm gì, nhưng mình phải hành động.

Thoáng nhìn, mình thấy Loor đang đấu với hai vệ sĩ. Saangi đuổi theo gã thứ ba. Bokka quay lại, ôm chặt tên sau cùng, vật lộn để lấy cây gậy gỗ của hắn. Mình chẳng hiểu chuyện gì xảy ra làm đám vệ sĩ Tiggen này chống lại Bokka. Nhưng không còn thời gian phân tích nữa. Mình vọt theo tên cầm đầu. Hắn đang mò mẫm tìm cây cung. Thấy mình đang lao tới với cây gậy dựa cao, hắn nhặt cây nỏ nhưng không kịp nhắm, mà ném thẳng vào mình. Mình gạt đi một cách dễ dàng. Nhưng đủ thời gian để hắn rút từ thắt lưng ra cây gậy sắt. Mình vẫn chưa biết đám vệ sĩ

Tiggen sử dụng món vũ khí ngắn này như thế nào. Trông rất cứng rắn và chắc chắn bị đánh trúng sẽ rất đau. Mình nghĩ, với cây gậy dài hơn của mình, mình có thể không cho hắn tiến quá gần để mình chịu ăn đập.

Không thể nói là mình nhớ lại tất cả những bài học trong mấy tuần qua. Không đâu. Chỉ trừ một điều: Loor đã dạy mình nghĩ như một chiến binh, và hành động không cần suy nghĩ. Cô ta đã dạy mình rất kỹ. Từ điểm đó, mỗi hành động mình đều làm theo bản năng, Suy nghĩ lười thôi là... chết.

Mình nhận ra ngay, đối thủ của mình không quá giỏi. Hắn vung về rồi rút quơ cây gậy sắt, như một gã đập con ong bằng vợt tennis. Mình đoán, chắc đó là lý do hắn sử dụng cung tên. Hắn là xạ thủ hơn là chiến binh. Hắn vut mình, mình gạt phăng cú đánh của hắn, rồi phản công một đòn vào ngực, một đòn lên đầu. Mình sửa soạn ra chiêu thứ ba. Mình đang thắng thế. Quá dễ. Đấu với Loor và Alder khó hơn nhiều. Tất nhiên, lúc đó mình không nghĩ linh tinh thế. Chỉ tới tập ra đòn.

Chỉ có một trở ngại. Đây là cuộc đấu đầu tiên thật sự của mình. Mình đã quen đấu bằng một khúc tre nhẹ với bạn bè. Cây gậy của bà Osa thì nặng! Mình có thể xoay trở, nhưng chậm chạp. Và mình không biết cú nện của mình mạnh cỡ nào. Suốt thời gian huấn luyện, mình đã kèm sức một cách vô thức, vì biết là đấu với bạn bè. Kỹ thuật nhiều hơn kiên quyết. Còn lúc này, mình cần phải hạ gục hắn. Nhưng mỗi khi trúng đòn mình, dường như hắn không bị ảnh hưởng gì. Bây giờ nghĩ lại trận đó, mình mới nhận ra: giữa tập tành và một trận đấu đầy tốc độ có một sự khác biệt rất lớn. Mình đã suýt phải trả giá bằng tính mạng vì đã không biết điều đó.

Loor đã hạ được một tên, và đang đấu với gã thứ hai. Saangi vẫn đang đương đầu với đối thủ của nó. Mình nghĩ, cô bé cố cầm cự, đủ để Loor thanh toán nốt tên kia rồi sẽ quay sang giúp nó. Một điều mình thấy rất rõ: Ghee là những chiến binh tài năng hơn các vệ sĩ Tiggen nhiều. Trở thành Ghee oách hơn. Mình cũng thấy Bokka đã sắp khống chế được tên vệ sĩ cuối cùng. Có vẻ như trận đấu sẽ mau chóng kết thúc, và tội mình sẽ được biết chuyện gì xảy ra.

Hóa ra chuyện không đơn giản như thế. Cho đến lúc đó, vì đã phá những đòn tấn công của đối thủ quá dễ dàng, mình... hơi bị tự mãn. Biết là dư sức hạ gã này, mình vơ vẩn nghĩ đến những gì sẽ xảy ra sau cuộc đấu. Một chút lơ là sai lầm tai hại. Đáng lẽ mình phải hạ hắn ngay. Nhưng mình đã không làm thế. Ngay lúc đó, hắn đâm cây gậy sắt vào mình. Đòn không mạnh lắm, nhưng vẫn đề không phải ở đấy. Trong thoáng giây đó, mình được ném mùi vũ khí bằng sắt là như thế nào. Nó chỉ sượt qua vai, và cánh tay mình liền tê dại. Mình bị một luồng điện giật! Những vũ khí thép này là những "khẩu súng" có thể làm đối thủ bất tỉnh! Đột nhiên mình không thể sử dụng cánh tay nữa. Cây gậy của bà Osa tuột khỏi một bàn tay mềm nhũn của mình. Mình phải cấp tốc sử dụng tay kia để chống đỡ, nếu không gã Tiggen sẽ đập văng cây gậy hoàn toàn khỏi tay mình.

Mình chỉ còn có thể điều khiển cây gậy bằng một tay. Không cách gì tấn công được nữa. Tất cả những gì mình có thể làm là tránh không cho tên kia thọc mình lần nữa. Hắn lao tới, mình vội nhảy lùi. Nhưng thay vì tấn công, hắn nhào xuống đất. Làm gì vậy? Chiến thuật mới? Chạm đất, hắn lăn đi, nhặt cây nỏ lên. Ồi! Hắn quỳ lên, sẵn sàng nhả tên. Mình là đích nhắm. Tiêu rồi.

Một tiếng gọi bỗng vang lên:

- Pendragon!

Tiếng gọi đủ làm kẻ giết mình bối rối. Một tia sáng bạc bay vun vút, phập ngay đầu hắn. Đó là cây gậy của Rokador. Vội nhìn lại, mình thấy cây gậy đỏ từ đâu tới.

Alder đã ném nó. Anh ta đã ra khỏi nơi an toàn để cứu mạng mình. Nhưng anh ta đang đau.

Mũi tên vẫn còn cắm trên vai. Máu vẫn đang chảy. Gã vệ sĩ Tiggen đã đánh ngã Saangi, cấp tốc chuyển qua kẻ thù nguy hiểm hơn: Alder. Hắn xông tới, đập cây gậy vào một bên mặt Alder. Cú đánh rất tàn bạo. Khủng khiếp hơn: Alder bị điện giật. Mình thấy thân hình anh co cứng trước khi ngã ngửa ra sau.

Mình vụt nhớ lại khoảng khắc ống dẫn sụp đổ trong Eelong, đá ào ào đổ trúng đầu Kasha. Cô Lữ khách đó đã bị chết. Mình không thể chịu đựng nổi lại thấy cảnh đó diễn ra với một Lữ khách nữa. Một người bạn nữa.

Mình gào lên, phóng qua sân cát, ôm gì kẻ đã tấn công Alder, ghì tay hắn xuống đất, bắt hắn phải buông rơi cây gậy.

- Pendragon!

Nghe tiếng kêu của Saangi, mình ngược lên, vừa kịp thấy một điều làm mình sững sờ như con nai trước ngọn đèn pha. Gã Tiggen cầm đầu mà Alder đã đánh gục vẫn... còn sống. Hắn đã lấy lại được cây nỏ. Cây nỏ đang ở trên vai hắn. Mắt hắn đang nhắm vào... mình. Loor và Bokka vẫn đang chiến đấu. Saangi thì đứng xa. Không gì cản trở hắn bắn mình. Và mình thì đứng ngay tầm nhắm. Mình không thể làm gì được nữa. Không có chỗ nào để núp. Thằng cha này chỉ việc kéo dây... là mình xong đời. Mình tính toán sẽ nhảy tránh ngay khi hắn bắn, nhưng nếu như mấy ngọn lao nho nhỏ chết người kia vun vút như mình đã thấy, thì hết đường tránh né. Đúng lúc mình gồng người, sẵn sàng nhảy bất cứ hướng nào, gã Tiggen làm một điều bất ngờ. Hắn lom lom nhìn nòng nó, rồi... quay đi! Sao vậy? Hắn đổi ý à?

Câu trả lời đến ngay sau đó. Hắn không quan tâm tới mình nữa. Trong đầu hắn đã có một mục tiêu khác. Vừa quay hướng vũ khí, hắn bắn liền. Một, hai, ba lần. Bắn liên thanh. Mỗi mũi tên bắn ra, mình nghe tiếng vù vù phóng qua sân tập, tới thẳng mục tiêu.

Bokka!

Bokka vừa hạ xong đối thủ và đang đứng dậy. Nhưng chẳng bao giờ anh đứng dậy nữa. Một loạt tên bắn trúng ngực. Trúng ngay tim anh. Nghị lực làm anh đứng thẳng dậy. Anh đứng như thế trong một giây, đôi mắt mở lớn đầy ngỡ ngàng, rồi... đổ ngửa ra sau.

- Bokka!

Loor gào lên. Với một cú đánh, Loor hạ đối thủ, rồi chạy tới bạn cô. Mình không biết Loor định làm gì. Không thể cứu vãn được gì nữa. Mình chỉ sợ tên sát nhân bắn cô. Nhặt vội một cây gậy sắt của Tiggen dưới đất, mình đuổi theo kẻ sát nhân. Hắn quay phắt lại, hướng cây nỏ vào mình, lạnh lùng nói:

- Đứng im.

Hắn không phải lặp lại lần thứ hai. Gã này ngại gì mà không bắn. Mình cứng người. Hắn hất nỏ ra dấu cho mình di chuyển tới gần Loor. Mình làm theo, rồi nhìn Saangi. Cô bé cũng nhận được lệnh như mình. Hai đứa lo lắng quay người, tiến lại chỗ Loor. Trong khi đó những gã Tiggen kia từ từ đứng dậy. Tất cả đều đã bị đập như tử, nhưng tên cầm cây nỏ mới là kẻ điều khiển, họ phải lên bước tới bên hắn. Mình nhìn lại Alder đang nằm ngửa, bất động trên sân. Không biết anh ta còn sống hay đã chết. Tuy nhiên máu vẫn còn đang nhỏ giọt xuống mặt cát. Tốt. Như vậy là tim còn đập. Nhưng sẽ được bao lâu nữa?

Loor quỳ gối, đặt đầu Bokka trên đùi cô. Mình nhớ lại giây phút khủng khiếp khi cô cũng làm giống thế với mẹ, bà Osa. Số phận tàn nhẫn bây giờ lại bắt cô phải nhìn một người thương yêu nữa chết như vậy. Đã đau buồn, lại còn nhiều chuyện cấp bách phải giải quyết. Mình và Saangi

quì bên cô. Quay lại, mình thấy đám vệ sĩ đứng quanh tên sát nhân. Hắg đang hướng mũi nỏ về phía tui mình. Một từ thoág trong đầu mình: đội hành quyết. Nếu hắg muốn bắn, tui mình cũng đành bó tay. Mình hỏi:

- Tại sao? Chúng tôi có làm gì các anh đâu?

- Bokka là tên phản bội. Nó đáng tội chết. Chúng ta đến đây vì hắg, không vì các người.

Vẫn hướng vũ khí về chúng mình, hắg lùi một bước, nói:

- Nếu đuổi theo chúng ta, các người sẽ chết như nó.

Mấy gã kia cũng lùi theo hắg, nhưng vẫn không rời mắt khỏi tui mình. Tui mình không đuổi theo. Không đáng phải thế. Một lúc sau chúng biến hết. Chắc chắn lại chui xuống cát mà trườn đi như những con rắn. Mình thần thờ. Không hiểu gì hết.

Bokka thì thào:

- Kidik.

Anh ta còn sống! Con người khốn khổ này đang cố tỉnh táo. Loor ôm đầu Bokka, nói:

- Im lặng. Chúng tôi sẽ lo cho bạn.

Bokka khò khè:

- Tôi biết sự thật... Tôi nói cho mọi người... chúng theo dõi tôi... để ngăn tôi...

Khủng khiếp quá. Bokka đang hấp hối. Anh ta cố dùng chút hơi tàn để cho tui mình biết một điều quan trọng. Quan trọng tới nỗi anh đã bị giết. Với bàn tay yếu ớt, Bokka chỉ xuống đôi ủng.

Loor hỏi:

- Cái gì?

- Tìm đi...

Vệ sĩ Tiggen không mang xăng-đan như tất cả những người Rokador khác. Họ mang những đôi ủng da mềm màu cát, cao gần đầu gối. Mình thấy một mảnh giấy da thuộc được gấp lại, lộ ra từ chiếc ủng bên phải. Mở ra xem, mình thấy đó là một bản đồ.

Bokka cố sức nói:

- Tôi Kidik. Sự thật nằm ngoài... thành phố. Ngoài trung tâm... là... là... ác mộng...

Loor hỏi, mắt đăm lẹ, người bạn thân thiết nhất của cô sắp chết:

- Sự thật nào?

- Tìm một người... người lạ...

Bokka bật ho, nghẹn thở.

Mình hỏi:

- Người nào, Bokka? Sự thật nào?

Bokka cố chú tâm vào mình, nhưng anh ta lả đi:

- Hắn nói... đến từ bộ tộc của... anh, Pendragon.

Mình kinh ngạc kêu lên:

- Hả? Cái gì?

- Ngoài... thành phố... có một phương tiện vận chuyển đang chờ... Tới đó... tìm hắn...

- Hắn là ai, Bokka?

Bokka lại sặc. Thật đau lòng khi nhìn cảnh đó. Mình hít thật sâu như thể làm vậy sẽ giúp anh ta thở. Nhưng chẳng ích gì. Bokka nhăn nhó, nhưng vẫn cố tập trung. Nhìn thẳng mắt mình, anh ta nói:

- Tên hắn... là... Saint Dane.

Đó là hai từ sau cùng Bokka thốt ra.

NHẬT KÍ # 21

(TIẾP THEO)

ZADAA

Mấy tiếng sau trôi qua như trong mơ. Trước hết, chúng mình đưa xác Bokka vào nhà, đặt lại. Loor là người khắc kỷ đến lạ lùng. Mình không thể hình dung nổi cô ấy đang nghĩ gì. Người bạn thân thiết từ nhỏ vừa bị chính đồng bào của anh ta giết chết. Mark và Courtney ơi, cách duy nhất để mình có thể hiểu là hình dung nếu chuyện gì xảy ra cho hai bạn, mình sẽ nghĩ sao. Thật quá hãi hùng, Bokka đã chết vì cố giúp Loor. Giúp tụi mình. Mình ân hận vì đã ghen với anh ta. Con người này là một anh hùng. Vậy mà Loor không cho phép cô thân khóc. Vì chúng mình còn cần phải lo cho người sống. Cần cấp cứu Alder gấp, và tụi mình biết phải tới nơi nào.

Chuyến anh chàng hiệp sĩ Bedoowan bị thương ra tới cửa đường hầm, để dùng cái tàu hỏa nhỏ trở lại giao lộ thật không chút dễ dàng. Vì Alder nặng nề và cao lớn. Nhưng không ai phản nản. Trong khi chiếc tàu hỏa nhỏ xúu lướt đi, mình chỉ mong sao đừng gặp mấy gã Tiggen sát nhân. Nếu chúng tưởng tụi mình đuổi theo thì... Nhưng rất may, tụi mình không thấy chúng đâu.

Vượt qua giao lộ không gặp rắc rối nào, tụi mình tiếp tục trở lại Xhaxhu. May mắn tìm được một xe đẩy, nên tụi mình có thể chất Alder vào, đẩy đi. Nếu không có xe đẩy đó, thời gian sẽ kéo dài gấp đôi, mà thời gian thì được đếm từng giây. Tuy nhiên, tụi mình vẫn không dám nhỡ mũi tên khỏi vai anh ta, vì theo Loor, làm vậy chỉ khiến máu chảy nhiều hơn.

Suốt chuyến đi không ai thốt một tiếng về những lời nói sau cùng của Bokka. Chuyện đó sẽ tính sau. Bây giờ tất cả là phải lo cho Alder trước. Khi cả bọn gấp gấp vượt qua những đường hầm, mình chỉ biết nhìn Alder không chớp mắt, mong sao đừng mất thêm một Lữ khách nữa. Mới nghĩ đến điều đó đã cảm thấy quá đau lòng rồi. Loor đặt tay lên tim Alder, như cố truyền năng lực vào cơ thể anh ta, để giữ cho anh ta được sống. Cử chỉ của cô vừa dịu dàng vừa đau thắt ruột.

Mục tiêu của tụi mình là bệnh viện mình đã từng được điều trị. Hy vọng vị thầy thuốc đã săn sóc mình sẽ nhiệt tình giúp Alder. Lúc tụi mình tới Xhaxhu trời đã là đêm, vì vậy tụi mình có thể lợi dụng bóng tối, băng qua đường phố để tới bệnh viện. Tới nơi, tụi mình đưa Alder vào một phòng kín đáo, tránh khỏi những con mắt nghi ngờ, trong khi Saangi đi tìm vị thầy thuốc đã chữa cho mình. Không bao lâu sau, Saangi trở lại cùng ông ta. Vừa thấy tụi mình, ông ta xuội vai. Rõ ràng ông ta không muốn lãnh trách nhiệm điều trị cho một Rokador nữa.

Mình hỏi:

- Xin lỗi tên ông là gì?

- Nazsha.

Mình chậm rãi nói rất thành khẩn. Hi vọng khả năng dẫn dụ của một Lữ khách sẽ mang đến thành công. Đây là lúc cần đến khả năng đó.

- Nazsha, khi điều trị cho tôi, ông đã nói là ông nghĩ tôi có thể giúp người Batu. Ông đã nói đúng. Đó chính là điều tôi đang cố gắng làm. Và người bị thương này cũng đang làm như tôi.

Alder vẫn đang hôn mê. Chiếc áo Rokador màu trắng sáng màu. Anh ta còn sống. Nhưng mình không biết được bao lâu nữa.

Thầy thuốc Nazsha nhìn Alder nói:

- Đây là mũi tên của Rokador.
- Đúng thế.
- Và... bây giờ anh lại mặc áo giáp của một Ghee.

Nhìn vẻ thắc mắc của ông ta, mình nói ngay:

- Trước đây ông đã đoán đúng. Chúng tôi không là Rokador. Nếu ông không giúp, anh ta sẽ chết mất.

Ông ta nhìn mình vẻ dò hỏi. Nếu không tin hai đứa mình tới đây để giúp người Batu, ít nhất mình cũng hy vọng ông ta giống như các thầy thuốc trên Trái Đất Thứ Hai: giúp đỡ người bệnh và bị thương, bất chấp họ là ai.

- Chuyện này sẽ gây rắc rối cho tôi đây.
- Có thể. Nhưng tất cả những gì đang xảy ra trên Xhaxhu chưa đủ là rắc rối sao?

Vị thầy thuốc lại nhìn Alder. Mình biết ông ta đang cân nhắc nên làm gì. Sau cùng ông ta ra lệnh:

- Đưa anh ta vào.

Mình muốn bảo là đã thuyết phục được Nazsha, nhưng mình lại nghĩ đó là nhờ ông ta là loại người sẵn lòng giúp đỡ người hoạn nạn thì đúng hơn.

Mình và Loor nắm hai bên cánh tay Alder, dìu anh ta qua hành lang sa thạch, vào một khu bỏ trống, sâu trong lòng bệnh viện. Nơi đây sẽ được an toàn để vị lương y làm việc, khuất khỏi những con mắt tò mò. Nazsha cắt lớp áo đầm máu rồi rút mũi tên ra. Mình không dám nhìn. Nghe tiếng máu òng ọc đã đủ khiếp rồi. Alder trông xanh xao. Không chỉ nhợt nhạt như kiểu Rokador. Mà xanh xao vì mất máu. Thầy thuốc Nazsha lau chùi vết thương rồi đắp lên một thứ giống như là tẩm mật ong. Sau đó, khâu lại bằng kim và chỉ. Không nói, hai bạn cũng đã biết là mình... cũng lại không dám nhìn. Khâu xong, ông ta bôi lên một lớp thuốc mỡ và ép Alder uống một loại thuốc nước pha chế. Nhưng Alder vẫn chưa tỉnh nên rất khó uống.

Thầy thuốc Nazsha nói:

- Tôi vẫn sẽ điều trị bằng thuốc. Theo tôi, vết thương không trầm trọng đâu, nhưng mất quá nhiều máu. Tất cả tùy thuộc vào bạn của các người. Nếu qua khỏi đêm nay, có thể anh ta sẽ sống.

Mình hỏi:

- Chúng tôi ở lại đây được không?
- Nếu muốn. Nhưng tôi sẽ không thể bảo vệ các người nếu Ghee phát hiện ra. Tôi không là người dũng cảm đâu. Có thể giúp chữa cho bạn các người, nhưng tôi không là chiến binh.

- Ông làm rồi. Ông là người rất dũng cảm. Xin cảm ơn rất nhiều.

Sau khi hứa sẽ thường xuyên quay lại, Nazsha ra khỏi phòng.

Loor bảo:

- Tôi phải trở lại Mooraj. Bokka cần được trông nom.

Mình muốn phản đối. Trở lại xuống lòng đất là rất nguy hiểm. Nhưng một khi Loor đã quyết, mình không thể ngăn cản nổi. Loor không nói gì thêm, lẳng lặng quay đi. Saangi ở lại với mình. Chắc Loor muốn cô bé ở lại phòng khi có chuyện chẳng lành, hoặc có thể cô muốn một mình săn sóc thi hài Bokka. Thầy thuốc Nazsha giữ đúng lời hứa, cứ vài tiếng ông trở lại, thay băng và cho Alder uống thuốc nước. Có lẽ suốt đêm ông ta không ngủ. Đúng là một lương y.

Sau mấy tiếng săn sóc Alder, Saangi đi lấy nước và đồ ăn. Nhưng mình không ăn nổi. Một rữ người. Chỉ muốn ngất đi. Nào có ngất được. Những ý nghĩ bất ngờ tới tấp hiện trong tâm trí, như trò đá banh bàn với... mười hai trái banh.

Từ khi ra khỏi nhà, đã quá nhiều lần mình tự hỏi: có làm không khi mình trở thành Lữ khách? Mình bảo “nhiều lần” hả? Sao không nói luôn là hàng vài trăm lần cho tiện? Mình đã viết cho hai bạn về “thuyết” của ông Gunny. Theo ông, thật sự phải có ai đó chọn lựa các Lữ khách, nhưng ông không biết người đó là ai. Nếu đúng vậy, nếu mình gặp người đó, câu đầu tiên mình sẽ hỏi là: “Vì sao lại là tôi?”. Cho đến bây giờ, mình nghĩ, mình cũng hoàn tất tam ổn công việc, nhưng nếu được yêu cầu mô tả một Lữ khách hoàn hảo, chắc chắn người đó không phải là mình. Đang ngồi, cổ không để quá căng thẳng vì những câu hỏi mang tầm “vũ trụ” không có đáp án, chợt một giọng quen thuộc vang lên:

- Anh ấy sao rồi?

Mình nhìn lên. Loor đang đứng bên bậc cửa.

- Vẫn mê man. Nhưng tôi nghĩ như thế lại tốt.

Lại gần, Loor đặt bàn tay lên trán Alder. Nhìn cô mình nghĩ, khi gặp được con người bí ẩn đã chọn lựa Lữ khách, mình sẽ không phải hỏi: “Vì sao lại là Loor?”. Mình biết vì sao. Vì cô ta mạnh mẽ, can đảm và... đơn giản. Đơn giản theo một nghĩa tốt. Loor không quá phân tích mọi chuyện như mình. Đúng và sai, cô tách bạch dễ dàng như rẽ phải hay trái. Trên một phương diện nào đó, Lữ khách đều đặc biệt, nhưng mình phải công nhận Loor là “xương sống” của tụi mình. Nếu mất cô, tụi mình sẽ kiệt sức. Mình biết, mình sẽ như vậy. Thậm chí mình còn nghĩ xa, khi trận chiến với Saint Dane này kết thúc, mình có bao giờ gặp lại Loor nữa không? Mình có còn bay bổng qua những ống dẫn? Loor có bao giờ tới Trái Đất Thứ Hai không? Mình không thể tưởng tượng một cuộc đời thiếu cô. Nhưng cuộc đời đó sẽ ra sao, là vấn đề để lúc khác suy nghĩ, vì đầu óc mình đã đủ thứ chuyện phải lo rồi, như quá nhiều quả banh nảy tung tung khắp bàn banh bàn vậy.

Tiến lại gần mình, Loor nói:

- Bokka đã yên nghỉ. Tôi đã tôn vinh anh ấy theo truyền thống.

Mình hiểu là gì. Loor đã hỏa táng thi hài Bokka như mình đã làm cho Kasha. Không thể bảo là mình hiểu công việc đó khổ tâm đến thế nào, nên mình chỉ nói:

- Rất tiếc, Loor. Ước gì tôi được biết rõ anh ấy hơn.

- Trên nhiều phương diện, Bokka rất giống anh. Anh ấy tin trong mọi người đều có cái thiện. Đó là điều tôi quý nhất ở Bokka.

Mình gật. Một giọng rè rè gọi tên mình:

- Pendragon!

Là Alder. Anh ta tỉnh rồi! Mình và Loor vội chạy tới bên giường, thấy anh đã mở mắt, tuy ánh mắt lơ lơ như mất hồn. Không biết vì mất máu quá nhiều hay vì thứ thuốc gây mê dở hơi mà thầy thuốc ép anh ta uống.

Giọng Alder khản đặc:

- Nước.

Mình lấy ly nước, kề sát môi Alder. Anh ta rướn đầu uống vài hớp, rồi buông đầu xuống lại như vừa phải ráng sức quá nhiều. Anh thều thào:

- Mệt.

Đúng lúc đó thầy thuốc Nazsha và Saangi bước vào phòng. Mình vội nói:

- Cậu ấy tỉnh rồi.

Nazsha tiến lại Alder, kiểm tra sơ qua rồi nói:

- Thật lạ lùng. Vết thương của anh ta đang lành lại.

Nhìn mình, ông ta tiếp:

- Anh và bạn anh có chức năng phục hồi thật đặc biệt.

Thật vậy sao? Khi nằm trong bệnh viện này, mình cảm thấy thời gian phục hồi rất lâu. Nhưng trước đó, chưa bao giờ toàn thân mình bị đập tơi tả như thế, nên chẳng có một khung tham chiếu nào để so sánh.

Thầy thuốc nói tiếp:

- Nếu không bị nhiễm độc, tôi tin là anh ta sẽ mau khỏe lại.

Mình nhẹ hẫng lòng. Nói nhẹ lòng là còn ít. Thậm chí bà cụ non Saangi cũng... nhoẻn cười. Nhưng bất ngờ hơn cả là Loor – nàng Loor chiến binh chuyên nghiệp và lạnh lùng – ôm lấy mình! Không biết như vậy có nghĩa cô ấy đang tỏ ra thân thiện hơn, hay cô nhẹ lòng vì sẽ không phải chứng kiến cái chết của cả hai người bạn. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Mình... ôm lại Loor.

Alder rên rỉ:

- Mình cảm thấy yếu như một đứa bé.

Loor bảo:

- Không lâu đâu. Anh mạnh hơn bất kì chiến binh Ghee nào.

Thầy thuốc nói:

- Cần một thời gian anh mới đủ sức hoạt động lại. Tôi sẽ săn sóc anh cho tới khi đó.

Alder gật đầu rồi lại chìm vào giấc ngủ. Anh ta thật may mắn.

Mình nói:

- Cám ơn bác sĩ nhiều. Ông đã rất tận tình.

- Tôi tin các anh cũng sẽ thành công như thế trong trách nhiệm của mình.

Ông ta ra khỏi phòng. Alder sẽ sống. Áp lực đã hết. Tâm trí mình lập tức trở lại với thách thức phía trước. Mình lên tiếng:

- Biết là rất khó khăn, nhưng chúng ta phải đề cập tới vấn đề này. Bokka đã chết vì cố báo tin cho chúng ta. Có chuyện sắp xảy ra với người Rokador. Chuyện đó quan trọng đến nỗi anh ấy đã bị chính người Rokador giết để giữ cho tin đó không bị tiết lộ với chúng ta.

Saangi nói thêm:

- Anh ấy bảo đó là một cơn ác mộng.

- Đúng, ác mộng. Điều đó có nhắc nhở tới kẻ nào không?

Loor nói ngay:

- Saint Dane.

- Phải. Saint Dane. Hãy cho tôi biết về Kidik. Đó là một thành phố, đúng không?

- Đó là thủ phủ của quyền lực Rokador. Hiếm có người Batu từng đến đó. Riêng tôi thì chưa bao giờ.

Mình rút bản đồ của Bokka từ trong ngực áo giáp, mở ra. Miếng da thuộc như một tấm bản đồ vẽ đường thô sơ, nhưng thay vì đường thì lại là những địa đạo. Cả mấy trăm địa đạo. Lớn có nhỏ có. Phạm vi cũng rất rộng. Cứ tưởng tượng nhìn vào một tấm bản đồ chỉ đường nhưng không có một dấu hiệu nào, ngoài những con đường. Không mốc, không núi, và tất nhiên không có bảng ngừng nghỉ của cửa hàng ăn nhanh McDonald. Đường tới Kidik được vạch màu đỏ.

Mình bảo:

- Bokka đã chỉ đường. Anh ấy bảo chúng ta sẽ tìm ra sự thật tại trung tâm, bên ngoài Kidik. Cô biết là gì không, Loor?

- Không.

Mình nhìn Saangi. Cô bé cũng nhún vai. Mình bảo:

- Được. Chúng ta phải tới đó tìm hiểu.

Saangi hớn hở hỏi:

- Chúng ta sẽ tới Kidik?

- Không có em đâu.

Loor nói ngay. Saangi vừa định cãi, Loor cắt ngay:

- Thôi đi! Đó là quyết định của chị. Em phải ở lại đây săn sóc Alder. Khi anh ấy có thể đi lại được, hãy đưa anh ta tới ống dẫn để về nhà.

Phòng xa, mình căn dặn:

- Nhưng em đừng sử dụng ống dẫn đó.

- Chị Loor...

- Không nói thêm gì nữa.

Nghe Loor sáng giọng, Saangi im ngay. Mình bảo:

- Đi thôi. Tôi sẵn sàng rồi.

- Chưa được. Đêm nay lễ hội Azhra, không nhớ sao? Anh đã được thái tử Pelle a Zinj đích thân mời. Tôi nghĩ là chúng ta nên tới đó.

- Sao? Sau cùng thì chúng ta đã có được manh mối có thể dẫn tới Saint Dane, vậy mà cô lại muốn đi dự tiệc? Bokka đã chết để chúng ta có được tin này. Chúng ta phải đi!

- Đồng ý. Nhưng tôi tin người quyết định Batu có phát động chiến tranh với Rokador hay không, chính là Pelle a Zinj. Hoàng gia luôn khai mạc buổi lễ bằng một bài diễn văn. Tôi nghĩ, chúng ta nghe ông ta nói gì với thần dân cũng là một điều khôn ngoan chứ.

Có lý. Nếu Pelle a Zinj đọc một bài diễn văn với toàn thành phố, chắc chắn ông ta sẽ không nói về thể thao. Loor có lý. Bài diễn văn này có thể cho tụi mình biết chiến tranh đã cận kề chưa.

Mình miễn cưỡng đồng ý:

- Thôi được. Chuyện gì xảy ra tại Kidik đành chờ tới mai.

- Saangi, chị biết em thất vọng, nhưng Alder là một Lữ khách và cũng là một người bạn. Chúng ta cần anh ấy, và anh ấy cần em. Em phải ở lại cho đến khi Alder có thể đi được.

- Em hiểu rồi. Xin lỗi vì đã cãi chị.

Loor cười nói:

- Em không cãi mới là chuyện lạ.

Mình mừng vì Loor ra lệnh cho Saangi ở lại. Không chỉ vì Alder cần nó giúp. Không nói ra, nhưng sau quá nhiều lần ngốc nghếch trên các lãnh địa khác, mình không dám bảo đảm trăm phần trăm Saangi không thật sự là Saint Dane nguy trang. Mình không nghĩ cô bé là con quỷ đó, nhưng mình cũng đã từng không nghi ngờ rất nhiều người rồi. Chưa đến nỗi hoang tưởng, nghi ngờ tất cả mọi người, nhưng phải cảnh giác với ai quá gần gũi. Vì những lý do đó, chỉ mình và Loor tới Kidik thì tốt hơn.

Hai đứa mình ra khỏi bệnh viện, cố hết sức tránh mọi người. Ít ra bây giờ mình không phải núp dưới cái áo choàng nặng chịch nữa. Với làn da đen và bộ trang phục chiến binh Ghee, mình đã có thể đi giữa đám đông. Tuy nhiên mình vẫn đội một mũ trùm đầu. Đen hay trắng, mặt mình cũng không có nét của người Batu.

Mặt trời đang lên trên Xhaxhu. Mình và Loor trở lại nhà cô trong khu liên hợp của chiến binh Ghee, để thi hành một quyết định rất thông minh, là ... ngủ. Đến tận hoàng hôn, lễ hội mới bắt đầu, và chưa biết khi nào hai đứa mình mới lại có được cơ hội nghỉ ngơi. Bây giờ, chương trình của hai đứa mình đã định rõ, Alder thì đang phục hồi, mình thật sự có thể lăn đùng ra ngủ một giấc ngon lành. Vừa đặt mình nằm lên cái đệm có trước bếp lửa, mình lơ mơ ngay. Chẳng nghĩ ngợi gì. Chẳng mộng mị gì. Chẳng lo lắng gì. Đánh thẳng một giấc suốt ngày hôm đó. Cho đến khi Loor quỳ bên mình, lay nhẹ:

- Tới giờ sửa soạn rồi.

- Sửa soạn gì? Phải đem nến hay quà tới dự tiệc sao?

-Trước hết, chúng ta phải ăn.

Kế bên mình là một khay trái cây, bánh mì và một tách nước quý giá.

- Ăn xong, anh sẽ mặc bộ đồ này.

Cô đưa cho mình bộ áo quần màu trắng của Rokador. Giống như bộ đồ Rokador mà mình đã từng mặc, nhưng cổ và tay áo trang trí bằng những sợi chỉ vàng. Mình vội hỏi:

- Y phục đặc biệt của Rokador?

- Họ mặc thế này trong những dịp đặc biệt.

- Còn bộ giáp chiến binh Ghee của tôi?

- Không ai mặc giáp dự lễ hội. Hơn nữa, thái tử đã mời anh, anh là khách. Hãy nhớ, ông tin anh là Rokador, anh phải hành động như một người Rokador.

- Được, nhưng mong là ông ta đừng hỏi vì sao tôi đen nhẻm thế này.

- Chỉ là phòng xa thôi, chưa chắc thái tử biết anh có mặt tại đó. Bây giờ tôi đi sửa soạn.

Loor vào một phòng khác. Chắc cô ta đã ăn rồi. Sau khi ăn uống no nê, mình đứng dậy, miễn cưỡng phải cởi bỏ bộ giáp chiến binh Ghee. Hy vọng mình sẽ biết cách mặc lại. Sau đó mình mặc bộ quần áo trắng mềm mại của Rokador. Cảm giác chất lượng vải tốt hơn bộ mình đã mặc trước đây. Đúng là bộ đồ “đặc biệt”. Mình cũng lại phải xỏ chân vào đôi xăng-đan. Nói rồi mà, mình ghét loại dép này lắm.

Đứng thẳng lên, mình hỏi lớn:

- Xong chưa?

-Rồi.

Mình quay lại. Loor đang đứng bên cửa phòng. Mình ghen thở. Mặc cỡ thú nhận là: thật sự ghen thở. Quá đổi bất ngờ. Trông Loor quá tuyệt vời. Trước kia, mình từng thấy cô mặc đồ da

của nông dân Milago, bộ áo nhảy trong thế giới ảo, áo giáp của chiến binh Ghee, thậm chí quần jean áo thun trên Trái Đất Thứ Hai. Nhưng tất cả những gì mình đã thấy đều không làm mình... choáng đến thế này.

Trông Loor như một nàng công chúa.

Không còn bộ giáp đen xì nữa. Loor mặc áo trấn thủ đỏ, ôm sát thân hình lực sĩ tuyệt vời của cô. Không như áo giáp, chiếc áo này mềm mại, rất nữ tính. Hoa văn rực rỡ viền quanh cổ áo và gấu váy ngắn. Cô mang đôi dép nhẹ, với những sợi dây da đan chéo lên tận đầu gối. Cánh tay áo ngắn, để lộ hai cổ tay đeo những chuỗi hạt đầy màu sắc. Quanh cổ là sợi dây với những hạt pha lê xanh dương, làm mình nhớ lại mình thạch trên Denduron. Với tất cả ngoại hình làm mình ngây ngất đó, điều nổi bật nhất là mái tóc của cô. Loor luôn cột gọn tóc. Lúc này, mái tóc được chải và buông thả. Mái tóc đen và bóng mượt, lấp lánh trước lửa bếp. Trên trán là một chuỗi hạt trông như được làm bằng ngọc trai, gồm một miếng trang sức ở chính giữa và hai dải ngọc rủ xuống hai thái dương.

Tóm lại, trông Loor thật... choáng!

- Ờ... ờ!

Mình cứ ú ớ mãi không thành lời. Khéo ghê! Loor hỏi:

- Trông tôi thế nào?

- Đẹp.

“Đẹp” là một từ hoàn toàn không tương xứng. Nếu có thời gian, mình có thể nghĩ ra hàng ngàn từ hay hơn nhiều.

Vừa bước vào phòng, Loor vừa nói:

- Tôi không thường ăn mặc như thế này. Nhưng có những lúc phải dẹp bỏ mâu thuẫn sang một bên. Chẳng hạn như lễ hội Azhra này là một.

Khi cô bước đi, mình tưởng cô sẽ di chuyển như một gã đàn ông mặc y phục con gái. Nhưng không. Loor có lối di chuyển rắn rỏi mà vẫn... vô cùng duyên dáng. Cứ như cô là một chất lỏng vậy.

- Sao cứ nhìn lom lom thế, Pendragon? Tôi có gì không ổn à?

Mình phì cười:

- Không ổn? Quá ổn thì đúng hơn. Trông cô thật tuyệt vời.

Loor ban cho mình một nụ cười:

- Anh cũng vậy.

Cô ấy lịch sự thôi. Với làn da rám nắng và cái áo choàng ngố này, trông mình vẫn... y chang là mình. Lại còn đôi xăng-đan nữa chứ.

Loor nói:

- Đi thôi, nếu không muốn bỏ lỡ bất cứ chuyện gì.

Lễ hội Azhra rất giống với các buổi lễ lớn trên Trái Đất Thứ Hai. Loor cho biết đoàn diễu hành sẽ đi qua đường phố Xhaxhu, rồi kết thúc tại lâu đài Zinj. Ngay sau đó, dân chúng sẽ tụ tập tại quảng trường trước lâu đài để nghe lời chào mừng và bài diễn văn theo truyền thống của một thành viên trong hoàng gia. Rồi tiếp theo là màn mọi người trở về nhà, tiệc tùng suốt đêm. Nghe có vẻ vui. Nhưng mình tự hỏi, hào hứng gì khi thành phố đang bị nạn hạn hán và chiến tranh đang cận kề. Mình cũng không nghĩ là sẽ có nhiều bữa tiệc.

Mình thật sự xúc động, khi thấy ít ra là trong một đêm, người dân Xhaxhu đã tạm quên những khó khăn của họ. Mình và Loor hòa theo dòng người từ trong nhà tràn ra, hướng tới lộ trình của đoàn diễu hành. Tất cả đều mặc trang phục màu sắc rực rỡ nhất, sẵn sàng dự lễ. Thậm chí thấy một tên Rokador, là mình, dường như cũng không làm họ phiền lòng. Đây là đêm hội mà. Ngày mai còn nhiều thời gian dành cho thù hận.

Mình và Loor tới quảng trường, nơi cô đã từng chiến đấu với quái thú zhou. Khán giả chen chúc trên những tầng kim tự tháp, để có thể nhìn xuống buổi biểu diễn. Đoàn diễu hành rất dài, gồm những nhóm vũ công trang phục bảy sắc cầu vồng đang biểu diễn những điệu vũ cổ truyền, những nhóm chơi nhạc cụ giống như sáo và trống da, những con thú khổng lồ làm bằng giấy đủ màu sắc. Mình thấy cả chục con quái thú zhou bằng giấy, những con rắn khổng lồ với những cái nanh to đùng. Những người diễu hành phía trước chúng giả bộ đấu với chúng bằng những ngọn giáo cũng bằng giấy. Loor giải thích, đây là sự diễn tả những hiểm nguy trong hành trình của Azhra khi xuyên qua sa mạc.

Đoàn diễu hành tiến vào quảng trường, đi quanh tượng chiến binh Ghee chiến đấu với quái vật zhou, rồi tiếp tục tiến ra phía đối diện. Từ trên cao, khán giả vừa hoan hô vừa tung hoa giấy xuống. Giống như đêm giao thừa ở New York, lễ hội Mardi Grass (* : lễ hội và mít tinh thường niên ở thị trấn Nimbin, Australia, có từ tháng 5.1933 để đòi cải cách luật trồng cây gai dầu), Tết Trung Hoa, và Lễ Tạ Ơn gộp lại thành một vậy.

Mình nhìn Loor. Tim rộn ràng xúc động. Chỉ vài giờ trước, người bạn thân thiết nhất của cô đã bị giết chết. Lúc này, dường như cô vẫn đủ khả năng tạm quên trong giây lát, để thưởng thức quang cảnh vui vẻ, với đôi mắt hồn nhiên của một đứa trẻ. Mình mừng thấy cô có thể thoải mái. Dù chỉ là một thời gian ngắn ngủi. Mình không câu nệ chuyện đó đâu. Cả hai tại mình đều cần xả hơi. Mình hỏi:

- Năm nào cũng thế này sao?

- Phải. Nhưng năm nay có vẻ nhộn nhịp hơn. Chắc cũng là cách để giảm bớt căng thẳng.

Mình tin là cô nói đúng. Những con người này rất cần chút thư giãn. Lễ hội này thật đúng thời điểm.

Loor đề nghị:

- Chúng ta nên tới lâu đài.

Nắm tay mình, Loor kéo mình theo lộ trình diễu hành, chạy qua những vũ công, nhạc sĩ và những kiệu hoa. Nhiều vũ công choàng những vòng hoa giấy quanh cổ mình. Thật thú vị khi thấy họ đối xử như thế với một người Rokador. Điều này làm mình nhận ra, đây là những con người tốt, không phải là những kẻ vô tâm, những “dân quân tự vệ” thúc thúc chỉ muốn tiêu diệt dân Rokador. Đây là những người bình thường, chỉ mong vượt qua khó khăn. Nhưng sống còn là một bản năng quá mạnh. Trước đêm nay, mình còn nghĩ Batu là những kẻ xâm lược, những kẻ chỉ muốn tiêu diệt kẻ thù của họ là Rokador. Có thể đúng như vậy, nhưng lễ hội này làm họ cảm thấy nhân ái. Hơn bao giờ hết, mình thật sự hy vọng có thể tránh được cuộc chiến

này.

Bằng qua cuộc diễu hành cuồng nhiệt này, mình cũng nhìn thấy nét mặt đầy nhân ái của Loor. Cô ấy cười vui, nhảy múa với các nhạc công, trong khi họ liên tục nín cô lại để tặng hoa. Hồi nào tới giờ, mình mới chỉ thấy phần chiến binh trong cô. Thấy con người thật của Loor, tình cảm của mình đối với cô càng thêm sâu đậm. Trong hoàn cảnh này mà nói ra thì có vẻ kỳ cục, nhưng trong giây phút mình có cảm giác như hai đứa đang tham gia một cuộc hẹn hò. Tới một ngã tư mình kéo Loor lại khi một con rắn đỏ dài mười mét đang uốn lượn qua. Suýt nữa là cô tông thẳng vào nó. Cô nhìn mình cười lớn, mặt rạng rỡ, đẹp tuyệt trần. Hai đứa mình cứ đứng đó mà... nhìn nhau. Mình muốn hôn cô ấy quá. Nhích lên một chút, mình tưởng cô ấy sẽ lùi lại. Nhưng không. Chắc cô ấy cũng muốn hôn mình. Quá tuyệt vời. Quanh hai đứa mình hoa giấy rơi như những bông tuyết đủ màu. Âm nhạc vang khắp nơi, và những người Batu say sưa hát ca nhảy múa. Nhưng trong giờ phút đó dường như chỉ có hai đứa mình. Cũng đúng thôi, vì tụi mình quá khác với mọi người chung quanh. Chẳng ai biết những gì hai đứa mình từng thấy. Chẳng ai thấy những gì hai đứa mình từng thấy. Loor và mình đã kết hợp với nhau, không chỉ trong mặt trận chống lại Saint Dane, mà chúng mình còn nợ nhau cả mạng sống. Đây là một khoảnh khắc tuyệt vời kỳ diệu, mình không thể nào diễn tả bằng lời.

Nhưng mình đã không hôn Loor. Chẳng hiểu vì sao. Có lẽ mình ngại bị từ chối, hoặc không dám đẩy nhau vào hoàn cảnh liều lĩnh. Dù tình cảm của mình với Loor sâu đậm hơn bao giờ hết, nhưng... hai đứa mình còn có việc phải làm. Không thể để bất cứ chuyện gì gây cản trở. Nếu muốn đến với nhau, hai đứa mình vẫn còn thời gian. Nhưng phải sau khi hoàn tất công việc. Vì vậy mình ngừng lại. Không hiểu về mặt Loor lúc đó là thất vọng hay nhẹ lòng. Dù sao thì giây phút đó cũng đã trôi qua.

Loor đưa mình vượt qua đám đông cuồng nhiệt, tới một quảng trường rộng lớn khác, rồi tới lâu đài Zinj. Mình thật sự sửng sốt. Trong khi hầu hết kiến trúc tại Xhaxhu đều bằng sa thạch nâu, thì tòa lâu đài này trắng tinh. Không biết có phải bằng đá hoa cương hay không, nhưng nó nổi bật giữa những tòa nhà nâu như một lâu đài lung linh kỳ diệu. Tất cả đều một màu trắng. Những bậc thềm đá dẫn lên cửa trước rộng mênh mông, những pho tượng hai bên thềm, cả suối nước trên mái chạm khắc như một ốc đảo đầy cây cỏ và hoa lá. Nhân dịp lễ hội, nước phun lên tạo thành muôn hình muôn vẻ đan lẫn vào nhau. Nó gợi cho mình nhớ lại Xhaxhu trước khi bị hạn hán.

Loor chỉ những bậc thềm dẫn lên một tòa nhà ngay kế bên lâu đài, nói:

- Đây! Lễ hội năm nào tôi cũng đến chỗ này.

Từ đó mình có thể nhìn lâu đài rất rõ. Lưng chừng thềm lên lâu đài là một khán đài phủ vải đỏ, với hai ghế bằng đá trông như hai cái ngai. Mình đoán đó là nơi thái tử Pelle a Zinj sẽ đọc diễn văn. Đêm nay người dân Xhaxhu sẽ được nghe người mà họ tin tưởng nhất nói về tương lai của họ. Mình có cảm giác hai đứa đã đến đúng nơi và đúng lúc.

Quảng trường bên dưới đầy người chờ đợi. Khi đoàn diễu hành tới cùng đám đông cuồng nhiệt, quảng trường càng đông hơn. Tiếng nhạc, tiếng reo hò vui nhộn vang rền.

Loor chỉ tay sang lâu đài nói:

- Nhìn kia.

Mình quá chăm chú vào đoàn diễu hành nên không biết khán đài đã có người. Một nam, một nữ - khoảng sáu mươi tuổi - đang ngồi trên hai ngai đá. Cả hai đều mặc áo choàng đỏ tía, cổ áo viền những chuỗi hạt đầy màu sắc và đội vương miện bằng vàng.

- Vua và hoàng hậu đó.

Loor không cần nói thì mình cũng biết. Trên khán đài còn có một gương mặt quen thuộc – thái tử Pelle a Zinj. Ông ta cũng mặc áo choàng tía và đội một vương miện, nhưng chỉ là một vòng vàng nhỏ, giống một vòng hào quang hơn là một vương miện của thái tử. Miệng tươi cười, Pelle đứng trước khán đài, nhìn xuống quang cảnh lễ hội. Với trách nhiệm nặng nề cai trị toàn bộ tộc, cũng cần phải có những khoảnh khắc thư giãn. Lễ hội này là một trong những khoảnh khắc đó. Như Loor đã nói, thái tử và hoàng gia là tiếng nói của lý lẽ. Họ không muốn có chiến tranh với Rokador. Mình biết con đường của họ và bọn mình gặp nhau. Thái tử rất có thể là đồng minh tốt nhất của tụi mình để chống lại Saint Dane trên Zadaa.

Sau ông ta, một toán khoảng bảy chiến binh Ghee bảo vệ khán đài. Họ nổi bật với những bộ giáp màu đen. Nếu thêm kính râm và tai nghe thì trông giống hệt đám mật vụ đứng gác cho sếp sòng. Với mấy ông kẹ này đứng đó, không kẻ nào dám quấy rầy tới hoàng gia.

Thái tử Pelle đảo mắt từ đoàn diễu hành tới đám đông. Nụ cười rạng rỡ chứng tỏ ông yêu quý thành phố và thần dân của ông đến ngần nào. Khi ông hướng ánh mắt về phía mình, mình tưởng ông sẽ tắt nụ cười, vì thấy một gã Rokador rám nắng xâm nhập vào lễ hội. Trái lại, nụ cười còn nở rộng hơn. Ông vẫy tay, rồi đặt lên tim, như nói: “Ta mừng thấy ngươi ở đây”. Mình cũng làm theo như vậy. Khiếp thật. Cứ như mình vừa được một vị tổng thống nhận ra. Nhưng chưa hết đâu. Pelle thì thăm mấy câu với các Ghee cận vệ và chỉ về phía mình. Ui da! Chẳng lẽ vẫy tay và cử chỉ thân mật chỉ là trò đùa tàn nhẫn? Chẳng lẽ ông ta đang sai quân hầu tống cổ mình ra? Đám cận vệ cau mày, lắc đầu. Chẳng biết ông nói gì, nhưng chúng có vẻ không vui.

Loor cũng thắc mắc:

- Chuyện gì vậy há?

Chỉ một lúc sau mình đã có câu trả lời. Thái tử bước xuống khán đài, lách qua đám đông để tiến về phía tụi mình. Đúng là một người của nhân dân. Không hề kiêu cách. Ông ta đã từng nguy trang để xem các chiến binh thi tài trong quảng trường, đã tới bệnh viện thăm thần dân, và bây giờ không ngại bước xuống khỏi bệ đài để gặp một kẻ tầm thường. Một kẻ thù Rokador là... mình.

Mình ngớ ngàng nói:

- Thái tử đến gặp chúng ta!

Ông đang khó khăn vượt qua đám đông. Ai cũng muốn chạm vào thân thể hay vạt áo của thái tử. Ông mỉm cười với từng người, cố gắng chạm tay với họ càng nhiều càng tốt, đúng phong cách của một chính khách Zadaa. Nếu có một đứa bé được bế lên cao, chắc hẳn ông sẽ cúi hôn nó. Hai cận vệ căng thẳng, theo sát sau ông. Họ tỏ ra không vui vì màn thăm viếng đột phát này. Các vệ sĩ còn lại ở trên khán đài cùng vua và hoàng hậu. Không ai trang bị vũ khí. Đó là quy luật của lễ hội. Trông họ cũng rất hết hoảng.

Mình lo lắng hỏi Loor:

- Chúng mình phải làm gì?

- Nhớ cúi thấp đầu và gọi ông là “điện hạ”, rồi đứng im nghe ông nói.

- Nhưng đây là cơ hội của chúng ta. Ông ấy là ông lớn, nếu chiếm được cảm tình của ông, có thể giúp chúng mình trong việc giải quyết Saint Dane.

Pelle đang lại gần hơn. Nếu định làm gì, hai đứa mình phải bàn gấp. Loor nhắc:

- Không thể quá hấp tấp. Hãy lễ độ. Điều đó sẽ gây ấn tượng mạnh với thái tử, và sẽ làm ông nhớ đến chúng ta khi chúng ta cầu xin ông giúp đỡ.

- Nhớ rồi. Lễ độ. Ấn tượng. Tôi làm được.

Đám đông dưới bậc thềm kề hai đứa mình tách ra. Thái tử của Xhaxhu bước lên. Nở nụ cười thân mật, thái tử nói:

- Pendragon, bạn ta!

Không thể tin nổi. Thậm chí ông ta còn nhớ cả tên mình.

- Ta rất mừng thấy nhà ngươi đã khỏe. Lại còn đen đi nữa chứ. Nếu không biết trước, chắc ta sẽ lầm ngươi là một dân Batu.

Mình nói trong khi hai đứa đều cúi thấp đầu:

- Xin đa tạ. Nhờ từ tâm của Điện hạ mà tôi đã được khỏe mạnh lại.

- Thôi nào, chính ta mới là người mang ơn nhà ngươi.

- Tôi không hiểu, thưa Điện hạ.

- Bây giờ khỏe mạnh rồi, ta tin ngươi nhớ lời hứa là trở về giải thích với bộ tộc của ngươi rằng cho đến khi nào ta còn cai trị Xhaxhu thì sẽ không có chiến tranh.

Ồ, mình quên khuấy vụ đó. Nhưng mình lại cúi đầu nói:

- Tất nhiên là nhớ, thưa Điện hạ. Tôi còn nán lại Xhaxhu là vì được Điện hạ rộng lượng cho phép dự lễ hội lớn nhất mà tôi từng được thấy. Ngày mai tôi sẽ trở về để chuyển thông điệp của Điện hạ.

- Tuyệt. Hai dân tộc chúng ta cần nhau. Ta tin ngay sau khi cơn hạn hán khủng khiếp này qua đi, và chắc chắn là phải như vậy, chúng ta có thể trở lại bầu không khí tôn trọng lẫn nhau mà cả hai bộ tộc đáng được hưởng.

- Ngài là một nhà cai trị khôn ngoan tài giỏi. Tuy nhiên... có một điều.

Biết là Loor đang lo lắng nhìn, sợ mình phát biểu linh tinh. Nhưng mình phải liều, vì đây là cơ hội bằng vàng để tạo mối liên minh, nên mình quyết không bỏ lỡ. Thái tử hỏi:

- Chuyện gì vậy, anh bạn?

- Có những kẻ không muốn hòa bình. Tôi sợ rằng hạn hán chỉ đơn giản là cái cớ để chúng gieo rắc thù oán giữa các bộ tộc.

Pelle thở dài:

- Ta đồng ý. Nhưng đừng sợ. Đám Ghee nổi loạn có thể giương oai giễu võ âm ỉ, nhưng chỉ là thiểu số. Ta tin khi hạn hán qua đi, tiếng nói của chúng sẽ không còn được ai nghe nữa...

Thình lình ông im bật ngay giữa câu nói. Nét mặt không thay đổi. Ông chỉ... ngừng nói. Mọi

người xung quanh đều bối rối, không hiểu chuyện gì xảy ra. Mình hỏi:

- Điện hạ?

Một giây sau thái tử Pelle quỵ gối xuống. Đám đông nghen thở, lùi lại. Một dòng máu nhỏ ứa ra từ môi ông. Trong khi tiếng huyền não của lễ hội vẫn tiếp diễn, thì nhóm người đang đứng quanh thái tử Pelle a Zinj sững sờ bất động như những pho tượng. Ông đổ nhào tới trước.

Từ lưng ông nhô ra một cán dao lớn. Đầu óc mình tê dại. Gần như một bản sao chuyện xảy ra cho Alder, trừ một điều: Pelle đã chết. Mọi người đứng như trời trồng. Từ lúc Pelle bắt đầu ngừng nói cho đến khi huyền não nổ ra có lẽ chỉ trong vòng năm giây, nhưng thời gian như kéo dài lê thê. Cảm giác như không thật... nhưng lại rất thật và rất nhanh.

- Cái chết dành cho Batu.

Tiếng la vang lên từ một gã Rokador đứng ngay sau lưng thái tử Pelle. Mình chưa từng thấy tên mặc áo choàng vàng này bao giờ. Ngực hắn tung tóe máu. Máu của thái tử. Tên này là kẻ sát nhân. Hắn đã bám theo vị thái tử không được che chở và đâm sau lưng ông. Có thể là Saint Dane không? Không thể. Vì Saint Dane không bao giờ tự nhúng tay vào những việc dơ bẩn của nó.

Chỉ tay vào mình, mắt điên dại, tên sát nhân la lớn:

- Rokador sẽ chiến thắng.

Một vệ sĩ Ghee ôm ghì tên sát nhân, mấy vệ sĩ kia quỵ xuống bảo vệ thái tử. Nhưng điều đó không cần thiết nữa. Thái tử của Xhaxhu đã chết rồi. Đám đông quanh mình bắt đầu kêu gào và phân tán ra. Nhưng lễ hội quá náo nhiệt, chỉ vài ngàn người trên quảng trường biết chuyện gì đang xảy ra. Trên khán đài hoàng gia, vua và hoàng hậu thối má nhìn xuống, không biết con trai vừa bị ám sát. Các vệ sĩ Ghee bao quanh làm lá chắn bảo vệ nhà vua và hoàng hậu khỏi đám đông.

Loor nắm tay mình kéo đi. Hai đứa mình vừa chạy lên mấy bậc thềm, thì chiến binh Ghee tràn ra từ các ngôi nhà, xô đẩy mọi người để tiến tới thái tử Pelle. Tất cả đều trang bị vũ khí. Màu giáp đen nổi bật giữa màu sắc rực rỡ của những người dự lễ.

Mình bảo Loor:

- Không đi lối này được.

- Rokador! Đứng im.

Một vệ sĩ Ghee quát bảo mình.

Trong thoáng giây đó, mình nghĩ ngay tới chuyện gì sẽ xảy ra. Mình là một gã Rokador, đứng chỉ cách vị thái tử Batu yêu quý mới bị giết của họ không tới một mét. Kẻ sát nhân là một... gã Rokador khác. Mình sẽ bị tống vào tù chỉ vì đã có mặt tại đó. Hoặc họ sẽ nghĩ mình có liên quan tới vụ này. Hoặc tệ hơn, họ xé xác mình ngay tại đây, vì căm phẫn. Hai đứa mình phải chuồn ngay, trong khi mọi người còn đang bàng hoàng. Có một cửa sổ nhỏ, tụi mình phải tới được đó.

Loor thường nói: “Không được ra tay trước”, nên mình không ra tay. Gã vệ sĩ Ghee nhào vào mình. Mình chỉ sẵn sàng để tự vệ. Loor lo tác chiến. Vì hắn chỉ tập trung vào mình, nên Loor đã phá cả hai đòn của hắn, rồi với một cú đánh chớp nhoáng, cô lia trúng chân gã vệ sĩ, làm hắn gục xuống thềm. Trông như một nàng công chúa mỹ miều, nhưng Loor vẫn là một chiến binh

Ghee.

- Lẹ lên.

Vừa nói Loor vừa chen lấn đám đông xuống thềm. Mình theo sát cô, nhưng cố ngoái lại nhìn lần cuối. Tên sát nhân đang hò hét: “Xhaxhu tận số! Rokador tự do!”. Vệ sĩ Ghee không kiềm chế nổi hẳn. Các chiến binh khác rầm rầm chạy xuống. Ba người quật hẳn xuống thềm. Một làn sóng giáp đen nhào tới, phủ kín kẻ sát nhân, số còn lại chạy tới thái tử.

- Pendragon.

Vừa định đi theo tiếng gọi của Loor, nhưng mình như bỗng nhìn thấy một thứ làm mình như bị thoi một cú ngay bụng. Các chiến binh Ghee đang xúm xít nâng thi thể Pelle a Zinj lên. Tất cả đều tập trung vào vị thái tử mới qua đời của họ. Tất cả, trừ một gã. Gã này không nhìn thái tử, mà nhìn thẳng vào... mình. Mình biết kẻ đó là ai. Chính là gã Ghee đã đập mình gần chết trong doanh trại chiến binh. Đó là Saint Dane. Hắn nháy mắt và thoáng mỉm cười với mình.

Não mình như khô cạn máu. Mình suýt ngất đi ngay tại đó, nếu Loor không giật mạnh cánh tay mình, kéo đi. Hai đứa mình chen lấn qua đám đông người Batu hớn hở vui cười, vẫn không hề biết đời sống khốn khổ của họ sắp tệt hại hơn nhiều. Đoàn diễu hành vẫn tiếp tục, nhạc vẫn trỗi lên, tiếng hoan hô reo mừng vang vọng từ các kim tự tháp. Nhưng cuộc vui này sẽ chẳng kéo dài. Khi được thông báo, thì đây sẽ là những tiếng hoan hô cuối cùng của họ. Mình và Loor len qua đám đông, ngược lộ trình đoàn diễu hành để trở về nhà cô. Thật lạ thường. Suốt dọc đường, hai đứa không nói một lời. Mình như đang ở trên một thiết bị lái tự động. Thậm chí mình không nhớ đã đi qua đâu. Đầu óc mình hoang mang với câu hỏi: tiếp theo sẽ là chuyện gì? Trong khi hai đứa chạy, một ý nghĩ hiện ra đầu. Càng nghĩ mình càng thấy mình có lý.

Ý nghĩ đó chẳng vui vẻ gì.

Sau cùng, hai đứa mình ra khỏi đám đông, đứng lại lấy hơi ở lối vào một kim tự tháp. Loor nện gót tới lui như một con mèo giận dữ. Biết là khi mình kể cho Loor nghe những gì mình đang nghĩ, cô sẽ càng giận dữ hơn, nên mình chỉ khẽ nói:

- Đúng như vậy.

- Đúng cái gì? Cơ hội hòa bình đã mất à? Tiếng nói đơn lẻ của lý lẽ đã bị chết? Hay tình trạng Xhaxhu bị hủy diệt? Nói đi, Pendragon, còn điều gì tôi chưa biết.

Mắt Loor trợn trừng, diên đại. Mình bảo cô:

- Saint Dane đã ở đó.

Loor kinh ngạc hỏi:

- Chắc không?

- Làm sao tôi quên được chứ? Hắn đã đội lốt một chiến binh Ghee để đập tôi gần chết. Tôi tin là mình không thể nào nhầm lẫn.

- Như thế là hắn có liên quan tới cái chết của thái tử?

- Rất có thể. Hắn âm thầm đưa gã Rokador đó tới gần lâu đài, giúi cho con dao, xúi giục ám sát thái tử Pelle.

- Không còn thái tử, khả năng chiến tranh sẽ lớn hơn.

- Nhất là ông ta đã bị một tên Rokador giết. Phục thù sẽ làm người ta sôi máu. Nhưng còn hơn thế nữa. Tôi nghĩ là đúng như vậy.

- Ban nãy anh nói câu đó rồi. Ý anh là gì?

Bụng nhộn nhao, mình chỉ muốn ới. Mình biết mình đúng, và điều đó làm mình không chịu nổi. Mình đành nói thẳng ra:

- Đây là bước ngoặt. Bước ngoặt của Zadaa.

Loor nhìn mình bằng đôi mắt vô hồn. Có lẽ tâm trí cô không chịu chấp nhận điều đó. Sau cùng cô hỏi nhỏ:

- Vì sao anh nói vậy?

- Vì... nếu chúng ta không có mặt tại đó, Pelle vẫn sẽ còn sống. Trên khán đài, được các vệ sĩ bảo vệ, ông ta rất an toàn. Kẻ sát nhân không thể nào tới gần ông được. Nhưng ông đã đi vào đám đông để gặp chúng ta. Chúng ta đã làm thay đổi phương trình. Bước ngoặt trên Zadaa mới chỉ bị đẩy đi sai hướng, chúng ta đã tiếp tay đẩy thêm.

Hai bạn, mình chấm dứt nhật kí này tại đây. Mình sẽ gửi qua nhắn ngay bây giờ. Ngày mai Loor và mình sẽ xuống lòng đất. Mục tiêu là Kidik, để tìm hiểu sự thật mà Bokka đã phải liều chết nói với chúng mình. Không còn cách nào khác nữa. Saint Dane đang chờ mình. Dưới khía cạnh nào thì đây cũng là một chuyến đi đầy nguy hiểm, nhưng thời gian quá cấp bách rồi. Pelle a Zinj đã chết. Đó là thảm kịch mình đã đề cập tới từ đầu nhật kí này. Vụ ám hại ông ta chắc chắn sẽ làm Batu tấn công Rokador. Chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Chúc hai bạn khỏe và an toàn. Nhật kí sau, rất có thể sẽ được gửi từ sâu thẳm lòng đất, dưới Zadaa.

Chúng mình đi đây.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ # 21

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Courney cảm thấy cô như chết đuối.

Nếu cần một từ để diễn tả về Courtney, thì đó là từ “điều khiển”. Cô luôn có thể điều khiển vì cô có những khả năng để làm chuyện đó. Thông minh, xinh đẹp, khỏe mạnh và vui nhộn. Cô có tất cả những điều mà người ta chỉ có thể khao khát. Mọi chuyện đều xảy ra theo ý cô, vì cô biết cách làm cho chúng phải đi theo hướng của mình. Cô là một quyền lực của thiên nhiên. Từ trường học, thể thao, bọn con trai, thậm chí cả ba má cô. Courtney có tất cả.

Cho đến khi cô mất tất cả.

Đó không phải là sự thay đổi đầy kịch tính như những gì đã xảy ra với Bobby Pendragon. Cũng không phải việc cô đã bị kéo ra khỏi cuộc sống hoàn hảo, phóng qua ống dẫn, vượt không gian và thời gian để bảo vệ những điều hằng có. Chuyện xảy ra cho Courtney, trên vài phương diện, trầm trọng hơn. Bobby ra đi, bỏ lại phía sau cuộc sống bình thường. Courtney ở lại và đời sống bình thường của cô bị đảo lộn. Mọi quan hệ với Bobby chẳng còn gì, rồi cuối cùng cô và Mark Dimond trở thành phụ tá.

Courtney đã tự xác định sẽ trở thành một vận động viên, nhưng với vài lý do không thể giải thích, cô không khao khát chiến thắng nữa. Cũng không phải vì cô thiếu cố gắng. Một sáng thức dậy, cô bỗng nhận ra mình không tài giỏi như vẫn tưởng. Hay nói cách khác, thành linh mọi người bỗng giỏi hơn cô nhiều. Thất bại trong thể thao giống như sợi chỉ đầu tiên được tháo khỏi cái áo len. Bắt đầu tháo sợi đầu tiên, cả cái áo sẽ bị tháo gỡ ra hết.

Cuộc đời Courtney bị tháo tung ra.

Cô trở nên quá bị ám ảnh với những thất bại trên sân đấu, làm ảnh hưởng đến cả việc học hành. Điểm xếp hạng sa sút trầm trọng. Điều đó làm ba má cô buồn rầu và là nguyên nhân của mọi căng thẳng trong nhà. Tất cả dao động và thất bại này làm cô gái luôn vui vẻ và thân thiện Courtney gần như không còn niềm vui nữa. Bạn bè ngừng thăm hỏi. Không sao, vì cô cũng không thăm hỏi họ. Từ cởi mở, Courtney trở nên khép kín. Từ thân mật thành gay gắt. Từ một Courtney sống động thành một cái bóng mờ của Courtney.

Lối thoát duy nhất của cô là mối quan hệ với Mark và trách nhiệm của cả hai trong nhiệm vụ làm phụ tá cho Bobby Pendragon. So với những khó khăn đang xảy ra cho Bobby và Halla, thì vấn đề của riêng cô chẳng đáng gì. Nhật ký của Bobby đã cho cô thấy một triển vọng tốt đẹp. Nhưng thời gian trôi qua, càng đọc về những chuyến phiêu lưu của Bobby, cô càng cảm thấy mình quá nhỏ bé, thậm chí tầm thường. Cô và Bobby từng là hai đối thủ ganh đua thân thiết của nhau. Cô thường nổi trội hơn Bobby. Nhưng bây giờ, trong khi Bobby đang chiến đấu để cứu nhân loại, thì Courtney chiến đấu với ma quỷ trong lòng. Và cô thất bại. Mỗi khi nhìn quanh, cái tôi tự hãnh của cô lại bị đánh gục.

Đó là nguyên nhân khi có cơ hội tự chứng tỏ mình để giúp Bobby, cô nhảy ngay vào cuộc. Không bao giờ Courtney thú nhận một điều: khi cùng Mark bước vào ống dẫn, tiếp tay cứu Eelong là cô cũng đang cố tự cứu mình. Cô thấy đây là dịp để lấy lại sự tự tin và chứng tỏ với mọi người: cô không hề thay đổi. Trước hết, cô cần tự chứng tỏ điều đó với chính mình.

Khi rời Trái Đất Thứ Hai, Courtney và Mark phấn khởi với lý do chính đáng: nếu hai đứa không nhập cuộc, Eelong sẽ bị tiêu diệt, tệ hơn nữa, Bobby có thể bị chết. Courtney hy vọng chuyến phiêu lưu trên Eelong sẽ làm cô và Mark thành những người hùng. Sự mất tự tin của cô sẽ tan biến hết. Cô chứng tỏ với bản thân là mình vẫn mạnh mẽ như trước đây. Tinh thần ổn định lại.

Nhưng rồi tất cả đều sụp đổ. Sụp đổ đúng nghĩa. Phụ tá không được phép sử dụng ống dẫn. Cô biết. Bobby biết. Mọi người đều biết. Vậy mà cô và Mark vẫn làm. Kết quả? Ống dẫn trên Eelong tan tành, giết chết một Lữ khách, và làm Spader và ông Gunny mắc kẹt. Sự thật đáng sợ là: chính quỹ kế của Saint Dane xếp đặt để cô và Mark phải sử dụng ống dẫn. Hẳn không quan tâm tới Eelong, chủ đích của hắn là chia cắt các Lữ khách. Và đã được Courtney nồng nhiệt tiếp tay. Một tháng huy hoàng trên Eelong, Courtney cảm thấy như đã lấy lại được sự tự chủ. Cô làm. Cô luôn bị Saint Dane điều khiển. Từ cảm giác như mình là một kẻ bất khả chiến bại, cô cảm thấy bị dày vò vì tội đã góp phần đem lại cái chết cho một Lữ khách, và làm hỏng cơ hội chiến thắng Saint Dane của Bobby.

Đó là nguyên nhân làm cô cảm thấy mình như đang chết đuối.

Tinh thần suy sụp, Courtney ít khi ra khỏi giường. Chỉ ngủ. Ít ra, trong khi ngủ may ra còn có được một giấc mơ vui. Thức cứ như ác mộng. Cô được ba mẹ đưa đến một nhà tâm lý trị liệu. Nhưng chẳng giúp được gì. Cô định giải thích là cô có những kỳ vọng quá cao vào bản thân như thế nào, và điều đó làm cô suy sụp. Nhưng nói thế, có vẻ quá tầm thường. Vấn đề là, Courtney đã không thể hoàn toàn thành thật với ông ta. Cô không thể cho bác sĩ biết về Bobby, ống dẫn, Saint Dane, và tính kiêu căng của cô có thể tiêu diệt toàn thể nhân loại ra sao. Cô muốn nói ra hết, rồi gào lên với ông ta: “Nếu ông phải giải quyết chuyện đó, chẳng lẽ ông không bị suy sụp tinh thần một chút sao?” Nhưng cô không nói, vì biết sẽ dẫn tới đâu. Bác sĩ sẽ không coi cô là suy sụp tinh thần nữa, mà phân loại vào dạng bệnh nhân “điên”. Vì vậy gần suốt buổi trị liệu, cô giữ im lặng. Cả bác sĩ và bệnh nhân đều bị thất vọng.

Tình trạng này kéo dài suốt mấy tháng. Trong gia đình căng thẳng đến mức không còn chịu nổi. Ba má cô muốn giúp nhưng không hiểu phải làm gì. Những nỗ lực của ông bà chỉ đưa đến những vụ cãi cọ nhiều hơn. Cũng như với bác sĩ, Courtney không thể giải thích cận kề cho ba má biết chuyện gì đang xảy ra. Cái áo đòi của Courtney gần như đã xoắn hết len ra.

Một lần quá thất vọng trong khi tranh cãi, má Courtney đưa cao hai tay, nói:

- Má chịu thua, chẳng làm gì được cho con nữa. Mong sao có ai đó giúp được con!

Bà hằm hằm ra khỏi phòng, không ngờ những lời nói đó làm bật lên một ý nghĩ trong Courtney. Một ý nhỏ thôi, nhưng quan trọng. Courtney lục soát thật nhanh trong trí: có ai có thể giúp cô không? Cô nghĩ đến một người. Càng nghĩ cô càng thấy chỉ có người đó mới có thể giúp cô ổn định lại cuộc sống.

Courtney cần phải tự giúp mình.

Đây là một thách thức lớn nhất mà cô từng biết. Không phải là thách thức trong thể thao, trường lớp, hay thậm chí về chuyện cứu Halla. Mà là việc cứu Courtney. Suy nghĩ theo cách đó thực sự làm cô mỉm cười. Một sự rung chuyển. Nhẹ nhẹ, nhưng có rung chuyển. Một tiếng thì thầm xa xôi bảo với cô: sau tất cả những gì cô đã vượt qua, sau những dày vò tinh thần, những mất mát hoàn toàn về cảm giác tư duy, đã có một tia hy vọng le lói. Sự rung chuyển này làm cô nhận ra, tự đáy lòng, cô thích sự thách thức. Cô cần được thách thức. Dù khi thất bại, cô chưa bao giờ lùi bước trước bất cứ thử thách, rào cản hay đối thủ nào. Thật sự phấn khởi, Courtney cảm thấy thoải mái. Điều đó làm cô nhận ra vẫn còn một con đường, dù bị vùi lấp nhưng vẫn là một con đường. Nó làm cô cảm thấy một chút Courtney vẫn còn sót lại trong mình, và cô muốn

trở lại con người thật sự như xưa.

Chính ý thức đó đã dẫn Courtney ngồi lên băng ghế sau xe hơi của ba má cô, chạy xuyên qua rừng núi Berkshires, Massachusetts. Cô đến một trường học hè. Một trường để trốn ngủ. Courtney cảm thấy, nếu muốn lấy lại tinh thần, cô phải tránh xa tất cả những gì quen thuộc. Xa khỏi mái nhà, cha mẹ, trường lớp và bạn bè cũ. Khó nhất là phải xa Mark Dimond. Cô thấy không còn xứng đáng là một phụ tá nữa. Lánh xa công việc đó là một quyết định khó khăn nhất. Cô vô cùng lo lắng, không biết chuyện gì đang xảy ra với Bobby và các Lữ khách. Nhưng nếu muốn trí óc hoàn toàn tỉnh táo lại, cô phải bắt đầu tìm hiểu lại mình là ai. Sáu tuần lễ trong một ngôi trường không ai biết cô là ai, dường như là cách rất tốt để bắt đầu.

- Coi chừng!

Ông Chetwynde vừa la vừa bẻ ngoặt tay lái lao khỏi làn đường, vừa kịp tránh tông vào một chiếc xe phóng ngược chiều lạc vào làn đường của họ.

Bà Chetwynde cũng kêu thét lên. Courtney quay phắt lại nhìn. Đó là một chiếc xe cổ, đen bóng với những cán xe mạ crom sáng chói. Chắc chắn chiếc xe này vừa lăn ra từ một phòng triển lãm những chiếc xe đời 1950. Ông Chetwynde ổn định lại tay lái, lái xe trở lại làn đường. Tồn thất duy nhất là thần kinh của họ.

Bà Chetwynde lèm bèm:

- Thằng cha đó sao vậy. Nguy hiểm quá!

Courtney bảo:

- Chắc là một ông già. Xe đó cổ lỗ rồi. Thậm chí không có bảng số.

Tim vẫn còn đập mạnh, ông Chetwynde nói:

- Phải có ai đó rút bằng lái của lão mới đúng.

Courtney cười:

- Chính xác. Ba đó, nhân danh quyền công dân, bắt ông ta đi.

Quay nhìn Courtney, ông Chetwynde phì cười. Courtney cũng cười lớn. Má cô cười theo. Lâu lắm rồi gia đình Chetwynde mới có dịp cười thoải mái như vậy.

Mấy phút sau họ tới học viện Stanfield. Mái nhà của Courtney trong sáu tuần lễ. Đó là một trường tư gồm cả cấp tiểu học và trung học, có từ thời Trung cổ. Trông nó cũng u ám như thời Trung cổ thật. Trường bằng gạch, phủ đầy lá nho. Sân cỏ với những tán cây tỏa bóng râm, làm Courtney mừng tượng cô nằm dưới gốc cây đọc sách hay làm bài. Học sinh khắp nơi. Đứa ôm cặp, đứa chơi bóng chày, đứa chơi bóng đá, đứa chơi ném đĩa. Courtney thấy đây là nơi khá tốt, theo kiểu chán ngắt cùng New England. Nhưng không sao. Cô đâu định tới đây để giải trí.

Gia đình Chetwynde đã chọn nơi này từ một danh mục trường học. Đây là một trường tư tốt nhất, nơi nam sinh mặc đồng phục xanh dương buồn tẻ, và nữ sinh... buồn tẻ trong màu xanh dương. Nhưng học hành thoải mái hơn rất nhiều trong suốt học kỳ mùa hè. Học sinh đủ mọi thành phần, không chỉ có những cô cậu phách lối. Sau khi dạo quanh một vòng, ấn tượng đầu tiên của Courtney là gia đình cô đã chọn đúng chỗ.

- Đánh đầu!

Một quả bóng bay vụt tới, xém trúng ông Chetwynde. Vô tình, Chetwynde vươn tay bắt. Một nam sinh chạy tới, vừa nhận lại quả bóng vừa nói:

- Xin lỗi.

- Không sao.

Courtney nói, quăng trả trái bóng, nhìn thoáng cậu ta. Hấp dẫn, mạnh khỏe, lịch sự và... hấp dẫn. Anh chàng cao gần mét tám, tóc vàng dọn sóng, hai mắt màu xám long lanh.

Hắn nói:

- Cú bắt bóng tốt quá. Bạn cũng chơi bóng?

Courtney suy nghĩ. Cô đã từng chơi bóng chưa à? Chắc chắn cô có thể rê bóng quanh anh chàng xinh trai này. Cũng có thể không. Nhưng cô không muốn phải khám phá ra điều đó.

- Không. Mình không thích thể thao lắm.

Cha mẹ Courtney nhìn vội cô, nhưng không nói năng gì.

Gã con trai vừa giật lùi vừa nói:

- Bạn không biết là thiết thời đến thể nào đâu. Hôm nào thử chơi với tụi này đi.

Courtney nhìn bắp chân rắn chắc của anh chàng khi hắn quay trở lại sân bóng với bạn bè. Quay lại, cô bắt gặp cha mẹ đang cố nhịn cười. Courtney nói ngay:

- Sao vậy? Con đâu tới đây để đá banh.

Ông Chetwynde cười nói:

- Cậu ta cũng thế.

Vừa bước tiếp, Courtney vừa đùa:

- Ôi, cho con xin đi mà.

Suốt mấy tiếng sau, gia đình Chetwynde nhận hồ sơ thủ tục đăng ký và thời khóa biểu học của Courtney. Họ đi một vòng xem phòng ăn, hồ bơi, phòng chơi thể dục, phòng thư giãn của sinh viên, khu nhà sẽ là nơi Courtney lên lớp, và sau cùng là phòng ngủ của cô. Courtney thở phào vì không phải chung phòng với ai. Không phải cô không muốn gặp ai, nhưng sau mấy tháng nằm trùm chăn trên giường, Courtney thấy dễ chịu ở một mình. Cho tới giờ mọi chuyện đều ổn.

Sau vài giờ trong Stanfield, mọi ngờ vực về chuyện đến ngôi trường này có là một ý tưởng đúng đắn hay không đều tan biến. Cô cảm thấy vui được ở trong trường này. Má cô giúp mở hành lý, trong khi ba cô đem lên một tủ lạnh nhỏ đã thuê cho thời gian cô ở lại đây. Sau khi thu xếp mọi thứ, ba má cô phải ra về. Ông bà bịn rịn vì đủ mọi lý do. Với ông bà, Courtney chưa bao giờ xa nhà lâu như vậy. Họ đâu có biết chuyển đi của con gái tới Eelong. Hơn nữa, mấy tháng qua gia đình không được yên vui lắm. Nói lời tạm biệt chẳng dễ dàng gì.

Bà Chetwynde bối rối:

- Má mừng là con ở đây. Nghĩa là... không phải má muốn con xa nhà, nhưng má nghĩ con ở đây sẽ tốt hơn... thay vì... Ôi, má nói lung tung rồi.

Courtney đánh tan sự căng thẳng, ôm má nói:

- Má, con hiểu mà. Ở đây rất tốt cho con. Nhưng chưa gì con đã nhớ nhà rồi đó.

Ông Chetwynde ngạc nhiên:

- Thật không?

- Ồ không. Nhưng con biết chắc là sẽ nhớ thật mà.

Cả ba đều cười lớn. Courtney ôm ba. Ông bảo:

- Con biết là ba má yêu con thế nào chứ? Ba má luôn ở bên con.

- Con biết mà ba. Con cũng rất yêu ba má.

Bà Chetwynde căn dặn:

- Gọi điện luôn nhé. Ba má sẽ gửi đồ ăn cho con. Cuối tuần con có thể về nhà.

- Má, có sáu tuần thôi mà. Con không ra ngoài đâu.

Lau nước mắt, bà Chetwynde lại ôm con gái:

- Cung ơi, má biết. Má rất hạnh diện vì con làm chuyện này.

- Cám ơn má. Thôi, ba má về đi.

Sau những vòng ôm sau cùng, ông bà Chetwynde ra về. Còn lại một mình, Courtney nhìn quanh căn phòng sẽ thuộc về cô trong sáu tuần tới. Nhìn căn phòng cũ kỹ, cô tự hỏi đã bao nhiêu đứa trẻ chào tạm biệt cha mẹ ngay chính nơi này rồi. Bỗng cô cảm thấy nhớ cha mẹ. Nhớ thật sự. Tới bên cửa sổ, cô nhìn ông bà đang bước qua sân cỏ để tiến tới xe. Cô cũng nhìn thấy một thứ khác nữa.

Đậu trên đường, không xa phòng ngủ cô bao nhiêu, là chiếc xe màu đen đã suýt đâm vào xe nhà cô. Không thể làm được, đúng là chiếc xe đó. Courtney nhìn xem ba cô có nhận ra không. Ít ra thì cũng phải đến nói cho gã đó mấy câu. Nhưng ba má cô vẫn tiếp tục đi luôn.

Điều bí ẩn ai là chủ nhân của chiếc xe cổ suýt gây tai nạn cho gia đình cô vẫn còn là một bí ẩn.

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(TIẾP THEO)

Khởi đầu mùa hè của Courtney tại Stanfield chính xác như những gì cô cần. Không ai biết cô. Chẳng ai kỳ vọng ở cô bất cứ điều gì. Cũng không ai thì thầm sau lưng: “Cô ta từng là Courtney Chetwynde đó”. Cô không có tiếng tăm gì, dù tốt hay xấu. Không ai biết cô suýt tiếp tay cho một con quỷ hủy diệt toàn nhân loại. Cô cũng không định nói với ai chuyện này. Với Courtney, mọi sự như mới chỉ bắt đầu.

Cô theo học ba môn. Văn học cổ điển, lượng giác đại số, và hội họa. Cô phát hiện mình có năng khiếu về ký họa, nên nghĩ thế nào học hội họa cũng vui lắm đây. Chắc chắn là vui hơn môn lượng giác đại số. Courtney cảm thấy không gặp khó khăn nào trong việc thức dậy và lên lớp. Cô dùng bữa trong phòng ăn và bắt đầu đi chơi với nhóm mấy cô gái đến từ New York. Họ hay cười rúc rích và quan tâm tới chuyện điều tra về đám con trai hơn là tìm hiểu về Courtney. Tốt cho Courtney. Đám con gái này chỉ huyên thuyên hai đề tài chính: bọn con trai và... chính họ. Nếu Courtney thử đổi đề tài về những gì cô mới đọc trên báo, hay mới học được trong lớp, các cô nàng này sẽ thô lỗ mắt nhìn, rồi chuyển lại ngay vụ bàn tán về một thầy giáo đặc biệt hấp dẫn, hoặc về chuyện thời tiết ẩm ướt làm hỏng mái tóc họ. Với Courtney, đó toàn là chuyện vớ vẩn tầm thường, nhưng cô lại... rất thích.

Cô thường ngồi suốt mấy tiếng dưới bóng cây, đọc sách hoặc vật lộn với những bài toán. Buổi chiều luôn có một trận đá banh diễn ra. Anh chàng suýt đội bóng trúng ba cô ngày nào cũng tham gia. Courtney nghĩ anh ta chơi khá tốt. Chắc hẳn là cầu thủ trong đội bóng nhà trường ở quê nhà. Cô cảm thấy chắc chắn có thể chơi ngang ngửa anh chàng này, nhưng cố ý đẩy ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Cô không đến đây để thi đua.

Một ý nghĩ nữa cô khó đẩy ra khỏi đầu, đó là anh chàng này khá điển trai. Cứ nghĩ đến điều đó, cô lại cảm thấy như đang lừa dối Bobby. Dù hai đứa xa nhau nhiều năm ánh sáng, cô và Bobby như vẫn gần nhau. Nếu không vì cái chuyện vớ vẩn bỏ nhà ra đi để cứu Halla, giờ đây hai đứa đã ở bên nhau rồi. Nhưng đã hai năm trôi qua kể từ hôm cô thú thật tình cảm với Bobby. Đã hai năm kể từ khi Bobby nói là cũng thích cô. Biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong suốt thời gian đó. Cô không biết Bobby có còn như xưa không. Dù vậy, cô vẫn cảm thấy có lỗi nếu làm quen với một bạn trai mới mà không cho Bobby biết. Vì vậy, Courtney cố không nhìn gã con trai tóc vàng ngày nào cũng chơi bóng từ 3 giờ tới 4 giờ 15. Nhưng điều đó cũng không ngăn được cô mỗi ngày ngồi dưới gốc cây thích, gần sân bóng, từ... 3 giờ tới 4 giờ 15.

Hình như để làm khó cô hơn, cô bắt đầu luôn nhìn thấy hắn trong trường. Không học chung lớp, nhưng hắn thường có mặt trong căn-tin cùng giờ cô ăn ở đó. Thậm chí, thỉnh thoảng, mắt hai người còn gặp nhau. Nhưng hình như hắn không nhận ra cô là con gái của người đàn ông suýt bị trúng quả bóng của hắn. Hắn không hề tỏ ra chút quan tâm nào. Buổi tối, trong thư viện, cô cũng thấy hắn. Cô thường tới đó học, chỉ để hòa đồng với mọi người. Một tối, đang đi giữa các kệ sách, tìm mấy cuốn sách hiếm của Jack London để tham khảo, cô thấy hắn đang ngồi trên sàn, cuối lối đi, mái mề đọc một cuốn sách. Nhìn hắn đeo cặp kính tròn, cô thấy thật dễ thương. Khi chơi bóng hay đùa giỡn với bạn bè, hắn đều tỏ ra rất tập trung và tự tin, nhưng thấy hắn đeo kính, lại có vẻ hơi thiếu hoàn hảo - nhưng nếu bắt buộc phải nói, cô sẽ thú nhận là... trông hắn càng thêm hấp dẫn.

Tóm lại, mấy tuần đầu tiên tại Stansfield đang diễn tiến đúng như những gì Courtney cần. Cô cảm thấy mình trở lại là người. Cô đã tự chứng tỏ mình có thể “vận hành”. Cô đang bắt đầu hồi phục.

Thời gian cô ở tại Stansfield, cho đến lúc này chỉ có một điều không được bình thường. Đó là chiếc xe. Chiếc xe hơi màu đen. Chiếc ô-tô cũ này hình như luôn xuất hiện trong một thời điểm lạ lùng nhất. Nếu nó không suýt gây tai nạn cho cha mẹ cô, cái xe cũ xỉ này sẽ không bao giờ nằm trong bộ nhớ của Courtney. Cô thấy nó đậu trước khu lớp học của cô, thường đậu trước phòng ngủ cô. Ban đêm, nhìn ra, cô thấy cản xe mạ crôm sáng chói dưới đèn đường. Hình dáng cái cản xe làm Courtney cảm thấy cái xe kỳ lạ này đang cười với cô. Thật dễ sợ. Đạp xe quanh trường, nhiều lần Courtney có cảm giác đang bị theo dõi. Vội ngoái lại nhìn, thường thường cô không thấy gì. Nhưng đã hơn một lần cô thoáng bắt gặp chiếc xe vừa rẽ ra khỏi con đường sau cô. Đoán chiếc xe là của một trong các thầy cô trong trường, cô hỏi các cô gái chơi chung xem có biết xe đó của ai không, nhưng thậm chí chẳng cô nào nhớ là đã từng thấy chiếc xe đó, nói chi tới biết chủ nhân của nó là ai.

Một đêm, sau mấy giờ đọc sách, cô ra khỏi thư viện, mệt tới chỉ muốn đặt ngay đầu xuống gối. Trời đã khuya. Trường vắng ngắt. Cô thường đi theo lộ trình cũ để về phòng ngủ. Một ngõ tắt, giữa phòng thể dục và hội trường, chỉ rộng vừa đủ một xe hơi qua lọt. Như nhiều đêm trước, cô bình thản rẽ vào ngõ tắt. Gần hết đường, thành linh cô bị lóa mắt vì ánh đèn pha. Một chiếc xe đậu cuối đường, đối diện cô, đang khởi động. Courtney đứng khựng lại. Tóc gáy dựng ngược. Gã này làm gì thế này? Cô có câu trả lời ngay. Động cơ xe gầm lên, phóng vào ngõ, đèn pha rơi thẳng Courtney. Cô bị mắc kẹt. Con ngõ không đủ rộng để cô có thể né tránh về một bên. Nếu nó tiếp tục tiến tới, cô sẽ bị đâm trúng.

Nó tiếp tục tiến tới.

Gã tài xế không thấy cô sao? Courtney quay đầu, chạy. Đã mấy tháng không tập luyện, nhưng tập quán cũ khó quên. Cô vung vẩy tay, rướn đôi chân dài phóng chạy ra khỏi ngõ tắt, với ánh đèn pha sáng rực phía sau. Không một lần quay lại xem chiếc xe tới gần chưa, vì chỉ làm cô thêm chậm bước. Tới đầu ngõ, Courtney rẽ gấp sang phải. Một giây sau, chiếc xe phóng ra mặt lộ.

Đúng, đó là chiếc xe màu đen. Ra tới đường chính, nó rít lên khi rẽ cua, phóng vào đêm tối. Courtney chạy ra đường, cố nhìn mặt gã tài xế. Cô gào theo:

- Diên hử?

Chiếc xe không ngừng lại. Nó quay vòng qua một góc đường, rồi biến mất. Đứng thờ hổng hổng, bây giờ Courtney tin chiếc xe đó không của các thầy cô, mà là của một học sinh ngô nghếch, một kẻ khoái chơi trò quấy rầy mọi người.

- Này!

Courtney quay lại. Gã cầu thủ tóc vàng chạy từ trong ngõ ra, hỏi:

- Bạn không sao chứ?

Courtney thở không ra hơi:

- Bạn thấy chứ?

- Thấy. Nó xem cán qua bạn. Phải báo ngay cho cảnh sát trường.

Nhìn lại khúc đường chiếc xe đã biến mất, Courtney suy nghĩ rồi nói:

- Thôi. Được ích gì?

- Để ngăn hẳn khỏi giết người. Nào, không có nhiều xe giống thế quanh đây đâu. Họ sẽ tóm được hẳn.

- Quên đi. Ai tin lời tôi?

- Ồ không đâu. Bạn có nhân chứng mà. Tôi này.

Courtney muốn trò chuyện với hẳn, nhưng không phải trong hoàn cảnh này. Quá bức dọc về tai nạn vừa thoát khỏi, nên cô bước trở về phòng ngủ.

- Cảm ơn nhiều, nhưng chẳng ích gì đâu. Hẹn gặp bạn sau.

Hắn nói theo:

- Sao cũng được. Nhưng nếu thay đổi ý kiến thì...

Courtney vẫy tay, tiếp tục đi. Cô không hiểu vì sao lại lảng tránh anh chàng này. Hẳn đang hoang, muốn giúp cô. Một cơ hội tốt để cô tìm hiểu thêm về hẳn. Vậy mà cô đã quá bối rối như không còn là chính mình nữa. Trên đường trở về phòng, khi đã bình tĩnh lại, cô tự trách mình vì đã không nói chuyện thêm với hẳn, và hy vọng sẽ có một cơ hội khác.

Cơ hội đó đến với cô. Chiều hôm sau, khi sửa soạn ngồi xuống gốc cây gần sân bóng, cô nghe một giọng quen:

- Đánh đầu.

Quay lại, cô thấy quả bóng đang bay tới. Không cần suy nghĩ, cô đón quả bóng bằng người, tâng gối, rồi đá ngược vào sân một cách thành thạo. Không chút nỗ lực.

Anh chàng tóc vàng chạy theo quả bóng, đứng sững lại khi nhìn cú đá của Courtney.

- Oa! Tôi tưởng bạn không biết đá chứ.

Courtney châm chọc:

- Ồ? Tôi tưởng bạn không nhớ tôi chứ.

Bước lại gần, hẳn cười cười nói tiếp:

- Bạn là cô gái suýt bị xe cán chết, đúng không?

Courtney giễu:

- Hay quá! Cách tốt nhất để được nhớ tới đấy.

- Đúng thế, và còn vụ mình suýt đá bóng trúng ba bạn hôm bạn tới trường nữa.

Courtney lại chọc:

- Aaa! Vậy là bạn nhớ hả?

- Tất nhiên. Tôi tưởng bạn né tránh tôi. Nhờ vụ tai nạn suýt chết, bạn mới chậm bước lại để nói vài câu.

Courtney nhìn quanh:

- Bây giờ tôi đang nói với bạn này, có né tránh gì đâu.

Hắn đưa tay ra, nói:

- Vậy thì chúng mình phải giới thiệu với nhau đi chứ. Mình là Whitney. Whitney Wilcox.

Courtney lại bật cười:

- Whitney Wilcox. Bạn lấy cái tên đó từ một vở kịch rẻ tiền, đúng không?

Hắn cũng phì cười:

- Ồ, không đâu. Tên mình thật mà. Còn bạn?

- Courtney Chetwynde.

- A, đó không là tên trong vở kịch rẻ tiền sao?

- Kịch tội phạm.

Courtney nói rồi đưa tay bắt:

- Chào Whilney.

Hắn chỉnh lại:

- Whitney. Wilcox.

Cả hai đều cười lớn. Hắn nói:

- Mình không biết có nên tin bạn không, Corwind.

- Courney. Không tin chuyện gì?

- Bạn bảo không đá bóng, nhưng mình đã thấy rõ ràng bạn chơi khá lắm.

Courtney nhìn xuống:

- Nhưng mình... bỏ rồi.

- Bạn không thể bỏ bóng đá được. Chúng ta chơi nhé.

Courtney bị lôi cuốn. Thật sự bị lôi cuốn. Cái máu ganh đua của cô lại đang nổi lên, nhưng cô cố chống lại. Ngồi xuống dưới gốc cây, cô nói:

- Cảm ơn. Có lẽ dịp khác vậy.

- Sao cũng được. Gặp lại trong bữa ăn chiều.

Nói xong, Whitney trở lại sân. Giả bộ bắt đầu đọc lại, Courtney nói:

- Ừa, được thôi.

Courtney liếc trộm Whitney đang chạy về sân, đúng lúc hắn quay lại nhìn cô. Khi thật. Courtney đỏ mặt, cúi xuống đọc tiếp. Cô không biết chuyện gì vừa xảy ra. Hẹn hò trong bữa ăn chiều?

Tối đó, khi bước vào căng-tin, hai bàn tay Courtney ướt đẫm mồ hôi. Đi qua quầy thực phẩm, cô cố làm như tình cờ liếc về phía mấy cái bàn, để xem Whitney đã đến chưa. Cô thật sự hy vọng hắn chưa tới. Không phải vì không muốn ngồi cùng bàn với hắn, nhưng cô không muốn là người bước đến ngồi, trong khi hắn đã đang ăn rồi. Cô muốn hắn phải bước tới cô cơ. Vì vậy cô đã có mặt sớm mười phút hơn thường lệ. Rồi quầy thực phẩm với khay đồ ăn, điều duy nhất cô cư xử không bình thường là chọn một bàn ngồi một mình, thay vì cái bàn vẫn ngồi chung với mấy cô gái hay vui vẻ đùa giỡn. Cô không muốn họ biết tí gì về Whitney, trước khi cô xác định chuyện gì đang xảy ra giữa hai người. Cô thoáng nghĩ tới Bobby, nhưng cố gạt ra khỏi tâm trí. Cô tự nhủ: đây chỉ là một bữa ăn. Không gì khác nữa.

- Ê, Corwind!

Whitney. Có tiếng gọi từ đầu bên kia căng-tin. Hắn đã tới trước rồi, nhưng cô không thấy. Whitney đứng dậy, rời khỏi bàn với khay đồ ăn, tiến lại bàn cô, cười tủm tỉm:

- Bạn lại né tôi hả?

- Tôi không thấy bạn. Ngồi đi, hay muốn trở lại với bạn bè?

- Hồng dám đâu. Đám đó toàn huyền thuyên chuyện đội Sox Đỏ và chuyện bọn con gái thôi.

- Tôi là con gái đây.

- Ồ, chính xác. Bạn giống như Sox Đỏ.

- Tôi là fan của Yankees từ khi mới lọt lòng đó.

- Mình biết là đã thích bạn mà.

Whitney cười tươi rói. Bữa ăn thật vui. Đêm sau hai người lại cùng ăn vui vẻ. Rồi đêm sau và đêm sau nữa. Courtney không biết chính xác chuyện gì đang xảy ra. Cô mến Whitney. Đó là điều rõ ràng nhất. Nhưng không là sự hấp dẫn thể chất. Hình như Whitney cũng nghĩ như cô. Họ cùng có tinh thần hài hước giống nhau. Cùng yêu thích thể thao. Cả hai đều thích châm chọc nhau một cách vui vẻ. Courtney được biết anh chàng đến từ ngoại ô Hartford. Mê du lịch để được thấy những nền văn hóa khác. Học giỏi và chơi thể thao cũng giỏi, nhưng anh ta bắt đầu cảm thấy bị áp lực của những kỳ vọng cao - từ người khác và từ chính mình. Courtney cảm thấy như Whitney đang diễn tả chính cô. Cũng như cô, anh ta bị ép buộc phải thành công. Thậm chí anh ta cũng có một bạn gái tại quê nhà, nhưng không biết chắc mối quan hệ đó sẽ đi về đâu.

Tất nhiên cô không thể tâm sự với anh ta về Bobby và Saint Dane, nhưng cô cảm thấy cũng không cần thiết. Họ kết nối với nhau chỉ ở một mức độ căn bản vậy thôi. Chia sẻ tư tưởng và cảm xúc mà không phải bàn cãi về những sự kiện cụ thể. Đó là một cách trị liệu tốt nhất mà cô có được, tốt hơn cả ông bác sĩ bắt cô ngồi trong cái phòng mạch ngọt ngào, trong khi ông ta nhúu mày ghi ghi chép chép, mà cô nghĩ chắc chỉ là những hình vẽ nguệch ngoạc vô nghĩa.

Courtney và Whitney bắt đầu ở bên nhau nhiều hơn trong thời gian rảnh rỗi. Thậm chí anh chàng còn rủ được cô tham gia vào một trận bóng. Lúc đầu, Courtney miễn cưỡng chơi, nhưng rồi cô cảm thấy hứng thú thực sự. Lần đầu tiên, kể từ khi cô được vào đội bóng nhà trường, cô mới cảm thấy vui cùng bóng đá. Không áp lực, không bắt buộc phải thắng bằng mọi giá, chỉ là niềm vui thuần khiết được làm điều mình yêu thích. Với Courtney, Whitney đang cho cô một món quà lạ thường. Anh ta dạy cô cách trở lại là chính mình.

Mĩa mai là, điều đem hai người lại gần nhau là sự chết hụt vì cái xe màu đen bí ẩn. Vài lần cô và Whitney đi qua cái xe đang đậu, Courtney đã cố làm sao để Whitney đừng trông thấy chiếc xe. Cô không muốn anh ta lại ráng thuyết phục cô báo cảnh sát. Chỉ còn vài tuần lễ học hè, cô không muốn rắc rối với cảnh sát vì một chuyện có thể chỉ là rủi ro. Rủi ro đã xảy ra... gần như tai nạn.

Cô vẫn thoáng thấy chiếc xe đó nhưng không quan tâm. Không còn những vụ chết hụt nữa. Cô chợt có ý nghĩ, có lẽ là vì cô luôn ở bên Whitney. Nếu kẻ nào nhắm vào cô, chúng phải nhắm vào cả hai người. Whitney như một người bảo vệ cô. Nhưng Courtney không muốn nghĩ theo cách đó. Cô không muốn tin có kẻ nào đó đang chờ đợi để “thủ tiêu” cô. Cô không muốn bất cứ điều gì xen vào giữa niềm vui của cô với Whitney, và niềm vui tuyệt đối được trở lại là một Courtney.

Một hôm, sau giờ học văn của cô, Whitney vừa gặp cô đã reo lên:

- Đêm nay vui lắm.

Thấy Whitney có vẻ hơi bối rối, Courtney hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- A... ừ... nhóm mình định vào thị trấn. Đúng luật thì... chúng mình không được phép ra khỏi trường. Nhưng tất cả đều cảm thấy tù túng quá. Tụi mình nghĩ tới một nơi tên là Pizza Palace sẽ tuyệt lắm. Nơi đó rất sang trọng. Bạn... à... ừ... có muốn đi không?

Courtney nói giỡn:

- Whitney, bạn hẹn hò với tôi hả?

Whitney càng thêm bối rối:

- À... ừa, chắc vậy quá.

Courtney tùm tùm cười. Cô thấy Whitney bối rối là vì anh ta chưa bao giờ mời cô ra ngoài. Cho đến lúc này, hai người chỉ loanh quanh trong trường như bạn bè. Cứ như hai đứa con trai, hay hai đứa con gái vậy thôi. Nhưng lần này thì khác. Đây là chuyện của chàng trai và cô gái. Có khả năng liên quan tới... nộ hôn. Cô hỏi:

- Máy giờ?

Trông Whitney nhẹ nhõm hẳn:

- Sáu giờ. Bạn mình có xe. Tụi mình sẽ đưa bạn đi.

Courtney xuôi vai:

- Mình phải học vẽ tới bảy giờ.

- Chuồn.

- Không được. Hôm nay có một họa sĩ khách mời. Buổi giao lưu hơi bị hoành tráng đó. Nhưng mình có thể tới gặp bạn sau. Thị trấn xa không? Hai hay ba dặm? Mình sẽ phóng xe đạp tới, lúc về bỏ xe lên thùng xe hơi.

- Dễ ẻ thật. Nơi đó tên là...

- Mình biết. Bạn nói rồi mà. Pizza Palace.

- Ồ, đúng vậy. Bạn không làm được đâu. Ở đó chỉ có một cửa hàng pizza thôi.

- Nghe hấp dẫn quá.

Courtney nói thật, vì cô đang rất phấn chấn, muốn được ca hát, nhảy múa. Nhưng vì ca hát, nhảy múa hoàn toàn không giống tính cách của cô, nên Courtney làm một việc thích hợp nhất: gọi điện thoại cho Mark.

Mark rất bận rộn. Nó đang chạm khắc một cái cúp cho một cuộc đua thuyền địa phương. Quá lo lắng đến hai bàn tay cứ run lên. Trong nghề chạm khắc, run tay là tối kỵ. Những tấm bảng và cúp bằng đồng có lẽ hư hỏng một chút còn xử trí được, vì chúng rẻ tiền. Nhưng cái cúp bạc này giá trị hơn cả tiền lương suốt mùa hè của nó. Một sơ sẩy nhỏ là nó chỉ có nước đổi tên, chuồn qua tiểu bang khác. Hai bàn tay Mark ướt đẫm mồ hôi. Nó vừa định cầm lên dụng cụ tủa khắc thì điện thoại di động reo vang.

Mark giật nảy mình vì bất ngờ. May là nó chưa bắt đầu, cú điện thoại chỉ chạm một giây, chắc logo của Câu lạc bộ thuyền buồm Stony Brook sẽ bị rạch sâu một vết quá. Hít sâu một hơi, Mark tự hỏi, vì sao điệu nhạc luân vũ lại vang lên trong quần nó. Chưa bao giờ nó gọi đi qua chiếc điện thoại di động này. Chỉ dùng cho những chuyện khẩn cấp hay xem giờ. Gọi đến càng lạ lùng hơn. Chuông reo thêm lần nữa, Mark mới nhận ra là điện thoại của nó reo thật. Rút ra khỏi túi, nó mở nắp điện thoại:

- A lô?

- Ê! Courtney đây.

Nghe giọng Courtney, Mark bất ngờ hơn cả nghe tiếng điện thoại reo:

- Court... Courtney Chetwynde hả?

- Hừ, bạn quen bao nhiêu Courtney biết số phôn của bạn hả?

- Trời đất, nghe tiếng bạn, mình mừng quá. Đang ở đâu?

- Một ngôi trường ở Berkshires. Tên là Stanfield. Mình đã ở đây gần một tháng rồi.

- Hiếu. Học hè. Nghe có vẻ như một điều... mình cũng nên làm.

Hai đứa cười vang. Courtney nói:

- Thật ra cũng dễ chịu. Mình chỉ học ba môn. Một môn trong đó là hội họa. Lượng giác đại

số... oải lắm.

- Đại số? Cần giúp không?

- Có chứ.

Courtney cười khì. Mark cũng cười theo. Vui thật. Giọng Mark ngập ngừng:

- Vậy... ừ... bạn khỏe không?

Một câu hỏi bình thường, nhưng cả hai đều biết quan trọng đến thế nào.

- Mình khỏe. Thật đó. Khỏe mới gọi cho bạn chứ. Rất nhiều chuyện để nói, nhưng để khi nào gặp lại đã. Mình chỉ muốn bạn biết, cho đến lúc này mọi chuyện đều rất tuyệt. Cái đầu của mình đang ổn định lại dần.

- Courtney, nghe vậy mình vui lắm.

- Mình không còn suy nghĩ linh tinh nữa. Đó là một điều tốt.

Mark không trả lời. Nó biết ý cô bạn nói gì. Courtney tiếp:

- Nói ra hơi kỳ kỳ. Mình... mới gặp một người...

- Tất nhiên. Mình đâu nghĩ là bạn ở đó một mình.

- Hì hì, không, ngốc ơ. Mình đang nói về một gã con trai.

- Hả? Bạn nói là một... anh chàng?

- Ừa, tên chàng là Whitney.

- Whitney? Nghe như tên trong ca kịch rẻ tiền.

Courtney phì cười:

- Kinh hơn nữa. Tên chàng là Whitney Wilcox.

- Bạn đang nói đùa hả?

- Chẳng may là... rất thật. Nhưng anh chàng bảnh lắm. Tụi mình... ừ... tối nay tụi mình có cái hẹn. Mình sẽ đạp xe đến gặp anh ta, đi ăn pizza.

Mark không biết phải phản ứng sao. Nghe Courtney hẹn hò với một gã không là Bobby, cứ chương chương, nhưng sau khi đọc nhật ký Bobby thổ lộ về tình cảm đối với Looor, có lẽ chuyện này có vẻ tốt nhất. Đương nhiên, vì nhiều lý do, Mark không thể nói cho Courtney biết.

Courtney lại nói:

- Mình cũng chẳng hiểu sao lại muốn nói chuyện này với bạn.

- Mình rất hân hạnh.

Một lúc sau, Courtney hỏi:

- Ghét mình không?

- Ghét bạn? Ồ, không đâu. Mình mừng là bạn đã gặp một anh chàng.

- Không phải chỉ chuyện đó. Mà về... mọi chuyện.

- Courtney, mình không ghét bạn. Thôi, cho mình xin đi!

- Nghiêm túc chứ?

- Nghiêm. Có những chuyện xảy ra và chúng ta phải làm những gì chúng ta phải làm.

- Cảm ơn bạn nhiều. Mình cần nghe bạn nói như thế.

Một lúc sau, Courtney nói tiếp:

- Mình xin lỗi vì đã đột ngột bỏ đi. Như vậy là không đẹp.

- Không sao đâu. Không sao đâu.

- Tuy nhiên mình vẫn thấy mình tệ quá. Nhưng nếu bạn thấy tình trạng mình, bạn sẽ biết là mình đã làm đúng.

- Nghe giọng bạn, mình biết rồi. Mình nóng lòng được nói chuyện trực tiếp với bạn.

Còn một câu hỏi chưa được... hỏi mà Mark hy vọng Courtney sẽ không hỏi. Nhưng Courtney đã lên tiếng:

- Vậy... ừ.. có gì...

Mark vội nói:

- Không.

Mark biết Courtney sắp hỏi Bobby đã gửi nhật ký chưa. Nó không muốn cho cô biết. Courtney đang cố gắng phần đấu lấy lại sự ổn định tinh thần, thì dù cho cô có bạn trai mới, nó cũng sẽ không cho cô biết Bobby đang bước vào giữa một cuộc chiến bộ tộc và đang si tình Loor. Mark biết dần dần cũng sẽ phải tiết lộ tin này, nhưng bây giờ không đúng lúc.

- Không. Chẳng có... có... tin gì mới hết.

Nó nhún nhó. Phải chi ngừng lại sau tiếng “không” là đủ rồi. Chắc chắn Courtney sẽ đoán ra vì giọng lắp bắp bối rối của nó.

- Ồ, không sao.

Mark cảm thấy sự ngập ngừng trong giọng Courtney. Cách nói của cô cho nó hiểu là, cô biết rồi. Nó cố đổi đề tài:

- Bao giờ bạn về?

- Mấy tuần nữa. Lúc đó chúng ta sẽ nói tiếp. Ok?

- Mình nóng lòng gặp bạn lắm đó.

Nó nhẹ cả người vì Courtney đã không hỏi gì thêm về nhật ký.

- Mark, mình rất nhớ bạn. Cho dù bạn là một nhóc ngố hay gì gì đi nữa.

Mark cười khì khì:

- Ui da! Đa tạ.

- Chúng ta sẽ làm một châu khoai tây chiên ở Cầm Viên, Ok?

- Hẹn thế đi. Tạm biệt Courtney. Bảo trọng.

- Hẹn gặp lại, đầu bự.

Điện thoại tắt. Mark mỉm cười. “Hẹn gặp lại. đầu bự?” Courtney có vẻ thoải mái. Và vui. Giống hệt Courtney ngày nào. Dù vẫn thấy kỳ kỳ khi nghĩ Courtney thích một gã khác ngoài Bobby, nhưng dường như gã này đang giúp cho cô hồi phục. Thì đó lại là điều tốt. Dù rất ghét phải gánh vác nhật ký của Bobby một mình, nhưng nếu điều đó làm Courtney trở nên khỏe mạnh hơn, Mark thấy cũng xứng đáng. Đóng nắp điện thoại, nhét lại vào túi, Mark cảm thấy mọi chuyện đang có chiều hướng rất tốt. Bây giờ nó đã có thể chăm chú vào cái cúp bạc dở hơi này.

Điện thoại lại reo.

Chuyện gì nữa đây? Sao thành linh nó được hâm mộ dữ vậy? Rút điện thoại, mở nắp, Mark hỏi:

- Courtney hả?

Một giọng khàn chọc ghẹo:

- Courtney? Bộ tao giống Courtney lắm hả?

Thật không tin nổi. Mark hỏi:

- Mitchell? Sao mà có số này?

- Từ Sci-Clops. Chúng mình đều là thành viên câu lạc bộ khoa học mà. Mà quên à?

- Ồ, hiểu. Mà muốn gì?

- Dimond, tao gặp rắc rối. Cần mà giúp. Ngay bây giờ.

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(TIẾP THEO)

Bà Dimond, mẹ của Mark, lái xe đưa nó đến một đường quê vắng vẻ của Stony Brook. Mark rất rành con đường này, vì từng là tuyến giao báo của nó. Tới góc đường Riversville và con phố Carrol, hai mẹ con đã tìm thấy thứ đang tìm. Đó là một xe tải cũ nát trông như xe đời những năm bảy mươi, với thành xe bằng gỗ giả. Dựa vào đầu xe, đang phì phèo điều thuốc lá, là thằng Andy Mitchel. Thấy xe nhà Dimond đang tiến lại, nó vội vàng dụi tắt điều thuốc.

Bà Dimond lom lom nhìn Mitchell như nó là một ổ bệnh di động, rồi hỏi Mark:

- Con chắc là sẽ không sao chứ?

Với bà, thằng nhóc đó trông cứ như diêm gở. Bà Dimond là một phụ nữ sắc sảo.

- Không sao đâu mà. Nó là bạn con, cũng ở trong Câu lạc bộ khoa học.

- Thằng du côn đó mà cũng trong Sci-Clops sao?

- Thật mà. Cám ơn má. Nó sẽ đưa con về.

Ra khỏi xe, Mark mở cửa sau, kéo ra một can xăng đầy. Vấn đề lớn của thằng Andy là xe nó hết xăng.

Andy ráng lễ phép hết mức:

- Cám ơn bác nhiều. Bác đã cứu mạng cháu đó.

Bà Dimond vẫy tay cười cười, bẻ bánh lái, nhưng trước khi đi, bà nhìn Mark áy náy như hỏi: “Con tin chắc không sao chứ?”. Nó ngoắc tay như nói với bà: “Má đừng lo”.

Nhận can xăng từ tay Mark, Andy nói:

- Cám ơn Mark. Cám ơn thật tình đó.

Mark thấy thằng Mitchell có vẻ rất thành thật. Nó xách can xăng ra sau xe, rồi đổ xăng vào thùng. Mark hỏi:

- Sao mày có thể để hết xăng như vậy được.

- Đồng hồ đo xăng bị hư. Mỗi khi đổ xăng, tao chỉnh công-tơ-mét về số không, để biết đã đi được bao nhiêu dặm, mà đổ xăng tiếp.

- Thế chuyện gì đã xảy ra.

- Công-tơ-mét cũng bị hư luôn. Đúng là xe thổ tả.

Mark cố nhin cười. Thăng Mitchell ngu thật! Andy tiếp:

- Tao nhận cú điện thoại phải đi giao hàng gấp. Chuyển hoa lên xe, tới đây, rồi... cà xịch cà dui. Chết máy. Thật sự mày đã cứu tao đó.

- Làm gì mà chuyển hàng này quan trọng dữ thế?

- Khách hàng lớn mà. Một tập đoàn các ông lớn. Tối nay họ có cuộc họp lúc bảy giờ, đặt cả đồng hoa cho đủ các bàn. Mà đặt vào phút cuối. Họ cóc cần biết. Ý có tiền mà. Nhưng nếu không giao hàng đúng giờ, họ sẽ không bao giờ đặt hàng với cửa hàng mình nữa. Mấy cha nội này không giỡn mặt được đâu. Thất hứa một lần thôi là... đi chỗ khác chơi. Chú tao cũng vậy thôi, tao không giao kịp thì tao cũng... biến. Mà tao thì đang cần việc làm.

- Sao không gọi chú mày tới giúp?

- Hay quá ha! Để cho ông biết tao là thằng làm rồi việc à? Có lẽ hơi bị thiếu thông minh, nhưng tao không ngáo đến thế đâu.

Thăng Mitchell tự nhận kém thông minh là một bất ngờ với Mark. Vụ này chứng minh cho một ngày đầy chuyện bất ngờ.

Đổ hết xăng, Mitchell đóng nắp can, rồi hỏi:

- Máy giờ rồi?

Mark lấy điện thoại ra xem:

- Sáu giờ năm. Còn kịp chân.

- Đi thôi.

Nói xong, Mitchell nhảy vào xe. Nó thật sự phải nhảy, vì cửa xe không mở, nó phải trườn vào qua cửa sổ.

Buổi họp tổ chức tại một câu lạc bộ của giới thượng lưu trong vùng, không xa chỗ Andy hết xăng. Ngồi bên Mitchell, trong khi nó lái xe, Mark nghĩ đến hai điều: một là không thể tin nổi mình tới giải cứu kẻ thù tồi tệ nhất. Hai là nó sợ lớp nhựa bọc ghế nhóp nhép này tràn lan vì khuôn Andy. Lý do duy nhất làm nó không nôn ọe vì mùi tanh tưởi của chiếc xe là nhờ hương hoa thoang thoảng từ phía sau át đi cái mùi kinh khiếp đó, Mark sợ khi giao hoa xong, đường về chắc sẽ trở nên quá dài. Mark hỏi:

- Nhưng sao lại là tao?

- Mày làm sao?

- Sao mày gọi tao?

- Sci-Clops. Chúng mình gắn bó với nhau mà, phải không?

- Không. Đó là một câu lạc bộ khoa học. Không là đoàn thể hướng đạo. Sao mày gọi tao? Mày ghét tao lắm mà.

Lúc đầu, Mitchell không trả lời, Mark tưởng thăng dần này quên câu hỏi. Sau cùng, Mitchell nói:

- Chính xác là... tao không có nhiều bạn. Tao biết, khó tin, nhưng là sự thật.

- Cũng dễ hiểu thôi.

Mitchell liếc Mark, nhưng không đập lại. Trái lại, nó chỉ nhún vai nói:

- OK. Tao đã gây chuyện. Tao đã làm khó mày.

- Làm khó? Mày bắt nạt tao suốt mấy năm trời. Mày đánh tao, trấn lột tiền ăn trưa của tao không đếm xuể bao nhiêu lần. Mày đánh tao, mày vào nhà tao ăn cắp, mày đánh tao. Cần tao nói tiếp nữa không?

- Tội lỗi, tội lỗi, tội lỗi, được chưa? Mày muốn tao phải nói gì đây?

- Tao không muốn nghe mày nói bất cứ điều gì. Mày là thằng cà chớn. Chấm hết.

Mark cảm thấy bạo胆. Nó không còn sợ thằng Andy Mitchell nữa. Chuyện đó mới kết thúc gần đây. Sợ hãi chuyển thành tội nghiệp, khi nó nhận ra Mitchell chỉ là thằng đầu óc có vấn đề. Nhưng rồi, thấy trí thông minh về toán học của Mitchell, Mark đã thật sự ganh tỵ. Tất cả đều đổi thay kỳ lạ và không bình thường.

Mitchell lên tiếng:

- Chắc mày sẽ cảm thấy thoải mái hơn, nếu biết rằng tao không chỉ ăn hiếp một mình mày.

Mark mĩa mai:

- Ôi, hay quá, bây giờ tao có thể yên tâm được rồi.

- Ê, mày hỏi, phải để cho tao nói chứ.

- Xin lỗi, tiếp đi.

- Nếu mày không chú ý, mày sẽ thấy tao chẳng là cái cóc khô gì hết.

- Tao chú ý chứ.

Mark trợn mắt. Thằng Mitchell còn không biết cách nói sao cho chính xác.

- Nhưng chỉ với từ ngữ, chuyện trò và những thứ linh tinh khác thôi. Còn với những con số, tao khá lắm.

Mark không cãi. Nó từng thấy Andy trong công việc đó. Với những con số, Andy khá hơn cả "rất khá".

- Nhưng chuyện đó chẳng hay ho gì khi tao còn là một thằng nhóc. Cứ như, mày nói thế nào về chuyện này nhỉ, cứ như tao có sự tẻ nhạt nhất của cả hai thế giới. Một nửa số người hành hạ tao, vì tao có vẻ như một thằng dần, một nửa kia làm tao khổ vì là một thằng có đầu óc. Tao quá thông minh để chơi với tụi nhóc cón đồ, và lại quá dần để chơi với lũ phách lỏi. Rốt cuộc là tao chẳng thích hợp được với bất kỳ nơi nào.

Mark hiểu. Nó quá rành kinh nghiệm lạc lõng này.

- Nênn... không biết có phải vì thế mà tao đã tạo nên... cái vỏ này. Tao không để ai xâm nhập, tao cũng không tự biểu lộ mình, phòng xa bị vùi dập, và ăn hiếp bất cứ ai ăn hiếp được. Tao làm gì còn lựa chọn nào nữa. Không làm thế, chắc tao phải chui xuống gầm giường mà trốn. Nhưng cũng căng lắm. Lúc nào tao cũng cảm thấy tức giận. Chắc tao đổ tất cả điều đó lên rất nhiều người, trong đó có mày.

- Đặc biệt là tao.

- Ừa. Nhưng rồi, tao được đưa đến trường đại học. Và họ thật sự thích thú một vài ý tưởng của tao. Mày biết không, họ khuyến khích tao. Tao có được ai khuyến khích bao giờ đâu. Và chuyện đó đã đưa tao vào câu lạc bộ khoa học. Tao... tao không định “bà tám” với mày đâu. Nhưng... lần đầu tiên tao cảm thấy hạnh phúc vì những gì đang xảy ra...

Mark không bình luận gì. Trong một giây nó tưởng thằng Andy sắp khóc. Cảm giác thật lạ lùng. Lần đầu tiên nó nhìn Andy như một con người, không là thằng du côn trong phim hoạt hình. Chưa hẳn nó hoàn toàn thích điều đó. Đời sống quá đủ chuyện quái gở rồi. Andy Mitchell bỗng trở thành người tốt chỉ làm mọi sự trong bảng siêu thực lên cao hơn. Rất may là câu chuyện chấm dứt, vì hai đứa đã tới câu lạc bộ Đồi Cháy.

Mark nhẹ nhõm tuyên bố:

- Tới rồi.

Andy rẽ vào con đường rộng trải đá, rồi ngừng lại. Mark nhận xét:

- Có vẻ yên ắng quá.

- Tối tăm nữa. Mấy giờ rồi?

- Sáu rưỡi. Nếu nửa tiếng nữa họp, thì phải có người ở đây chứ.

Hai đứa ra khỏi xe, tiến lên mấy bậc thềm. Mitchell thử mở cửa. Cửa khóa. Nó bối rối kêu lên:

- Chuyện chết tiệt gì thế này?

Mark nhìn qua kính cửa:

- Có tấm thời khóa biểu này. Tên công ty là gì?

Lấy từ trong túi ra mảnh giấy, Mitchell đọc:

- Tập đoàn Praxis.

- Đây rồi. Tập đoàn Praxis. Bảy giờ.

- Chính xác! Còn nửa tiếng nữa.

Mark nhìn kỹ lại tấm bảng rồi nói:

- A... Thật ra là còn mười hai tiếng rưỡi nữa.

- Mày nói gì?

- Đây là buổi họp vào buổi điếm tâm.

Mitchell đọc lại tờ giấy giao hàng, la lên:

- Vô lý! Đây này, rõ ràng: Tập đoàn Praxis. Bảy giờ S.

Mark cầm tờ giấy đọc:

- Đúng rồi. Bảy giờ S. Bảy giờ sáng. Buổi họp vào sáng mai.

Mitchell trừng trừng nhìn tờ giấy, rồi chạy trở lại cách cửa, nhìn vào trong hầm hầm:

- Có sự lầm lẫn rồi.

- Đương nhiên là lầm.

Mitchell đập đầu vào cửa kính, và cuối cùng đành chấp nhận là do lỗi của nó. Mark hỏi:

- Hoa giữ tươi được không?

Mitchell cay đắng.

- Được. Tao đúng là thằng ngu. Đi thôi. Tao đưa mày về.

Hai đứa im lặng cho tới khi về tới nhà Mark. Mitchell thì quá xấu hổ. Mark thì khoái chí vì đã làm cho Andy cảm thấy nó dằn hơn. Xách can không, Mark nhảy ra khỏi xe, nói:

- Thú vị thật.

-Này Dimond. Cám ơn nhiều. Tao biết mày không ưa tao, nhưng điều đó chỉ làm cho việc mày giúp tao càng thêm ý nghĩa.

- Ê... Tụi mình thuộc dạng Sci-Clops gắn bó với nhau mà. Đúng không?

Mitchell cười lớn:

- Quá đúng. Tao mắc nợ mày rồi. Nghĩa là... mày cần bất cứ chuyện gì, hú tao một tiếng. OK?

- OK. Ngủ ngon, Andy.

- Chúc ngủ ngon.

Mitchell rờ máy, chiếc xe khùng khục một tiếng rồi lăn bánh. Mark đứng một mình trên lề đường trước nhà. Một kết thúc lạ lùng cho một ngày kỳ lạ. Mark không thể không thắc mắc, chương tiếp theo trong chuyện dài của thằng Andy Mitchell sẽ là gì đây?

Còn với Courtney, cô cảm thấy dường như ngày của mình mới chỉ bắt đầu. Từ lúc Whitney mời cô vào thị trấn, cô đếm từng giây cho tới bảy giờ. Thời gian kéo dài chậm chạp như cả thế kỷ cho tới hết buổi học vẽ. Cô ngồi trong lớp, nghe nghệ sĩ khách mời nói về sự khó khăn khi phác họa một bàn tay người. Đầu óc để đâu đâu, nên với Courtney bài nói chuyện cũng thú vị ngang ngửa với... lượng giác đại số. Dù có thể bỏ giờ học này, nhưng cô đã tự hứa là phải bám lớp. Tuy nhiên tâm trí cô không đặt vào phác họa, mà vào Whitney và tất cả những gì sẽ có thể

đến trong đêm nay.

Sau cùng thì cũng tới bảy giờ. Hầu hết sinh viên xúm xít quanh họa sĩ khách mời, tíu tít hỏi han. Courtney thì không. Cô ra khỏi lớp khi hồi chuông chưa dứt. Để tranh thủ thời gian, Courtney đã đi xe đạp tới lớp. Nghĩa là cô sẽ đem luôn ba lô sách vở vào thị trấn. Nhưng cô nghĩ như vậy, tốt hơn là đạp xe trở lại phòng cất đồ đạc, sẽ mất thêm mấy phút quý báu. Với vàng mở khóa xe, buộc chặt ba lô, cô bắt đầu đạp xe ra lộ chính, để vào thị trấn.

Học viện Stansfield nằm trong vùng thôn dã của Berkshires, cách thị trấn nhỏ Derby Falls vài dặm. Courtney đã biết điều đó trong lần đầu tới đây với cha mẹ. Từ Stansfield tới Derby Falls là một đường quê rất đẹp, ngoằn ngoèo dọc một sườn núi, xuyên qua rừng thông dày đặc, rồi thả dốc xuống phía bên kia, để vào thị trấn. Dù mong vào thị trấn càng sớm càng tốt, nhưng Courtney không thể ngăn mình quan sát cảnh núi non tuyệt đẹp.

Mặt trời đang xuống, làm những hàng thông đổ bóng ngang đường. Những tia sáng màu hổ phách lấp loáng trên cành lá khi Courtney đạp xe qua. Cảm giác như đang lướt đi dưới ánh đèn sân khấu. Đồng cỏ và những con bò sữa màu đen pha trắng đang gặm cỏ trôi lại phía sau. Dọc đường lác đác vài nông trại, nơi người ta có thể mua ngô và cà chua vừa hái trong ngày. Đêm gần kề. Chim chóc đã bay về tổ. Đã đến giờ ăn của chúng. Courtney nghe tiếng chim ríu rít trên cây. Vài con đóm lập lòe trong rừng. Đúng là một cảnh thanh bình miền thôn dã. Courtney tự hứa, sẽ đi lại lần nữa, có thể là một ngày Chủ nhật không hấp tấp như lần này. Có thể cô sẽ thuyết phục Whitney cùng đi. Mọi chuyện đều có vẻ suôn sẻ với Courtney.

Con đường cao dần khi cô đạp xe lên núi. Courtney chưa mệt, nhưng dù sao, dốc núi vẫn cứ là dốc núi. Cô không ngại, nhưng chỉ sợ đến điểm hẹn sẽ bị ướt đầm mồ hôi. Tha theo ba lô sách vở nặng nề hình như là một ý kiến hơn bị thiếu thông minh. Nhưng bây giờ không thể quay về được nữa. Mồ hôi hay gì gì cũng đành ráng chịu.

Con đường cao lên dốc càng bẻ gấp về bên trái. Lần trước cô qua con đường này bằng xe hơi, nên không nhớ là nó dốc đến thế này. Vượt qua một khúc cong, cô thấy con đường vẫn tiếp tục bẻ quanh núi. Không thể biết còn bao xa nữa mới tới đỉnh, nhưng cô biết phải bọc qua một đường cong phía trước là tới.

Đúng là đó cô tiếng xe hơi.

Lúc đầu nho nhỏ. Vì thờ hốt hển, nên cô đã không nhận ra ngay. Nhưng âm thanh đó mau chóng lớn dần. Không nghi ngờ gì nữa. Một chiếc xe đang tiến tới sau cô. Rất nhanh. Ngoái lại, Courtney chỉ thấy khúc quanh vừa vượt qua. Chưa thấy chiếc xe đâu. Nhưng chỉ mấy giây sau, tiếng xe gầm rú ngay sau lưng cô. Con đường khá hẹp, cô nghĩ nên xuống xe, tránh sang bên đường cho an toàn. Nhưng nghĩ chuyện lại phải khởi động để leo dốc lại, làm cô ngại. Tính toán gấp, cô đoán chiếc xe sẽ thấy cô, và cô còn đủ thời gian để vượt qua, Courtney đứng lên, đạp mạnh hơn, với hy vọng sẽ lên tới đỉnh dốc trước chiếc xe hơi.

Phía sau, chiếc xe lượn qua một đường cong. Động cơ tải quá mạnh, như đang gào rú. Courtney chợt khiếp sợ. Có khi nào đó là chiếc xe bí ẩn màu đen không? Mấy ngày rồi cô không hề nghĩ tới chiếc xe kỳ lạ đó. Tim đập rộn ràng hơn cả khi đang leo dốc. Courtney chỉ mong vượt qua khúc cong kế tiếp và nhìn thấy đỉnh dốc.

Tiếng gầm rú của xe hơi càng lớn hơn. Quyết định nhảy khỏi xe, nhưng thoáng nhìn, Courtney nhắm chặt mắt, nghiêng răng, gồng mình chờ đợi và... chiếc xe vượt qua. Gần tới nỗi cô cảm thấy gió tat ngang mặt. Mở mắt, Courtney thấy đó là một xe tải nhỏ, đầy trẻ con và do một bà mẹ cầm lái. Bà ta cố né Courtney, nên phải lấn sang đường ngược chiều. Nếu đầu kia cũng có một xe phóng tới thì... bùm!

Courtney nhìn lên. Đám nhóc ẩn sát mặt vào kính sau xe, vẫy tay với cô. Courtney cười cười vẫy lại. Cô kiệt sức, nhưng thở phào nhẹ nhõm, tự cười mình quá giàu trí tưởng tượng. Chiếc xe đen, hừ, khéo hoang tưởng. Bây giờ chỉ còn việc lên tới đỉnh dốc, mọi khó nhọc sẽ qua hết. Chiếc xe tải nhỏ đã khuất sau một khúc quanh. Courtney cúi đầu, đứng lên bàn đạp, phóng tới. Tiếng động cơ của xe tải nhỏ vang vọng trên vách núi.

Đó là nguyên nhân Courtney không nghe tiếng xe đang tiến tới từ phía bên kia.

Courtney ngồi lại xuống yên, hai chân ráo riết đạp, và ngừng lên nhìn thẳng, vừa kịp lúc thấy chiếc xe đen ma quái vòng qua một góc đường, hướng thẳng tới cô. Gã tài xế này không ngại phóng lấn qua đường ngược chiều để tấn công Courtney. Cô chỉ còn một cách: bỏ xe, nhào sang phải. Nhưng chiếc xe đen đâm vào bánh trước xe đạp trước khi Courtney hoàn toàn nhảy khỏi xe. Cô nghe tiếng thắng rít lên và tiếng bánh xe hơi trượt trên mặt đường. Gã tài xế cố tình đâm vào cô, nhưng không ngờ chiếc xe vọt sát lề đường.

Sức va chạm mạnh làm Courtney quay tròn dữ dội, không thể kiểm soát được cú ngã. Đồng sách nặng trĩu sau lưng càng làm tình hình tồi tệ hơn. Như một lực đối trọng, nó kéo Courtney quay vòng mạnh hơn. Trước khi rơi phịch xuống đất, Courtney thoáng nghĩ: "Sao mình không đội mũ bảo hiểm?"

Vai cô va vào một thân cây, làm đầu bật ngược lại. Khi ngã xuống, vai kia đập mạnh xuống đất. Cái dốc quá sâu, cô lăn lông lốc xuống như... một con búp bê rách bươm rơi tự do, đâm bổ vào những gốc cây, những tảng đá. Sau cùng, Courtney lăn bịch vào một thân cây và ngừng lại. Một giây sau, như để tăng thêm phần thảm hại, chiếc xe đạp đổ kênh lên hai chân cô.

Courtney bị sốc. Không còn biết mình bị thương nặng hay nhẹ, có chảy máu không, có sống nổi không. Cô không cảm thấy đau. Chỉ như một cơn mơ trong giấc ngủ chập chờn, nhưng không nhúc nhích được. Mở mắt, cô thấy đã lăn xuống xa khỏi mặt đường. Thậm chí nếu nhúc nhích nổi, cô cũng không thể bò lên con dốc thẳng đứng kia. Nhưng điều đáng sợ hơn là cô đã lăn xuống quá xa, sẽ không ai nhìn thấy cô nằm tại đây, mà trời thì sắp tối rồi. Hé mắt nhìn quanh xem mình đã ngã xuống đâu, Courtney nhe răng khi nhìn thấy...

Đậu bên lề đường là chiếc xe đen. Mặt trời đã lặn từ lâu, vì vậy đèn pha đã bật. Sau làn ánh sáng đèn pha chói sáng, cái cản xe mạ crôm đang cười với cô. Cửa xe bên tài xế mở. Sau cùng thì Courtney sắp được thấy con quái vật đã truy đuổi cô trên đường. Hẳn có thể là ai? Tên tài xế bước ra trước xe, để hẳn có thể được nhìn thấy rõ trong ánh đèn. Có vẻ như hẳn muốn làm cho Courtney nhìn rõ mặt hẳn. Lúc đầu Courtney không hiểu mình đang thấy gì đây. Vô lý quá. Đứng trên lề đường, nhìn xuống cô, là... Whitney.

Hai tay chống hông, gã vận động viên điền trài tóc vàng dợn sóng đứng trước đèn của cái xe màu đen, đang trừng trừng nhìn xuống cô. Courtney thấy hi vọng. Đúng là Whitney! Chỉ là tai nạn thôi! Chắc cái xe là của bạn hẳn. Chắc hẳn đã lo cho cô và tự lái xe trở lại trường để đón cô. Chuyện này chỉ là một tai nạn tình cờ khủng khiếp thôi. Cô đã được cứu, không phải qua đêm trong rừng. Courtney tin mọi chuyện sẽ ổn, cho đến khi... Whitney lên tiếng với giọng đầy ngạo mạn:

- Ta cho và lấy lại. Loài người các ngươi trên Trái Đất Thứ Hai dễ dụ thật. Ta đã hy vọng vụ này có nhiều yêu cầu cao hơn, nhưng, hơi ôi, không ngờ quá dễ. Ta sẽ chuyển lời chào yêu thương của mi tới Pendragon... Corwind.

Nói xong, hẳn cười. Tiếng cười lạnh lùng khủng khiếp làm Courtney lạnh buốt thấu xương. Điều tiếp theo cô thấy, còn khiếp đảm hơn. Thân hình Whitney chuyển thành một cái bóng chất lỏng, chờn vờn trong không khí, biến dần thành một con chim đen khổng lồ. Với một cái vỗ cánh, con chim cất mình khỏi đất, bay vào rừng Berkshires, bỏ lại Courtney nằm chờ chết.

Courtney đang chìm vào sự lãng quên. Chẳng bao lâu nữa cô sẽ hôn mê. Thế là hết. Cô đã thất bại. Đây là thử thách quan trọng nhất trong cuộc đời cô, và cô đã thất bại.

Courtney không muốn bị thất bại. Đó là điều luôn làm cô day dứt và đau khổ. Không bao giờ cô chấp nhận thất bại. Đó không là bản chất của cô. Nằm trong khu rừng đó – tuyệt vọng, gần hôn mê – cô bắt buộc bàn tay nhích dần. Một phân. Hai phân. Cô biết, nếu ngã xuống cách khác, bàn tay bị ghìim dưới thân thể, sự cố gắng nhích tới sẽ thành vô dụng. Nhưng không. Cô đã có thể lần mò mấy ngón tay cho đến khi nắm được chiếc điện thoại di động gài nơi thắt lưng. Như một phép lạ, nó không bị đập vỡ khi cô ngã xuống. Không nhìn được, nhưng cô có thể sờ rầm nút số. Cơ hội bấm số, thậm chí là 911, cũng không thể. Cô đang chìm nhanh vào hôn mê. Phải cố chống lại.

Mark ăn bữa tối xong, rửa chén bát, rồi lê mình lên phòng. Chương trình của nó là lướt Net một chút, ngó qua chương trình Trung Tâm Hài Kịch, rồi... ngáy. Nhưng vào phòng ngủ chẳng được bao lâu, Mark nhận ra: đêm nay của nó sẽ khác hẳn với những gì nó mong đợi.

Cái nhẫn bắt đầu xoắn vặn.

Ngay lập tức bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến hết. Mark vội vàng đóng và khóa cửa, rồi đặt nhẫn lên sàn. Ánh sáng bắt đầu lóe lên. Nhật ký của Bobby sắp tới. Nó biết, đêm nay sẽ không có chương trình Trung Tâm Hài Kịch nữa. Đây là lúc trở lại với Zadaa.

Nhưng Mark không nhận thấy một tin nhắn khác đang chờ nó trên bàn. Điện thoại di động của nó đang sáng lên. Nhưng không bao giờ nó kiểm tra cuộc gọi, vì chẳng ai gọi nó bao giờ. Nhất là lúc này nhật ký mới sắp tới. Mark chỉ chú tâm vào chiếc nhẫn và nhật ký. Nếu nhìn vào điện thoại, nó sẽ thấy hàng chữ nhấp nháy liên tục:

MỘT TIN NHẮN LỖ.

Nhưng Mark đã không nhìn.

NHẬT KÍ # 22

(TIẾP THEO)

ZADAA

Chiến tranh.

Một từ nhỏ nhoi vô hại vậy thôi được dùng để diễn tả một việc không vô hại nhỏ nhoi chút nào. Không phải sao? “Chiến tranh” chỉ là mấy chữ cái ghép lại. Mình đang ngồi đây – sâu dưới lòng đất, trong địa hạt của Rokador – chờ đợi chiến tranh bắt đầu. Hay kết thúc, tùy theo cách nhìn sự việc của hai bạn. Những gì tại mình lo sợ sẽ xảy ra đang sắp... xảy ra rồi. Người Batu đang chuẩn bị tấn công. Vụ sát hại thái tử Pelle a Zinji đã củng cố thêm cho việc tấn công này. Cơ hội tìm kiếm hòa bình giữa hai bộ tộc đã chết theo Pelle. Vấn đề chỉ còn là bao giờ pháo hoa bùng nổ?

Bây giờ tại mình đã biết thêm nhiều về những gì đang xảy ra. Chẳng có gì là tốt đẹp cả. Chúng mình đã biết vai trò của Saint Danc trên Zadaa này là gì. Như mình đã đoán, chính bàn tay hắn đã sắp đặt vụ ám sát. Nếu Pelle sống, rất có khả năng ông ta sẽ ngăn chặn được cuộc chiến. Nhưng như vậy sẽ không đúng với kịch bản của Saint Dane. Hắn cần Pelle chết, và như thường lệ, sử dụng một Rokabor để bị dụ làm việc đó thay cho hắn, Saint Dane không bao giờ trực tiếp nhúng tay vào việc xấu xa dơ bẩn. Hắn luôn làm cho những người dân trên lãnh địa làm hại lẫn nhau.

Nhưng đó mới chỉ là khởi đầu trong mưu đồ phá hoại Zadaa của hắn thôi. Như đã viết trong nhật ký trước, mình sợ là hắn sẽ thắng tại đây. Chưa biết cách nào để chúng mình có thể ngăn chặn hắn. Những sự kiện sắp xảy ra sẽ thay đổi số phận Zadaa mãi mãi. Mình có thể đảm bảo đó không là số phận tốt đẹp hơn.

Mình sẽ kể cho hai bạn biết về những gì đã xảy ra từ khi thái tử Pelle bị giết. Những sự kiện đã đẩy đưa Zadaa tới bờ vực thảm họa. Ngồi đây, sâu thẳm trong lòng đất, mình không thể tự hỏi: liệu mình còn thấy lại mặt trời nữa không. Dù là mặt trời nào.

Có một điều thật trớ trêu. Bằng cách xoay chuyển cục diện với cái chết của thái tử, Saint Dane đã đưa người dân hai bộ tộc vào con đường chiến tranh. Tuy nhiên, châm ngòi cho cuộc chiến lại là một sự kiện hoàn toàn nằm ngoài sự kiểm soát của hắn.

Trời bắt đầu mưa.

- Tiếp tục chạy đi.

Loor ra lệnh trong khi tại mình chạy ngược chiều với đám đông đang lũ lượt theo sau đoàn điều hành, tiến tới lâu đài của hoàng gia Zinj. Đám người này chưa biết cuộc vui của họ sắp trở thành nỗi thống khổ. Họ sắp phát hiện ra, ông hoàng yêu quý của họ đã bị giết chết. Biết những con người đang tung bừng hớn hởi này sắp khổ sở đau đớn mới buồn làm sao.

Đang xô đẩy nhau tiến bước tới lâu đài, thành linh đám đông ngừng lại. Đường phố lúc này

dày đặc người, tội mình phải vất vả lách qua. Bây giờ khối người dày đặc đó bỗng đứng im tại chỗ. Bất chợt, người này tới người kia, họ nhìn lên trời. Tiếng nhạc rộn ràng, tiếng cười nói râm ran đều chết lặng. Một sự im lặng kỳ quái bao trùm khắp đám đông. Mình và Loor quá tập trung vào việc luồn lách qua đám đông, nên không ngừng lại hỏi chuyện gì đang xảy ra... cho đến khi nghe tiếng la “Nhìn kia!”

Tội mình đứng phắt lại nhìn nhau, rồi nhìn lên trời. Sự bất ngờ không phải vì những gì tội mình đã thấy, mà là những gì chưa thấy.

Bầu trời không một vì sao.

Mình hải hùng hỏi:

- Có thể như thế sao?

Loor trả lời bằng hai tiếng thì thầm:

- Mây mưa.

Một lát sau bầu trời mở ra. Không chỉ là mưa, mà là mưa giông. Một cơn mưa mù mịt ngập trời. Một khoảnh khắc lạ lùng. Đám đông đứng sững, không một phản ứng. Mình nghĩ, không ai tin vào điều đang xảy ra. Nhưng sự yên lặng không kéo dài. Một tiếng la vang lên, thêm một tiếng nữa rồi một tiếng nữa. Đám đông hóa rồ. Niềm phấn khởi lan truyền chỉ trong vài giây. Những bài ca điệu múa cuồng loạn vừa được hâm nóng lại. Những tia chớp lóe sáng trên trời, tiếp theo là những tiếng sấm vang rền làm rung chuyển mặt đất. Mọi người ôm nhau, hoan hỉ chúc mừng. Tất cả đều là bạn bè của nhau. Mình bị mấy người phụ nữ Batu níu lấy hôn. Những con người này ăn mừng như cơn ác mộng kéo dài của họ sau cùng đã chấm dứt.

Mình gào lên hỏi Loor.

- Thật không? Tất cả đều đã kết thúc một cách dễ dàng thế này sao?

Loor vừa định trả lời, nhưng rồi nhận ra chúng mình không nghe được nhau. Cô ngoắc tay bảo mình đi theo. Hai đứa mình ra khỏi đám đông, tìm một chỗ yên tĩnh hơn để nói chuyện. Loor đáp:

- Không biết, nhưng tôi nghĩ còn tùy mưa lớn cỡ nào.

Bước ra khỏi cửa, mình ngửa mặt hứng nước mưa, rồi nói:

- Thật không tin nổi! Có khi nào Saint Dane bị thất bại chỉ vì thời tiết thay đổi không?

Loor tỏ ra không quá lạc quan:

- Đừng quên thái tử Pelle đã bị một gã Rokador sát hại. Điều đó không giúp gì cho mối quan hệ giữa Batu và Rokador, cho dù hạn hán kết thúc.

- Đúng, có thể Saint Dane đã sắp đặt vụ ám sát đó để đảm bảo chiến tranh vẫn sẽ nổ ra cho dù có hết hạn hán.

- Quá nhiều điều chúng ta không biết. Tôi sẽ tới ban chỉ huy của Ghee, để xem họ nghĩ gì.

- Có lẽ tôi đi cùng cô không ổn đâu.

- Không. Anh hãy tới chỗ Alder. Biết gì thêm, tôi trở lại đó ngay.

Trước khi chia tay, mình ngắm kỹ Loor. Dù đang ướt sũng, nhưng trông cô vẫn tuyệt vời. Có khi còn tuyệt vời hơn vì nước mưa làm tóc và mắt cô lóng lánh. Mình muốn giữ mãi hình ảnh đó trong tâm trí.

Loor hỏi:

- Sao vậy?

Mình suýt buột miệng: "Tôi thấy cô đẹp quá". Không đúng thời điểm. Nhưng ai biết thời điểm đó bao giờ mới tới? Mình trả lời:

- Không có chi. Bảo trọng nhé.

- Anh cũng vậy.

Cô nhảy ra khỏi cửa, rồi phóng đi trong mưa. Những bước chân sải dài nhanh nhẹn qua những vũng nước mới đọng. Mình chợt lo lắng: không biết có tìm được lối về bệnh viện hay không. Tệ thật. Nhưng hóa ra, mình chỉ cần làm vài ngã rẽ trước khi tới nơi. Mình còn tìm ra lối xuống sâu dưới lòng bệnh viện, dễ dàng tìm thấy nơi Alder đang an dưỡng. Bước vào, mình thấy Alder vẫn đang ngủ. Saangi ngồi kế bên. Thấy mình, mặt cô bé tươi hẳn lên:

- Thật sao? Trời đang mưa thật sao?

Mình dang hai cánh tay ướt nước, hỏi:

- Không thấy sao?

Saangi chạm vào cánh tay áo sũng nước của mình, cứ như tay áo vừa được nhúng vào vàng. Nó vịn cho đến khi vải ứa nước, rồi đưa ngón tay lên môi. Saangi cười. Nụ cười rạng rỡ hạnh phúc của một cô gái trẻ. Một điều mình chưa hề thấy từ khi gặp Saangi. Cô bé hỏi:

- Nghĩa là... sẽ không có chiến tranh?

Đó là một câu hỏi quan trọng. Mình rất ghét là người báo hung tin về thái tử Pelle cho Saangi, nhưng vẫn phải nói. Khi nghe những gì mới xảy ra, nụ cười cô bé tắt lịm. Một thoáng thoát khỏi lo âu của nó đã hết rồi. Nó nói:

- Mưa không gội rửa được căm hờn. Em sợ là vẫn sẽ xảy ra chiến tranh.

- Đó cũng là điều Loor đang cố tìm hiểu.

Nhìn Alder, mình thấy anh ta đang ngủ rất ngon. Saangi nói:

- Thầy thuốc Nazsha tin là anh ta sẽ bình phục hoàn toàn. Bây giờ chúng ta làm gì?

Ngồi xuống một ghế đá cứng như... đá, mình bảo:

- Chờ Loor.

Mình nhắm mắt, không muốn nói thêm gì nữa. Nếu phải chờ, có lẽ cũng nên tranh thủ ngủ một lát. Là Lữ khách, mình học được một điều, hãy ngủ một giấc ngắn khi có thể. Ngủ bao lâu, vào thời điểm nào trong ngày, không là vấn đề. Chỉ vài phút cũng tốt. Nhắm mắt và cố không

suy nghĩ gì, mình ngủ. Rất hiệu quả. Không biết mình đã ngủ bao lâu, mấy phút hay mấy giờ, nhưng sự thanh thản của mình tiêu tan ngay khi mình choàng mở mắt, vì nghe một tiếng thở dài buồn thảm. Đứng bên cửa là câu trả lời cho câu hỏi: cơn mưa giông có tẩy rửa được cuộc chiến hay không? Đó là Loor. Cô không cần lên tiếng. Chỉ đứng đó. Nhưng nhìn cô, mình đã biết.

Loor đã trở lại với bộ áo giáp.

Không còn nữa đôi xăng-đan và chiếc áo đỏ xinh đẹp. Cũng không còn nữ trang và những băng thêu trên cánh tay. Tóc cô buộc gọn sau gáy, vũ khí bằng gỗ gài trên lưng. Một lần nữa cô lại mặc trang phục để chém giết.

- Chuẩn bị đi.

Loor bảo mình, và đưa ra một chồng quần áo màu đen. Đó là áo giáp Ghee của mình. Tiệc tùng, lễ hội đã chính thức kết thúc. Mình hấp tấp thay quần áo, trong khi cùng Loor và Saangi trò chuyện. Saangi hỏi:

- Chị đã tìm hiểu được gì?

Vẻ lo lắng, Loor nói:

- Mưa tới từ hướng bắc. Các trinh sát đã theo dõi suốt mấy giờ. Đó là một cơn mưa giông rất lớn, lớn đủ để bắt đầu tiến tới chấm dứt hạn hán.

- Sao chị nói cứ như đó là một tin xấu vậy?

- Vì nước đang biến mất hết. Đúng thế. Những cái máng trong thành phố chỉ thu được một lượng nước nhỏ, nhưng không giữ được lâu. Vẫn không có gì tới từ những dòng sông bên dưới. Với cơn mưa lớn như thế, đáng lẽ phải có dấu hiệu nước dâng lên với những dòng sông đã trở lại. Nhưng không. Tất cả vẫn khô khốc như hôm qua.

Mình hỏi:

- Vì vậy, cô nghĩ đó là bằng chứng Rokador đang giữ lại nguồn nước?

- Tôi nghĩ gì không quan trọng. Vấn đề là các cấp chỉ huy của Ghee nói gì. Đây là bằng chứng họ đang tìm kiếm. Bây giờ lại thêm cái chết của thái tử. Không ai có thể can ngăn họ được nữa.

- Oa, khoan đã. Một trận mưa chưa đủ bằng chứng.

- Còn nữa. Sứ thần của Rokador tại Xhaxhu đã biến mất. Người ta nhìn thấy ông ta lần cuối khi ông ta cùng nhân viên đang tiến xuống lòng đất. Vì sao lại bỏ đi như thế? Đặc biệt là trong lúc này, khi người Batu đang cho rằng vụ ám sát là một âm mưu của Rokador. Bốn phạm của ông ta là bào chữa cho Rokador, chống lại những lời cáo buộc đó.

Saangi nói ngay:

- Trừ khi hẳn ta không thể bào chữa.

Mình nói:

- Được rồi, thú thật là tôi cũng thấy như vậy là tệ quá. Nhưng các chiến binh Ghee cần phải bình tĩnh. Có thể còn mưa nữa...

- Anh không cần phải thuyết phục tôi nữa đâu, Pendragon. Tôi không phải là người chuẩn bị tiến xuống lòng đất.

Miệng mình khô khốc. Saangi nhìn sững Loor. Mình hỏi:

- Cô nói sao?

- Nhóm nổi dậy đã nắm chính quyền chỉ huy. Và ngay cả những Ghee trung thành với thái tử Pelle bây giờ cũng tin rằng chiến tranh là giải pháp duy nhất. Họ đang chuẩn bị để mở cuộc tấn công.

Tất cả đều đứng im lìm, thẩm thía viễn cảnh bất an đó. Những kẻ hiếu chiến, nguyên rủa Rokador vì tình trạng cạn kiệt nước, nay đã có bằng chứng. Những người đứng sau hoàng gia bây giờ cũng có lý do: Phục thù. Hai phe đã sát nhập. Chiến tranh sẽ xảy ra.

Mình hỏi:

- Bao giờ?

- Tôi không biết. Có thể là mấy mặt trời nữa. Họ là những người khôn ngoan, sẽ không tấn công nếu chưa chuẩn bị chu toàn.

- Còn cô? Cô không định đi cùng các Ghee sao?

Loor đáp lạnh tanh:

- Bây giờ tôi là một kẻ đào ngũ. Nếu bị bắt, họ treo cổ tôi.

Mình choáng váng. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

- Cô nghĩ chúng mình còn cần tới Kidik nữa không?

- Hơn bao giờ hết, chúng mình cần tìm hiểu Bokka đã phát hiện ra chuyện gì.

- Cô có nghĩ là anh ấy đã phát hiện ra Rokador ngăn chặn nguồn nước không?

Loor ngẫm nghĩ rồi nói:

- Từ khi bắt đầu vụ hạn hán, tôi đã nuôi hy vọng là Rokador sẽ không cố tình làm hại Batu. Bây giờ tôi vẫn tin họ không bao giờ làm chuyện quá đại dột đó, trừ khi... có những động lực thúc đẩy khác...

- Động lực khác như... Saint Dane?

Loor gật đầu:

- Nếu điều đó đúng, và đúng là Rokador đã ngăn nguồn nước, thì tôi tin chính Saint Dane, bằng cách nào đó, đã thuyết phục họ làm như vậy.

Quá đơn giản. Nếu Rokador có khả năng ngăn chặn nước, việc Saint Dane “luồn” vào lòng tin của họ và thuyết phục họ làm chuyện đó không có gì khó hiểu. Đó là nghề của hắn. Hắn chuyên lừa phỉnh người dân trên các lãnh địa lọt vào những quyết định sai lầm. Trừ khi lời trăn trối của Bokka nhắm vào kẻ khác... cũng có tên là Saint Dane, thì chính con quỷ độc ác đó đang có mặt tại Kidik. Rõ ràng hơn bao giờ hết, nếu còn chút hy vọng nào ngăn chặn cuộc chiến này, tại

mình phải tới Kidik.

- Gậy của tôi đâu?

Loor ra ngoài cửa, đem vào cho mình cây gậy cũ quen thuộc. Vũ khí của bà Osa. Mình gài cây gậy nặng nề đó lên đai sau lưng. Sẵn sàng lên đường. Mình nói:

- Gay go đấy. Một Ghee rưỡi sẽ không được Rokador chào đón với hoa và ca hát đâu.

- Chúng ta sẽ đến được Kidik. Phải tin tưởng. Anh đã học được những gì tốt nhất.

Mình phải cười thôi. Tính tự tin của Loor cũng lây lan sang mình chút chút.

Saangi lên tiếng:

- Một lần nữa, em nhắc lại: em phải đi với chị.

- Saangi, thật tình chị rất muốn thế. Nhưng ở đây rất nguy hiểm cho Alder. Ngay khi anh ấy đi được, em phải đưa anh ấy tới ống dẫn. Trận chiến chống lại Saint Dane, chứ không phải Zadaa. Đây là vấn đề của Halla. Alder cần phải được an toàn.

Dù không muốn, nhưng Saangi gật đầu:

- Được phục vụ chị là một vinh hạnh rồi.

- Chị cảm ơn em vô cùng.

Mình lên tiếng:

- Ôi, hết giờ rồi. Đừng nói như không bao giờ còn gặp nhau nữa. Chúng ta còn trở lại mà.

Hình như mình thoáng thấy nước mắt trong mắt Saangi. Thật sự thì, rất có thể cô bé sẽ chẳng bao giờ gặp lại Loor nữa, nếu tại mình bị cuốn vào cuộc chiến. Mấy câu nói của mình không khích lệ cô bé được chút xíu nào. Chính mình cũng cảm thấy như những lời trống rỗng.

Saangi nói:

- Pendragon, có thể em không biết ăn nói đúng phép tắc, nhưng em muốn anh biết một điều: em tin tưởng anh. Nếu có một cơ hội để ngăn chặn cuộc chiến này, anh và chị Loor sẽ tìm ra cơ hội đó.

- Saangi, cảm ơn sự tin tưởng của em và tất cả những gì em đã làm.

Không muốn làm Alder thức giấc, mình chỉ vuốt nhẹ vai anh ta. Alder cần được ngủ. Ước gì Alder cùng đi với hai đứa mình. Mình bảo Loor:

- Đi thôi.

Tại mình chạy dưới mưa, qua đường phố Xhaxhu, hướng tới tòa nhà đã đưa mình xuống hệ thống địa đạo của Rokador, gần ống dẫn. Quen quá rồi, nên Loor không phải chỉ đường. Bước vào nhà, tại mình theo cầu thang xoắn ốc xuống lòng đất. Một lần nữa mình lại mất khái niệm về đêm và ngày. Ánh sáng chẳng bao giờ thay đổi. Những hốc tường luôn tỏa ra một thứ ánh sáng vàng vàng nhàn nhạt, dù là giữa trưa hay nửa đêm. Chúng mình lẳng lặng đi cho tới khi gặp trạm kiểm soát nước bỏ hoang, rồi tiến vào một phòng mênh mông từng là một con sông

chảy xiết. Dù trận mưa lớn như thế, lòng sông khô khốc chỉ rỉ rỉ chút nước. Thú thật, nhìn cảnh đó, mình hơi mất cảm tình với Rokador và bắt đầu tin chính họ chơi trò này.

Mình hỏi Loor:

- Có kế hoạch gì chưa?

Loor lấy ra tấm bản đồ của Bokka. Mình nhìn xuống những địa đạo chằng chịt và con đường được đánh dấu bằng màu đỏ. Chỉ những phác họa lạ lùng hai bên lộ trình, mình hỏi Loor:

- Những chỗ này là gì?

Những phác họa này không giống nhau, khi thì gạch chéo qua đường hầm, khi lại trông giống như những tiểu kiến trúc hai bên đường. Loor đáp:

- Không biết. Nhưng chúng ta sẽ tìm hiểu.

- Bằng cách nào?

- Lộ trình của Bokka bắt đầu từ giao lộ. Chúng ta phải qua những cửa lớn đó, để bắt đầu cuộc hành trình.

- Vậy là phải đi qua đội bảo vệ Tiggen. Họ được lệnh không cho kẻ nào lọt qua những cửa đó, vì phía bên kia là máy kiểm soát nước quan trọng nhất.

- Đúng.

- Thử kiểm tra xem.

Tụi mình lần theo đường Bokka đã đưa qua giao lộ lần đầu. Mình bị rớt ngay, vì quá nhiều ngã rẽ. Nhưng Loor biết phải đi hướng nào. Mình đi theo cô ấy.

Loor căn dặn:

- Nếu gặp cản trở gì, phải nghe theo lệnh tôi.

- Đương nhiên, cô là dân chuyên nghiệp mà.

Thật sự mình khá tự tin. Trước đây, bị đám bảo vệ Tiggen tấn công, mình cũng tỏ ra khá ngon lành. Lần này, đã quen hơn với cây gậy của bà Osa, mình cảm thấy có thể sẽ “hoàng tráng” hơn một chút. Mặt khác, mình lại sợ nếu tên sát nhân đó có mặt tại đây, bắn vài phát tên sắt, hai đứa mình sẽ chẳng thể nào tự vệ. Phải canh chừng thằng cha này. Mấy phút sau, tụi mình tới đường hầm cuối cùng, mở cửa vào một hang động lớn được gọi là giao lộ. Mình thót tim khi thấy ba tay bảo vệ Tiggen đứng lù lù trước cửa. Đường tới Kidik phải vượt qua mấy tay này, và những cánh cửa mà chúng đang canh giữ. Hơi mừng là không thấy thằng cha với cây cung đâu.

Loor thì thầm:

- Chúng không cảnh giác.

- Sao biết?

- Cách chúng đứng. Không biết vì trực quá lâu, hay vì không ngờ sẽ bị tấn công. Có thể cả hai.

- Tôi phải làm gì?

- Đánh.

Nói xong, cô ta chạy thẳng ra mấy tên bảo vệ.

Vậy đó. Không kế hoạch. Không ẩn nấp. Không phân công tác chiến. Không báo hiệu. Chỉ nhào ra, tấn công trực diện ngay lập tức. Mình rút cây gậy, chạy theo.

Đáng lẽ mình không nên nghi ngờ Loor. Cô ta đã có một kế hoạch và là một kế hoạch độc nhất khả thi. Giao lộ là một hang động rộng lớn, không có gì ngoài hai cánh cửa đang được canh giữ và một số đường hầm thông ra những địa điểm khác. Đường hầm hai đứa mình vừa chạy ra, đối diện ngay hai cánh cửa gỗ. Không có chỗ ẩn nấp. Không có chỗ lén lút để tiến lại gần mà không bị phát hiện. Loor chỉ có thể đưa ra quyết định đó. Cô im lặng chạy vọt tới mấy tên bảo vệ. Nếu Loor nói đúng, và nếu thật sự chúng không cảnh giác, tụi mình sẽ tiến rất gần chúng mới biết chuyện gì đang xảy ra. Nếu cô dự tính sai, thì...

Loor đã đúng. Cô di chuyển quá nhanh và quá lẹ. Cô tiến gần sát tên thứ nhất. Hẳn không kịp sử dụng vũ khí đã bị Loor nện một gậy trúng đầu, lăn đùng xuống đất. Hai tên kia phản ứng quá chậm. Loor tấn công tên thứ hai, mình thanh toán tên thứ ba. Không tên nào có phản ứng khi đồng đội bị đánh. Mình đoán gã này sẽ rút cây gậy sắt, chờ mình lại gần, mới nện cho mình gãy mấy cái xương sườn. Mình đâu cho hắn cơ hội đó. Chưa tới sát hắn, mình hụp xuống đất, lia gậy ngang tầm mắt cá chân hắn. Mình chỉ mong hắn cúi xuống tự vệ, nhưng chuyện xảy ra lại thú vị hơn nhiều. Cây gậy vừa nện trúng mắt cá, thằng cha đó bật ra sau. Hẳn nằm ngửa đứ đừ trước khi mình kịp nện một gậy. Mình vừa đưa cao cây gậy, sẵn sàng hạ thủ, bỗng nghe:

- Pendragon, ngừng lại.

Đó là Loor. Mình lạnh cả người, nhưng không rời mắt khỏi gã bảo vệ Tiggen. Mình không muốn bị đánh lén khi nhìn sang nơi khác. Bài học này mình đã học nhiều lần rồi. Phải gắn mắt vào đối thủ. Khi đứng đưa cao cây gậy sẵn sàng nện xuống, mình bỗng thấy một điều khác thường. Tên bảo vệ Tiggen vẫn bất động. Thậm chí không quay mặt nhìn lên mình. Hay là khi ngã, hắn đập đầu xuống đất và bị ngất đi?

Loor bình tĩnh nói:

- Thoải mái đi, chúng không làm phiền chúng ta đâu.

Nhìn kỹ lại đối thủ, mình bị phát hiện một điều kỳ lạ. Mặt hắn trông cứng ngắc. Gần như... đã chết. Tim mình đập rộn lên. Mình đã giết hắn sao? Không thể. Mình chỉ đập trúng chân hắn thôi mà.

Loor lại gần, cúi xuống, giật cái mũ vải trắng trùm đầu. Mình kêu lên:

- Hình nhân.

Mặt hắn là một mặt nạ bằng vải. Nhìn lại, mình thấy tất cả ba lính gác đều là giả. Chúng được dựng đứng trước cửa, để giả làm bảo vệ. Từ xa, trông rất hiệu quả. Bây giờ mình đã hiểu vì sao hai đứa tiến lại gần mà chúng không có phản ứng gì. Mình nghĩ ngay đến mấy câu “Bù nhìn dọa quạ”.

Loor nói:

- Tôi không hiểu. Sao họ không còn cử lính gác thật để bảo vệ bộ máy quý giá như thế này? Chẳng phải Bokka đã nói, họ sợ đây là nơi sẽ bị tấn công đầu tiên sao?

- Tôi không biết. Nhưng chúng ta có thể khám phá ra điều này.

Mình tiến tới cửa gỗ. Một cái khóa nặng nề trên quả nắm. Nhưng chỉ với hai cú đập bằng cây gậy của bà Osa, mình đã phá tung ổ khóa.

- Để xem trong này có gì mà quan trọng thế.

Mình mở cửa. Cánh cửa nặng trĩu. Không có gì bất ngờ vì cánh cửa bằng gỗ này cao gần sáu mét, dày khoảng mười phân. Mình vừa nhìn vào trong thì bị Loor kéo lại.

- Thận trọng.

Cô tiến lên trước. Mình không tự ái. Dù chuyện gì kinh dị tới đâu đang đợi trong kia, Loor đầy đủ khả năng can thiệp hơn mình. Nắm cây gậy, mình thở ra, đặt bước đầu tiên lên bản đồ, và tiến vào lò lửa.

NHẬT KÍ # 22

(TIẾP THEO)

ZADAA

Những gì mình nhìn thấy sau cánh cửa thật bất ngờ. Như Bokka đã nói, ở đây có một máy kiểm soát nước nữa. Nhưng bộ máy này khiếp lắm. Chắc phải lớn gấp bốn lần cái máy-sau-thác-nước-không-còn-là-thác-nữa. Đường kính của những ống dẫn nước rộng khoảng hai mét. Chắc chắn đây là máy chủ lực.

Nhưng máy đã đóng. Hang động này vắng ngắt, không thấy bóng dáng một người Rokador nào. Mình lăm bắm:

- Lạ thật cứ tưởng họ sợ người Batu chiếm quyền kiểm soát nơi này.

Tiến lại gần để quan sát kĩ hơn bộ máy đồ sộ này, mình thấy các kim đồng hồ kiểm soát đều chỉ số không. Máy không phát ra một âm thanh nào. Mình chạm vào, im lìm như đá. La lũng hơn nữa, tất cả các núm vặn, cần điều khiển đều biến mất, chỉ còn lại những cuống chốt nhỏ. Vừa xoa ngón tay, chùi những mặt kính đồng hồ phủ những lớp bụi dày, mình vừa nói:

- Máy này không được sử dụng lâu rồi.

- Vì không có nước lâu rồi.

- Vậy thì tại sao hôm qua họ vẫn canh gác? Tại sao Bokka nói với cô đây là bộ máy quan trọng?

Loor cũng chẳng biết gì hơn mình, nhìn qua bộ máy, mình thấy hang này hẹp dần thành một đường hầm nhỏ, đi sâu xuống lòng đất.

- Tôi đoán đó là Đường Gạch Vàng (Yellow Bridge Road: là con đường trong truyện Phù thủy xứ oz của nhà văn L. Frank Baum)

- Đường gì?

- Đường Kidik.

Ghi nhớ: Đừng có liên hệ chuyện ở đây với những câu chuyện ở Trái Đất Thứ Hai nữa.

Loor nhìn bản đồ nói:

- Đây, điểm đầu tiên của những dấu hiệu kì lạ.

Trên bản đồ mình nhìn thấy hang động chứa bộ máy khổng lồ này. Mình cũng thấy chỗ hang thu hẹp thành đường hầm nhỏ. Bọn mình đứng ngay trên miệng hầm đó đó. Nhưng có điều lạ là trên miệng hầm có ba chữ X. Mình hỏi Loor:

- Biết ý nghĩa là gì không?

Loor lắc đầu. Tay nắm vũ khí, hai đứa mình sẵn sàng cuộc hành trình đến Kidik, thủ phủ của thế giới người Rokador. Chạy tới cuối hang, hai đứa mình ngừng lại ngay trước miệng đường hầm nhỏ hơn. Nhìn thoáng qua mình tuyên bố:

- Không có chữ X tại đây.

Vừa tiến vào đường hầm một bước, lập tức mình nghe một âm thanh rầm rầm nổi lên. Chắc là mình đã khởi động một thứ gì đó.

Nhảy vọt qua, mình la lớn:

- Mau.

Không lưỡng lự Loor nhảy gấp theo mình. Phản ứng cấp kì đó đã cứu mạng cô. Vì ngay khi cô vừa nhảy vào đường hầm, từ bên trên hang loạt cọc sắt bắn xuống như những ngọn lao, đóng lại cửa hầm. Nếu chỉ chậm hơn một tích tắc, Loor đã bị xuyên qua người.

Hai đứa mình cầm tay nhau, đứng thở dốc. Cửa hầm đã bị những cọc sắt đóng lại như một hàng rào thẳng đứng.

Mình bảo:

- Trong cái may có cái rủi. Đường tới Kidik rất có thể là bẫy mìn.

- Bẫy mìn là gì?

- Là đầy bất ngờ nguy hiểm như vừa rồi. Chỉ sai sót một chút là lãnh đủ.

- Còn...cái may là gì?

- Là bản đồ của Bokka sẽ cứu chúng ta. Tôi bảo đảm mấy dấu X kì cục này cho chúng ta biết nơi có gài bẫy.

Tụi mình nhìn lại bản đồ. Bây giờ những dấu X rất quan trọng và...đầy rẫy trên lộ trình tới Kidik. Loor nói:

- Bản đồ này có thể cho chúng ta biết nơi có bẫy, nhưng không biết là loại bẫy gì.

- Ờ, chắc sẽ còn nhiều trò thú vị.

Không thể cứ đứng đó mãi để nhìn bản đồ, hai đứa mình tiếp tục tiến bước. Bản đồ đưa mình và Loor qua nhiều địa đạo và hang động khác nhau. Càng nhìn mình càng kinh ngạc vì người Rokador đã “đào” ra cả một nền văn minh trong lòng đất. Mình hỏi Loor:

- Các địa đạo này là do thiên nhiên hay người Rokador đào?

- Cả hai. Tôi tin những hang động lớn do tự nhiên nhưng những địa đạo nối kết là do người Rokador tạo ra.

- Bằng cách nào? Toàn đá cứng?

- Lịch sử Rokador phải do người Rokador kể mới chính xác. Nhưng tôi đã quen với những

Dygo.

- Hả?

- Dygo. Máy khoan đường hầm. Chúng ta sẽ thấy trong chuyến đi này.

Mình quyết định không hỏi gì hơn nữa cho đến khi nào tận mắt thấy. Hơn nữa mình quá căng thẳng, sợ lại lọt bẫy nữa. Sợ hãi đánh bại tò mò. Lạ lùng là đi trong những đường hầm chẳng chút nào không có cảm giác sợ nơi khép kín. Đương nhiên là có những đường hầm hẹp, nhưng chúng thường dẫn vào một hang động có trần cao vời vợi như trong một thánh đường. Ánh sáng chan hòa, nên không có cảm giác nào là đang đi sâu dần xuống lòng đất. Thú thật mình không dám nghĩ đến điều đó. Không thể tưởng tượng có thể sống dưới vô vàn tấn đá, trừ khi ... là một con kiến.

Không thấy một bóng người. Không gặp một sinh vật. Chúng mình đi qua cả trăm phòng khác nhau, chỉ chứa đầy thiết bị máy móc. Có những nơi giống như không gian sinh sống với giường ngủ, bàn ghế. Nơi khác lại đầy những thùng và dụng cụ. Đã có người từng ở đây. Và cũng chỉ mới đây thôi. Mình luôn nghĩ đến một từ "bỏ hoang".

Cứ chốc chốc, con đường lại đưa chúng mình đi qua một khu ít được mở mang - nơi có đánh dấu trên bản đồ báo hiệu có bẫy. Một lần, Loor vừa tiến một bước, mặt đất bỗng rầm rầm chuyển động. Cô nhảy vọt tới trước, mình nhảy thụt lùi đúng một giây trước khi đất bùn sụp thành một hố đen ngòm, sâu thăm thẳm. Hai đứa mình ở hai bên cái hố rộng từ vách này hay vách kia. Bất hạnh là mình đang ở bên này, không có cách nào vượt qua.

Loor chỉ tay nói:

- Kìa.

Mình thấy một gờ đá mỏng chưa rơi xuống. Gờ đá rộng không hơn một viên gạch, nhô ra từ một bên vách hố.

Mình khiếp đảm nói:

- Cô bảo tôi đi qua bằng cái gờ đó?

- Trừ khi anh có thể nhảy qua.

Đương nhiên là mình không thể. Cái hố rộng cỡ mười mét. Mình phải đi trên một cái gờ. Căng thật, áp mặt vào vách, mình rón rén đặt mấy ngón chân lên, ấn thử. Gờ đá không bị vỡ. Nhưng vẫn rất... căng. Vì nó chỉ rộng mấy phân. Ná thở. Mình phải ép ngực sát vách đá, không có gì để bám víu, rê chân theo. Vụ này làm mình nhớ lại những buổi tập vượt qua hố tại Mooraj. Chỉ khác một điều, với cái hố này, rớt xuống là... chết. Mình nhích chân phải trước, rồi tới chân trái, không thể bước chân qua nhau. Chắc chắn sẽ bị mất thăng bằng. Hai lòng bàn tay đặt sát vách đá, thân trọng rờ rẫm, tìm một kẽ nhỏ để có thể níu vào. Má trái mình cũng ép sát vách, mấy ngón chân vẫn kiễng lên... tìm mọi cách để giữ lực hút trọng tâm tiến tới.

Mình cố không nghĩ đến việc mông mình đang đu đưa trên khoảng không. Hoàn toàn tập trung giữ cho trọng lượng sát tường. Mình cứ nhích như vậy, rất chậm, nhưng đã có di chuyển. Gờ đá vẫn còn vững và mình tiến gần tới an toàn. Nhưng gần tới bờ kia, mình không còn may mắn nữa. Vách đá hơi nhô ra. Không nhiều nhưng đủ để mình bắt buộc phải khom lưng, lách qua. Động tác quá tồi. Mình cảm thấy bị nâng vào khoảng không, những ngón tay chơi với chạm mặt vách đá một cách tuyệt vọng, Mình đang rơi xuống.

Mình xuống không xa. Một vật thúc vào lưng mình. Rất mạnh. Nhìn sang phải, mình thấy đã gần tới bờ và Loor dùng gậy kéo mình vào vách.

Cô ấy đã cứu mạng mình. Một lần nữa.

Loor ra lệnh:

- Tiếp tục đi.

Có cô giữ cho mình sát vách đá, mình thêm tự tin, tiếp tục nhích tới. Chỉ vài giây sau mình đã vượt qua.

- Cảm ơn.

Không thể không nói cảm ơn, chứ còn biết nói gì khác nữa? Cứu mạng nhau dần trở thành chuyện khá bình thường. Loor không cần cảm ơn. Cô đã sẵn sàng cho thử thách tiếp theo. Kỳ lạ không? Mình mới cận kề cái chết. Nhưng không chết, vì vậy tụi mình lại tiếp tục tiến tới như đồ chỉ là chuyện nhỏ. Bây giờ đời mình là như thế đó. Không nên phàn nàn. Ít ra mình vẫn còn sống để viết lại chuyện này.

Loor nói:

- Có vẻ như Rokador đã bỏ những địa đạo này, họ đặt bẫy để ngăn chặn những kẻ theo đuổi.

- Ờ...là chúng ta đó.

- Hoặc là người Batu tấn công. Rokador không là chiến binh. Lâm trận họ sẽ bị các Ghee tiêu diệt.

- Còn các bảo vệ Tiggen thì sao?

- Chắc Bokka không đồng ý với tôi, nhưng họ không thể sánh được với Ghee. Thậm chí nếu sánh nổi thì quân số của họ cũng ít hơn chúng tôi. Nếu hy vọng thắng cuộc chiến chống lại Batu, họ sẽ phải dùng tài trí, chứ không phải là sức mạnh.

Mình đồng ý với Loor. Từ những gì mình đã thấy, bảo vệ Tiggen không là những chiến sĩ như Ghee. Khỉ thật, ngay cả mình mà cũng cầm cự được với họ. Lâm li bì đất quá hả? Mình nói:

- Những cái bẫy này có thể gây khó khăn cho chúng ta. Nhưng không thể ngăn chặn một đạo quân.

- Đúng, không thể. Từ những gì chúng ta đã gặp cho tới lúc này. Chúng ta tiếp tục thôi.

Mình đã đoán đúng, bản đồ đánh dấu tất cả những điểm có gài bẫy.. Không có nó hai đứa mình đã thành... dĩ vãng. Cảm ơn anh, Bokka. Nhưng những dấu hiệu chỉ cho chúng mình biết nơi có bẫy, chứ không chỉ cách tránh từ đầu. Hai đứa mình đã xém toi mạng cả chục lần rồi. Máy lần đá lở, một lần đất chuyển, để lộ ra những bánh răng cưa ngay dưới chân, suýt xay tụi mình ra thành món thịt băm. Hành trình hai đứa mình vượt qua y chang một trò chơi điện tử thời trung cổ với đầy cạm bẫy và bất ngờ. Chỉ có điều ... đây không là trò chơi.

Dọc đường đi mình thấy mấy thứ cần kể lại: mỗi khi tới một hang động rộng, mình lại thấy hai bên vách có những đĩa khổng lồ bằng kim loại, chìm trong đá. Mỗi đĩa đường kính khoảng mười mét. Khi thấy cái đĩa đầu tiên, mình dừng lại để quan sát. Mình chưa kịp hỏi, Loor đã nói ngay:

- Không biết đó là gì, chưa bao giờ tôi đi vào lãnh địa của Rokador xa như thế này.

Mình luôn tự hỏi chúng là gì và có gây rắc rối cho hai đứa không? Không thấy chúng trên bản đồ, hy vọng là chúng vô hại. Sau khi đi qua mấy trăm cái đĩa khổng lồ như thế, mình cũng chẳng biết gì về chúng hơn những cái đĩa đầu tiên. Dù vẫn rất tò mò, nhưng vấn đề chính là chúng không làm hại gì tới tụi mình, vì vậy mình phải lơ chúng đi.

Rất thận trọng, hai đứa mình đi suốt mấy giờ. Không cách nào biết chúng mình đã đi được bao xa, vì thường phải ngừng lại tìm đường tránh bẫy. Bản đồ cực kì chính xác. Chỉ rõ từng giao lộ, đường hầm, hang động. Y như những gì tụi mình thấy trên thực tế. Qua một khúc quanh, chúng mình gặp một hình ảnh thật lạ kì. Ngay bên một hang lớn là một quả bóng bạc khổng lồ. Quá bất ngờ, mình giật lùi một bước. Nhưng Loor thì lại rất thản nhiên nói:

- Đó là một dygo.

Dygo?Ồ nhớ rồi. Máy khoan địa đạo. Quá đẹp. Nhìn kĩ thiết bị lạ lùng này, mình thấy quả bóng bạc thật ra là một xe chở hành khách. Không lớn hơn xe đẩy trong sân golf, trông nó như có thể chở được hai người, với cửa sổ trong suốt bao quanh một nửa quả cầu. Quả bóng bạc khổng lồ được đặt trên những bánh xích, như một xe máy kéo, có thể tiến, lùi, hay quay ngang ngay tại chỗ. Nhưng ấn tượng nhất là thiết bị gắn ngoài xe. Đó là một máy khoan gần hai mét, hình dáng như một loa máy hát cổ, với đường kính cửa để rộng bằng quả cầu bạc, rồi hẹp dần xuống thành một đầu rỗng có đường kính chừng ba mươi phân. Dọc theo thân khoan là hàng chục vòng khoen với những mấu tua tua trông như những dao cắt. Đầu mũi khoan có những răng dày độ hai phân, trông như có thể xuyên qua bất cứ vật gì.

Mình hỏi:

- Đây là cách họ đào đường hầm?

- Phải. Nhưng đây chỉ là một chiếc xe nhỏ.

Mình lại gần, chiêm ngưỡng cái máy kéo, khoan, ăn đá và ... đủ thứ.

- Tôi cứ tưởng họ dùng một thứ gì hơn cuộc xẻng, ai ngờ...khiếp thật.

- Bokka và tôi thường chạy đua dygo qua các hang động.

- Họ cho phép sao?

- Không.

Hiếu. Mấy nhóc quậy phá.

-Vậy là cô biết lái cái này?

Loor cười tinh quái như nhớ lại những lần đua xe lén lút đầy thú vị:

- Chúng chạy nhanh lắm.

- Vậy chúng ta hãy nhảy lên, phóng tới Kidik. Nếu nó có thể khoan thủng đá, thì cũng có thể bảo vệ chúng ta ra khỏi mấy cái bẫy.

- Trừ khi bẫy là những cái hố không đáy.

- Ôi ... đúng thế.

Mình đã quên khuấy vụ này. Tụi mình đã vượt qua nhiều bẫy, phải tỉnh táo để không hỏng việc. Ra khỏi hang có chiếc xe khoan kì lạ, hai đứa lại tiếp tục cuộc hành trình. Dọc đường, mình thấy thêm nhiều dygo nữa. Có những chiếc nằm im lìm trong góc tối. Nhiều chiếc đậu thành hàng trong hang động lớn, như đang chờ cho một dự án lớn sắp tới. Càng lúc mình càng thêm thắc mắc về người Rokador. Trong nhiều phương diện, họ chứng tỏ rất tiến bộ về khoa học kĩ thuật. Vậy mà lại chọn cách sống dưới đất như loài chuột chũi. Hy vọng có ngày mình hiểu hơn về họ... trước khi họ bị đội quân Ghee tiêu diệt.

Sau cùng Loor tuyên bố:

- Gần tới nơi rồi.

Mình nhìn tấm da thuộc. Chỉ còn vài khúc rẽ nữa là tới sát mí bản đồ. Các đánh dấu cho thấy đường hầm cuối cùng dẫn vào một khu không có chi tiết. Chắc là Kidik. Mình bắt đầu cảm thấy phấn khởi. Không chỉ vì tụi mình đã gần tới cuối hành trình nguy hiểm, mà mình nóng lòng muốn thấy thành phố trong lòng đất của lãnh địa Zadaa này như thế nào. Mình cố không nghĩ tới sự thật là tụi mình đang đi từ chảo lửa này đến một chảo lửa khác. Hai đứa mình là dân Batu. Ít ra thì Loor là Batu. Mình thuộc dạng công dân danh dự thôi. Tóm lại, hai đứa mình là kẻ thù của họ. Khả năng nào cũng là người Rokador sẽ bắt tụi mình, tống vào nhà giam. Hay còn tệ hơn vậy nữa.

Mình đề nghị:

- Nghỉ một phút đi.

Loor và mình kiểm tra lại bản đồ, để biết chắc không còn mìn bẫy quanh đây nữa. Ngồi xuống, mình nói với Loor:

- Chúng mình có chuyện cần bàn.

- Chuyện gì vậy?

Từ lúc quyết định ra đi tìm Kidik. Mình luôn bận tâm một việc. Một việc mình không biết phải giải quyết ra sao. Bây giờ gần tới Kidik, mình cần phải chia sẻ mối băn khoăn với Loor.

- Chúng mình vẫn chưa có bằng chứng là Saint Dane kiểm soát những sự kiện dưới này.

- Nhưng hắn đã có mặt trong khi thái tử Pelle a Zinj bị ám sát. Và Bokka bảo là hắn có mặt tại đây...

- Tôi biết, nhưng chúng ta vẫn không biết hắn định làm gì. Chúng ta mới chỉ đoán thôi. Có thể hắn lang thang để ... quan sát.

- Nói gì vậy, Pendragon?

- Chúng ta xuống đây với ý nghĩ là phải ngăn chặn cuộc chiến. Tôi không biết chúng ta sẽ ngăn chặn như thế nào, nhưng đó cũng là lý do chúng ta tới đây. Chúng ta sẽ làm gì, nếu sau cùng khám phá ra Saint Dane không liên quan tới những sự kiện ở đây, và chiến tranh giữa Batu và Rokador chỉ là ... chuyện phải thế thôi? Lúc đó chúng ta sẽ làm gì?

Đây thực sự là chuyện khó xử. Nếu Saint Dane không điều khiển những sự kiện tại đây, thì

Lữ khách không được can thiệp vào. Tội mình không được phép làm rối loạn số phận tự nhiên của một lãnh địa. Đó không phải là công việc của Lữ khách. Hai đứa mình đã làm đảo lộn sự việc khi đưa Pelle a Zinj vào một vị trí để bị giết.

Loor nói:

- Theo tôi, câu hỏi thực sự là: tôi ở đây để làm việc của một người Batu trung thành, hay của một Lữ khách? Là Lữ khách, tôi phải làm tất cả để ngăn chặn Saint Dane. Nhưng là một người Batu, tôi phải trung thành với bộ tộc của tôi.

- Đúng nhưng điều đó cũng có nghĩa là, rất có thể đang là người muốn ngăn chặn chiến tranh, cô thoát trở thành chiến binh đầu tiên lâm trận.

Loor trầm ngâm nhìn mặt đất. Cùng ngồi trong hang, chỉ còn cách Kidik mấy mét, chúng mình thật sự không biết Loor tới đây như một người gìn giữ hòa bình, hay là một kẻ xâm lăng.

Sau cùng Loor nói:

- Đó là thử thách đầu tiên của chúng ta. Ngay sau khi tìm hiểu và biết ý đồ của Saint Dane, chúng ta sẽ quyết định tiến hành như thế nào.

Có lý. Chưa tìm ra Saint Dane, chúng mình sẽ chưa biết phải làm gì. Một mối thử dài, mình hỏi:

- Liệu nhiệm vụ của lữ khách sẽ dễ dàng hơn không?

- Tôi không tin thế.

Tội mình tiếp tục tiến qua phần cuối của đường hầm. Phía trước mình thấy hành lang đá rẽ sang phải, đúng như trong bản đồ. Tim mình đập rộn ràng. Qua góc phải đó là điểm đến của hai đứa mình. Kidik. Vừa hồ hởi vì những gì sắp thấy, vừa ... sợ chết được, mình hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

- Không biết hay sao mà phải hỏi?

Mình cười trừ. Hai đứa tiếp tục đi tới góc hầm, rẽ phải và đối diện ngay với một... ngõ cụt!

Không có Kidik.

NHẬT KÍ # 22

(TIẾP THEO)

ZADAA

Loor và mình tròng tròng ngó vách đá khổng lồ, nơi đáng lẽ phải là một thành phố. Mình lẩm bẩm:

- Không thể như thế được.

Đây là đường cùng. Không có lối đi vòng qua. Địa đạo dẫn vào một hang động rộng, nhưng thay vì là một thành phố, thì chỉ là một vách đá rộng mênh mông. Không đường hầm. Không lối ra. Không ngõ bí mật. Chúng mình đã tới cuối bản đồ. Nhưng không có Kidik.

Nhìn bản đồ, mình nói:

- Chẳng lẽ Bokka đưa chúng mình vào một chuyến đi vô ích?

- Không, vì sao anh ấy làm thế chứ?

- Tôi không biết. Có lẽ...có lẽ...

Một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu mình:

- Có thể... chúng ta đã không lấy tấm bản đồ này từ Bokka.

Loor nóng nảy:

- Anh có mặt tại đó mà, Pendragon. Chính anh lấy tấm bản đồ từ trong ủng Bokka.

- Đúng. Nhưng có thật sự là Bokka không? Có thể Saint Dane biến thành anh ta, để đưa cho chúng ta bản đồ này!

Loor gạt đi:

- Nếu thế thì giờ này tro tàn của Saint Dane rải đầy ngoài sa mạc rồi.

Ồ Loor có lý. Bokka đã chết. Có lẽ mình... hơi bị hoang tưởng về những màn thay đổi hình dạng của Saint Dane.

- Thôi được. Đúng là Bokka. Nhưng sao anh ta lại chỉ cho chúng ta vào một... ngõ cụt?

Loor nhìn vách đá, cố tìm ra một manh mối có thể làm sáng tỏ vấn đề.

Cô đã tìm ra.

Chỉ tay vào điểm tiếp giáp giữa vách đá và trần, Loor nói:

- Nhìn kia!

Mình nhìn, chẳng thấy gì.

- Nhìn cái gì?

- Nhìn vách đá trước mặt, chỗ tiếp giáp với thành hang.

Mình lại nhìn. Có gì đâu.

- Tôi vẫn không hiểu.

Loor giải thích:

- Màu đá của vách khác với trần và hai bên. Như thế là không bình thường.

Mình nhìn kĩ hơn. Cô ấy nói đúng. Trần và hai bên thành hang màu nâu khác với vách đá. Bức tường chặn ngang này màu hơi sẫm hơn.

- Thì sao?

- Thế là không tự nhiên, Pendragon. Tôi tin bức tường trước mặt chúng ta được xây lên.

- Xây? Không thể xây một bức tường đá đồ sộ như thế này?

- Người Rokador có thể làm được chuyện đó. Sao anh còn không tin sau khi đã thấy thế giới họ tạo ra. Tôi tin đây lại là một cố gắng nữa để ngăn chặn người Batu tấn công.

Lùi lại một bước, mình cố tưởng tượng bức tường không có ở đó. Nghĩ kiểu đó, bây giờ mình thấy những nơi tiếp giáp với trần, hai bên vách đá và cả với mặt đất, có vẻ quá hoàn hảo đến tởm.

- Thôi được, có thể họ phong tỏa hang, nhưng vách đá vẫn lù lù đó và chúng ta vẫn bị kẹt.

Loor mỉm cười, nói:

- Có thể ... không bị kẹt đâu.

- Loor, đó là vách đá. Dù có đúng là người Rokador dựng lên hay không thì chúng ta cũng không thể đi qua được...

Đang nói thao thao, trong đầu mình bỗng lóe lên một tia sáng mình nhận ra cô ta đang định nói gì.

- Nghiêm túc chứ? Cô thật sự biết sử dụng những thứ đó hả?

Cô trả lời bằng cách chạy ngược lại con đường tụi mình vừa mới đi qua. Mình phóng theo. Loor đưa mình qua một loạt đường hầm, trở lại một hang động rộng có hai ngách lớn hai bên. Nhìn vào một ngách, mình thấy một thứ ẩn trong bóng tối. Chính là vỏ bọc của một dygo. Loor vừa chạy tới đó vừa nói:

- Chờ đây.

Mấy giây sau, mình nghe thấy một âm thanh như tiếng khởi động máy. Nhưng không giống

những tiếng máy mình hay nghe. Nó rì rì rên rầm. Một lát sau, quả cầu bạc lặn ra khỏi bóng tối. Nó di chuyển tới giữa hang với cái khoan gắn phía sau. Quả bóng bạc khổng lồ ngừng lại. Loor nâng cửa hông, thò đầu ra nói:

- Thích đi không?

- Ôi, thích mê đi chứ!

Loor ngả người lấy chỗ cho mình lên. Bước qua bánh xích xe, mình lách qua cô, vào cái xe nhỏ. Chưa bao giờ được vào một phi thuyền, nhưng mình tưởng tượng xe này cũng giống như vậy. Bên trong khá chật. Hai ghế song song. Trước mặt hai ghế là ô cửa chỉ cao chừng ba mươi phân, bao quanh nửa quả cầu, chỉ vừa đủ nhìn sang hai bên. Chúng mình không thể nhìn phía sau. Phương tiện điều chỉnh nằm giữa ghế trái – ghế Loor đang ngồi – có mấy núm vặn, cùng một quả bóng thủy tinh nhỏ, trông giống như là một la bàn đôi khi người ta hay đặt trên bảng đồng hồ xe hơi. Trước ghế tài xế có hai cần lái. Có vẻ không phức tạp lắm, nhưng mình vẫn mừng vì trước đây Loor từng lái loại xe này. Ngồi ngay ngắn, Loor kéo rầm cửa xuống, rồi nói:

- Vỏ này dày lắm. Chịu được sức ép của cả mấy tấn đá.

- Tốt. Nhưng đừng có thử nghiệm nha. Còn không khí thì sao?

Bật một nút trên bảng kiểm soát, Loor nói:

- Phía sau có lỗ thông hơi. Tự động đóng mở tùy theo chất liệu đang đào. Khi đóng, không khí trên xe vẫn kéo dài thêm nhiều phút.

Mình đề nghị:

- Thử khởi động đi.

Loor nắm hai cần lái, giải thích sơ qua cách sử dụng. Cô thao tác cần lái. Lập tức quả cầu đáp ứng, di chuyển nhanh và êm ru về bên phải, rồi sang trái, lên, xuống. Ghế của chúng mình xoay tròn trên trục, vì vậy chúng mình luôn ngồi thẳng. Cô gạt hai cần lái sang hai bên, chúng mình quay tròn đúng 180 độ. Mình nhận thấy quả bóng thủy tinh trên bảng kiểm soát luôn giữ nguyên vị trí.

Loor nói:

- Quả cầu bạc, cũng như mũi khoan, di chuyển mọi hướng.

Cô xoay cần lái, mũi khoan vươn lên phía trước tụi mình. Vì mũi khoan rộng, nên tụi mình có thể thấy tất cả những gì trước mặt. Loor di chuyển nó sang trái, phải, lên cao, xuống thấp, để chứng minh nó “dũng mãnh” như thế nào.

Mình hỏi:

- Vậy là vật này có thể khoan bất cứ hướng nào, trừ khoan thẳng xuống?

- Được chứ. Các bánh xích lật sang một bên, nâng xe cao lên, để mũi khoan có thể đâm thẳng xuống đất. Rất tài tình.

- Rokador là những con người rất thông minh.

Giọng thoảng vẻ coi thường, Loor nói:

- Với máy móc thì đúng. Có nhiều chuyện họ lại tỏ ra bất tài.

Ui cha! Bản chất hiếu thắng của nàng Loor lại đang nổi lên rồi. Nhưng đây không phải là lúc tranh cãi bộ tộc nào tài giỏi hơn. Mình cho qua. Loor điều chỉnh cho mũi khoan trực diện phía trước, rồi đạp bàn đạp trên sàn xe. Chúng mình tiến tới. Xe chạy rất êm. Loor rất có khả năng, cầm lái như một tay chuyên nghiệp. Nhờ chiếc dygo nhỏ xíu, nên chúng mình có thể luồn lách qua những lối hẹp, để trở lại ... ngõ cụt. Chẳng bao lâu, chúng mình đã thấy vách đá, nơi bản đồ và chuyến đi của chúng mình kết thúc. Mình hỏi:

- Lỡ không có gì mà chỉ toàn đá thì sao?

- Thì có nghĩa là Bokka đã phản bội tôi. Tôi không tin vào khả năng đó.

- Tiến lên.

Loor vặn một núm trên bảng điều khiển. Cái khoan khổng lồ thức giấc, rên rỉ, những khoen cắt bắt đầu xoay vòng. Cô đẩy cần lái ra trước, chiếc dygo lặn tới. Mũi khoan chạm vách đá, rồi cắt xuyên qua như cắt kẹo bông gòn.

Vô cùng ấn tượng, mình kêu lên:

- Oa! Ngon lành.

Thật dễ nể. Những vòng khoen xoay tít được thiết kế để không chỉ cắt xuyên đá, mà còn lôi đá ra, tán thành bột. Đá trong bong khoan bị nhai và nhổ ra như người ta xén giấy thành hoa giấy. Cắt qua khối đá rắn như thể mà chiếc dygo chỉ hơi lắc lư, tiếng khoan cũng không lớn lắm, có lẽ vì chúng mình được “niêm kín” trong quả cầu này, tách biệt khỏi tiếng ồn bên ngoài.

- Lỗ thông hơi vẫn mở cho thoáng khí chứ?

- Ừ.

Loor đáp, nhưng vẫn chăm chú nhìn thẳng.

- Cô nghĩ vách tường này dày cỡ nào?

Loor không phải trả lời. Chỉ vài giây sau, chúng mình đã thấy ánh sáng xuyên qua mũi khoan. Bức tường chỉ dày vài chục phân. Mũi khoan vẫn tiếp tục. Chúng mình cần một lỗ hổng lớn đủ để dygo vượt qua. Một lát sau mình cảm thấy rung chuyển rồi ngừng bật. Tụi mình đã vượt qua. Loor tắt máy khoan, quay nhìn mình, tuyên bố:

- Bây giờ chúng ta đã có thể nhìn thấy Kidik.

NHẬT KÍ # 22

(TIẾP THEO)

ZADAA

Loor tắt máy dygo, mở hé cửa xe nặng nề. Điều đầu tiên làm mình chú ý là âm thanh. Mấy giờ vừa qua ở trong hầm kín, hai đứa chỉ nghe chính tiếng chân mình dội lại. Qua khỏi bức tường mình nghe một âm thanh, lúc đầu mình không tin, vì đang ở trong lòng đất. Nhưng không thể làm được, rõ ràng là tiếng gió. Tiếng gió lớn dần. Loor bò ra khỏi quả cầu. Mình ra theo. Nhìn lại, mình thấy bức tường được khoét một lỗ tròn thật hoàn hảo.

- Oa, Tuyệt vời!

- Nhìn kìa, Pendragon.

Nhìn theo hướng mắt cô, mình thấy một tòa nhà. Đúng là một tòa nhà. Giống như một trong những kiến trúc cộng đồng xây dựng vào những dốc đá ở miền tây nam trên Trái Đất Thứ Hai. Tòa nhà này cao tới bốn tầng, có cửa sổ và cửa ra vào và cả bao lan nữa. Mình chỉ còn biết trở mắt nhìn, không thể tin là đang ở dưới lòng đất. Cách ngôi nhà đó mấy mét, cũng là kiến trúc trong đá nữa. Cả hai tòa nhà đứng sừng sững như lính canh gác giữ lối vào. Phía sau, những vách đá được đục thành một hẻm núi uốn cong, không biết đi về đâu. Chắc chắn đây là lối vào Kidik. Hai đứa mình đứng đó một lúc, biết là sắp phải đối diện với những mối nguy hiểm mới. Mình hỏi Loor:

- Cô bảo: Rokador không có cơ hội đánh bại Batu, trừ khi họ khôn ngoan?

- Đúng.

- Các đường hầm bỏ hoang. Rokador đã rút đi hết, nhưng họ phải ở đâu đó chứ. Có khi nào toàn thể bộ lạc đều ở trong Kidik, chuẩn bị tấn công không?

Loor đắm chiêu nhìn hai tòa nhà canh giữ lối vào thành phố. Gương mặt cô u ám. Cô không trả lời, nhưng mình biết hai đứa có cùng chung ý nghĩ: Chúng mình có thể sắp bước vào một thành phố đang chuẩn bị cuộc chiến chống lại... bọn mình. Loor rút gậy ra khỏi đai lưng. Mình làm theo. Cô ấy bảo:

- Thận trọng.

Mình hỏi:

- Được không đó?

Loor chạy thật nhanh về phía tòa nhà bên trái, rón rén dọc tường, tiến tới thành phố. Thông mình. Chúng mình phải thận trọng. Bước thẳng vào trung tâm có thể là tự tử. Mình theo sát sau cô, nhớ lại những gì đã học suốt những đêm dài trong trại huấn luyện, nơi mình bị đập tơi bời trong bóng tối. Mình tập trung cảnh giác nắm bắt tất cả những gì có thể là dấu hiệu của một cuộc tấn công. Tiếng rít trong không khí của mũi tên bay tới. Mùi mồ hôi của những Tiggen.

Mình muốn nghe thấy, nghĩ thấy những dấu hiệu đó. Không biết mình có khả năng đó không, nhưng mình phải cố gắng.

Hai đứa rón rén qua hai tòa nhà, dọc theo vách đá. Hẻm núi hẹp bẻ sang bên trái. Loor đi trước, mình theo sau. Trong khi di chuyển mình nghe thấy cùng một thứ âm thanh lạ lùng mà mình đã nghe khi mới tiến qua bức tường. Nghe như tiếng gió. Một âm thanh rờn rợn ma quái, rền rĩ trầm trầm. Mình lắng nghe, cố định hướng xem âm thanh đó từ đâu tới. Lúc đó mình mới nhận ra còn thiếu một âm thanh. Âm thanh một thành phố có người. Nhưng mình chỉ nghe tiếng rên rĩ xa xa vọng lại. Mình bắt đầu nghi thành phố Kidik vẫn còn xa lắm, cho đến khi hai đứa mình rẽ góc.

Mình nín thở. Mình và Loor đã tới nơi.

Hai đứa mình đang đứng sát một thành phố lạ lùng hoàn toàn tạc ra từ đá. Hẻm núi tui mình vừa tiến qua mở vào một hang động mênh mông, hai bên vách đá cao vời vời. Không bầu trời, chỉ có trần đá. Hàng ngàn ngàn kiến trúc, tòa nhà này trên nóc tòa nhà kia. Thành phố không chiếm nhiều mặt bằng, nhưng hai bên tui mình, những tòa nhà vươn cao, kết nối với nhau bằng những con đường, những lối đi nhỏ uốn éo quanh mấy trăm tầng. Không nhà nào quá lớn. Ngôi nhà cao nhất chỉ khoảng bốn tầng. Nhưng nhiều nhà như thế chồng chất và dựa vào nhau. Như hai tòa nhà mình đã thấy lúc đầu, những ngôi nhà này làm mình nhớ tới những nhà cộng đồng ở miền tây nam. Cửa sổ không kính, cửa ra vào để ngỏ. Từ hai bên đường những cầu thang đục vào đá, dẫn vào trong cái tổ ong toàn nhà là nhà. Ấn tượng quá lớn, quá phức tạp, quá sức tưởng tượng, làm mình chợt quên bằng là tui mình đang bước vào lãnh địa của kẻ thù.

Loor tuyên bố:

- Trống trơn.

Mình sững sờ vì quang cảnh kì lạ, nên đã không nhận ra điều đó. Loor nói đúng. Giống như những đường hầm hai đứa mình đi qua, nơi đây cũng không có một bóng người Rokador nào. Mình nói:

- Vô lý. Họ không thể bỏ hoang cả một thành phố!

- Mắt anh không nhìn thấy gì sao?

Mình nhìn quanh, lắng nghe:

- OK. Chắc họ có thể làm thế thật.

Vẫn cảnh giác, tui mình tiếp tục tiến bước. Có cả tám triệu nơi ẩn núp để chờ sự xuất hiện đầu tiên của dân Batu. Phòng xa, hai đứa mình men sát một bên tường. Mình hỏi:

- Mọi người đâu hết? Chẳng lẽ tất cả đều chuẩn bị phục kích Batu?

- Tôi tin khi tìm ra câu trả lời, chúng ta sẽ biết sự thật mà Bokka đã nói.

- Anh ta bảo sự thật ở đầu bên kia thành phố, xa trung tâm.

- Anh ấy còn nói đó là một ác mộng.

- Ác thật. Đi tiếp đi. Nóng lòng thấy ác mộng lắm rồi.

Vừa đi mình vừa không ngừng thắc mắc về người Rokador. Rõ ràng họ rất tiến bộ về khoa

học kĩ thuật. Tuy nhiên không chỉ chọn cuộc sống dưới đất, họ còn đục những ngôi nhà cổ lỗ trong đá, chỉ khá hơn những hang động một chút. Một sự “cân bằng khắp khiêng”. Không có kính cửa sổ nhưng lại có đèn đường khắp trên các tầng thành phố. Họ tạo ra những máy móc lạ thường để khoan đá nhưng phải leo lên những bậc thang để đi từ tầng nọ lên tầng kia. Họ biết cách tạo ra năng lượng, nhưng không sử dụng để phát minh ra bất cứ thứ gì văn minh tiện dụng ngoài những gì thực sự cần thiết. Hình như họ có thể làm ra nhiều thứ hơn nữa, nhưng đã quyết định không làm. Thật là một đám người kì quặc khó hiểu.

Thử đặt mình vào vị trí Saint Dane. Mình sẽ dụ hoặc những con người này bằng cách nào? Mình sẽ bảo họ là họ giành được gì trong cuộc chiến với Batu? Bokka bảo dân số của họ đang tăng và họ đang thiếu đất ở. Với những gì thấy trong suốt chuyến đi, mình không thể chứng minh điều đó. Vì chúng mình không thấy ai. Không một bóng người. Càng tìm hiểu về Rokador mình càng cảm thấy họ bí ẩn. Không gì bí ẩn hơn cái thành phố hoang vắng phức tạp này.

Loor và mình chờ đợi bị tấn công, mắt luôn cảnh giác. Càng vào sâu thành phố, ngoài tiếng bước chân của chính hai đứa mình, chỉ còn nghe tiếng rền rĩ đang lớn dần. Bắt đầu có cảm giác như nơi này bị ma ám. Tiếng rền rĩ lớn hơn từng giây. Như thể chúng mình đang tiến tới một đường cụt. Đã đi được chừng mười phút, nên mình đoán thành phố này chừng nửa dặm ngang. Nhìn trước mặt, mình thấy toàn đá. Hình như con phố chính của Kidik kết thúc tại bức tường đá vươn cao tới mái trần mênh mông bên trên.

Mình đã quá lăm. Con đường thoai thoải lên đồi. Tới đỉnh, nhìn xuống phía bên kia, mình thấy đích thì có một bức tường chắn cuối đường. Nhìn xuống đó, có thể thấy ngay chân tường có lỗ hổng dẫn vào một đường hầm rộng. Lại gần hơn, chúng mình thấy lỗ hổng này ở trên đỉnh một cầu thang đá đưa xuống bên dưới. Cả lỗ hổng và cầu thang đều rộng khoảng năm mươi mét. Lúc này tiếng rền rĩ khá lớn. Dù đó là tiếng gì thì cũng phát ra từ dưới cầu thang đó. Mình bảo:

- Tiếp tục tiến tới thôi.

Hai đứa mình đi xuống. Cầu thang dốc và dài. Nhìn sang hai bên, mình cứ thấy cách độ mười mét lại có một dốc phẳng rộng khoảng ba mét chạy suốt cầu thang. Mình đoán đây là nơi để dygo lên xuống mà không làm hỏng bậc thang.

Mình hỏi Loor:

- Tiếng gì vậy? Nó làm tôi phát điên lên mất.

Loor nhún vai. Cô ấy cũng chẳng biết gì hơn mình. Càng đi xuống, không khí càng mát hơn. Rồi một làn gió nhẹ hất lên. Dù là điều gì tạo ra làn gió này chắc cũng là nguyên nhân của âm thanh rền rĩ. Nhưng đó là cái gì?

Loor thấy trước. Cô ấy xuống trước mình mấy bậc. Trần đường hầm cũng thoai thoải theo độ dốc của cầu thang, ngăn tầm nhìn phía trước của tụi mình, cho đến khi xuống gần đến chân thang. Khi xuống đến nơi, Loor đã thấy được điều gì ở phía trước. Đó là một hang động lớn, trống trơn với một sàn đá. Không có gì khác thường hết, ít ra là đối với thế giới trong lòng đất của Rokador. Cô bước lên sàn đá, nhìn bên phải. Điều xảy ra sau đó là một chuyện ngoài cả sức tưởng tượng của mình. Trong chuyến phiêu lưu đầy rẫy bất ngờ, chuyện này phải được xếp hàng đầu.

Loor sững sờ đến... làm rơi cây gậy.

Ui da! Những gì đang thấy đã gây sốc mạnh đến nỗi cây gậy rơi khỏi tay cô. Mình viết lại nhé: Loor bị sốc tới rơi gậy. Loor. Không cần nói thì hai bạn cũng đủ biết vụ này bất ổn đến thế

nào, mình lường lự một giây. Nếu ở đó có điều gì làm Loor bàng hoàng đến thế, chắc... mình cũng không muốn thấy đâu. Nhưng tất nhiên mình cũng phải nhìn. Mình nắm chặt gậy, sợ lại phản ứng giống Loor. Mình từ từ đi xuống. Thú thật nhé, mình chỉ dám mở hi hí mắt thôi. Vẫn nhìn thấy được, nhưng mắt mở hé, dễ chịu đựng hơn. Mình thường làm thế khi xem phim kinh dị mà. Không nhắm nghiền mắt, chỉ ti hí. Bằng cách này, nếu có gì rùng rợn nhảy ra, mình có thể nhắm tịt mắt lại ngay.

Nhưng khi xuống hết thang và quay nhìn bên phải, mở hé mắt không thể giúp mình khỏi bàng hoàng với những gì đã thấy. Mình đã phát hiện ra nguyên nhân của âm thanh rền rĩ. Đó là gió. Bí mật đã được giải mã, dù được thay thế bằng một bí mật lớn hơn. Những gì mình thấy thật khó tin, nhưng có thật. Thật như sa mạc cát hàng mấy dặm trên kia. Trái dài mút mắt trước mắt hai đứa mình, là một đại dương. Thề có Chúa, một đại dương trong lòng đất. Tiếng gió rì rào vỗ trên mặt nước dạt dào bọt trắng. Mình có thể cảm thấy hơi ẩm vỗ về lên mặt mình. Cảnh tượng quá lạ thường, vô lý. Mình ngạc nhiên sao mình không làm rút cây gậy như Loor.

Không rời mắt khỏi biển nước, mình lại gần Loor, nói:

- Đây là một điều không dễ thấy mỗi ngày.

Loor không thốt được thành lời. Hình như trí óc cô không chịu chấp nhận những gì đang thấy. Nhưng đây không là ảo ảnh. Một cầu đá bốn mươi mét trái dài từ chỗ hai đứa mình tới mặt nước. Đi qua một mái vòm, mình bước tới mí nước. Có một điều mình cần phải biết. Vì vậy, khom người xuống, mình chum hai tay, múc nước, đưa lên môi. Nước ngọt. Nước uống được. Không biết nơi này sâu đến đâu, nhưng rộng bao la. Mình tin nước này đủ cung cấp cho những dòng sông Zadaa và chấm dứt hạn hán.

Loor tới sau mình, trừng trừng nhìn mặt nước.

- Phải có kẻ trả giá chuyện này. Dân tộc tôi đang đói khát, mà ở đây thì nước đủ cho...

Tức giận đến nghẹn lời, cô nhìn từ phải sang trái rồi chỉ tay sang phải, nói:

- Kìa.

Buộc vào bờ đá là một chiếc thuyền nhỏ đang bập bênh trên mặt nước. Mình nói:

- Bokka đã bảo, có một phương tiện chờ đưa chúng ta tới trung tâm. Cô có nghĩ là...

Loor trả lời bằng cách bước vội tới chiếc thuyền. Không nói thêm lời nào, hai đứa cùng leo lên. Chỉ to bằng một thuyền chèo tay, và cũng làm bằng loại thép bạc như dygo. Nhưng không có vẻ hào nhoáng hay hiện đại. Trông nó như được gò bằng một tấm thép thành hình dạng giống như một chiếc Boston Whaler (là một nhãn hiệu xuồng máy được sản xuất tại Hoa Kỳ) với hai ghế ngồi phía trước. Đuôi tàu có cần lái, một bảng nhỏ, giống bảng hướng dẫn trên dygo. Loor hành động ngay. Cô vịn một núm trên bảng, tiếng động cơ rì rì vang lên. Mình hỏi:

- Cô biết điều khiển cái này không?

Với một cử động nhanh nhẹn, Loor quăng sợi dây lên bờ, rồi nổ máy. Như vậy có nghĩa là... biết! Mình ngồi vội xuống. Nếu còn đứng, mình bị lộn cổ xuống nước ngay. Loor nhẩn ga, chúng mình phóng đi trên sóng. Không thú vị như lướt trên nước Cloral. Mà như đang ngồi trên con thuyền nhỏ trong một ngày biển động ở eo biển Long Island (Eo biển nằm giữa bờ nam của Connecticut và bờ bắc của Long Island – New York- Hoa Kỳ). Chung quanh lại tối thui nữa chứ. Ngay khi ra khỏi Kidik. Dưới chân bức tường đá khổng lồ là lỗ hổng dẫn vào hang động dưới chân cầu thang. Bệ thang và hang đó được chiếu sáng, nhưng không đủ sáng tới đại dương tối

đen này. Mình cố ghi nhớ vị trí lỗ hổng để còn quay về. Hàm nghiền chặt, Loor tập trung suy nghĩ. Suốt mấy giờ qua cô đã gặp nhiều chuyện khổ tâm. Mình không biết cô ấy chịu đựng được tới đâu. Cách tốt nhất là cố làm cho Loor bùng cơn giận ra. Mình nói:

- Đúng. Quá tệ! Bokka thì chết, và có vẻ như Rokador tích trữ nước tại đây, để người Batu chết khát. Nhưng chúng ta phải tập trung. Bảo đảm sẽ còn nhiều chuyện nữa. Nên tôi muốn cô hãy sát cánh cùng tôi.

Khá tàn nhẫn. Mình chỉ muốn nói cho Loor biết: mình lo ngại cô để tình cảm đi quá xa, đến có thể gây nên những hành động dại dột. Spader đã hành động như vậy nhiều hơn một lần, và tội mình đã phải trả giá. Mình không thể để Loor lại hành động giống anh ta.

Loor nói:

- Pendragon, việc này đã trở thành chuyện cá nhân. Người bạn thân thiết nhất của tôi đã chết và dân tộc tôi đang đói khát. Nếu đây là tác phẩm của Saint Dane, hẳn sẽ phải chịu đau khổ.

Giọng cô đầy phần nộ. Hai đứa đã chạm vào vấn đề. Mình không thể bỏ cuộc. Đây là việc của mình. Mình rần rỏi nói:

- Cô không là người duy nhất mất bạn bè, mất gia đình. Lãnh địa của cô không là lãnh địa duy nhất gặp khó khăn. Chúng tôi đã đi quá xa để Saint Dane kích động chúng tôi hành động ngu ngốc. Tất cả chúng tôi đều đã phạm sai lầm. Những sai lầm lớn. Và chúng tôi đã phải trả giá. Tôi sẽ không để cô cũng làm như thế. Không tại nơi này. Hãy hít thở cho đầu óc bình tĩnh để nhập cuộc lại.

Mình nhìn thẳng mắt Loor. Không chớp. Loor vô cùng tự tin với những gì cô làm. Cô là vậy mà. Nhưng cô không ngu. Loor nhẹ gật đầu. Những lời nói của mình đã trúng đích. Mình cảm thấy Loor đã giảm căng thẳng. Chưa hết hẳn nhưng cô đã lấy lại bình tĩnh, đã trở lại với mình. Giọng Loor dịu hơn:

- Đừng lo, Pendragon. Tôi không mù quáng đâu.

Loor chỉ phía trước. Mình quay lại, và thấy một nguồn sáng lung linh đằng xa. Mình nói:

- May quá.

Loor hướng thuyền tiến tới nguồn sáng. Chúng mình đi khoảng nửa giờ. Đại dương ngằm này rộng vậy đó. Lại gần hơn, mình thấy đó không là một nguồn sáng, mà rất nhiều. Đó là những cây đuốc. Sáu cây đuốc bập bùng tỏa sáng, đủ để hai đứa mình thấy đang tới gần bờ. Lại gần hơn nữa, mình thấy một cây không cháy. Mình bảo Loor:

- Sáu cây đuốc tỏa sáng quanh một cây đuốc tắt, chẳng biết có phải là một kí hiệu không?

- Đó không phải là một cây đuốc tắt.

Mình nheo mắt nhìn cho rõ hơn. Loor nói đúng. Đứng giữa vòng đuốc là... một người. Vụ này có vẻ đáng sợ đây. Hẳn ta đứng đó, một mình, im lìm giữa những cây đuốc cháy bập bùng. Có phải là một nghi lễ của Rokador không? Hẳn không mặc áo choàng trắng của người Rokador. Hẳn mặc toàn một màu đen.

Loor hỏi:

- Có nên cặp bên gần hần không?

Mình không trả lời ngay vì muốn tin chắc là đã đoán đúng. Khi thuyền lại gần hơn, mình nhìn thấy sự thật, nhưng vẫn không thể trả lời, vì não mình không khiến lưỡi mình khởi động được.

Loor hỏi:

- Pendragon? Có thể như thế sao?

Mình không trả lời. Loor đã hiểu rồi. Đứng trên cát, bao quanh bởi những cây đuốc, là một người đàn ông cao lớn mặc toàn màu đen. Đầu sói lộ. Vẫn còn quá xa để chúng mình có thể thấy những gân máu tức giận chạy suốt từ trán xuống gáy, như những tia chớp máu. Nhưng dù từ xa, mình vẫn có thể thấy mắt hần. Đôi mắt trắng xanh, phản chiếu ánh lửa, chớp chồm như hần bị ma quỷ nhập, phát sáng ra từ bên trong. Vì hần đúng là ma quỷ. Khi hai đứa vào gần bờ, hần... mỉm cười, giờ tay khẽ vẫy tụi mình.

Chúng mình đang được... Saint Dane chào đón.

NHẬT KÍ # 22

(TIẾP THEO)

ZADAA

Một tay cầm lái, tay kia Loor tìm vũ khí. Mình ngăn lại:

- Dừng.

Cô nói qua kẽ răng nghiêng chặt:

- Tôi có thể kết thúc chuyện này tại đây.

- Không được. Chúng ta cần phải biết chuyện gì đang diễn ra.

Mình cố giữ giọng bình tĩnh nhưng không nổi, vì chính mình cũng đang sôi máu. Mắt Loor long sòng sọc trừng trừng nhìn Saint Dane. Đây là kẻ phải chịu trách nhiệm về cái chết của mẹ cô, và rất có thể cả cái chết của người bạn thân nhất của cô, chưa kể những vụ tàn phá hấn đã gây ra trong tham vọng kiểm soát Halla. Loor không thuộc dạng đàm phán với kẻ thù. Khuynh hướng của cô là đánh trước, hỏi han sau. Mình bảo:

- Nếu hấn tự xuất hiện như thế này là hấn muốn nói chuyện. Chúng ta cần phải lắng nghe. Đó là cách duy nhất để biết chuyện gì đang xảy ra.

Mình biết là phải chơi theo cách của Saint Dane. Không chỉ liên quan tới tương lai của Halla, mà còn nhiều vấn đề lớn hơn nữa. Đánh với Saint Dane sẽ không được ích gì. Tưởng tượng nổi không? Mình, chính mình lại đang cố bảo vệ Saint Dane tránh khỏi cuộc đụng độ với Loor.

Rời mắt khỏi Saint Dane, Loor ngó mình:

- Pendragon, tôi sẽ nghe hấn nói.

Giọng cô đầy đau khổ. Nhưng mình hy vọng cô nói thật. Loor cho thuyền cập bờ. Mình nhảy xuống, kéo thuyền lên bãi cát. Saint Dane không phụ một tay. Hấn đứng im lìm giữa những cây đuốc, gương mặt ngó. Thậm chí hấn không bước tới hai đứa mình, chúng mình phải tiến tới hấn. Thây kệ, sao cũng được.

Mình thì thầm với Loor:

- Bình tĩnh nhé.

Hai đứa mình bước lên bờ, dừng lại ngoài vòng đuốc, cách gã Lữ khách ma quỷ chỉ vài mét. Thời gian kéo dài nhưng không ai lên tiếng. Có lẽ vì không ai muốn xuất chiêu trước, như mình đã từng được căn dặn.

Sau cùng Saint Dane lên tiếng:

- Pendragon, ta mừng là mi đã khóc lại.

- Thật à? Lý do gì làm mi đã đập ta ghê thế?

Mình đáp trả, trút thật nhiều mĩa mai lên từng câu chữ. Saint Dane cười khùng khục. Mình làm hẳn vui. Thú vị thật.

Hắn xỏ xiên:

- Bây giờ mi lại còn giả mạo một chiến binh Ghee nữa chứ. Trên lãnh địa của mi gọi trò này là gì nhỉ? Lừa hay lộc (Trick or treat: câu chào hỏi của trẻ em Mỹ trong đêm Halloween khi đi từ nhà này sang nhà khác xin kẹo). E rằng ta không có kẹo cho mi đâu, nhóc ạ.

Hắn đang cố chọc tức mình. Nhưng mình không mắc bẫy. Mình nói:

- Nhắc đến chuyện giả mạo, mi đã làm ta ngạc nhiên đấy. Bokka biết tên mi. Tên thật của mi. Điều đó không giống mi chút nào. Thường thường mi hèn nhất ẩn mình sau một nhân dạng khác mà.

Đôi mắt trắng dã nhìn mình nẩy lửa. Hắn nhếch mép cười. Nụ cười không vui chút nào. Cuộc chơi đã bắt đầu.

- A, phải, Bokka. Gã Tiggen bảo vệ dũng cảm. Ta nghĩ nó là bạn mi, phải không Loor? Thật nhục nhã vì đã phản bội lại giống nòi. Ta mong nó chết trong đau đớn.

Loor hành động trước khi mình kịp phản ứng. Vừa rút vũ khí, cô vừa nhảy tới Saint Dane. Hắn không xô dịch. Không cần thiết. Vì ngay khi Loor nhảy vào vòng sáng, lập tức từ trong tối ba Tiggen bảo vệ đã nhảy vọt ra, ngăn cô lại. Hai tên nữa xông tới, giữ chặt hai tay mình. Một tên khác bước vào vòng vây của mấy cây đuốc, lăm lăm cây nỏ đầy tên sắt. Mình đã nhận ra hẳn. Chính tên này đã giết Bokka.

Saint Dane nói:

- Anh bạn ta đây là một thiện xạ cừ khôi. Ta tin, chỉ một mũi tên là đủ xử tội Bokka, nhưng để đảm bảo, anh ấy đã bắn liên nhiều phát.

Loor phần nộ vùng vẫy, nhưng mấy tên bảo vệ ghì cô úp mặt xuống cát. Saint Dane lại gần, cúi xuống cô, trầm tĩnh nói:

- Mi muốn giết ta, đúng không? Ta tưởng mi và các bạn mi chính nghĩa lắm mà. Nhưng các người cũng có khả năng làm điều ác như bất cứ ai thôi. Có khi còn hơn ấy chứ. Tuy nhiên, các người vẫn tin việc ác các người làm là chính đáng, miễn là nó phục vụ cho mục đích lăm lặc của các người.

Loor cố vùng vẫy, rít lên:

- Vì sao anh ấy phải chết? Anh ấy không tham dự vào chuyện này.

- Không đúng, cưng ời. Bokka là một vai trò rất lớn trong việc này. Ngay khi các Tiggen phát hiện vụ nổ sắp trao bản đồ lộ trình tới Kidik cho một Ghee, số phận của nó đã được định đoạt rồi.

Tiến lại, đặt tay lên vai gã sát nhân với cây nỏ, Saint Dane nói tiếp:

- Ta không hề bất ngờ. Vì biết Bokka sẽ chạy tới mi, ta đã trao bản đồ cho nó.

Loor gầm lên, quấy đạp, nhưng bị các bảo vệ giữ chặt. Mình nhích tới cô, cũng bị chúng ghì tại chỗ. Nhìn thẳng mắt một tên bảo vệ, mình rần rỏi nói:

- Để... ta... đi.

Hắn lom lom nhìn lại. Rồi chuyện lạ xảy ra. Hắn buông tay mình. Mình nhìn sang gã kia, giật mạnh tay. Hai tên bảo vệ đứng đó, nhìn mình như hai hình nhân.

Saint Dane lên tiếng:

- Khá lắm, Pendragon! Mi tiến bộ hơn rồi đấy!

Mình quỳ xuống bên Loor, vuốt lưng cô để làm cô bình tĩnh lại. Cúi sát mặt xuống cát, mình thì thầm:

- Làm ơn giải quyết vụ này theo cách của tôi đi.

Mắt Loor rực lửa căm thù. Hai đứa mình trừng trừng nhìn nhau. Từ từ mình thấy cô ấy đã lấy lại bình tĩnh, rồi nhẹ gật đầu với mình. Mình vuốt tóc cô, rồi đứng dậy, bình tĩnh nhìn Saint Dane, nói:

- Buông cô ấy ra.

Hắn giễu:

- Con chó bảo vệ của mi đã bình tĩnh chưa?

- Buông cô ấy ra.

Mấy gã Tiggen nhìn Saint Dane. Hắn gật đầu. Chúng vội vàng lùi xa Loor, như chúng vừa thả một con thú hoang. Chỉ một dấu hiệu gây hấn nhỏ nhất, chúng sẵn sàng nhảy bổ trở lại. Tên sát nhân nhắm mũi nổ thẳng vào cô. Loor không đứng bất dậy ngay. Mình nghĩ cô ấy vẫn còn đang cố tỉnh táo lại. Ngả người, mình giúp cô đứng dậy. Khi hai đứa đối diện nhau, mình nháy mắt, cười khích lệ. Loor gật. Cô ấy đã trở lại sát cánh với mình.

Quay lại Saint Dane, mình nói:

- Nào, vậy là mi đưa bản đồ cho Bokka để lừa bọn ta tới nơi... mắc dịch này. Giỏi. Rất thông minh. Nhưng để làm gì?

Saint Dane cười nói:

- Tất nhiên là để cứu mạng các người rồi.

Mình bị bất ngờ. Không biết phải nói gì. Saint Dane lấy từ túi ra một mũ lưới trai mềm không vành, màu đen đội lên cái đầu sói, che những vết sẹo đỏ lôm:

- Thời gian ta sống cùng người Rokador thật khoan khoái. Không giả bộ, không bịp bợm, ta tới với họ bằng chính con người thật của mình, và giúp bọn họ xây dựng tương lai của chính họ. Quả là một minh chứng hoàn hảo.

- Minh chứng chuyện gì?

- Tất nhiên là tài năng kiểm soát Halla của ta.

Hắn nói cứ như thể mình là một thằng ngốc nên mới không biết điều đó. Mình hỏi, cố không để lộ cảm giác tuyệt vọng trong giọng nói:

- Chuyện gì sẽ xảy ra, Saint Dane?

- Pendragon, cậu bé của ta. Ngay khi những chuyện hứng thú bắt đầu, những kẻ dù may mắn để được trú ngụ trên cái đảo dưới lòng đất này sẽ là những kẻ duy nhất sống sót. Ta cứu các người, vì không muốn các người lỡ dịp chứng kiến tương lai của Zadaa. Tại sao không? Chính mi đã giúp ta tạo nên chuyện này mà.

Quay lại mấy gã Tiggen, hắn nói:

- Làm ơn hộ tống khách của chúng ta về phòng.

Hắn mỉm cười rồi xoay người, bước đi. Mình réo theo:

- Chuyện gì đang xảy ra?

- Kiên nhẫn! Thắc mắc của mi sớm được trả lời thôi.

Hắn ngừng lại, quay nhìn mình:

- Ô, ta suýt quên. Nếu mi cảm thấy áy náy vì đã cặp kè với Loor quá lâu, quên chuyện đó đi. Cô nàng dễ thương Courtney Chetwynde của mi có bồ mới rồi đó.

Nở nụ cười thỏa mãn, hắn tiếp tục bước đi. "Lời bình" của hắn đến từ xa vời... tận đầu tận đuôi, làm mình không kịp phản ứng. Hắn vừa ngắt đầu mình, quăng về Trái Đất Thứ Hai. Mình gào theo:

- Vì sao mi biết?

- Kia, sao vậy, Pendragon? Đừng nói là mi ghen đấy nhé.

- Để cho Courtney yên!

Vừa tiến một bước theo hắn, Loor nín vai mình lại. Đến lượt cô trở thành người bình tĩnh.

Saint Dane ngoắc tay, gã sát nhân xách nỏ đi theo hắn tới những tảng đá lớn dọc theo bờ. Saint Dane không biến hành thú hay chim, hắn bước đi như một người bình thường. Nói ra có vẻ kỳ cục, nhưng chính điều đó làm mình sợ. Nhìn Saint Dane hành động như một con người, mình thật sự hoang mang. Mình thấy, có lẽ nghĩ về hắn như một kẻ phi phạm dễ dàng hơn. Khó mà chấp nhận một kẻ có khả năng ma quái như hắn lại có thể là một người bình thường. Mình rùng rợn cả người.

Loor nhẹ nhàng nói:

- Bình tĩnh, Pendragon.

Nỗi lo sợ của mình lớn dần:

- Hắn đã tới Trái Đất Thứ Hai.

- Có thể. Cũng có thể hấn cố làm anh lo lắng.

- Hấn làm giỏi lắm.

Tụi mình chưa kịp động tĩnh gì, đã bị mấy gã Tiggen ôm chặt, tước vũ khí, rồi kéo đi cùng hướng với Saint Dane. Loor nhìn mình như hỏi: “Hạ mấy tên này chứ?” Cô chỉ muốn đá đít lũ Tiggen này cho xong chuyện. Mình cũng bắt đầu nghĩ như thế, nhưng phải cố nén cảm xúc. Saint Dane đang muốn làm tụi mình mất bình tĩnh. Mình không thể để hấn làm vậy. Mình lắc đầu nói:

- Chưa tới lúc. Chúng mình cần phải biết nhiều hơn.

Loor miễn cưỡng đi theo mấy gã bảo vệ. Qua những tảng đá đánh dấu bờ, chúng mình tiếp tục đi dọc con đường trải sỏi. Cảm giác như đang ở trên một cánh đồng rộng, rải rác những tảng đá lớn. Nhưng không thể nói chắc, vì rất tối. Mình chợt có một ý nghĩ ngốc nghếch, muốn nhìn nơi này trong ánh sáng ban ngày. Ở đây làm gì có ánh sáng ban ngày. Không bao giờ có. Không biết mấy giờ, đêm hay ngày.

Con đường tiếp tục lên đồi. Tới đỉnh, mình nhìn chung quanh rõ hơn. Saint Dane đã nói đây là một hòn đảo. Chúng mình phải nhớ lời hấn. Vì bóng tối, không thể thấy đất kết thúc ở đâu, biển bắt đầu từ nơi nào. Tuy nhiên mình đã thấy một nhóm những ngôi nhà, kéo dài chừng nửa dặm dọc đường mòn, xây dựng lộn xộn bằng đá và thép. Có một kiến trúc trung tâm, hình vuông, khá lớn. Trông cỡ một nhà ga máy bay. Những kiến trúc chung quanh thấp hơn, chiều cao và chiều dài khác nhau. Rất dễ thấy khu nhà này, vì đèn được thắp sáng từ mấy trăm cửa sổ. Từ khi xuống lòng đất, đây là dấu hiệu sự sống đầu tiên mà tụi mình thấy. Sau cùng thì hai đứa mình đã tìm ra người Rokador.

Loor sững sờ nói:

- Đó là một pháo đài.

Cô ấy như đọc được ý nghĩ mình. Những tòa nhà bên trong được bao bọc bằng những nhà khác thành một vòng kiên cố, giống như pháo đài. Nếu Batu tấn công họ sẽ phải vượt qua đại dương, xâm nhập vào đảo thành lũy này. Trước đây hai đứa mình đã lầm. Rokador không tử thủ tại Kidik. Họ sẽ chiến đấu với chiến binh Ghee ngay trên đảo này. Đây sẽ là nơi mở ra cuộc chiến tranh của Zadaa.

Các bảo vệ Tiggen hối thúc hai đứa mình xuống con đường nhỏ, rồi vội vàng đẩy tụi mình vào một trong những ngôi nhà nằm bên ngoài. Đó là một hành lang dài bằng đá, trên tường có đèn sáng. Hai bên hành lang, cứ cách vài mét lại có một cửa ra vào gắn chấn song. Đây là một nhà tù. Chúng xô hai đứa mình vào một phòng giam, rồi khóa cửa ngay. Mình và Loor cũng quay lại và thấy một chuyện lạ lùng.

Mấy tên Tiggen đã cởi mũ trùm đầu. Vì ở dưới đất nên chúng không đeo kính bảo hộ. Như những người Rokador khác, da dẻ mấy gã này cũng nhợt nhạt thấy sợ và mắt màu lục, sáng rực. Tóc tất cả đều màu vàng. Nhưng đó không phải là điều lạ. Lạ là ở cách chúng nhìn hai đứa mình. Hai đứa mình là kẻ thù, là đại diện cho một bộ tộc sắp xuống đây để tiêu diệt chúng. Chắc hai bạn nghĩ mắt chúng rực lửa căm thù chứ gì. Không đâu. Thật khó diễn tả, nhưng hình như những đôi mắt đó đang buồn rầu nhìn chúng mình. Mình thề là muốn nói vài câu, nhưng không thốt được thành lời. Họ có năm người. Tất cả đều đứng ngoài cửa với ánh mắt đầy đau khổ. Mình hỏi:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Họ nhìn nhau bối rối rồi vội vã bỏ đi, cứ như họ đã nấn ná quá lâu vậy. Chỉ một người ở lại canh giữ.

Mình bảo Loor:

- Kỳ lạ thật.

Cô nóng nảy nói:

- Pendragon, vì nghe theo lời anh mà chúng ta bị sa bẫy. Tôi không thể ở đây trong khi Batu tấn công.

Mình nhắc nhở:

- Vấn đề là kết thúc vụ này trước khi Batu tấn công.

- Bằng cách nào? Không còn thời gian nữa. Khi chúng ta đi khỏi Xhaxhu, các Ghee đã tập hợp. Mấy ngàn người Batu khác cùng tham gia vào vụ tấn công. Họ đã tình nguyện, vì căm giận, và khát nước. Khi họ khám phá ra biển ngầm này, sẽ không còn chút nhân từ nào nữa đâu.

- Nhưng Saint Dane đã lên kế hoạch. Hắn bảo chỉ người trên đảo này là sống sót. Điều đó có nghĩa, hắn sẽ không đặt cược vào Rokador chống lại Batu trong một cuộc chiến thẳng thắn.

- Càng thêm lý do chúng ta phải ra khỏi nhà tù này.

Cô quan sát phòng giam. Hai giường đá. Không nhà vệ sinh, không bồn rửa mặt. Có một cửa sổ có chấn song nhìn ra... chẳng biết nhìn ra đâu. Loor lay mạnh mấy song sắt. Không nhúc nhích. Rồi cửa sổ, chạy tới cửa ra vào, cô cũng lay mấy thanh sắt, nhưng tất cả nỗ lực của cô chỉ đem lại tiếng ổ khóa kêu leng keng và ánh mắt khó chịu của gã bảo vệ bên ngoài.

Mình bảo:

- Saint Dane đang thu xếp cho chúng ta xem một màn trình diễn. Hắn sẽ không giữ chúng ta ở trong này đâu. Hắn muốn chúng ta ngồi hàng ghế đầu để chứng kiến những gì hắn đã lên kế hoạch.

- Và nếu hắn toại ý, thì chúng ta thất bại.

Loor lau bầu, dẫn dỗi ngồi xuống giường đá. Mình bắt đầu nghĩ là đã mắc sai lầm. Ở trong phòng giam này, hai đứa mình đành bó tay. Cần phải tìm hiểu Saint Dane đang giở trò gì. Hắn đang mưu tính gì? Chắc chắn hắn sẽ không tự ra tay. Như thường lệ, hắn đang chơi trò hai mặt. Tìm cách để cái người có khả năng ngăn chặn Batu tấn công phải bị giết chết. Rồi hắn xuống đây kết thân với Rokador. Hắn muốn có chiến tranh, đúng vậy, nhưng còn những điều hơn thế nữa. Luôn luôn như vậy. Vấn đề là phải tìm hiểu đó là điều gì.

Loor bỗng nói:

- Teek.

- Xin lỗi?

- Teek, bạn của Bokka. Anh đã gặp anh ta tại nông trại. Tôi chơi với anh ta cùng thời với Bokka.

- Nhớ rồi, anh chàng sợ rệp. Nhưng anh ta làm sao?

- Nếu Teek ở đây, sẽ giúp được chúng ta.

Mình chẳng biết quái gì về cái anh chàng Teek này, nhưng nếu Loor bảo anh ta có thể giúp, mình không nên có ý kiến ý cò. Mình cũng đâu nghĩ được ý nghĩ khác. Tới bên cửa, mình nhìn gã Tiggen bên ngoài. Hắn đứng nhìn vào khoảng không, thở dồn dập dù chẳng có gì đang xảy ra. Rõ ràng hắn đang lo lắng một chuyện gì đó. Mình lên tiếng:

- Chào.

Hắn liếc mình, rồi vội vàng nhìn sang hướng khác. A, hắn sợ. Mình nhẹ nhàng hỏi:

- Anh biết có chuyện sắp xảy ra, đúng không? Chuyện xấu, đúng không?

Hắn không nhìn mình.

Mình là Lữ khách. Cậu Press đã nói, Lữ khách có khả năng dẫn dụ người khác. Mình không biết vì sao và từ đâu có được năng lực này, nhưng mình từng thấy khả năng này đem lại hiệu quả. Ông Gunny đã rất thành công với khả năng này. Cậu Press cũng thế. Rủi thay, mình không may mắn lắm với khả năng này. Mình chỉ thành công khi áp dụng với người đang bị căng thẳng. Hay lo lắng. Nếu tâm trí một người đang bơ vơ, rất dễ bị dẫn dụ. Gã Tiggen này rõ ràng là đang lo lắng. Nếu có một cơ hội cho mình sử dụng phép thuật, thì chính là anh chàng bảo vệ này. Giữ cho đầu óc tỉnh táo hết mức, không hẳn chút cảm xúc hay nghĩ ngợi nào, mình tập trung lên gã bảo vệ.

Mình bảo hắn:

- Chúng tôi có một anh bạn cũng là Tiggen. Tên anh ấy là Teek.

Có phản ứng. Hắn ngạc nhiên, nhìn vội mình. Hắn biết Teek. Mình tiếp tục:

- Teek là một người bạn, chắc anh ấy muốn biết chúng tôi bị giam tại đây. Anh biết anh ta ở đâu không?

Hắn tỏ ra bồn chồn. Không biết mấy lời nói của mình có tác dụng gì không. Mình hỏi bằng giọng chân thành hết mức:

- Anh có thể tìm Teek và cho anh ta biết là chúng tôi đang ở đây không?

Hắn bứt rứt, liếc nhìn mình mấy lần như muốn nói điều gì. Mình không giục giã. Cảm giác như cá sắp cắn câu, nếu mình giật mạnh, nó sẽ bỏ đi.

Cuối cùng hắn cũng nói, giọng run rẩy:

- Điều anh yêu cầu có thể làm tôi bị tử hình.

- Tôi không xin anh làm bất cứ chuyện gì, chỉ là cho Teek biết chúng tôi đang ở đây thôi mà.

Hắn nhắm mắt, thật sự bứt rứt. Không biết vì mình có tài thuyết phục, hay vì hắn đang cố giữ kín một điều. Sau cùng hắn quay lại. Mặt thống khổ, gần như sắp khóc. Hắn nói:

- Dù chuyện gì xảy ra, xin hiểu cho hầu hết chúng tôi không được nói. Chúng tôi là nạn nhân.

Tôi vẫn còn không thể tin nổi chuyện này.

- Tin vào chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?

Giọng mình hết sức khẩn khoản. Hẳn quay người chạy vội đi. Mình hét:

- Khoan!

Mình la lên. Quá muộn. Con cá của mình đã biến mất. Chắc mình dồn hấn hơi quá. Quay lại, mình thấy Loor đứng ngay sau lưng. Cô hỏi:

- Hấn nói vậy là sao?

- Hấn quá sợ. Tôi không nghĩ là sợ Batu tấn công. Có một chuyện khác đang xảy ra. Hấn sợ đến run bần bật.

- Anh nghĩ hẳn sẽ tìm Teek không?

- Không biết, nhưng ngay lúc này, hẳn là hy vọng lớn nhất để chúng ta ra khỏi đây.

Hai đứa mình không còn gì để làm. Cần phải tập trung tư tưởng. Vậy là mình ngồi xuống giường, lấy giấy bút luôn đem theo trong túi da, và bắt đầu viết nhật ký này. Hy vọng viết ra giấy, mình sẽ phát hiện những điều chúng mình bỏ sót. Trong khi viết, mình ôn lại từng chi tiết, cố làm sáng tỏ bí mật trong kế hoạch của Saint Dane. Trở lại với Bokka. Anh ta đã biết chuyện gì xảy ra và báo đó là một cơn ác mộng. Mình suy ra, khi Bokka và mấy bảo vệ Tiggen khác trở lại Kidik, họ đã phát hiện ra những chuyện khủng khiếp, vì vậy anh ta phải đến báo cho tụi mình, dù biết làm vậy là nguy hiểm đến tính mạng. Dù đó là chuyện gì, nó đã đẩy tất cả bảo vệ Tiggen tới bờ vực thẳm. Nhưng chuyện đó là gì?

Viết khoảng nửa tiếng và mình sắp cuốn lại để gửi cho hai bạn, thì chợt nghe một tiếng gọi nho nhỏ ngoài hành lang.

- Loor?

Hai đứa vội nhìn lên. Anh chàng Tiggen tên Teek đang đứng ngoài song cửa.

Loor chạy tới, kêu lên:

- Teek!

Trông Teek phờ phạc như cả tuần không ngủ. Rõ ràng anh ta biết chuyện bí mật đáng sợ là gì. Teek hỏi:

- Bokka?

Loor nhú mào:

- Bị giết vì một xạ thủ với những mũi tên bạc. Mình buồn quá.

Teek gục đầu. Mình thấy những giọt nước mắt lăn trên hai má anh ta. Cố kiềm chế xúc động, Teek nói, giọng giần giật:

- Booka tới tìm hai người để... cảnh báo.

Mình hỏi:

- Về chuyện gì?

Nhìn chúng mình với hai mắt đỏ ngầu sưng nước, Teek hỏi:

- Saint Dane là ai? Hắn bảo là đã đến từ một bộ lạc xa xôi bên kia sa mạc. Hắn có phải là một trong số kẻ thù của anh không, Pendragon? Tụi Sox Đỏ đó?

Trong một hoàn cảnh khác chắc mình đã thấy buồn cười. Mình nói:

- Hắn không là bạn, đối với cả Batu và Rokador.

Teek gật đầu. Hình như anh ta đã biết điều đó rồi, nhưng lời nói của mình đã củng cố thêm. Teek hỏi:

- Nếu vậy, vì sao hắn ở đây?

- Chuyện này phải có một thời gian dài mới giải thích được hết.

- Xin tin tôi. Thật tình chúng tôi không biết. Hầu hết các bảo vệ Tiggen được rải khắp lòng đất. Chúng tôi bị lừa. Chúng tôi tin tất cả những gì giới ưu tú nói.

- Về vụ Rokador ngăn chặn nguồn nước?

Teek kêu lên:

- Vụ đó chỉ là một khởi đầu thôi. Còn quá nhiều chuyện khác. Kinh khủng lắm.

Loor nhỏ nhẹ:

- Nói đi, Teek. May ra bọn mình có thể giúp.

Teek lau nước mắt, hít sâu một hơi, gật đầu như thể đã có một quyết định. Anh ta mở khóa cửa.

- Đích thân hai người phải được nghe trước đã. Sau đó, tôi sẽ đưa đi để thấy. Những gì sắp thấy, hai người sẽ không thể nào tin nổi.

Loor hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Trước hết tới chỗ giới ưu tú của Rokador. Họ đang chia sẻ bữa ăn cuối cùng với kẻ tự xưng là Saint Dane.

NHẬT KÍ # 22

(TIẾP THEO)

ZADAA

Ra khỏi phòng giam, mình thấy Teek đã lấy lại vũ khí cho hai đứa. Ý kiến hay, nhưng với chỉ một cặp gậy làm sao chống lại toàn thể bộ tộc Rokador. Tuy nhiên, có lại vũ khí cũng yên tâm hơn. Bảo đảm là Loor cũng có cảm giác như mình. Teek đưa chúng mình qua hành lang vòng vèo trong tòa nhà đá. Mình đoán đây là tầng hầm, vì hành lang giống như một địa đạo. Không thấy gì ngoài vách đá và những cửa đóng kín mít. Teek rất thông thạo đường. Lạ thật, vì mình thấy chỗ nào cũng giống nhau. Qua mấy khúc rẽ, xuống vài hành lang vắng, chúng mình ngừng lại trước một cách cửa đóng.

Teek nói nhỏ:

- Phải thật im lặng. Trên chúng ta là khu ăn uống của giới ưu tú. Cửa này dẫn tới một đường hầm nhỏ, cung cấp không khí cho tòa nhà.

Mình hỏi:

- Giới ưu tú này là những ai?

- Các nhà lãnh đạo của chúng tôi. Họ cai trị Rokador, làm luật và phán xét.

- Rất uy quyền. Họ được bầu lên?

- Họ là hậu duệ của người Rokador chính gốc, đó là những người đã phát hiện ra lòng đất từ nhiều thế hệ trước.

Teek ngừng nói, nhắm mắt như quá xúc động.

Loor hỏi:

- Bạn bệnh hả?

Sau mấy nhịp thở, Teek mới trả lời:

- Mình không sao. Chúng ta có thể nghe những gì họ nói, nhưng nếu bị phát hiện thì...

Anh ta không nói hết câu. Mình đoán, dù chuyện gì xảy ra, cũng chẳng tốt lành gì. Ghi nhớ. Đừng để bị phát hiện.

Teek khẽ mở cửa rồi bước vào. Mình và Loor theo sau. Trần thấp tới nỗi chúng mình phải lom khom bước. Trông như có hai đường ống khuất vào bóng tối. Teek đã giải thích đây là các đường cung cấp không khí. Mình cảm thấy thoáng thoáng gió, như không khí đang di chuyển. Nhưng tìm hiểu chuyện họ thông gió cho tòa nhà này không là lý do sự có mặt của chúng mình tại đây. Từ trên, ánh sáng rọi xuống qua những khe hở dài chừng hơn ba mươi phân, rộng

khoảng hai phân. Tiến lại vùng sáng đó, Teek ra hiệu cho hai đứa mình nhìn thấy. Mình nhận ra ngay, những kẻ hờ này đưa không khí vào căn phòng bên trên. Điều quan trọng hơn, chúng mình có thể nhìn vào phòng, qua những kẻ hờ. Quan sát góc độ, mình nghi những kẻ hờ này nằm tại chân tường. Đây là vị trí thuận lợi để nhìn và nghe lén những diễn biến trong phòng.

Căn phòng không giống những gì mình đã thấy dưới lòng đất. Phòng này lớn đủ để chứa một bàn ăn dài. Trên tường là những tác phẩm nghệ thuật. Đồ đạc rất tiện nghi. Nến thấp sáng khắp nơi. Trên bàn là một bữa tiệc ề hề. Những bát bạc đầy ụ đủ loại trái cây lạ mắt. Một đầu bàn đang nướng một thứ gì đó, đầu bàn kia thì đang quay một con gà tây. Những cốc có chân cao đầy tràn thức uống. Một bữa tiệc khá là xa xỉ, không giống chút nào với hình dung về một nơi con người đang tuyệt vọng vì đói ăn khát uống.

Mình và Loor nhìn nhau. Mình biết cô cũng đang nghĩ giống mình. Điều khủng khiếp mà Teek nói ở đâu? Chắc chắn không có trong phòng này. Nơi này tuyệt quá mà. Mình đếm được mười Rokador. Những nhà cai trị ưu tú. Mình ngờ sẽ được thấy một nhóm người đầu tóc bạc phơ, có cả thể kỷ kinh nghiệm để đưa ra những quyết định khôn ngoan, dẫn dắt dân tộc đến tương lai tốt đẹp.

A... có chứ.

Có một cặp già. Một lão già lụ khụ, trông như không thể tự đứng dậy khỏi ghế. Mình nghĩ là lão đang ngủ và... chảy dãi. Mình thề là thấy nước dãi nhiều nhào đầy ngực lão. Thú vị thật. Nhưng nhìn toàn thể thì đây là một nhóm bát nháo. Có ba người trưởng thành, hai nữ một nam. Một gã và một cô gái trông không lớn hơn mình bao nhiêu. Rồi tới hai đứa nhóc. Mình nói nghiêm túc đó. Nhóc thật mà. Tất cả bọn họ đều có làn da trắng như bột, cặp mắt xanh của người Rokador, và đều mặc áo trắng. Chắc đây là một dịp đặc biệt, vì tất cả đều mặc áo choàng lông lấy trang trí bằng vàng, như mình đã mặc trong lễ hội Azhra của người Batu.

Người nào cũng ăn ngấu nghiến như đây là bữa ăn cuối cùng của họ. Chưa nuốt hết đồ ăn đang nhai, họ tọng tiếp những tảng thịt mỡ vào đầy miệng. Chiêu tất cả đồ ăn xuống bằng những cốc nước đầy. Lúc đầu mình ngạc nhiên, rồi nhớ lại, thật ra, nước đâu có thiếu. Ít ra là dưới này không thiếu nước.

À, còn nữa. Còn một vị khách nữa trong bàn. Saint Dane. Hắn ngồi đầu bàn, đang ngắm các vị ưu tú ngốn ngấu đồ ăn. Hắn không ăn. Chốc chốc lại nhấp chút nước. Hình như toàn bộ sự kiện này là trò tiêu khiển của hắn. Hắn nhìn ngắm họ với một nụ cười mỉm, như một con nhện biết không cần phải đổ mồ hôi, vì những con ruồi bé nhỏ đã sa vào lưới của nó. Nhìn bọn họ ăn ngấu nghiến một lúc, bụng mình bỗng sôi lên, không biết vì sợ, ghê tởm, hay chỉ vì đói. Mình nghĩ, vì cả ba.

Sau cùng, một người đàn bà đứng dậy, nâng ly, nói với cả nhóm:

- Cụng ly! Hãy chúc mừng người bạn đến từ sa mạc xa xôi. Ông đến với chúng ta là khách lạ, nhưng rồi trở thành người bạn chân thành, một cố vấn khôn ngoan, và mãi mãi sẽ được biết đến như một thiên thần đã làm cho Rokador hồi sinh. Xin chúc mừng Saint Dane!

- Saint Dane!

Tất cả đều nâng ly chúc tụng.

Saint Dane cười cười, khiêm tốn đưa tay lên như nói: “Ôi, có gì đâu, các bạn”.

Mình muốn ói. Dù Saint Dane đã nói gì với những con người này, hắn đã thuyết phục được họ tin là hắn tới để giúp đỡ. Mình có một cảm giác thật kỳ lạ. Những người trong phòng này

yêu thương hẳn. Mình thấy điều đó trong mắt họ. Họ cạn ly chúc tụng, họ cư xử với hẳn như một ông vua, họ cảm ơn hẳn về tất cả những gì hẳn đã làm. Rất có thể họ đang lên kế hoạch tạc tượng hẳn. Họ không hề biết những gì hẳn nói sẽ đưa họ đến sự hủy hoại. Lạnh cả người. Đây có phải là sự thật khủng khiếp Bokka đã cố cho tụi mình biết không?

Saint Dane lau miệng với một vẻ thanh nhã, rồi nói:

- Thừa các bạn, tôi rất vinh hạnh được gọi các bạn là bạn của tôi. Hôm nay đánh dấu cho một khởi sự mới. Quyết định sáng suốt của các bạn sẽ giúp các bạn dẹp bỏ quá khứ đen tối mới đây, để hướng tới một ngày mai tươi sáng hơn. Bây giờ, cuối cùng thì Rokador đã có khả năng lớn mạnh và phát triển trong những phương diện mà mới đây dường như không thể. Tôi hoan nghênh lòng dũng cảm và khôn ngoan của các bạn.

Hẳn nâng cao cốc trong tiếng hoan hô rần rần. Đúng là một ngày hội của tình thương yêu, cho đến khi một trong hai ông già đứng dậy, đưa tay ra dấu cho mọi người im lặng, rồi nói:

- Tôi chia sẻ lòng tri ân của mọi người đối với Saint Dane, vì đã cho chúng ta những lời khuyên và sự hiểu biết. Chúng ta đang cận kề một tương lai mới. Một tương lai an toàn. Nhưng thú thật, tôi lo lắng vì đường dài chúng ta phải vượt qua để có thể đạt được điều đó. Bây giờ còn ngồi đây, vui vẻ tiệc tùng, tôi nghĩ chúng ta nên tự hỏi lại một lần cuối: hành động quyết liệt chúng ta chọn đó có đúng không?

Nhiều tiếng rì rầm nổi lên. Có người gật đầu đồng ý, người khác lại lắc đầu. Hai đứa nhóc vẫn tiếp tục ăn. Mình nghĩ chúng chẳng quan tâm tới phe nào hết. Mình chỉ mong chúng choảng nhau để giành ăn.

Saint Dane lại đứng lên, nói với ông già:

- Ông là một lãnh đạo khôn ngoan. Sự thận trọng của ông là một minh chứng cho điều đó. Tất cả cống hiến của tôi đều được bảo đảm bằng kinh nghiệm của bản thân. Bộ tộc tôi cũng từng phải đối diện với sự lựa chọn khó khăn tương tự thế này. Sau những khả năng được thảo luận, chúng tôi đã đi đến một kết luận không thể chối cãi. Bỏ qua những tiểu tiết, chúng tôi có hai sự lựa chọn. Đó là: Sống sót hay diệt vong. Chúng tôi đã chọn sự sống. Và, hôm nay tôi đang đứng đây. Một bằng chứng là chúng tôi đã chọn đúng đường. Các bạn, các nhà lãnh đạo ưu tú của Rokador, cũng đang đối diện với sự lựa chọn giống thế. Con đường các bạn sắp qua sẽ không thoải mái. Tôi không phủ nhận điều đó. Nhưng lựa chọn khác của các bạn là gì? Tôi là người cuối cùng cần phải nhắc nhở các bạn: các bạn đã cận kề đi vào hố sâu quên lãng đến mức nào rồi. Bây giờ bánh xe đã chuyển động. Tôi đề nghị, nếu thật sự không muốn bị vây hãm trong bóng tối chết chóc, các bạn hãy chọn cách thoát ra và... sống!

- Hoan hô Saint Dane!

Ông già lu khụ, ngủ gật và nhiều nước dãi, la toáng lên. Lão nhảy khỏi ghế, nâng cao cốc. Mình tưởng lão không đứng dậy nổi, chứ đừng nói chi tới lanh lệ thế. Tất cả, kể cả ông già mới đặt câu hỏi, đều đứng dậy nâng cao cốc hoan hô Saint Dane. Dù là chuyện gì sắp xảy ra, lúc này không thể nào ngăn chặn được nữa.

Teek vỗ vai mình, rồi đưa mình và Loor ra khỏi phòng thông gió. Ngay khi cửa vừa đóng lại, mình hỏi ngay:

- Họ nói về chuyện quỷ quái gì vậy? Chuyện gì sắp xảy ra?

Vừa đi sâu hơn vào tòa nhà, Teek vừa nói:

- Theo tôi.

- Cái đám dở hơi đó là ưu tú sao? Làm sao họ lãnh đạo được chứ? Dấm dớ, ầm ớ, ngớ ngẩn.

- Tôi nói rồi. Họ là con cháu của Rokador chính gốc, những người đã khám phá ra lòng đất.

- Vậy họ được cai trị là nhờ tổ tiên chứ không vì có chút tài cán gì sao?

- Đó là một cách đặt vấn đề.

Mình đập lại:

- Đó là cách duy nhất để đặt vấn đề. Thậm chí lại có cả hai đứa nhóc. Tôi cá là Saint Dane phải vất vả để năn nỉ chúng làm... bất cứ điều gì.

Mình phải bình tĩnh lại. Đây là chuyện của họ. Cách thức Rokador đã chọn để tự quản không phải việc của mình. Dù cách đó ngớ ngẩn đến thế nào. Mình phải quan tâm tới quyết định lớn của họ. Không, chính xác là quyết định lớn mà Saint Dane đã điều khiển họ làm.

Teek đưa chúng mình tới cuối hành lang, nơi có một cửa nổi bật hơn những cửa khác, vì làm bằng thép. Anh ta ngừng lại, nói:

- Thận trọng. Bên trong có bảo vệ Tiggen.

Mình hỏi:

- Bên trong có gì?

Không trả lời, Teek mở cửa, bước vào. Mình lo lắng nhìn Loor. Chúng mình sắp được thấy cơn ác mộng mà Bokka đã nói? Theo Teek, chúng mình vào một sàn đi hẹp bằng thép, nhìn xuống một phòng trong hang động. Lúc đầu mình phát hoảng, vì tưởng là đã đi quanh hết tầng hầm của tòa nhà này. Nhưng căn phòng tui mình vừa bước vào còn đi xuống hàng loạt tầng khác nữa. Đáng lẽ mình không nên ngạc nhiên, vì những con người này quá siêu trong việc đục vào lòng đá. Khi đã tỉnh táo lại, mình cố hiểu trước mắt mình là gì.

Trông như một phòng máy, với mấy chục ống hình trụ khổng lồ màu bạc, dựng thẳng đứng hai bên vách cửa hang động rộng lớn này, nối với những ống đồ sộ nằm ngang. Chính giữa là một ống lớn kéo suốt chiều ngang căn phòng. Đường kính của ống này khoảng hơn sáu mét, gồm nhiều ống dày được nối lại với nhau bằng hàng ngàn đinh tán to cộ. Nửa dưới của ống chìm dưới sàn, nên chỉ nhìn thấy nửa trên. Trên mặt ống là một bề dài. Trên bề, một bảng kiểm soát phức tạp, với vô vàn ngọn đèn chiếu sáng, cùng những máy đo và mặt đồng hồ. Ba người Rokador đang đứng trên bề, giám sát máy đo và thỉnh thoảng điều chỉnh mấy cần bạc nhỏ để kiểm soát... gì gì đó. Khi tui mình đang nhìn, hai người Rokador nữa leo thang lên bề, bước lại vị trí. Có tiếng rì rì liên tục. Nghe như tiếng máy. Mình cảm thấy nơi này có năng lượng. Năng lượng vật lý.

Teek nói:

- Đây là trung tâm thế giới của chúng tôi. Là trạm gốc kiểm soát các dòng sông Zadaa. Từ đây chúng tôi hướng dẫn tất cả các nguồn nước, và tạo ra năng lượng.

Năng lượng thủy điện? Tất nhiên! Đó là cách người Rokador luôn có ánh sáng. Họ sử dụng sức chảy của nước để tạo năng lượng.

Mình hỏi:

- Vậy là, tất cả nguồn nước có thể được kiểm soát từ đây?

Teek gật rồi ra hiệu cho hai đứa mình đi theo. Chúng mình rón rén qua lối đi hẹp, qua một cửa thép khác, vào một đường hầm. Đóng cửa cẩn thận, Teek quay lại túi mình nói:

- Khi bảo vệ Tiggen trở lại Kidik, chúng tôi mới được biết vì sao các kỹ sư đã đóng các trạm vệ tinh khắp lòng đất. Chúng tôi được cho biết, đó là vì hạn hán. Sự thật là họ muốn mọi sự kiểm soát phải được nằm tại đây. Đó là cách họ âm mưu triệt hạ Batu.

Loor và mình không phải yêu cầu Teek giải thích. Vì anh ta nói không ngừng. Mình nghĩ, Teek thèm nói, cần nói, và nói cho hả. Rất tốt, vì chúng mình đang cần nghe. Trông Teek buồn và mệt mỏi. Thở dài, anh nói tiếp:

- Kế hoạch Saint Dane bày cho chúng tôi là thế này: Khi Batu tấn công, chúng tôi sẽ đợi cho đến khi biết chắc hầu hết bọn họ đã vào lòng đất. Khi làn sóng chiến binh Ghee đầu tiên tới sát đại dương Kidik, chúng tôi sẽ xả nước.

Mình và Loor nhìn nhau. Vẻ đầy bối rối, cô bảo:

- Làm ơn nói rõ ra đi.

Giọng Teek run rẩy:

- Nghĩa là... chúng tôi sẽ làm cho lòng đất bị ngập lụt. Mọi sinh vật ngoài hòn đảo này sẽ bị chết đuối hết.

Loor bàng hoàng dựa lưng vào vách đá. Mình thì gần như không thở nổi. Sau cùng thì âm mưu quỷ quái của Saint Dane đã được tiết lộ. Hắn đã tìm ra cách để bộ tộc này tiêu diệt bộ tộc kia. Sẽ không có chiến tranh, chỉ có một cuộc tàn sát.

Loor thần thờ nói:

- Tất cả chiến binh Ghee trong lòng đất sẽ bị giết. Hàng ngàn người sẽ bỏ mạng.

Mình bảo:

- Rồi Xhaxhu sẽ thuộc về Rokador. Đó là ác mộng Bokka đã nói.

Teek nói nhỏ:

- Nhưng... không đâu.

Loor kêu lên:

- Sao lại không? Còn cách nào khác nữa để Rokador có thể tiêu diệt nhiều người Batu như thế chứ? Các người thèm khát thành phố mà. Nhưng sao có thể tàn nhẫn đến thế? Rokador từng là những người bạn của chúng tôi mà.

Teek ràn rụa nước mắt, nói:

- Còn hơn thế nữa.

Mình la lên:

- Hơn nữa? Hơn cả tội diệt chủng này?

- Đúng. Nhưng tôi thề, chúng tôi không hề biết gì. Bokka, tôi và hầu hết các Tiggen lúc đó không ở đây. Không biết, không thấy gì. Chỉ biết cấp lãnh đạo đang chuẩn bị chiến tranh, nhưng không biết vì sao. Cho đến khi trở về đây, chúng tôi mới biết sự thật.

Loor hỏi:

- Sự thật. Bokka đã nói chúng tôi cần biết biết sự thật. Toàn bộ sự thật là gì?

Teek lau nước mắt:

- Tôi sẽ cho hai người thấy.

Chúng mình theo anh ta qua nhiều hành lang, tới cuối tòa nhà lớn. Teek ngừng trước một cánh cửa, nói:

- Bên ngoài cửa này là sự thật và điều khủng khiếp.

Hít sâu một hơi để chuẩn bị tinh thần, Teek bước ra ngoài. Chắc mình không muốn nhìn thấy những gì ngoài kia đâu, nhưng vẫn phải nhìn.

Mình và Loor theo Teek ra một bao lan nhìn xuống một cách đồng bằng phẳng và rộng bao la, trải dài tới trước và sang hai bên cả dặm. Lý do chúng mình có thể nhìn rất rõ là vì, cánh đồng phủ đầy những tảng đá trắng, tròn và nhỏ. Hàng ngàn tảng đá, đường kính chừng ba mươi phân, ngay hàng thẳng lối, kéo dài tới hết tầm mắt. Trên mỗi tảng đá có một ngọn đèn nhỏ. Không biết mình đã mong thấy gì, nhưng chắc chắn không là cảnh này. Nơi này chẳng có gì là kinh khủng hết.

Mình đã lầm.

Teek nói:

- Chuyện xảy ra một cách từ từ. Không có gì báo trước. Đến khi chúng tôi thật sự quan tâm, thì quá muộn rồi. Chúng tôi không như các bạn, không sống với môi trường bên ngoài, không có kháng thể với những bệnh tật như hai bạn.

Mình vội hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Teek nhìn ra biển đá:

- Chúng tôi bị một loại vi trùng tấn công, gây ra một thứ bệnh. Bệnh chết người.

Mình nhìn Loor. Mắt cô mở trừng trừng kinh ngạc. Hai đứa mình nhìn lại biển đá. Mấy ngàn ngọn đèn thành linh mang một ý nghĩa mới. Loor thì thào:

- Đây là một nghĩa trang.

Không thể nào tin nổi, chắc chắn có sự lầm lẫn, vì quá nhiều ngọn đèn! Mình hỏi Teek:

- Anh định nói là, mỗi tảng đá là biểu tượng của một người Rokador chết vì bệnh đó?

- Không.

Nhẹ lòng. Thật sự nhẹ lòng. Nhưng Teek nói tiếp:

- Mỗi tảng đá là một trăm người Rokador đã chết. Tro của họ nằm dưới những tàn tích đó.

Mình choáng váng, đầu gối đứng không vững. Qui mô của thảm kịch làm đầu óc mình mụ mẫm. Chúng mình đang nhìn tàn tích của hàng trăm và hàng trăm của nhiều ngàn con người.

Teek tiếp tục:

- Gia đình tôi đã chết. Gia đình Bokka cũng thế. Chúng tôi không hề biết gì về chuyện này cho đến khi trở lại. Lý do vì sao vụ này được giữ kín đến thế? Vì đây không chỉ là chuyện ganh đua giữa hai bộ tộc. Chuyện sống còn của toàn thể bộ tộc tôi đã rất nguy kịch. Chúng tôi không thiếu không gian ở. Chúng tôi thiếu con người.

Mình bàng hoàng hỏi:

- Bao nhiêu? Bao nhiêu người còn sống?

- Có lẽ vài trăm. Nhiều nhất là một ngàn. Các nhà ưu tú được bảo vệ. Gia đình họ cũng vậy. Các bảo vệ Tiggen thoát chết vì chúng tôi đã không ở đây. Nhiều kỹ sư làm việc tại các trạm kiểm soát ở xa, các đại sứ của chúng tôi tại Xhaxhu cũng đều sống sót.

Loor hỏi:

- Căn bệnh đó còn lan tràn không?

- Không. Sau cùng, các thầy thuốc đã kiểm soát được. Trước đây, trong lịch sử chúng tôi bệnh này cũng đã xảy ra một lần, hàng ngàn người chết trước khi tìm ra cách chữa trị. Lần này, tôi không hiểu vì sao bệnh kéo dài quá lâu mới được nhận ra. Đáng lẽ phải được ngăn chặn sớm hơn.

Mình cảm thấy dường như có bàn tay Saint Dane trong vụ này.

- Chúng tôi được căn dặn, nếu Batu phát hiện tình trạng suy yếu của chúng tôi, họ sẽ mở cuộc xâm lăng. Các nhà lãnh đạo ưu tú quyết định tấn công trước. Chúng tôi không muốn sống tại Xhaxhu. Đây là quê hương chúng tôi. Dưới lòng đất này. Chúng tôi chỉ muốn sống.

Mình hỏi:

- Ai đề nghị quyết định này?

- Saint Dane. Hắn đang là cố vấn cho các nhà lãnh đạo của chúng tôi.

- Chính xác. Hắn lợi dụng một thảm họa thiên nhiên để làm Rokador thành những người hoang tưởng. Sau đó, hắn thúc đẩy Batu tấn công. Đó chính xác là những gì Rokador e sợ. Thật không thể tin nổi.

- Vì sao hắn làm chuyện này?

- Vì hắn là một kẻ xấu.

Mình còn có thể trả lời cách nào nữa? Đây là một cách nói nửa vờ của mọi thời đại. Nhưng mình không thể giải thích, Saint Dane là một con quỷ đến từ lãnh địa khác như thế nào, hẳn là kẻ tìm mọi cách để hủy diệt quá khứ, hiện tại, tương lai của tất cả những gì hằng có ra sao. Teek đã có một ngày quá khốn khổ rồi.

Teek nói:

- Nhiều bảo vệ Tiggen không tin quyết định này là đúng. Nhưng khi đối diện với tình trạng diệt vong...

Anh ta không nói hết câu, nhưng bây giờ mình đã hiểu vì sao tất cả các bảo vệ đã nhìn chúng mình với vẻ mặt sầu thảm thế. Họ bị chao đảo về những điều khủng khiếp phát hiện ra được, từ lúc trở lại Kidik. Mất gia đình. Mất bạn bè. Toàn thể sự tồn tại của họ đang bị đe dọa. Bokka nói đúng. Đây là một cơn ác mộng. Mình nói với Loor:

- Có điều tôi không hiểu. Rokador gần sắp bị tiêu diệt vì một thứ bệnh khủng khiếp. Họ sợ Batu sẽ hoàn tất việc tiêu diệt đó, vì vậy họ muốn tự vệ bằng cách tấn công trước. Nếu họ thành công, nhiều ngàn người Batu sẽ bị chết chìm. Đó sẽ là một đại thảm họa mang tầm vóc sử thi. Nhưng có đủ để đẩy cả lãnh địa vào hỗn loạn không? Ý tôi là, chuyện này sẽ dẫn tới đâu?

Loor dựa vào lan can sắt, nhìn khắp nghĩa trang Rokador mênh mông. Cô chìm trong trầm ngâm, suy tính khả năng có thể xảy ra. Sau cùng Loor nói:

- Zadaa là một lãnh địa dữ dội. Nhiều bộ tộc đánh nhau tới chết để bảo vệ một mảnh đất nhỏ của mình.

- Những bộ tộc man rợ, ăn thịt người?

- Phải. Tội ăn thịt đồng loại. Đó là một trong những nguyên nhân Rokador chuyển vào lòng đất, để được an toàn hơn. Chiến binh Ghee được thành lập để bảo vệ Xhaxhu. Trong quá khứ, người Rokador là đồng minh của chúng tôi, nên họ cũng được bảo vệ.

- Tôi đã biết điều đó.

- Có một thế cân bằng mong manh trên Zadaa. Xhaxhu là vùng văn minh duy nhất của lãnh địa. Batu và Rokador là tương lai của Zadaa. Nếu chiến binh Ghee bị tiêu diệt cùng đa số người Batu, thế cân bằng đó sẽ mất. Chuyện một trong số những bộ tộc hung hãn ngoài sa mạc tấn công Xhaxhu chỉ còn là vấn đề thời gian. Những bộ tộc đó rất dã man. Sẽ chẳng còn ai bảo vệ thành phố. Tất cả mọi tri thức và tiến bộ của bao thế hệ sẽ bị tiêu diệt. Zadaa sẽ bị cuốn vào hỗn loạn.

Mình khó khăn nuốt nước bọt rồi hỏi:

- Và... những tên kẻ cướp đó là... là...

Loor đáp:

- Đúng. Là những kẻ ăn thịt người.

Hướng đôi mắt đầy sợ hãi thẳng mình, cô nói tiếp:

- Saint Dane tiến rất gần tới việc chiến thắng lãnh địa thứ hai rồi.

Mình chấm dứt nhật ký trong sâu thẳm thế giới Rokador – hay nói đúng hơn là những gì còn lại của thế giới đó. Có thể gọi một nơi chỉ còn lèo tèo người sống là thế giới được không? Teek đã tìm cho tui mình một chỗ an toàn. Tại đây tui mình phải tìm ra giải pháp ngăn chặn Rokador. Có nghĩa là ngăn chặn Batu. Có nghĩa là ngăn chặn Saint Dane. Có nghĩa là chúng mình đang vô cùng khó khăn.

Mình sợ mọi chuyện đã đi quá xa, tui mình không còn có thể làm gì để giúp họ. Mọi vấn đề đều quá lớn. Không chỉ là việc thay đổi tư tưởng một con người, ngăn chặn một hỏa tiễn, hay kể cả chặn đứng vụ phá mỏ bằng chất nổ. Mà là việc ngăn chặn một đoàn quân. Vụ này vượt quá khả năng tui mình.

Không thể tin mình có thể nói câu này: cách tốt nhất là để mặc Zadaa. Như mình đã nói nhiều lần, đây không chỉ là chuyện của riêng một lãnh địa. Mà là của toàn Halla. Nếu Loor và mình ở lại đây, chưa chắc hai đứa mình sống sót. Có thể Saint Dane không muốn tui mình chết. Nhưng còn người Rokador? Nếu họ hồ hởi nhấn chìm hàng ngàn người Batu, chuyện giết hai đứa mình sẽ không làm họ phải lặn tăn nghĩ ngợi.

Tui mình đã mất Kasha rồi. Ông Gunny và Spader còn bị kẹt lại trên Eelong. Nếu Loor và mình cũng bị kẹt lại đây, hay tệ hơn thế, thì Lữ khách sẽ trở nên quá yếu thế. Mình sợ chúng mình sẽ không còn cơ hội ngăn chặn Saint Dane. Ngồi đây, viết những dòng này, thật tình mình không biết mình và Loor sẽ phải làm gì.

Trước khi chấm dứt nhật ký này, còn một điều cuối cùng mình phải viết: mình đã cho hai bạn biết những gì Saint Dane nói về Courtney. Không biết hắn nói sự thật, hay chỉ để làm mình bối rối. Càng nghĩ mình càng lo ngại. Trong tất cả những gì Saint Dane đã nói, luôn luôn có một mẩu nhỏ sự thật. Chi tiết hắn ngụ ý Courtney có bạn trai mới không thành vấn đề. Vấn đề là hắn biết mọi chuyện về hai bạn. Mình không nói để dọa hai bạn đâu. Mình không nghĩ là hai bạn đang gặp nguy hiểm. Vấn đề làm mình lo sợ nhất là: có thể hắn đã tới Trái Đất Thứ Hai, bắt đầu đặt cơ sở để tấn công quê hương chúng ta.

Mình chỉ còn có thể nói: luôn mở mắt, lắng nghe và cảnh giác.

Nhớ hai bạn nhiều.

Chúng mình đi đây.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ #22

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Đọc xong, Mark nhảy khỏi giường. Nó nện gót tới lui, từ bàn tới giường. Một hành động hoàn toàn vô ích, nhưng nó không thể nghĩ ra một việc làm nào khác. Bàn tay ướt sũng mồ hôi, nó phải bỏ nhật ký xuống vì sợ chữ bị nhòe. Hàng ngàn ý nghĩ lộn xộn trong đầu, chẳng có ý nghĩ nào là hay ho cả. Nhưng chỉ có một vấn đề hệ trọng nhất.

Saint Dane đã tới Trái Đất Thứ Hai.

Tên quý sứ đó không khiêu khích Bobby chỉ để đùa. Hắn đã tới đây. Mark tin chắc điều đó. Saint Dane biết Courtney có bạn trai. Tên anh chàng này là gì nhỉ? Wimpley? Whipple? Wittle? Dù là gì thì Saint Dane phải có mặt ở đây mới có thể biết được chứ. Đây có phải là khởi đầu âm mưu kiểm soát Trái Đất Thứ Hai của hắn không? Cho đến lúc này, Mark vẫn nuôi hy vọng: bằng việc cứu Trái Đất Thứ Nhất, các Lữ khách đã cứu tất cả ba lãnh địa Trái Đất. Nhưng bây giờ hy vọng đó đã trở thành thất vọng. Mark biết, nếu Saint Dane có mặt tại đây thì không chỉ để rình mò, theo dõi Courtney. Hắn đã có những âm mưu. Âm mưu xấu xa. Chỉ mình Mark biết sự thật đó. Courtney không biết. Bobby và Loor thì đang bị kẹt sâu mấy dặm trong lòng đất, trên một tử đảo – nơi sắp tung ra một cuộc đột kích để tiêu diệt Batu – bộ tộc bảo vệ cho những con người văn minh của Zadaa được an toàn, tránh khỏi sự tàn phá của những kẻ cướp tàn bạo ăn thịt người. Saint Dane sắp chiến thắng thêm một lãnh địa nữa, và đang hướng mắt tới Trái Đất Thứ Hai.

Dự tính của Mark – xem chương trình Trung Tâm Hài kịch rồi đi ngủ - không còn nữa. Nó không biết bao giờ mới có thể thư giãn và ngủ lại được. Nó cảm thấy phải làm một việc, nhưng không biết là việc gì, Mark nhìn đồng hồ. Gần nửa đêm rồi. Nên gọi Courtney không? Sẽ nói gì? “Chào, sao rồi? Hẹn hò vui không? À này, bạn có vô tình gặp Saint Dane trong trường không? Bobby và Loor sắp chết rồi. Saint Dane có trong trường không? Bobby và Loor sắp chết rồi. Saint Dane nói với họ là hắn đã gặp bạn cặp kè với anh bạn mới. Ngủ ngon nhé!”

Mark biết là nó phải kiềm chế. Mỗi khi bị hỏi hột là đầu óc nó không thể suy nghĩ minh bạch được chuyện gì. Để tỉnh táo, nó phải ra ngoài, đi loanh quanh khu phố. Cả chục lần. Hai chục lần. Nó đem theo cà rốt để nhai ngấu nghiến. Đêm khuya không có ai ngoài đường. Kể cả những người dốt chớ đi dạo. Rất tốt. Nó không thiết chuyện trò. Chỉ cần không khó. Đi bộ làm nó bình tĩnh lại để quyết định một việc. Phải gọi cho Courtney. Qua điện thoại, nó cảm thấy cô đủ bình tĩnh để đón nhận tin này. Vấn đề là, nó nên cho cô biết đến đâu về Bobby? Không thể nói dối vụ nhật ký được nữa. Chắc chắn là không rồi. Nhưng còn cách nào khác để nói về Saint Dane? Cuộc trò chuyện sẽ khó lắm đây.

Mất mấy tiếng đồng hồ căng thẳng suy nghĩ xem nên nói gì với Courtney cho đúng. Mark quyết định không đi vào chi tiết tình trạng hải hùng trên Zadaa. Nó và Courtney cũng sẽ không giúp được gì, nên nó nghĩ là không cần phải làm cô lo lắng. Một mình nó lo đã đủ cho cả hai rồi. Nó sẽ bịa chuyện để cô biết có rắc rối trên Zadaa, nhưng không quá chi tiết về những hiểm nguy Bobby và Loor đang gặp phải. Thậm chí, nó quyết định cho cô biết một chút về tình cảm của Bobby đối với Loor. Courtney có quyền được biết. Dù sao, Bobby cũng đã nghĩ là cô có đọc nhật ký. Ngoài ra nếu Courtney hỏi thêm về Batu và Rokador, nó lại phải nhắc tới Loor. Tuy có vẻ quanh co, nhưng Mark nghĩ làm vậy là đúng, để làm cô bớt phần lo lắng và lên tinh thần.

Mark trở lại nhà với một câu chuyện đã vạch trong đầu, sẵn sàng để kể cho Courtney nghe. Nó vào phòng ngủ, chộp lấy điện thoại di động và... một điều đập vào mắt nó. Có thể vậy sao? Không, không thể nào. Nhưng điều đó đang hiển hiện ngay trước mắt nó.

Đồng hồ trên radio (Clock radio: loại radio có cả chức năng đồng hồ điện tử) hiển hiện con số: 2:05.

Không cách gì gọi Courtney quá khuya như thế này được. Tốt nhất là chờ đến sáng mai. Sáng sớm mai. Nó bỏ điện thoại xuống lại bàn học mà không ngó qua lấy một cái, và đặt báo thức sáu giờ sáng. Courtney sẽ bực mình vì gọi quá sớm, nhưng ngay sau khi biết chuyện gì đã xảy ra, cô sẽ không bắt lỗi nó. Sáu giờ là tốt. Trước sáu giờ vẫn còn là đêm.

Mark lại cầm điện thoại lên. Nó muốn để lên bàn cạnh đầu giường, để khi đồng hồ báo thức reo, nó có thể gọi ngay. Nó đặt điện thoại kế bên chiếc radio-đồng hồ. Sẵn sàng. Vẫn mặc quần áo, Mark lên giường, cố ngủ. Nhưng không thể. Đầu nó vẫn không chịu ngủ. Nó cứ lan man tưởng tượng chuyện gì đang xảy ra cho Bobby và Loor. Thời gian như chậm lại. Nó cứ liếc nhìn đồng hồ trên radio.

2:44... 2:45...2:46...

Thời gian. Khái niệm về những lãnh địa tồn tại trong những thời gian khác nhau là một điều khó hiểu. Zadaa tồn tại trong tương lai của Trái Đất Thứ Hai? Hay trong quá khứ xa xưa? Chiến tranh giữa các bộ tộc sắp xảy ra, hay đã có từ nhiều thế kỷ trước? Hay tất cả cùng tồn tại một lúc? Đó là một khái niệm kỳ lạ nhất, nhưng lại có thể tin được nhất. Vì Halla được giải thích là mọi sự - tất cả thời gian tất cả nơi chốn tất cả loài người. Mọi sự đã là, hoặc sẽ là, mọi sự cùng nhau tồn tại. Đó là một trong những lý do Lữ khách có thể tới những lãnh địa cần đến họ. Dù quyền năng tối thượng nào đang cai quản tất cả những điều đó, thì quyền năng đó đã biết cách điều khiển thời gian. Chính xác hơn, biết cách kiểm soát sinh hoạt qua thời gian. Vì vậy, Mark và Courtney đã có thể ở trên Eelong một tháng, và trở về Trái Đất Thứ Hai chỉ sau khi ra đi mất phút. Mark nghĩ, điều đó cũng cho phép Saint Dane vun vút qua lại các lãnh địa. Gây rối nơi này, rồi rình mò ngay nơi khác. Với Mark, dường như thời gian là đại dương mênh mông mà người ta có thể bơi bất cứ hướng nào. Và rồi nó cũng thấy, càng nghĩ về tất cả khái niệm kỳ lạ đó, nó càng ít cơ hội tìm được giấc ngủ.

3:58... 3:59...4:00...

Ước gì nó có thể vung chân tay làm mấy sợi bơi tiến tới trong biển thời gian và nhảy ngay tới 6:00. Khi đồng hồ điện tử nhảy tới 5:00, Mark không chịu nổi nữa. Ra khỏi giường, nó quyết định giết giờ cuối cùng bằng máy tính. Nó mở trang Web, tìm Stansfield ở Berkshire Mountains, Massachussets. Nó tìm được ngay, và tham quan một vòng. Mark thấy đây là một nơi thật lý tưởng để qua một mùa hè. Nó thắc mắc không hiểu Saint Dane cũng cảm thấy giống thế không.

Sau cùng, đồng hồ nhảy tới 5:30, Mark thấy thế là đủ lắm rồi. Nó đã tập đi tập lại “bài diễn văn” sẽ nói với Courtney cả ngàn lần. Nó phải gọi điện. Nó rời máy tính, ngồi lại xuống giường. Bây giờ thật sự phải nói, nó lại phân vân. Mark cầm điện thoại lên rồi... lại đặt xuống.

Nó phải tự thuyết phục mình một lần nữa là đang làm một việc đúng. Nó cầm điện thoại lên, đặt xuống, rồi lại cầm lên. Tới giờ rồi. Số của Courtney cài ở phím nhanh: #1. Sau cùng, Mark nhìn màn hình điện thoại để biết chắc là điện thoại đã mở... rồi bật kêu lên:

- Tin nhắn?

Trước đây chưa bao giờ Mark nhận được tin nhắn qua điện thoại di động. Nó không hiểu ai

lại gọi cho nó. Và khi nào? Nó luôn bỏ điện thoại trong túi, sao lại không nghe gì? Nhìn mấy chữ nhấp nháy, nó không biết mở lại tin nhắn ra sao. Lục lọi bàn học bừa bộn, Mark tìm cuốn sách hướng dẫn, lật qua phần tiếng Pháp, Tây Ban Nha, Nhật tới phần hướng dẫn bằng Anh ngữ. Sau cùng nó tìm thấy nút bấm để mở tin nhắn, vào lúc gần... sáu giờ. Mark phì cười chính mình. Cuối cùng thì nó cũng đến được cái “mốc” sáu giờ.

Giọng ghi âm sẵn trong điện thoại nói:

- Tin nhắn đã gửi hồi bảy giờ bốn mươi lăm tối hôm qua.

Mark nhận ra lúc đó nó đang ăn dưới nhà, hèn chi nó không nghe thấy chuông. Mark nghe tiếp. Một tiếng “píp” rồi tiếp theo đó là tin nhắn. Những gì nghe được làm nó muốn đổ rầm xuống sàn.

Đó là Courtney. Giọng yếu ớt, nhưng chính là giọng Courtney. Cô hỗn hển nói:

- Mark... hần... đang... ở đây.

Một tiếng píp nữa nổi lên và giọng thu sẵn nói:

- Kết thúc tin nhắn.

Mark trừng trừng nhìn điện thoại, tim đập thình thịch. Nó bật đi bật lại tin nhắn. Không còn nghi ngờ gì nữa. Courtney đang gặp nguy hiểm, và nó lo sợ nguyên nhân do đâu. Mark bấm lại sổ của Courtney, nhưng chỉ nghe giọng ghi âm:

- Số bạn gọi không liên lạc được.

Mark muốn quăng ngay cái điện thoại đi. Trừ khi ở trong lớp, còn thì Courtney luôn mở điện thoại. Nhưng mới sáu giờ sáng, chưa lớp nào học giờ này. Có chuyện rất, rất rắc rối đang xảy ra rồi.

Cảnh sát! Gọi ngay cho cảnh sát địa phương. Đúng rồi!!!

Không được! Nói gì với họ đây? Nói là nó nghĩ bạn nó đang gặp rắc rối? Rắc rối vì chuyện gì? Một con quỷ có khả năng nhảy qua các hành tinh để hủy hoại vũ trụ? Nó nghĩ đến chuyện báo người mất tích, nhưng vì sao nó biết cô mất tích? Mà thật sự cô có bị mất tích không? Nó không biết. Họ sẽ cười vào mũi nó quá điện thoại. Ít nhất họ cũng thấy kệ nó. Nó nghĩ, có thể ba má nó giúp được. Định rời phòng tìm ba má, nhưng nó đứng khựng lại vì cũng không biết sẽ yêu cầu ông bà làm gì.

Càng nghĩ, Mark càng thấy chỉ còn một cách. Nó phải tới Stansfield càng sớm càng tốt. Nó cần gặp Courtney để cùng nhau giải quyết. Không ai khác biết những gì hai đứa biết. Không ai khác có thể giúp được. Hai đứa cần sát cánh bên nhau.

Đã có kế hoạch, Mark cảm thấy dễ chịu hơn. Nó lên mạng kiểm tra lịch trình xe buýt giữa Stony Brook, Connecticut và Derby Falls, Massachusetts. Nó sẽ nói với ba má là Courtney mời tới đó chơi vài ngày. Nếu ông bà không cho đi, nó vẫn đi. Không muốn cãi lời ba má, nhưng có những vấn đề khẩn cấp lớn hơn. Hậu quả sẽ giải quyết sau. Dù sao ba má cũng dễ năn nỉ hơn Saint Dane.

Kết hợp cả những tuyến xe buýt và xe điện nhanh nhất thì cũng quá khuya mới tới được Derby Falls. Mười hai tiếng! Theo bản đồ, nếu đi ô tô thì chỉ mất ba tiếng. Mark tính tới khả năng nhờ má nó lái xe đưa đi. Rồi một ý tưởng chợt đến, làm nó rùng mình, nhưng không còn

cách nào khác nữa. Cầm điện thoại lên, nó kiểm tra những cuộc gọi tới. Không nhiều. Mark dễ dàng tìm ra ngay. Trước khi kịp đổi ý, nó nhắm mắt bấm nút gọi.

Hai tiếng sau, Mark ngồi trên chiếc xe phóng hết tốc lực về hướng học viện Stansfield.

Sau tay lái là Andy Mitchell.

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(TIẾP THEO)

Andy Mitchell nói:

- Hãy thử làm một con tính nhỏ. Vụ này tao khá lăm, mày đừng cãi. Tao gọi mày giúp, và làm mất... cứ cho là khoảng một giờ trong lịch làm việc bận rộn của mày. Còn mày, gọi tao vào sáu giờ sáng, đòi tao lái xe ba tiếng ra ngoài ô, để mày gặp con nhỏ tao không ư, và nó cũng chẳng ư gì tao. Đúng không?

Mark ngượng nghịu:

- À...ừ... nói chung là vậy. Nhưng mày bảo khi nào tao cần mày giúp...

- Đúng.

Mitchell khạc, rồi phun bãi đờm ra ngoài cửa xe. Mark suýt ói. Nó “cảm kích” vì cửa xe mở. Mitchell tiếp:

- Tao chỉ muốn nói là như thế là không công bằng. Tao tính, tổng cộng vừa đi vừa về mất sáu bảy tiếng. Sau vụ này, mày lại mắc nợ tao.

Mark rầu rui ruột. Cứ nghĩ phải lệ thuộc vào thằng Andy Mitchell bất cứ điều gì còn ớn hơn cả nuốt vụn sắt. Biết bây giờ mắc nợ thằng mắc dịch này, làm nó muốn nhảy ra khỏi chiếc xe đang phóng sáu mươi lăm cây số một giờ trên con đường Connecticut phải trả lệ phí. Nhất là, từ sau buổi sáng nó giúp Mitchell đi giao hoa, không còn gì để át cái mùi hôi trong xe nữa. Không biết thằng Andy đã sử dụng xe vào việc gì? Cất giấu tử thi cho băng đảng trộm cướp chắc? Điều duy nhất làm Mark cố chịu đựng, là vì nó biết việc tìm ra Courtney là rất hệ trọng. Nó nói:

- Tao thật sự biết ơn mày.

- Ừa, để coi.

Mark nhắm mắt giả vờ ngủ. Mitchell hỏi:

- Sao mày nóng lòng gặp nó thế? Tao tưởng nó mê tít thằng Pendragon mà?

- Mày muốn nghe sự thật?

Mitchell nói mĩa:

- Không, tao muốn nghe mày nói dóc. Xì!

Mark không có ý định nói toàn bộ sự thật, nhưng sẽ rất khó xử khi tới nơi. Nó nói một phần sự thật:

- Tao lo ngại cho bạn ấy.
- Chetwynde? Tao cóc bận tâm đến con nhỏ đó.
- Ừ... Tao nghĩ là có kẻ làm phiền cô ấy, nên tao muốn biết chắc là cô ấy không sao.
- Vậy là mày hóa rồ lên vào sáu giờ sáng à?

Mark nhún vai:

- Tao không ngủ được.

Mitchell lắc đầu ngao ngán:

- Có đưa làm con Chetwynde đau khổ, và mày muốn nhảy vào như Người Dơi để bảo vệ nàng?
- Tao còn hơn cả Siêu Nhân đấy.

Thằng Mitchell cười hô hố:

- Mày khủng tử độ rồi. Có lẽ mày gọi tao đi cùng cũng hay.

Kỳ cục là Mark cũng nghĩ như thế. Nó không muốn làm chuyện này một mình. Nhưng nó thắc mắc không hiểu Courtney sẽ nói gì khi thấy nó xuất hiện cùng thằng Andy Mitchell. Hy vọng cô ấy sẽ cười vui vẻ vì chuyện này. Hy vọng nghe được tiếng cô cười vì bất cứ điều gì.

Mark cảm thấy chuyển đi vô cùng thoải mái. Ngay sau cái màn “mày nợ tao, tao nợ mày” chấm dứt, hai đứa bắt đầu nói chuyện về câu lạc bộ khoa học. Đây là một đề tài chung của chúng. Mitchell kể về chu trình nó vượt qua để phát triển thép đàn hồi đến độ căng không thể tin nổi, mà nó đã chứng minh trong buổi đầu nó tham dự câu lạc bộ khoa học. Mark mê mẩn nghe Mitchell kể đã phải nỗ lực thế nào để tìm cách tạo độ bền của thép và tính co giãn của nhựa dẻo. Cái khó nuốt là tìm những thành phần hình thành một liên kết ion ở cấp độ nguyên tử để tạo ra một hỗn hợp hoàn toàn mới. Còn rất nhiều sai lầm cần phải được thử nghiệm lại, nó còn phải thử dài dài, nhưng các giáo sư đại học nghĩ rằng, những gì nó đã làm cho đến lúc này là rất ấn tượng.

Ấn tượng là một từ không đủ diễn tả hết sự sửng sốt của Mark khi nghe Mitchell sôi nổi nói về niềm đam mê của nó với toán và khoa học. Không giống chút nào tính cách của cái thằng lười biếng đang một tay lái xe, một tay vuốt mái tóc vàng đơ bần nhóp nhép đầu lòa xòa phủ mắt. Một thằng cà chón và là một... thiên tài.

Không để bị thua kém, Mark chia sẻ với Mitchell về con robot sát thủ nó đã làm và đã chiếm được nhiều giải thưởng. Nó giải thích bí mật không ở phần cứng, mà là ở phần mềm như thế nào. Chưa bao giờ Mark nói với ai về chuyện này, nhưng nghe thành công của Mitchell về hỗn hợp mới, nó cảm thấy cần phô diễn một chút. Nó tin cần tiết lộ cho Mitchell biết là đang nghiên cứu một mã số xử lý mới, làm tăng hiệu quả hệ nhị phân chạy qua bộ xử lý của máy tính điều khiển con robot. Kết quả là tốc độ của bộ vi xử lý theo chuẩn thông thường sẽ gia tăng một cách đầy ấn tượng, đọc lệnh nhanh hơn để chuyển tới phần cứng, nhờ vậy con robot có thể phản ứng và tấn công nhanh hơn đối thủ của nó – với nhiều “thế” được lập trình hơn. Mark thú thật, tại thời điểm này mọi thứ còn vẫn khá thô, nhưng nó hy vọng sẽ cải thiện nhiều hơn nữa, biết đâu có thể thu hút một trong những công ty kỹ thuật lớn quan tâm tới.

Nghe xong, Mitchell nhìn Mark. Chẳng nói năng gì, cứ lom lom nhìn Mark.

Mark bối rối hỏi:

- Sao vậy?

- Không thể tin nổi. Hoàn toàn quá sức tưởng tượng.

Hình như Mark cũng cảm thấy vậy. Lần đầu tiên, nó cảm thấy được Andy Mitchell nể phục. Mark không có tham vọng gây ấn tượng với Mitchell suốt đời. Tuy nhiên đây là một khoảnh khắc thật thú vị. Nó cảm thấy một sự thân thiết với Mitchell. Có thể như thế sao? Chúng có thể là bạn của nhau?

Mark không phải suy nghĩ lâu về chuyện đó, vì một giây sau chiếc nhẫn của nó xoắn vặn. Không có thời gian phản nản sự cố không đúng lúc này, Mark vội vàng đặt tay vào túi, nói:

- Mệt quá, tao ra sau nằm một chút.

Trước khi Mitchell kịp phản ứng, Mark cởi dây an toàn, nhảy ra sau thùng xe cổ lỗ sĩ.

Mitchell la lên:

- Thoải mái đi! Tao không có bảo hiểm đâu.

Chiếc nhẫn đã nở lớn. Mark tháo nhẫn ra và cuộn mình như một bào thai, cố che chắn ánh sáng tỏa ra, chợt thấy một tấm vải bạt cũ, nhưng không ngăn được tiếng nhạc. Tiếng nhạc rộn ràng lớn dần dù đã bị tấm bạt cách âm.

Mitchell hỏi:

- Mà mày làm gì vậy? Đem theo trò chơi điện tử à?

- Đồng... đồng... hồ của tao báo thức. Âm điệu kỳ cục quá, tao biết. Chắc nó hỏng...

Andy Mitchell nhìn đồng hồ của mình:

- Sao mày cài tám giờ bốn lăm?

- Ừ... À... thường thường tao thức dậy giờ này.

Tiếng nhạc càng lớn hơn. Mitchell phản nản:

- Ghê quá! Tắt đi cái coi. Nó làm tao phát điên lên mất.

- Tìm không ra nút bấm. Tao đang cố đây.

Mark cầu xin mọi chuyện mau kết thúc. Một giây sau, chiếc nhẫn trở lại bình thường, tiếng nhạc tắt ngay.

Mitchell nói:

- Cám ơn mày. Ghê quá!

Mark mò mẫm trong tấm bạt, cho đến khi chạm vào cuộn giấy. Nhật ký mới của Bobby đã tới. Mark tin chắc kết quả cuộc chiến trên Zadaa nằm trong những trang này, nhưng nó không

thể đọc. Chưa đọc được. Sốt ruột chết được, nhưng phải đợi tới khi tìm được Courtney.

Mitchell hỏi:

- Mày ở sau ổn chứ?
- Tốt. Tao ngủ được không? Gần tới, cho tao biết.
- Tuân lệnh.

Mark bỏ nhật ký vào ba lô. Dù đêm qua ngủ ít, nó không mệt mỗi chút nào. Nhưng vẫn phải đóng kịch, nằm xuống, nhìn lên mui xe cáu bẩn của thằng Andy Mitchell. Nó cố không nghĩ đến cuộn nhật ký chỉ cách vài phân trên đầu. Trước hết là phải tìm cho ra Courtney đã.

Chuyến đi mất hơn ba giờ. Mitchell giữ tốc độ giới hạn. Vì mỗi khi tăng tốc, chiếc xe lọc xọc như sắp rời ra từng mảnh. Theo hướng dẫn trong bản đồ Mark đã in ra từ Mapquest, Mitchell lái xe tới cổng học viện Stansfield, lúc hơn mười giờ sáng.

Mitchell nói:

- Nơi này đẹp quá. Tao đã đoán là con Chetwynde bọn tiền lắm mà.
- Đẹp thật.
- Nào? Bây giờ làm sao để tìm con Courtney?

Mark đã tính tới chuyện này. Nó lấy bản đồ nhà trường đã in xuống từ mạng. Hai đứa đậu xe trong bãi dành cho khách, rồi tới văn phòng ghi danh. Bằng giọng vô cùng lễ phép, Mark tự giới thiệu với bà thư ký, nó là anh của Courtney Chetwyde, tới thăm và muốn được biết nơi ăn ở của cô. Thái độ lễ phép của Mark làm bà ta vui vẻ cho nó biết những thông tin cần biết ngay. May là Mark để Mitchell đứng ngoài hành lang. Nó tin chắc nếu bà ta nhìn thấy Mitchell, hai đứa sẽ bị tổng ra tức thì. Với tin tức trong tay, Mark và Mitchell vội vàng qua sân trường, tới khu nhà ngủ của Courtney. Chưa tới mười phút, hai đứa đã đứng trước tòa nhà gạch cũ, phủ đầy dây trường xuân, Mark nói:

- Vấn đề là... đây là phòng ngủ nữ sinh. Họ không cho phép con trai vào.
- Ừ, rắc rối thật.

Miệng nói, chân thằng Mitchell bước ngay vào trong. Với nó, nội qui là chuyện nhỏ.

Đây là một tòa nhà cũ, lát toàn gỗ đào hoa tâm đen. Một cầu thang rộng dẫn lên lầu hai. Phòng Courtney số 219. Hai đứa cùng lên thang. Phòng cô ở cuối hành lang dài trải thảm dày bốc mùi hôi mốc.

Mark gõ cửa nhè nhẹ:

- Courtney. Mark đây.

Không tiếng trả lời. Mark gõ tiếp:

- Có trong đó không, Courtney?

Vẫn không trả lời.

Mitchell xô Mark sang một bên, đấm cửa thình thình, la lớn:

- Ê! Dậy đi!

Không ai trả lời. Mark hỏi:

- Làm sao bây giờ?

- Chuyện nhỏ. Tao có phương pháp giải quyết mấy vụ này. Rất hiệu quả. Quan sát nhé.

Lùi một bước... Mitchell đá bung cánh cửa. Mark kêu lên:

- Andy!

- Ê, mày nói nó đang gặp rắc rối. Cái khóa cửa cũ này đáng cóc xì gì?

Mark thấy thằng Andy có lý. Trừ khi bị bắt, cái cửa này nào đáng gì.

Vào phòng, hai đứa vội đóng ngay cửa lại.

Courtney không có đó. Giường gọn gàng. Mấy cuốn văn học Anh ngăn nắp trên bàn. Mark nhìn quanh, không thấy thêm cuốn nào khác nữa.

- Sách đại số lượng giác không có đây. Chắc Courtney đang ở trong lớp.

- Khá lắm, thám tử Sherlock. Chúng ta cùng đi tìm.

Ra khỏi phòng, hai đứa gặp một cô gái đang đạp xe dọc hành lang tới căn phòng đối diện Courtney. Cô ta nhìn hai đứa nghi ngại. Mark lên tiếng:

- Chào. Tôi là Mark Dimond, bạn của Courtney.

- Ồ, tôi biết rồi. Bạn ấy vẫn nói tới anh.

Cố làm vẻ duyên dáng, Mitchell nói:

- Mình là Andy Mitchell. Mình cũng là bạn của bạn ấy.

- Hả? Chưa bao giờ nghe cô ấy nhắc đến anh.

Nụ cười duyên dáng biến mất ngay trên mặt Mitchell.

Cô gái hỏi Mark:

- Cuz bệnh hả?

- Tôi không biết. Sao cô hỏi thế?

- Sáng nay Cuz không tới lớp văn học.

Mark bối rối. Sách văn học vẫn nằm trên bàn của Courtney. Nó cố giữ bình tĩnh:

- Tôi không biết. Tụi này vừa tới. Có thể bạn ấy đi chơi với anh chàng... Tên gì nhỉ? Wimpy?

Cô gái bật cười:

- Whitney. Whitney Wilcox. Có thể. Họ thường đi với nhau.

- Anh ta ở đâu?

- Mình không biết. Thử hỏi văn phòng coi. Nếu gặp Courtney, cho bạn ấy biết mình lãnh bài tập thay bạn ấy rồi.

- Cảm ơn. Tôi sẽ nói.

Mark kéo tay Mitchell, vội vã đi. Mitchell hỏi:

- Chàng công tử đó là ai vậy? Cái gã chúng mình phải đập hả?

- Không. Gã khác.

Mitchell kinh ngạc kêu lên:

- Hai chàng? Chetwynde bạn rợn thật. Làm gì đây?

- Này, Andy. Tao không làm ra vẻ bí mật đâu, nhưng đây là chuyện riêng của Courtney.

- Đúng. Nhưng mày đã làm thành chuyện của chúng ta.

Mark đã sợ điều này xảy ra. Nó biết Mitchell sẽ liên tục hỏi những câu nó không muốn trả lời, dù có thể. Nhưng nó cũng biết, phải cho Mitchell biết vài điều.

- Tất cả những gì tao biết chỉ là, cô ấy đang gặp gỡ một anh chàng, nhưng rồi có gã khác làm phiền cô ấy. Tao muốn tới đây tìm hiểu và giúp Courtney. Chỉ có vậy thôi.

Mark nghĩ, trên một phương diện thật đơn giản thì đó là sự thật. Chỉ còn biết hy vọng Andy Mitchell chấp nhận.

Mitchell bảo:

- Chuyện gì cũng được. Làm lẽ rồi còn về.

Hai đứa trở lại văn phòng, thử tìm hiểu thông tin về Whitney Wilcox. Bà thư ký lục lọi hồ sơ trong máy tính một lúc lâu, rồi cho Mark biết không có Whitney Wilcox nào đăng ký học tại Stansfield. Mark bắt đầu có cảm giác mơ hồ khiếp sợ. Không có hồ sơ của Whitney Wilcox. Nhưng Courtney lại biết hẳn. Hẳn luôn cận kề Courtney. Hẳn là một người thật, nhưng lại không có thật. Có thể như thế sao? Tim đập rộn lên, đầu Mark hoạt động. Nó chạy ra khỏi văn phòng. Mỗi mẩu tin nó phát hiện ra đều là tin xấu, và đang xấu hơn lên. Andy đuổi theo, chặn nó lại ngay cầu thang, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hoàn cảnh của nó thật khó xử. Vừa phải tập trung suy nghĩ, vừa phải tìm cách cho Andy biết chuyện gì đang xảy ra mà vẫn giấu được sự thật.

Mark nói như hệt hơi:

- Tao... tao chưa chắc chắn. Nhưng... tao... tao chợt nghĩ cái thằng Courtney mới quen... chính là đứa đang gây rắc rối cho cô ấy.

Mitchell giễu:

- Cái thằng tên Wimpley này có thể gây rắc rối cỡ nào cho Courtney?

- Đủ nghiêm trọng.

Andy ngẫm nghĩ câu trả lời của Mark rồi nói:

- Nghiêm trọng tới mức đáng đến cảnh sát không?

Đúng. Nếu Courtney bị mất tích, chắc chắn hai đứa phải báo cảnh sát. Mark bảo:

- Tao... không biết. Có... có thể. Để tao nhớ lại coi. Hôm qua Courtney gọi cho tao, bảo là có hẹn với tên Whitney Wilcox này vào buổi tối. Họ... họ định đến một nhà hàng pizza trong thị trấn. Cô ấy bảo là sẽ đạp xe đi gặp hắn...

- Đạp xe? Không lái xe? Có đúng Courtney nói là đạp xe không?

- Đúng. Tao bảo đảm.

- Không có cái xe đạp nào trong phòng nó.

- Đúng. Mà sáng nay Courtney có giờ văn học Anh, nhưng sách vẫn còn nguyên trên bàn.

- Mà nghĩ là Courtney đạp xe đi gặp thằng đó đêm qua, và không trở về phòng?

- Tao không biết. Nhưng còn nữa. Khuya đêm qua, tao nhận được một tin nhắn của Courtney. Cô ấy đã gửi vào khoảng bảy giờ rưỡi, đúng thời gian cô ấy định đi gặp Whitney. Courtney có vẻ mệt lắm, hình như bị thương. Cho đến sáng nay tao mới nghe tin nhắn. Chính là lúc tao gọi mày đó.

- Nó nói gì?

Mark phải nói dối. Andy sẽ không thể hiểu nổi tin nhắn thật của Courtney.

- Nói lộn xộn, không rõ ràng. Nhưng chắc chắn là giọng Courtney, có vẻ rất yếu như... bị thương.

Mitchell la lên, thật sự bối rối:

- Mày nói thật chứ? Sao không cho tao biết từ trước. Thôi được, không sao. Tao là đứa ghét phải nói điều này nhất, nhưng... chúng mình phải báo cảnh sát.

- Mày nghĩ thế?

- Nếu nó đạp xe đến gặp một gã bí ẩn thế, và đồng thời lúc đó gọi mày và có vẻ như bị thương, tao chắc có điều gì khác hơn là một cuộc hẹn hò đi ăn pizza.

Mark phải công nhận là thằng Andy chí lý. Ngay bây giờ thì chẳng thể xử lý gì chuyện Saint Dane âm mưu thống trị Halla hết. Courtney đang gặp rắc rối, thực sự, trên Trái Đất Thứ Hai này. Mark nói:

- Mà y có lý. Chúng ta vào thị trấn, tìm đồn cảnh sát.

Hai đứa nhảy vào xe, ra khỏi trường, hướng về thị trấn. Mark khoan khoái vì Andy thật sự chủ động việc này. Đầu óc nó rối loạn, lo lắng đủ thứ chuyện, không suy nghĩ mình bạch được. Sau những gì phát hiện ra tại Stansfield, Mark tin chắc đã tới thời điểm phải báo cảnh sát là Courtney đã bị mất tích. Bây giờ chắc họ sẽ không thể cười nhạo nó nữa.

Xe chạy dọc đường quê êm ả, qua những nông trại tuyệt đẹp, tiến lên Berkshires. Nhìn qua cửa sổ xe, Mark mơ màng nghĩ, đây là con đường Courtney đã đi tối qua. Thậm chí nó chẳng ấn tượng gì với cảnh đẹp đồng quê, vì quá mải miết suy nghĩ về Courtney, Saint Dane và... ngày tận thế. Qua khỏi những đồng cỏ, đường bắt đầu dốc và uốn lượn theo sườn núi hiểm trở. Bên phải là rừng thông rậm rạp. Mark quay nhìn con đường trước mặt, xe đang tiến tới một đoạn đường cua gấp. Hai bàn tay Mark bắt đầu đổ mồ hôi. Nếu có một xe ngược chiều và đánh của chỉ hơi rộng một chút là hai xe sẽ đâm đầu vào nhau ngay. Nó ghi khuỷu tay lên thành ghế.

Đúng lúc đó Mark nhìn thấy...

Nó kêu lớn:

- Ngừng lại!

Andy đạp mạnh thắng. Chiếc xe trượt tới, ngừng lại thành lình. Nó la lên:

- Sao? Chuyện gì vậy?

- Nhìn kia!

Mitchell nhìn theo tay Mark chỉ.

- Nhìn cái gì?

- Mặt đường. Những vết bánh xe trượt. Có sự cố tại đây.

Đúng thế. Những vết đen trượt từ làn đường ngược chiều chạy lấn qua làn đường của hai đứa, và ngừng lại ngay bờ vực, trên rừng thông bên dưới.

Nhìn những vết trượt, Mitchell kêu lên:

- Oa! Còn mới.

Andy cho xe đậu sát lề hết mức, rồi hai đứa bước ra quan sát. Mark thấy những vết đen dẫn đến vai núi ngay mé ngoài làn đường. Ngay đó hằn hai vết bánh trước của một chiếc xe hơi. Nó nói:

- Có vẻ như chiếc xe phóng từ trên xuống, đạp thắng, ngừng lại ngay chỗ này.

- Thằng cha này may thật. Chỉ thêm mấy chục phân nữa là... tiêu rồi.

Mark tới sát lề đường, nhìn xuống rừng thông. Một dốc ngắn, quang đãng trước khi xuống tới bìa rừng. Mark thấy một rãnh gì đó xuất phát từ một cái cây cách mấy mét bên dưới, trông rất mới.

Andy hỏi:

- Mà đang nghĩ gì vậy?

- Không có chi. Đi thôi, lảng cháng đứng đây dễ bị xe tông lắm.

Andy trở lại xe. Mark lưỡng lự. Có một cái gì đó giữ nó đứng lại. Nó không biết là cái gì. Vừa dợm bước, quay lại xe, nó bỗng thấy một thứ nằm cách lề đường vài mét phía dưới dốc, vướng vào một bụi cây. Lý do nó nhìn thấy là vì màu đỏ tươi nổi bật trên tán lá xanh. Vừa định thây kệ, đi tiếp, nhưng vật đó như ám ảnh nó. Nhìn quanh, nó thấy việc có một mảnh rác đỏ rực bên lề đường cũng đâu có gì là nhiều nhận, vì đó là mảnh rác duy nhất. Sống trong vùng đông dân cư, Mark đã quen thấy rác rưởi đầy hai bên đường. Đó là một thực trạng buồn trong đời sống. Nhìn quanh đây, tất cả đều sạch bong như trong khu giải trí Disneyland. Không một cọng rác vương vãi, trừ cái vật màu đỏ tươi kia.

Andy hỏi:

- Mà làm gì thế? Đi thôi.

- Khoan đã.

Thận trọng men xuống dốc núi, Mark tiến tới bụi cây, vấp phải đá, gai quào lên quần jean. Tới bụi cây, nó kéo miếng rác. Vừa cầm lên, nó nhận ra ngay: không phải rác, mà là một quyển sách. Sách giáo khoa.

Một quyển đại số lượng giác.

Mất trợn trừng, đầu phùng phùng nóng hổi, Mark ngó dáo dác vào rừng, gào lên:

- Courtney! Courtney!

Mitchell hỏi:

- Mà điên rồi à?

Quăng quyển sách cho Andy, Mark hỗn hển:

- Bạn ấy ở đây. Có tai nạn. Bạn ấy ở đây.

Mark chạy xuống núi, hướng thẳng xuống rừng và cái cây có cái rãnh chạy ra từ đó. Andy Mitchell nhún vai, đi theo. Đường quá dốc. Mark gần như chúi đầu xuống trước, nhưng vẫn tiếp tục chạy. Tới gốc cây, Mark thấy dấu vết còn rất mới. Nó kêu lớn:

- Courtney!

Nhìn quanh khu rừng yên tĩnh, Mark cố tìm một manh mối. Nó thấy một bằng chứng quan trọng. Cách mấy mét dưới đồi là chiếc xe đạp. Chạy tới, Mark nhận ra ngay, điều gì đã tạo thành cái rãnh trong lùm cây. Tay lái xe đạp bị bẻ quặt thành góc phải.

Vừa chạy lại, Andy vừa hỏi:

- Có phải xe của Courtney không?

Giọng Mark càng lúc càng hoảng hốt:

- Phải. Nếu bạn ấy ngồi trên xe khi xe lao xuống vực thì...

Lời nói tắc nghẹn trong cổ họng Mark. Thấp thoáng bên trái, cách mấy mét, là một vật màu lục sẫm, Courtney có một ba lô màu lục sẫm. Mark nhảy tới, nhặt lên và... phát hiện thân thể bạn nó, Courtney Chetwynde.

- Bạn ấy đây rồi! Gọi chín-một-chín!

- Trời đất!

Andy sững sờ. Luống cuống rút điện thoại từ trong túi, suýt làm rơi. Hai lần. Nó lắp bắp hỏi:

- Số... số mấy, nói lại.

Thấy Mark lườm, nó vội vã gật đầu bấm số.

Mark cúi xuống Courtney. Mái tóc nâu dài lòa xòa trên mặt cô. Tay trái quắp sau lưng, tay phải đặt trên điện thoại. Bây giờ nó biết Courtney đã gọi nó như thế nào. Mark vuốt tóc khỏi mắt cô.

- Nó đã...

Andy không nói được hết câu. Mark lấy lại can đảm, đặt hai ngón tay lên cổ Courtney nghe mạch. Nó thì thầm:

- Cố lên, Courtney. Bạn còn sống. Mình biết bạn còn sống mà.

Mạch không đập. Da cô lạnh ngắt. Tim Mark thất lại. Phải chi nó đã nhận ra tin nhắn của cô sớm hơn. Mark bật khóc:

- Mình xin lỗi, Courtney ới.

Andy nói vào điện thoại:

- Dạ, trường hợp khẩn cấp. Chúng tôi đang ở giữa đường từ trường Stansfield tới thị trấn Derby Falls. Có một tai nạn. Một cô gái bị thương rất nặng. Các ông sẽ nhận ra xe của tôi ngay. Đâu bên đường. Chúng tôi ở dưới rừng. Gấp lên, được không?

Tắt điện thoại, nó hỏi Mark:

- Sao rồi?

Mark ứa nước mắt:

- Tao không biết. Không mạch nào đập.

Andy Mitchell ngồi xuống bên Courtney, nhẹ nhàng cầm tay cô lên. Mark vội nói:

- Thận trọng. Lỡ lưng bạn ấy bị thương.

- Tao biết. Tao biết.

Andy ấp tay Courtney trong hai bàn tay nó. Mark ngạc nhiên thấy Andy thật dịu dàng. Chính xác thì Andy Mitchell luôn đầy những bất ngờ. Trong mấy giây, vừa ủ bàn tay Courtney, nó vừa

chăm chú nhìn cô. Rồi đặt hai ngón tay lên mạch cổ tay cô, nghe ngóng.

Tim Mark sắp nổ tung. Andy nói nhỏ:

- Tao thấy rồi, Không mạnh, nhưng mạch có đập.

Mark bàng hoàng. Còn hy vọng!

Vừa cởi áo lạnh, nhẹ nhàng phủ lên Courtney, Mark vừa nói:

- Để giữ ấm Courtney, ổn rồi. Cấp cứu sắp tới. Bạn sẽ không sao đâu.

Mấy phút sau xe cứu thương từ Derby Falls tới. Đội cứu hộ chạy xuống rừng và bắt tay ngay vào việc. Họ nhanh chóng kiểm tra xem cô còn sống không, rồi giữ cho cô bất động bằng những nẹp gỗ. Với sự phụ giúp đỡ của Mark và Andy, họ kéo cô lên khỏi rừng, rồi đưa vào xe cứu thương. Mười lăm phút sau khi Andy gọi 911, Courtney đã đang trên đường tới bệnh viện.

Với Mark, mấy giờ tiếp theo, mọi chuyện đều mơ hồ. Nó và Andy phải trả lời hàng tấn câu hỏi của cảnh sát, và báo tin cho ba má Courtney. Một phút sau, ông bà Chetwynde đã trên đường tới Derby Falls. Mark kể với cảnh sát về gã con trai bí mật mà Courtney đã gặp, Whitney Wilcox. Nó biết cảnh sát sẽ hỏi những người trong trường. Nó biết họ sẽ tìm những người biết Courtney thường đi chơi với Whitney. Và nó cũng biết họ chỉ lãng phí thời gian. Không bao giờ họ tìm ra được hắn. Vì hắn... không tồn tại. Có thể hắn không từng là một học sinh tại Stansfield. Nhưng hắn là rất thật.

Và hắn đã ở đó.

Qua thử thách này, một vấn đề quan trọng hơn tất cả: Không ai có thể nói chắc liệu Courtney sống sót nổi không. Mark và Andy chỉ được biết cô bị gãy mấy cái xương, nhưng vấn đề thực sự là nội thương. Cô mất quá nhiều máu. Và phải qua cuộc phẫu thuật một thời gian, mới có thể biết cô sống được không. Bây giờ chỉ còn biết chờ đợi và hy vọng.

Andy Mitchell muốn đi kiểm chút gì để ăn. Mark không muốn rời bệnh viện, nên Andy tình nguyện đi mua đồ ăn về. Cho đến lúc này, Mark nghĩ, Andy tỏ ra rất tuyệt vời. Nó đang trở thành một người bạn tốt. La lùng làm sao? Andy vừa đi khỏi, Mark cảm thấy thời gian chờ Courtney ra khỏi phòng mổ dài đằng đặc. Nó ngồi lặng lẽ trên băng ghế, chẳng biết làm gì...

Trừ việc đọc nhật ký mới của Bobby Pendragon. Ngó quanh để biết chắc không có ai đang nhìn, Mark rút nhật ký ra khỏi ba lô. Nó tưởng sẽ thấy cuộc da thuộc màu nâu quen thuộc của Zadaa. Nhưng không. Cuộn giấy này màu vàng chanh sáng sủa, được buộc bằng một cái nơ đỏ tía. Trông giống như gói quà sinh nhật của trẻ con. Mở cuộn giấy, Mark thấy chữ viết của Bobby cũng bằng mực màu đỏ tía. Nó chẳng biết điều này có ngụ ý gì không nhưng không nên mất quá nhiều thì giờ thắc mắc nữa.

Giờ là lúc đọc.

NHẬT KÍ # 23

ZADAA

Cho đến giờ, mình đã viết cho hai bạn hai mươi hai nhật ký. Mình đã tả lại những sự việc kỳ lạ mà mình đã chứng kiến và những sự thật không thể nào tin nổi mà mình đã trải qua. Nhật ký này cũng vậy. Mình sắp kể cho hai bạn biết về cuộc xâm lăng trong lòng đất. Chuyện đó đã xảy ra. Tội mình không ngăn cản được Zadaa đã đổi thay mãi mãi.

Hiển nhiên là mình sống sót. Khi viết nhật ký này, tay mình còn đang run. Chắc vì thần kinh bị quá kích thích. Mình nghĩ, đó là vì những gì mình được biết về những sự thật kể từ lần viết trước. Mình không biết phải nghĩ gì. Tất cả đều rối tung lên. Cuộc chiến có thể kết thúc, nhưng mình lại cảm thấy hãi hùng hơn trước đây. Mình sợ đối diện với con người mình phải trở thành. Sự thật hãi hùng là mình không còn giống mình khi cùng cậu Press ra khỏi nhà. Mình nghĩ chuyện đó cũng là đương nhiên. Chẳng ai mãi mãi không thay đổi, nhất là sau những gì mình đã trải qua. Nhưng hiểu bằng cái đầu và chấp nhận bằng con tim là hai chuyện khác nhau.

Điều làm mình thật sự buồn bực hơn là trên thực tế, hình như mình không thay đổi quá nhiều như mình nghĩ. Biết như vậy là tự mâu thuẫn, nên hãy để mình giải thích thêm. Cái cách mình luôn nghĩ về những chuyện đã xảy ra với mình là, mình là một đứa trẻ bình thường – vì những nguyên nhân mình chưa biết – được lựa chọn để trở thành Lữ khách của Trái Đất Thứ Hai. Chưa ai nói với mình những nguyên nhân đó là gì, nhưng quyết định đã được duyệt và mình đã ra đi.

Nhưng bây giờ thì mình lại bắt đầu nghĩ chuyện không xảy ra theo đúng cái cách đó. Từ khi viết nhật ký trước, mình đã nhận biết một số điều về chính mình, mà không giải thích được. Mình đã có khả năng làm những chuyện không thật sự bình thường. Ít ra là không bình thường đối với một thằng nhóc lớn lên tại thị trấn Stony Brook, Connecticut. Mình không chỉ nói tới khả năng dẫn dụ đầu. So sánh với những gì mình mới làm, thì chuyện đó ấn tượng như trò cờ bạc bịp. Còn hơn thế nữa. Hơn rất nhiều. Đó là lý do làm tay mình đang run rẩy.

Mình bối rối. Lo lắng nữa. Xin hai bạn tin mình, nhận ra mình không là con người mình vẫn tưởng là mình... là một cảm giác kỳ lạ. Một trong những điều giúp mình sống sót trong thời gian qua đặt trên nền tảng gia đình mình, các bạn, thị trấn Stony Brook. Và tất nhiên, niềm hy vọng sẽ có một ngày thấy lại gia đình và trở lại cuộc sống bình thường. Bây giờ, mình bắt đầu tự hỏi: Nếu đúng là vậy, thì mình thật sự thuộc về đâu?

Mình không có ý than thân trách phận đâu. Mình tin, hai bạn biết, viết ra tất cả những điều này sẽ giúp đầu óc mình nhẹ bớt. Ước gì như vậy sẽ giúp mình tìm ra được những câu trả lời chính xác. Cho đến lúc này tất cả vẫn chỉ là lù mù. Mình chỉ còn có thể hướng về phía trước, và tiếp tục tìm kiếm.

Mình cần phải cho hai bạn biết chuyện gì đã đưa mình tới nơi này. Dù sao cũng nên thôi lải nhải về hoàn cảnh bi đát của mình và nên mừng vì còn sống để viết những dòng này. Hãy trở lại với những gì mới xảy ra. Nhật ký trước mình viết trong nơi trú ẩn của Loor, mình và một Tiggen bảo vệ, Teek. Kíp nổ đã châm ngòi. Cuộc xâm lăng quyết định tương lai Kidik, người Batu, người Rokador và... toàn thể lãnh địa Zadaa sắp xảy ra.

Chúng mình an toàn trong một phòng hẻo lánh, ở sâu bên dưới tòa nhà chính trên đảo Kidik. Tại đó, chúng mình không bị Tiggen bảo vệ truy lùng, và nếu nước xả khi Batu tấn công, tụi mình vẫn sẽ sống sót. Hy vọng thế. Teek ra ngoài cố lấy thêm thông tin về kế hoạch của lãnh đạo Rokador. Minh và Loor lên kế hoạch cho hành động sắp tới. Minh nói:

- Chúng ta có hai khả năng chọn lựa. Cảnh cáo Batu là họ đang đâm đầu vào bẫy. Hy vọng họ sẽ rút lại...

Loor cắt ngang:

- Quá muộn rồi. Khi chúng ta đi khỏi Xhaxhu, họ đã chuẩn bị.

- OK. Vậy thì chúng ta thuyết phục lãnh đạo Rokador, nếu họ tiêu diệt Batu là cũng tiêu diệt luôn bộ tộc họ. Vì giết các chiến binh Ghee, là họ tự đặt mình vào sự nguy hiểm bị các bộ lạc ăn thịt người tấn công.

- Cũng không ổn. Mối căm thù và sợ hãi Batu của họ đã quá sâu rồi.

- Đồng ý. Như vậy chúng ta chỉ còn khả năng thứ ba.

- Là sao?

Mình không ưa những gì sắp nói. Nó đi ngược với tất cả những gì tụi mình đã làm để hạ Saint Dane, và cũng ngược với bản chất của mình. Rõ ràng cũng không đúng với bản chất của Loor. Nhưng hình như đó là chọn lựa duy nhất. Minh nói:

- Chúng ta có thể... bỏ đi.

Loor kinh ngạc nhìn mình:

- Bỏ đi? Tôi không hiểu.

- Tôi nghĩ là Saint Dane đã thắng. Tôi không biết chúng ta có thể ngăn chặn hắn bằng cách nào.

- Anh đề nghị chúng ta bỏ rơi Zadaa, để cho lãnh địa này sụp đổ?

Mình không trả lời ngay, vì chính xác đó là lời đề nghị của mình, và có vẻ... tồi quá. Càng ghê. Vì tụi mình đang nói đến quê hương của Loor. Minh nói:

- Loor, tôi rất tiếc. Nhưng chúng ta phải nhìn rộng hơn. Chúng ta đã mất Kasha. Ông Gunny và Spader còn kẹt lại trên Eelong. Trận chiến sắp xảy ra trên Zadaa này...

- Đây không là trận chiến, mà là một cuộc tàn sát tập thể.

- Cô nói đúng. Nhưng dù bất kỳ chuyện gì xảy ra tại đây, tôi và cô phải sống để tiếp tục chiến đấu chống lại Saint Dane. Chúng ta phải nghĩ đến toàn thể Halla, không phải chỉ một lãnh địa.

Không biểu lộ chút cảm xúc nào, Loor nhìn thẳng mắt mình. Ước gì đọc được tư tưởng Loor để biết cô đang nghĩ gì. Có khi mình không muốn biết đâu. Ngay lúc này suy nghĩ của cô về mình có thể chẳng hay ho gì. Cô ấy bình tĩnh nói:

- Tôi hiểu, Pendragon. Bảo vệ toàn thể Halla quan trọng hơn cứu một lãnh địa. Quyết định của anh rất khôn ngoan. Tôi sẽ đưa anh trở lại ống dẫn.

Dù không vui nhưng mình vẫn nói:

- Tốt. Tôi biết cô cảm thấy ra sao...

- Tôi tin chắc anh biết tôi cảm thấy gì. Vì thế tôi biết anh sẽ hiểu khi tôi nói là tôi không thể rời bỏ Zadaa.

- Vì sao? Cô không thể ngăn chặn vụ này.

- Có lẽ không. Nhưng nếu tôi không cố thử, tôi sẽ không thể nào sống nổi. Đồng ý là mất anh sẽ là một đòn trí mạng trong trận chiến chống lại Saint Dane. Ngược lại, tôi cũng sẽ không vắng mặt tại đây được.

- Cô quá sai lầm...

- Xin anh, Pendragon. Tôi đã quyết định rồi. Có lẽ tôi chỉ có thể ngăn chặn được vài người Batu tấn công xuống lòng đất. Nhưng thậm chí cứu được vài sinh mạng cũng đáng để tôi cố gắng. Dù là ai sống sót cũng đều cần thiết để bảo vệ Xhaxhu khỏi quân man rợ.

Mình biết mọi bàn cãi đều sẽ là vô ích.

Loor tiếp:

- Nào, chúng ta không nên lãng phí thời gian nữa.

Mình cảm thấy như một thằng hèn. Lý trí bảo mình đã hành động đúng, nhưng con tim thì vẫn băn khoăn. Trước đây, mình chưa bao giờ bỏ cuộc. Bảo đảm là Loor cũng vậy. Mình không cảm thấy mình có quyền lựa chọn. Mình tự ép mình phải nghĩ đến toàn thể Halla. Bỏ một trận đánh không giống bỏ một cuộc chiến. Mình tự thuyết phục là không đang bỏ chạy. Mình đang chạy tới một chiến khác. Hy vọng trên đường tới ống dẫn – nếu tụi mình tới đó – mình có thể thuyết phục Loor đi cùng.

Ra khỏi căn phòng nhỏ, tụi mình vội vàng xuyên qua những địa đạo như mê cung, tìm đường lên bề mặt của đảo Kidik. Không còn phải sợ đụng đầu với Tiggen bảo vệ nữa, vì chúng mình biết họ chẳng còn được bao nhiêu người. Kế hoạch là ra bờ biển, chèo thuyền tới thành phố Kidik, rồi lái dygo trở lại ống dẫn. Điều mình sợ nhất là sẽ lọt vào đợt sóng tấn công đầu tiên của chiến binh Ghee, và thế là màn trình diễn của chúng mình sẽ kết thúc. Tụi mình chỉ còn biết đi tiếp, và hy vọng.

Sau cùng hai đứa mình ra khỏi lòng đất, lên một khu vực quen thuộc. Chúng mình đang ở trên mặt đất ngang tầm với nghĩa địa mệnh mông của người Rokador. Nhìn những tàn tích trắng với những ngọn đèn nhỏ cháy bập bùng thật đau lòng. Khó mà hiểu thấu được cái khái niệm quá nhiều người đã chết, và quá nhiều người sắp chết. Hai đứa mình đứng, nhìn khắp biển chết chóc, nhục và buồn.

Loor nói:

- Vì sao? Vì sao những chuyện này lại xảy ra?

Cô hỏi mà không chờ đợi, vì biết mình không có câu trả lời. Chỉ một kẻ có thể trả lời câu hỏi đó. Hóa ra hắc đứng ngay sau lưng hai đứa mình.

- Không có tội.

Saint Dane nói.

Loor và mình quay phắt lại, rút vũ khí.

Saint Dane đứng một mình, dang hai tay, chứng tỏ không vũ khí và không hứng thú đánh đấm:

- Thôi nào, đâu cần dùng tới bạo hành.

Vừa nói, hắn vừa vòng qua tụi mình, tiến tới rìa nghĩa địa. Hắn nhìn mấy ngàn tàn tích, mỉm cười. Mình cảm ghét thẳng cha này tận xương tủy. Hắn nói:

- Đúng là một thảm cảnh.

Mình nói ngay:

- Hừ, cứ như mi quan tâm lắm.

- Đỉnh chính. Ta không quan tâm. Vì ta không gây ra thảm cảnh này.

Loor tức giận tiến lên một bước, mình kéo cô lại, nói:

- Mi muốn nói là không ngăn cản những con người này điều trị cho đến khi quá muộn? Ta không tin.

- Ta nói thật. Mầm bệnh là một sự cố tự nhiên. Ta chỉ sử dụng để đem lại thuận lợi cho mình. Thiên tai đó và cái chết của Pelle a Zinj là bước ngoặt của Zadaa. Tiện thể, ta cảm ơn mi, vì đã trao hắn cho tên sát nhân. Nếu mi không giúp, Batù có thể chẳng bao giờ có quyết định tấn công. Đó là một sự bảo kê nho nhỏ rất tuyệt vời.

Cảm thấy lửa giận ngùn ngụt trong Loor, mình đặt tay lên vai để cô bình tĩnh lại.

- Chúng ta đã biết âm mưu của mi, đã nghe mi biểu diễn trong...

- Trong bữa đại tiệc với các lãnh đạo ưu tú, phải, ta biết. Ta cảm thấy con mắt tròn xoe sáng láng của mi nhìn ta lom lom qua lỗ hổng trên sàn, như... loài chuột. Ta nghĩ... mình rất hoàng tráng, mi có thấy thế không?

Sự ngạo mạn của hắn làm mình điên tiết, nhưng mình không để hắn hả hê:

- Thường thôi. Lần này có gì khác? Sao mi không ngụy trang?

- Vì không cần thiết.

Hắn quay lại, đối diện chúng mình, mặt tối sầm:

- Và... vì ta muốn mi thấy, với ta, chuyện điều khiển những sinh vật này đơn giản đến thế nào. Pendragon, với ta, Zadaa chỉ là một cuộc biểu dương lực lượng. Một màn trình diễn. Ta muốn mi thấy, một cách trực tiếp, con người trên các lãnh địa yếu đuối đến thế nào. Ngu dân đến thế nào. Để tình cảm chỉ phối hành động ra sao. Mi tin chúng có những khát vọng cao quý ư? Tin chúng sẽ hy sinh cho những điều cao cả ư? Tin chúng quan tâm đến mọi người, mọi việc, ngoài cái quỹ đạo ích kỷ của chúng ư? Ta nói cho mi biết, con người trên các lãnh địa cũng chẳng khá gì hơn loài thú tầm thường. Nhử miếng thịt sống trước một con chuột đói, nó sẽ tự

giết mình để được miếng mồi. Đó chính là những kẻ mi đang vất vả để bảo vệ, anh bạn lầm đường lạc lối của ta ạ. Chung quanh mi toàn là sợ hãi, tham lam, ganh tỵ. Batu, Rokador – tất cả bọn chúng. Đám Milago và Bedoowan của lãnh địa Denduron. Lũ nông học kiêu căng của Cloral, tội phạm trên Trái Đất Thứ Nhất, klee và gar của Eelong, và đám người trốn chạy thực tế trên Veelox. Không kẻ nào trong số chúng kiếm tìm chân lý. Không kẻ nào muốn chịu đựng hay hy sinh vì người khác. Tất cả bọn chúng đều e sợ người khác chiếm phần hơn, hay sợ đau khổ, hoặc sợ cuộc sống không xứng với những gì chúng đáng hưởng. Mi tưởng là đang chống lại ta sao, Pendragon? Không đâu. Mi đang chống trả bản chất của chính những kẻ mi nghĩ là đang được mi cứu giúp. Tất cả những gì ta đã làm chỉ làm cho chúng những gì chúng muốn.

- Không. Không chỉ có thế. Tất nhiên, khi sợ hãi, con người phải tự vệ, nhưng còn nhiều cái tốt trong...

- Tốt? Tốt là gì? Con người trở nên tốt khi thoải mái và no đủ. Vậy thì dễ quá. Nhưng sự sinh tồn này không chỉ ở chỗ đó, Pendragon ạ, mà nằm ở những thách thức con người ta phải chinh phục, hoặc gục ngã. Bây giờ dân Zadaa sắp gục ngã rồi, và ta một lần nữa lại ghi thêm điểm.

- KHÔNG!

Loor không chịu đựng thêm nữa. Cô vọt qua mình, tấn công Saint Dane. Thú thật, mình muốn cô làm điều đó. Lần này, Saint Dane không đánh mình. Hắn đang “chơi” với dân chuyên nghiệp. Quá bất hạnh cho hắn. Mình muốn Loor loại trừ con quỷ này ngay. Loor phạm sai lầm khi ra chiêu trước, xông tới Saint Dane với cây gậy gỗ. Hắn phá thế tấn công của cô một cách dễ dàng, rồi rút từ áo ra vũ khí kim loại của Tiggen. Mình chưa kịp phản ứng, hắn đã thúc vũ khí trúng ngực Loor. Cô ngã lộn xuống đất, run rẩy vì đau. Mình chết lặng. Không biết kinh ngạc vì đòn phản công bất ngờ của hắn, hay vì thấy Loor bị đánh.

Saint Dane nhìn mình:

- Mi muốn nó giết ta phải không? Đừng chối. Mi muốn nó đập ta tả tơi như ta đã đập mi. Mi cũng chẳng hơn gì đám người vô giá trị mà mi đang xả thân bảo vệ.

Mình đứng im thin thít. Những lời nói của hắn như quất mạnh vào mình. Saint Dane nói đúng. Mình muốn hắn bị đau đớn khốn khổ như đã từng hành hạ mình. Có phải mình vừa chứng tỏ đúng theo quan điểm của hắn? Mình chẳng hơn gì một con thú chỉ biết tấn công khi bị đe dọa?

Saint Dane rút lên:

- Mi đang cảm thấy gì, Pendragon? Mi cảm thấy sao, nếu bây giờ ta đập vỡ sọ nó bằng vũ khí này?

Saint Dane hạ thấp cây gậy sắt xuống Loor. Mình đứng quá xa, không thể can thiệp. Đôi mắt trắng dã của hắn làm mình đóng băng tại chỗ. Loor sắp chết, mà mình thì đứng quá xa cô.

Khóe mắt mình thoáng thấy một tia màu bạc. Ngay sau đó là tiếng rú đau đớn của Saint Dane. Hắn buông rơi vũ khí. Một mũi tên bạc cắm trên cánh tay hắn. Quay phắt lại, mình thấy một người đang đứng trên bao lan, tay cầm cây nỏ.

Người đó nói:

- Chào Mallos. Đó là cái tên mi tự xưng danh trên Denduron, đúng không?

Alder! Đứng bên anh ta là Saangi và Teek.

Saint Dane nắm cánh tay, đau đớn kêu gào. Nhưng không lâu. Con quỷ biến thành một cái bóng chất lỏng. Mũi tên bạc rời khỏi đám mây đen kịt, rơi “cách” xuống mặt đất. Cái bóng tái hiện hình con chim đen mà mình đã thấy khi nó bay khỏi khách sạn Manhattan Tower trên Trái Đất Thứ Nhất. Một lần nữa, Saint Dane sắp chạy trốn. Con chim đen vỗ cánh, vút lên không, lượn đi. Tất cả chúng mình nhìn nó biến vào vùng tăm tối bao bọc đảo Kidik.

- Aaaaa!

Từ trên bao lan vang lên một tiếng kêu đầy khiếp đảm. Tiếng kêu của Teek. Chắc hẳn không quen thấy một con người biến thành con quạ khổng lồ. Ngược lên, mình thấy hẳn vừa bối rối vừa hãi hùng lùi khỏi thành bao lan. Saangi và Alder đang cố làm hẳn bình tĩnh lại. Chúc may mắn. Mình không biết họ nói sao với Teek. Nhưng mình không quan tâm chuyện đó. Mình chạy lại Loor. Đã hết run, nhưng cô vẫn còn vẻ bàng hoàng. Mình quỳ xuống, đặt tay lên vai cô:

- Thư giãn đi. Cô không bị thương, chỉ là một cú choáng thôi.

- Anh... nói thì... dễ... lắm.

Rằng Loor va lập cập. Cô ấy sẽ ổn. Mình vẫn để tay trên vai Loor, chỉ để khích lệ cô, chứ... không có ý gì khác đâu. Sau đó Alder, Saangi và “một Teek đầy căng thẳng” chạy đến bên hai đứa mình. Teek vẫn còn đang run gần như Loor. Mình đứng dậy, ôm Alder, nói:

- Không thể tin là anh có mặt tại đây. Khỏe chưa? Khi tụi này đi, anh còn mê man.

- Chắc tại thuốc ngủ thôi. Bây giờ mình cảm thấy khỏe hơn rồi. Vai còn hơi đau, nhưng không thể ngăn mình lấy cái này của một Tiggen bảo vệ.

Alder gập cái vai còn tê cứng của anh, rồi đưa cây nỏ lên thanh lên, nói:

- Vũ khí này thật thú vị.

Loor trở người, định thần trở lại. Saangi giúp cô ngồi dậy. Loor la Saangi:

- Đáng lẽ em phải đưa Alder tới ống dẫn chứ.

Alder vội nói:

- Đừng trách cô bé. Tôi sẽ không đi trong khi còn việc cần làm.

Mình cảm thấy mặc cảm, vì bỏ đi chính xác là điều mình sắp làm. Mình hỏi:

- Sao tìm được hai chúng tôi?

Saangi nói:

- Bốn phen em là giúp chị Loor. Để làm việc đó, em đã làm một điều biết là chị sẽ giận. Trước khi chị đi, em đã sao lại bản đồ tới Kidik. Xin tha lỗi cho em.

Loor lom lom nhìn Saangi, không tin nổi. Saangi vẫn nhìn xuống đất, nói:

- Ngay khi xuống lòng đất, tụi em lấy một chiếc dygo, rồi theo lộ trình...

Mình phục Saangi sát đất. Cô bé không bao giờ chịu bỏ cuộc. Mình bảo:

- Thật hay là tụi tôi đã phá hết bấy rồi.

Alder nói:

- Mình không ngờ thấy một đại dương dưới đất.

- Đúng thế, thật lạ kỳ. Nhưng sao biết cách vượt qua?

- Thành phố không một bóng người. Không biết tìm hai người ở đâu. Tụi này tìm được một chiếc thuyền, và thấy ánh sáng bên kia bờ. Cứ theo nguồn sáng cho khi tới tòa nhà này.

Saangi tiếp:

- Đúng lúc đó chúng em gặp Teek. Anh ấy đưa tụi em tới đây. Loor, em biết chị không thích, nhưng nếu chúng em không đến thì...

Saangi không cần phải nói hết câu. Tất cả chúng mình đều biết. Nếu họ không đến, Saint Dane đã xử đẹp Loor rồi.

Loor nói:

- Saangi, chị không giận, mà phải biết ơn em chứ. Có lẽ em nên thường cãi lệnh chị nhiều hơn nữa.

Saangi tươi rói. Một lần nữa cô bé chứng tỏ là một thiên thần hộ mệnh của Loor.

Nhưng Loor nói thêm:

- Chị không thật sự có ý đó đâu. Nhưng dù sao cũng cảm ơn em.

Một tiếng nói vang lên:

- Ma quỷ độc ác!

Tất cả chúng mình quay nhìn Teek. Vẻ khiếp đảm, hấn đứng tách rời khỏi nhóm. Mình hỏi:

- Anh không sao chứ, Teek?

- Ma quỷ! Nó đúng là ma quỷ độc ác!

Teek lập đi lập lại. Hấn không ổn rồi. Mình phải nghĩ ra cái gì đó để nói, giúp hấn không trở nên mất trí:

- Hấn không là ma. Đó là một trò bịp. Hấn có đủ thứ trò bịp bợm để lừa mọi người.

Hai hàm răng va lập cập, Teek nói:

- Nó biến dạng... Rồi... rồi bay mất tiêu!

Mình nói dối:

- Toàn trò bịp. Nhưng anh nói đúng một điều. Hấn rất độc ác.

Loor lão đảo đứng dậy. Saangi phải dìu cô lên. Cô nói:

- Chúng ta phải đưa Pendragon tới ống dẫn. Anh ấy cần được an toàn.

- Không.

Mình bật nói, rồi nhìn từ Loor, tới Alder và Saangi:

- Saint Dane nghĩ đang ghi một điểm trên Zadaa hả? Tôi có thể chứng tỏ cũng ghi một điểm.

Chúng ta sẽ cùng theo dõi vụ này cho tới hồi kết. Tất cả chúng ta.

Loor hỏi:

- Anh chắc chứ?

Mình gật, và thấy rõ cô như vừa trút được một gánh nặng. Saangi nói:

- Có thể hồi kết tới sớm hơn chúng ta tưởng.

- Vì sao?

- Vì Batu đã vào lòng đất. Cuộc tấn công đã bắt đầu.

NHẬT KÍ # 23

(TIẾP THEO)

ZADAA

Loor biết những kế hoạch của cuộc chiến. Saangi cũng vậy. Ghee đã chuẩn bị cho ngày này từ lâu rồi. Đây sẽ là một cuộc xâm lăng áp đảo.

Loor giải thích:

- Bắt đầu là những chiếc dygo. Các do thám Ghee đã lấy trộm được mấy chục chiếc đủ kích cỡ. Họ đem giấu ngoài sa mạc. Theo kế hoạch, họ sẽ lái dygo xuống lòng đất, sử dụng như lá chắn chống lại sự phòng thủ của bảo vệ Tiggen. Theo sau mỗi dygo là mấy trăm chiến binh. Dygo sẽ phá bung mọi chướng ngại vật, dù là đá hay Tiggen, để dọn đường cho chiến binh Ghee.

Mình hỏi:

- Sao họ có thể biết đường đi? Chẳng phải lòng đất như một lưới nhện khổng lồ sao?

- Đúng. Nhưng đã có thám sát. Họ biết phương hướng chính của Kidik, biết đó là trung tâm quyền lực. Đó là mục tiêu. Họ sẽ qua những địa đạo, họ sẽ khoan một đường. Cuộc tấn công sẽ không có gì phải nao núng.

- Phải, cho đến khi họ tới đại dương.

Alder hỏi:

- Chuyện gì sẽ xảy ra khi đó?

- Một cái bẫy. Rokador sẽ cho nước vào tràn ngập các đường hầm, nhấn chìm tất cả người Batu nào ở dưới lòng đất.

Saangi nhìn mình kinh ngạc. Alder sững sờ. Mình ghét phải nói huỵch tẹt như vậy, nhưng tui mình đã vượt lên trên mấy cái vụ phải lo nói năng tế nhị rồi. Giọng bỗng như một bé gái nhút nhát, Saangi nói:

- Cả mấy ngàn người Batu sẽ bị chết chìm.

Alder hỏi:

- Họ có thể làm thế thật sao?

Mình nhìn Teek, hắn vẫn còn run nhưng đã tỉnh táo hơn.

- Anh đã phát hiện được gì? Kế hoạch của họ như thế nào?

Teek nói như trong cơn mê sảng. Thế giới của hắn đang sụp đổ bằng nhiều cách khác nhau:

- Đại dương Kidik không gì khác hơn là một cái thùng chứa khổng lồ. Nước đổ về từ nhiều dòng sông phương bắc xa xôi. Với các cống khổng lồ, các kỹ sư kiểm soát được lượng nước đổ vào là bao nhiêu. Phía nam, gần thành phố, có nhiều cống nhỏ kiểm soát nguồn nước chảy vào những con sông bên dưới Xhaxhu. Đó chính là những cống đã được đóng, để chặn nước lại và tạo ra khô cạn. Kế hoạch của họ là, sẽ mở tung các cống phía bắc, cho đại dương dâng lên. Các kỹ sư đã bắt đầu rồi. Tôi đã thấy mực nước cao hơn bình thường.

- Không nguy hiểm sao? Ý tôi là nếu họ cho quá nhiều nước vào?

- Không. Bước tiếp theo sẽ là mở các cống phía nam. Những dòng sông Zadaa sẽ chảy trở lại, cao hơn và nhanh hơn như chưa từng xảy ra trước đây.

Mình nghĩ tới lòng sông khô cạn gần ống dẫn. Lần đầu tới Zadaa, mình đã thấy nước từ ngọn thác cao đổ xuống, cuộn cuộn suốt dòng sông. Bây giờ, dòng sông từ lâu không có nước, nhưng mình có thể tưởng tượng cảnh nước từ đỉnh thác ào ạt đổ xuống, làm tràn ngập lòng sông khô cạn với một áp lực dữ dội bất ngờ. Cảnh đó cũng sẽ xảy ra trên tất cả những dòng sông khác. Nước sẽ mau chóng tìm lối lên đường phố Xhaxhu, làm đầy những máng dẫn nước, phục hồi những suối phun. Những người trên mặt đất có thể coi đó như một tin tốt lành, dấu hiệu hạn hán đã chấm dứt. Họ nghĩ đúng, ít ra là về việc hạn hán kết thúc. Nhưng những người ở bên dưới sẽ sớm biết: nước trở lại không là điềm lành.

Mình nhìn Loor, hỏi:

- Khi thấy nước thành linh trở về sông, Ghee sẽ làm gì?

Loor chưa kịp trả lời, Teek đã vội nói:

- Họ sẽ chết. Cho dù hoãn lại vụ tấn công, họ cũng không có đủ thời gian chạy thoát. Đó là lúc bước cuối được thi hành. Có những cống khổng lồ - dùng khổng chế lượng nước quá tải- được lắp đặt khắp lòng đất, dẫn tới những đường hầm nối tiếp nhau. Những cống này đã được thiết kế sao cho tải được mức nước quá giới hạn tạo nổi một trận lụt, nếu không các cống kiểm soát sẽ bị hỏng.

Mình hỏi:

- Tôi đã thấy những cống đó. Những chiếc đĩa bạc khổng lồ gắn vào vách đường hầm, phải không?

- Đúng. Nhưng hôm nay họ sẽ sử dụng với một mục đích khác. Khi các cống kiểm soát phía nam được mở, các cống dẫn tới các đường hầm nối tiếp nhau cũng sẽ được mở. Những đường hầm này sẽ mau chóng chìm trong nước.

Loor hỏi:

- Có đủ nước cho tất cả những chuyện này không?

- Theo họ nói, tất cả cống phía bắc sẽ được mở. Hàng ngàn nguồn nước sẽ được dẫn vào biển Kidik. Chỉ trong vài phút, các đường hầm sẽ tràn ngập nước. Lúc đó các cống vốn dùng để khổng chế lượng nước quá giới hạn sẽ được mở, và toàn thể lòng đất sẽ bị lụt.

Mình lẩm bẩm:

- Và chìm chết tất cả người Batu bên dưới.

Loor nói thêm:

- Để ngỏ Xhaxhu cho các bộ tộc man rợ trên Zadu tấn công.

Teek nói:

- Đó là một mưu đồ ghê tởm. Nhưng các vị lãnh đạo ưu tú đã được thuyết phục đó là cơ hội sống còn duy nhất của chúng tôi.

- Họ đã làm! Giết người Batu là họ tự sát.

Teek nói:

- Saint Dane đã thuyết phục họ ngược lại. Tôi thì tin đây là một sai lầm khủng khiếp. Bokka cũng vậy. Anh ấy đã chết vì cố báo tin cho hai người biết. Tôi cố gắng ngăn chặn kế hoạch này. Nhưng quá muộn rồi.

Mình nói:

- Có lẽ chưa đâu.

Mọi người ngạc nhiên nhìn mình. Khi nghe Teek giải thích kế hoạch của Rokador, mình chợt nảy ra một ý tưởng.

Saangi cảnh giác:

- Quá muộn rồi, chúng ta không thể ngăn Batu lại nữa đâu.

Alder cũng nói:

- Đúng đó, Pendragon. Saangi đã cho mình thấy những dygo tập kết trong cát bên ngoài Xhaxhu. Cả mấy trăm chiếc. Chúng mình đã thấy chúng vươn cao, khoan vào đất. Họ đang tới rồi. Lý do duy nhất mình tới đây trước họ, là nhờ có bản đồ. Mình sẽ không ngạc nhiên, nếu trong lúc chúng ta đang nói chuyện, họ đã tiến gần tới Kidik.

Teek nói thêm:

-Quá ít thời gian để thuyết phục lãnh đạo của chúng tôi về quyết định sai lầm của họ. Các cửa phía bắc đã mở. Đại dương đang dâng cao.

Mình nói:

- Tôi biết. Chúng ta không thể ngăn chặn cuộc tấn công và cũng không thể ngăn chặn Rokador. Hy vọng duy nhất của chúng ta là: kiểm soát máy kiểm soát.

Loor nói:

- Tôi không hiểu.

- Tất cả tùy thuộc vào thiết bị kiểm soát nước trong trung tâm tòa nhà này. Nếu chúng ta không thể làm các nhà ưu tú ngăn trận lụt, có lẽ chúng ta phải tự làm.

Mặt sáng lên, Loor nói:

- Ý anh là, chiếm quyền kiểm soát máy?
- Chính xác. Đóng nó xuống. Đảo chiều dòng nước.

Mình nhìn Teek, hỏi:

- Có bảo vệ Tigger nào đồng quan điểm với anh không? Họ có biết quyết định này là sai lầm không?

- Nhiều.
- Tìm họ. Đưa họ tới trạm kiểm soát trung tâm. Ngay bây giờ!
- Nhưng...

Mình la lên:

- Đi đi!

Teek vừa định chạy đi. Đầu mình như quá tải. Dường như đây là hy vọng duy nhất của chúng mình. Không có thời gian bàn cãi. Chúng mình phải hành động ngay. Mình gọi giật Teek:

- Khoan. Ngừng lại. Trên đảo Kidik này có chiếc dygo nào không?

Teek “hãm phanh”, đáp:

- Có hai chiếc cuối tòa nhà này.
- Tốt. Đi đi!

Loor hỏi:

- Anh cần dygo làm gì? Tấn công trạm kiểm soát?

- Không. Tôi muốn có cơ hội chúng ta chuồn khỏi đây, sau khi mọi chuyện vỡ lở. Phải làm tất cả những gì có thể để cứu Zadaa, nhưng dù thắng hay thua, nếu chúng ta bị kẹt lại đây, thì Saint Dane sẽ thắng. Thắng tất cả. Cả Halla. Trước khi hành động, tất cả phải hứa với tôi một điều. Dù chuyện gì xảy ra, cũng sẽ tới thời điểm chúng ta phải làm tất cả những gì có thể làm. Nhưng hãy hứa với tôi, khi thời điểm đó đến, chúng ta sẽ phải cùng sát cánh bên nhau. Ở cùng ở đi cùng đi.

Alder nói:

- Tôi đồng ý. Đó là một hành động khôn ngoan.

Mình nhìn Loor. Cô không trả lời ngay. Với cô, chuyện này hình như có vẻ khó khăn. Sau cùng cô nói:

- Pendragon, tôi hiểu. Anh có lý. Khi anh nói tới thời điểm đi, chúng tôi sẽ đi.

Mình nhìn Saangi, nó gật đầu đồng ý.

- Tốt. Saangi, em lái được dygo không?

- Sao lại không, em đã lái tới đây mà.

- Tuyệt. Em nghe Teek nói rồi đó. Tìm một chiếc, đem về đây.

Saangi nhìn Loor. Loor gật.

- Có ngay.

Cô bé hơn hờ được tham gia kế hoạch, chạy vội đi. Còn lại mình, Alder và Loor. Ba đứa mình lo lắng nhìn nhau. Đây là chút thời gian để bọn mình bình tĩnh, nghỉ ngơi. Sau cùng mình nói:

- Giống như ngày xưa.

Alder và Loor gật đầu thông hiểu. Trước đây chúng mình đã từng ở đây. Cả ba chúng mình. Chúng mình đã trở nên khác với ba đứa trẻ chiến đấu để bảo vệ Denduron. Dù mới chỉ vài năm ngắn ngủi từ sau trận chiến đó, mỗi đứa đều như đã trải nghiệm cả một cuộc đời. Chỉ còn biết hy vọng, chúng mình sẽ luôn thành công – và may mắn.

Khi ba đứa đứng đó, bên bờ nghĩa trang mênh mông, có một điều mình biết chắc. Đây là những giây phút êm đềm cuối cùng chúng mình có được trước một thời gian rất dài sắp tới.

NHẬT KÍ # 23

(TIẾP THEO)

ZADAA

Dù nói năng hùng dũng vậy, thật tình mình vẫn chưa biết phải làm sao để chiếm máy kiểm soát nước trung tâm, hoặc sau đó sẽ làm gì, nếu may mắn đóng được máy. Không có thời gian để lên kế hoạch. Không còn cơ hội để cân nhắc mọi khả năng và chọn ra giải pháp khôn ngoan. Tụi mình cứ làm cái đã, rồi từng bước một, tới đâu tính tới đó. Điều an ủi là, mình không thể có hai người đồng hành nào tài năng hơn Loor và Alder. Ba chúng mình đã từng cùng nhau cứu một lãnh địa. Đây là thời điểm cứu một lãnh địa khác.

Chúng mình trở lại những đường hầm chằng chịt, tìm trạm kiểm soát nước trung tâm. Bản năng và trí nhớ của Loor thật tuyệt vời. Không một lần rẽ lầm, tụi mình mau chóng tới cánh cửa sắt mở vào lối đi nhỏ bần ngang qua căn phòng rộng chứa đầy máy móc.

Loor nhìn mình và Alder, đặt một ngón tay lên môi, ra dấu phải tuyệt đối im lặng. Sau khi hai đứa mình gật đầu, cô mở cửa, và chúng mình vội lách vào. Bên dưới rộn rịp hơn khi tụi mình tới đây lần trước. Bốn kỹ sư đứng bên máy kiểm soát. Dù đứng trên cao, chúng mình có thể thấy vẻ căng thẳng trên mặt và trong ngôn ngữ cơ thể của họ. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Họ đang lãnh trách nhiệm đẩy con người tới bờ diệt chủng. Mình tự hỏi, họ đang nghĩ gì. Có hiểu rõ hành động của họ sẽ đem cái chết tới cho mấy ngàn con người không? Họ tin rằng, giết hàng loạt người là con đường duy nhất để tự cứu mình? Hay thực tại đang đè nặng lên họ? Dù là gì, tụi mình phải ngăn cản họ.

Nhưng chúng mình chưa thể làm điều đó. Dưới phòng còn có những bảo vệ Tiggen. Họ đứng ngay dưới các chân thang dẫn lên bộ kiểm soát. Trông họ khá thoải mái. Họ không ngờ có cuộc đột kích vào trạm. Dấu hiệu tốt cho tụi mình.

Nhìn xuống, mình biết có bảo vệ. Mình biết có kỹ sư. Mình không biết còn một nhóm thứ ba nữa. Cùng nhau ngồi trên những cái ghế được kê tại đó nhân dịp đặc biệt này, là mười thành viên trong hội đồng ưu tú của Rokador. Chắc họ tụ tập tại đây để làm nhân chứng. Hầu hết đều ngồi chăm chú, vẻ bồn chồn, cau có. Mình không trách họ. Các kỹ sư trên bộ kiểm soát có thể là những người khởi động máy, nhưng quyết định tiêu diệt Batu tùy thuộc vào nhóm còn lại trên sàn. Lão già lụ khụ lại rũ người trên ghế. Ngủ và chảy dãi. Hai đứa nhóc ngo ngoáy, thui nhau. Thật không thể nào tin nổi. Mình tự hỏi lá phiếu của chúng có được tính như những người khác không? Mình cũng tự hỏi, có phải họ đang lo lắng về việc không thấy Saint Dane có mặt trong giờ phút quyết định này? Chắc họ đang lấy làm lạ vì sự vắng mặt của hắn. Trái lại, mình biết rõ đó là chuyện hoàn toàn bình thường. Mình biết, ông bạn quý hóa của họ, kiến trúc sư của màn kịch khủng khiếp này, chắc chắn đã chui vào ống dẫn, bay tới một lãnh địa khác, sau khi đã hoàn tất công việc một cách tốt đẹp.

Một điều khác mình chú ý là âm thanh. Mình đã kể với hai bạn, tiếng rì rì trong căn phòng này như đầy năng lượng thế nào rồi. Nhưng lúc này âm thanh đó mãnh liệt hơn nhiều. Nó tràn ngập không gian, làm cái sàn nhỏ mình đang đứng rung bần bật. Thậm chí, mình cảm thấy nó luôn lách vào tận bụng mình. Mình tin chắc, cái máy này chưa bao giờ vận hành với tốc độ như thế. Thật choáng váng khi nghĩ nó có sức mạnh chuyển động những cánh cổng khổng lồ dưới nước, kiểm soát dòng chảy của cả một đại dương. Mình thoáng hy vọng máy trực trực, không

hoạt động được. Như thế tội mình sẽ bớt được rất nhiều khó khăn. Nhưng không thể tùy thuộc vào hy vọng. Tội mình phải hành động.

Bên trái tội mình có một tiếng rít nhẹ. Cửa vào lối đi nhỏ mở ra. Loor, Alder và mình nín thở. Tội mình đã bị phát hiện. Hai bảo vệ Tiggen bước vào. Loor và mình rút vội vũ khí. Nổ đặt trên vai, Alder sẵn sàng bắn. Bảo vệ Tiggen thứ ba bước vào – Alder bắn – nhưng mình thúc cùi chỏ, làm mũi tên sắt cắm phập vào vách tường trên cửa. Mình phải đẩy tay Alder để mũi tên không trúng đích là... Teek.

Mình nhận ra ngay hai Tiggen kia. Họ đã cùng Bokka đưa mình và Loor tới giao lộ. Họ là bạn. Ba Tiggen ngoái nhìn mũi tên sắt, rồi quay nhìn tội mình, trợn mắt nói:

- Các người làm trò quái gì thế?

Alder nhún vai xin lỗi. Mình thúc Loor và Alder chạy theo mình tới Teek. Tất cả chúng mình ra khỏi sàn đi nhỏ và phòng máy. Đóng cửa lại, Teek ló lẳng nói:

- Nước đang lên, mà tôi thì nghe những âm thanh bên kia đại dương. Tôi tin là đoàn quân xâm lăng của Ghee đã tới gần rồi.

Nhìn Teek và mấy bạn của anh ta, mình hỏi:

- Các anh có nhiệt tình giúp ngăn chặn vụ này không?

Thay mặt cả nhóm, Teek nói:

- Chúng tôi tin tưởng Bokka từ khi còn nhỏ. Bây giờ không có lý do gì làm tôi giảm niềm tin vào cậu ấy. Cậu ấy biết chuyện này là sai lầm, cần phải ngăn chặn. Vấn đề là: bằng cách nào?

- Có anh nào biết vận hành bảng kiểm soát không?

Ba bảo vệ Tiggen nhìn nhau. Chưa ai sẵn sàng làm cố vấn chuyên môn. Sau cùng Teek mở cửa sắt, nói:

- Đi.

- Chờ ở đây.

Mình nói với tất cả, rồi theo Teek trở lại sàn đi nhỏ, nơi chúng mình có thể nhìn xuống bệ kiểm soát. Như mình đã viết, bệ này xây dựng trên một ống đỡ sộ, nằm ngang, một nửa chìm xuống sàn. Mình đoán, từ sàn lên bệ khoảng sáu mét. Đường lên là hai cái thang. Bảng kiểm soát nằm dọc chính giữa chiều dài của bệ, để các kỹ sư có thể đi chung quanh. Bảng kiểm soát có hai mặt, nghiêng nghiêng như mái nhà. Mỗi mặt có một hàng cần nắm dài bằng thép, trông như có thể bẻ sang hai bên. Trên mỗi cần nắm là những hàng chữ, mình tin chắc là để mô tả chức năng điều khiển của cần là gì. Bên trên hàng chữ là các đồng hồ đo... gì gì đó. Trên mỗi cần nắm đều có ba bóng đèn. Mình thấy, có những cần cả ba đèn đều chiếu sáng. Những cần khác chỉ một đèn sáng. Cũng có cần hai đèn chiếu sáng hay chẳng đèn nào sáng cả. Khác biệt duy nhất giữa hai mặt bảng là, một mặt có cần nắm lớn hơn. Hình như cần nhỏ nhiều gấp đôi cần lớn. Hai kỹ sư đứng hai bên mặt bảng, giám sát đồng hồ đo, có vẻ rất căng thẳng.

Teek thì thầm:

- Theo tôi hiểu, những cần nắm lớn hơn kiểm soát các cổng khổng lồ phía bắc. Tất cả đã mở cho nước biển dâng lên. Những cần nhỏ bên mặt kia dùng kiểm soát nhiều cổng nhỏ hơn ở

phía nam. Những cổng này đã đóng, chờ tới khi Batu tới sát bờ.

- Như vậy là họ chưa định đưa nước vào những dòng sông khô cạn?

- Không. Họ chờ tín hiệu. Có một “dây” các bảo vệ Tiggen trên những con thuyền quay trở về đây. Họ sẽ truyền cho nhau tín hiệu khi thấy bóng dáng Batu.

Mình gật, rồi cùng Teek ra ngoài với mọi người. Mình nói:

- Chúng ta có một cơ hội. Họ chưa định cho lụt ngay. Dù làm gì, chúng ta phải làm cấp tốc.

Mình nhìn Loor khi nói mấy câu sau cùng. Cô ấy là lính nghề, phải đưa ra kế hoạch tấn công. Loor nói:

- Bất ngờ là vũ khí tốt nhất của chúng ta. Nhưng lợi thế đó không kéo dài. Tôi tin chắc, ngay khi chúng ta ra tay, sẽ có báo động. Bảo vệ Tiggen sẽ đổ xuống phòng máy. Kể cả nếu chúng ta thành công, kiểm soát được thiết bị, thì chúng ta cũng không thể cầm cự lâu dài.

Kế hoạch lớn của mình bỗng trở thành nhỏ xíu.

Alder hỏi:

- Nếu chúng ta chốt chặn lối vào?

Mình hỏi lại:

- Ý anh là chúng ta tự giam mình?

Nhưng Loor nói ngay:

- Như thế có thể cho các chiến binh Ghee đủ thời gian tới đảo và bắt các bảo vệ Tiggen.

Tại mình nhìn Teek và hai bảo vệ Tiggen thân thiện. Họ buồn rười rượi. Từ khi trở lại Kidik họ toàn gặp những thực tế khắc nghiệt. Chẳng có gì tốt đẹp hơn. Họ muốn được giúp đỡ, nhưng bây giờ dường như họ đang phải tự đấu tranh với bản thân. Mình sợ họ sẽ đổi ý.

Teek nghiêm nghị nói:

- Các người yêu cầu tôi chống lại anh em mình vì giúp các người chiến thắng bộ tộc của chúng tôi?

Mình nói:

- Đúng là nếu làm như thế, Batu sẽ giành được quyền kiểm soát lòng đất. Nhưng nếu chúng ta không làm, chiến binh Ghee sẽ bị chìm chết. Xhaxhu sẽ bỏ ngỏ cho những bộ lạc man rợ tấn công, cướp bóc.

Loor tiếp:

- Ngay sau đó, chúng sẽ tính sổ tới các anh.

Giọng đầy hy vọng, Teek nói:

- Nhưng nếu các đường hầm ngập lụt, chúng tôi vẫn an toàn trên đảo Kidik này.

Loor hỏi:

- Được bao lâu? Các anh sẽ chết đói. Tất cả thực phẩm đều từ trên mặt đất. Chẳng bao lâu, các anh sẽ phải rút cạn nước đường hầm, bò lên mặt đất, và sẽ bị tàn sát như người Batu.

Mình nói:

- Tôi biết chuyện này rất khó thông cảm. Nhưng đó chính là điều Saint Dane muốn. Đó là lý do hắn đưa đẩy lãnh đạo của các anh vào kế hoạch này. Một kế hoạch sẽ chấm dứt nền văn minh của Zadaa.

Teek hỏi:

- Vì sao hắn làm thế?

Một câu hỏi không dễ trả lời. Mình nhìn Loor và Alder, rồi nói:

- Vì hắn cảm thấy khi Zadaa suy sụp, hắn có thể chiếm quyền, xây dựng một thế giới riêng trên đổ nát.

Mình chỉ có thể nghĩ ra cách giải thích ngắn gọn kiểu đó. Hy vọng vậy là đủ. Mình nói tiếp:

- Batu và Rokador đã từng sống chung hòa bình. Điều đó có thể lại xảy ra. Rokador có thể tái thiết và phát triển, mà không cần sự giúp đỡ và bảo vệ của Batu.

Teek nói:

- Chờ tôi một chút.

Anh ta tách hai bạn ra khỏi tụi mình để bàn bạc riêng.

Alder hỏi mình;

- Họ sẽ giúp chúng ta không?

Vừa rút vũ khí mình vừa nói:

- Nếu không, có nghĩa là họ chống lại chúng ta. Rất có thể trận đánh chiếm phòng kiểm soát bắt đầu ngay tại chỗ này.

Đó là một khoảnh khắc thật căng thẳng. Chúng mình nghe họ thì thầm sôi nổi. Sau cùng Teek trở lại, nói:

- Chúng tôi sẽ giúp chiếm trung tâm kiểm soát. Nhưng chúng tôi sẽ không tự giam mình trong này. Dù định mệnh an bài cho toàn thể bộ tộc tôi ra sao, chúng tôi vẫn sẽ tham gia cùng họ, cùng nhau chấp nhận mọi khó khăn.

Loor gật đầu nói:

- Vừa khôn ngoan vừa cao thượng. Đó là một hành động đúng đắn.

Mình nói:

- Được. Chúng ta sẽ làm gì?

Kế hoạch của Loor thật đơn giản. Không ngại các kỹ sư và hội đồng ưu tú, tấn công ngay đám bảo vệ Tiggen, bắt họ ra khỏi phòng kiểm soát trung tâm. Nếu kẻ nào muốn ra theo cũng được. Vấn đề là phải hành động thật nhanh, chiếm cứ, khóa cửa phòng kiểm soát trước khi họ biết chuyện gì xảy ra. Bảo đảm sao mọi việc xảy ra trước khi họ cho ngập lụt lòng đất. Teek cho biết chỉ có một lối ra vào bên dưới. Tụi mình sẽ vào bằng lối đó. Chúng mình quyết định, một người bạn của anh sẽ ở lại sàn đi nhỏ, để chốt chặn cửa vào phía trên. Sau đó chúng mình tự lo liệu.

Sau câu nói ngắn gọn “Chúc may mắn” với người bạn ở lại, Teek dẫn bọn mình ra khỏi tòa nhà. Chúng mình hấp tấp băng qua một bãi trống, để tới lối vào dẫn xuống sâu hơn, tới sàn phòng kiểm soát trung tâm. Teek giải thích, lối vào trên sàn đi nhỏ và lối vào dưới đất tách biệt nhau, đề phòng khi khẩn cấp. Không biết họ đề phòng khẩn cấp gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện “khẩn cấp” tụi mình đang làm.

Lối vào chỉ là một căn nhà nhỏ, không lớn hơn một ga ra xe hơi. Đi được nửa đường, chúng mình nghe một âm thanh kỳ lạ. Mình tiếp tục đi, vì tất cả những gì mình đã nghe và thấy đều kỳ lạ. Nhưng Teek đứng khựng lại. Rõ ràng âm thanh này làm anh ta bị bất ngờ. Anh chàng Tiggen kia cũng vậy. Họ đứng phắt lại ngó lên trời. Thật ra làm gì có bầu trời nào để ngó. Trên đầu chúng mình chỉ là trần đá của hang động mênh mông, chứa đựng đại dương Kidik.

Alder hỏi:

- Tiếng động gì thế?

Mình nhận ra âm thanh đó quen quen nhưng chưa biết là gì, cũng không biết phát ra từ đâu. Vì Teek và bạn anh ta nhìn lên, mình đoán âm thanh dội từ trên xuống. Nhưng không thể. Trên đó chẳng có gì, ngoài một trần đá. Tiếng động liên tục, rầm rầm đến từ khắp nơi, có vẻ như bị chặn lại, giống như bị một vật gì cản trở âm thanh thật sự.

Loor cũng nhìn lên, hỏi:

- Có thể là nó sao?

- Có thể là cái gì?

Mình có câu trả lời ngay. Tiếng động thành linh vang dội hơn, như thể dù vật cản là gì cũng đã bị bật ra. Âm thanh trở nên rín rít, sắc gọn. Nhớ ra đã nghe tiếng động này ở đâu, mình la lên:

- Một chiếc dygo!

Nguyên nhân âm thanh không bị tắc nghẽn nữa là vì nó đã khoan qua đá và đang đi xuyên qua. Trong một giây, mình tưởng Saangi đã tìm thấy một chiếc dygo và lái tới tham gia cùng chúng mình. Không gì làm hơn. Tuốt trên cao, một chiếc dygo đã đục thủng trần đá.

Alder la lên:

- Không! Họ không biết là đang khoan xuống một hang động!

- Sao một người Rokador lại không biết có một hang động ở đây?

Loor buồn rầu nói:

- Vì đó không là người Rokador. Batu đã tới.

Sự thật găm ghiếc quất vào mình. Những kẻ điều khiển chiếc dygo đang khoan xuống kia tưởng là gặp một đường hầm. Trái lại, họ sẽ gặp một khoảng không. Mũi khoan qua trước, sau đó là quả cầu bạc quen thuộc. Một lát sau, trọng lực kéo chiếc dygo rơi xuống từ độ cao... vài trăm mét. Chút may mắn duy nhất là nó không rơi trúng đảo Kidik, mà xuống nước. Chiếc dygo lao xuống theo chiều thẳng đứng. Mũi khoan quay tít một cách vô dụng. Khó lòng nhìn nổi cái cảnh này. Chỉ vài giây, dygo hạ cánh như một phi thuyền trở về trái đất mà... không có dù.

Mình nhăn mặt. Không thể hình dung người ngồi trong sẽ phải chịu những gì.

- Liệu họ sống sót không?

Nghe mình hỏi, Teek đáp:

- Có thể. Nếu họ buộc kỹ dây an toàn.

Alder nói:

- Nhưng cũng bị chết đuối!

- Không, dygo sẽ chìm xuống đáy. Nếu còn sống và hiểu biết, họ có thể lái nó ngang qua đáy biển. Bên trong có đủ không khí cho một thời gian ngắn.

Chúng mình vẫn có suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra, khi mọi việc trở nên khó khăn hơn. Bạn của Teek kêu lên:

- Nhìn kìa!

Chúng mình nhìn theo tay anh ta: thêm sáu mũi khoan nữa đang xuyên qua trần đá. Lực lượng Batu đang tràn vào và... sẽ chung số phận với người bạn tiên phong của họ.

Mình la lên:

- Khủng khiếp quá! Tất cả sẽ tan nát hết sao?

Loor nói ngay:

- Không đâu. Kế hoạch là tiến vào từ nhiều ngả. Các Ghee này đã chọn phải lộ trình bất hạnh nhất.

Lần lượt từng chiếc dygo khoan qua trần đá, rồi đâm đầu xuống biển. Mình khiếp đảm nhìn và hy vọng các Ghee trong đó sẽ sống sót. Rồi mình chợt nghĩ đến một điều còn khủng khiếp hơn:

- Nếu lực lượng xâm lược đã vào đây, chúng ta không còn đủ thời gian nữa rồi.

NHẬT KÍ # 23

(TIẾP THEO)

ZADAA

Teek đưa tụi mình vào ngôi nhà nhỏ - một lối vào phòng kiểm soát trung tâm từ phía trên. Trong nhà có một thang máy đưa chúng mình thẳng xuống dưới. Teek giải thích:

- Cửa thang máy sẽ mở trực tiếp vào phòng kiểm soát.

Loor tiếp:

- Ngay khi cửa mở, yếu tố bất ngờ không còn nữa. Chúng ta phải hành động nhanh nhạy, dứt khoát.

Mình nắm chặt cây gậy. Những ngày đứng bên lề của mình đã hết. Hy vọng mình đã sẵn sàng. Loor đã trao cho mỗi người một mục tiêu. Từ trên sàn nhỏ, chúng mình đã đếm được năm bảo vệ, một bên hai, một bên ba canh gác hai bên phòng. Nếu họ vẫn còn giữ vị trí cũ, tụi mình sẽ nhào ra phía có ba bảo vệ. Mình tấn công bảo vệ Tiggen bên phải bộ kiểm soát. Đó là nhiệm vụ dễ nhất. Nếu làm chộp nhoáng, gã bảo vệ đó sẽ không kịp biết cái gì đập hấn. Sẽ khác với các tên còn lại. Loor và Teek phải vượt qua mình để hạ các tên ở xa hơn, dọc theo bộ kiểm soát. Mấy bảo vệ đó có nhiều thời gian để phản ứng và tự vệ hơn. Alder và anh bạn Tiggen lãnh việc gay go nhất. Họ phải băng qua phòng để loại hai bảo vệ tại đó. Trong khi họ di chuyển, hai bảo vệ kia sẽ kịp đoán ra sự việc, vì thế dù bằng cách nào, một giây có ý nghĩa quyết định thành công hay thất bại.

Thình lình mình có cảm giác choáng váng, tay đầm đìa mồ hôi, làm rơi cây gậy. Ước gì có đôi gang tay. Không có thời gian để căng thẳng nữa. Với một tiếng thịch, thang máy đã đưa tụi mình tới sàn. Cửa mở. Không ngập ngừng một giây, cả năm chúng mình lao ra. Không hò hét xung phong. Mỗi giây bất ngờ đều vô cùng quý giá.

Mục tiêu của mình đang đứng quay lưng lại. Hấn không hề biết chuyện gì sắp xảy ra. Mình xông tới sau hấn... rồi lưỡng lự. Một hành động hoàn toàn sai lầm, nhưng mình không thể... Không vì cái câu “đừng bao giờ xuất chiêu trước”. Xuất chiêu trước trong khi đối thủ ơ hờ là thích đáng. Trong trường hợp này, chiêu đầu tiên sẽ là chiêu cuối cùng. Nhưng mình không làm được. Mình không thể đập đầu một gã hoàn toàn không phòng thủ.

Sai lầm lớn. Hấn không ơ hờ lâu. Ngay khi thấy Loor và Teek vọt qua để tấn công hai bảo vệ kia, hấn cảnh giác ngay. Tên này khá thật. Chắc hấn đã kịp nhận ra, nếu hai kẻ tấn công bỏ qua hấn, hấn sẽ còn kẻ khác đang tiến tới. Kẻ đó là mình. Không nhìn lại, hấn quất gậy sắt ngược ra sau. Quá nhanh. Cây gậy lướt qua ngực giáp da của mình. Chỉ thêm một li là mình nếm mùi điện giật, và “màn diễn” sẽ kết thúc trước khi kịp bắt đầu. Tỉnh người vì cú đánh trượt, mình phang một cú lên cánh tay cầm gậy của đối thủ, bắt hấn phải quay theo đà gậy. Mình xoay người, vòng ra sau, nện một phát ngay gáy hấn bằng đầu gậy. Hấn lảo nhào xuống sàn và... không ngóc dậy nữa.

Mình đứng đó, lòng dập dồn cảm xúc. Mình vừa đập hấn. Thật mạnh. Khi đánh với tên sát nhân Tiggen tại Mooraj, mình đã dập dồn dập nhưng không làm hấn tổn thương. Vì mình đã do

dự. Lúc đó, mình đổ thừa vì quen đấu với một khúc tre, không quen sử dụng một cây gậy gỗ nặng nề. Thật ra, ý nghĩ rằng sức đập vỡ đầu một con người là trái với bản chất của mình. Mình đâu phải một kẻ bạo tàn. Nhìn gã bảo vệ Tiggen mê man nằm đó, mình nghĩ có lẽ mình đã lầm. Có lẽ sau cùng thì mình đã là một kẻ bạo tàn. Đó là một cảm giác không vui.

Loor kêu lớn:

- Pendragon!

Tiếng gọi của cô kéo mình về thực tại. Ngược nhìn, mình thấy cả hai gã bảo vệ bên phần sân của tụi mình đều đã bị đánh bất tỉnh. Loor và Teek đang kéo họ về phía mình và thang máy. Mình thấy các thành viên ưu tú của Rokador đang khiếp đảm nhảy khỏi ghế, co rúm lại với nhau. Tất cả đều đang nghĩ tụi mình là cánh quân đầu tiên của chiến binh Ghee và cái bẫy giết người của họ đã mở ra quá muộn. Mình không định cho họ biết sự thật. Các kỹ sư trên bệ kiểm soát hoảng sợ nhìn xuống tụi mình.

Alder và anh chàng Tiggen kia cũng đã thành công. Cả năm bảo vệ đều bất tỉnh. Nhìn lên sàn đi nhỏ, mình ngoắc tay gọi bạn của Teek. Hắn ngoắc lại, rồi chạy đi khóa cửa. Tới lúc này mọi chuyện đều tốt đẹp.

Teek nói;

- Chúng ta sẽ đưa họ lên bằng thang máy. Lên tới mặt đất, các bạn có thể đóng thang máy từ đó.

Loor bảo:

- Bạn đã hoàn tất một việc đúng, Teek ạ. Dù chuyện gì xảy ra từ đây, bạn cũng phải hiểu điều đó.

Teek gật. Mình nghĩ anh ta tin lời Loor, nhưng không vui:

- Chúc các bạn may mắn. Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại và...

Teek bỗng ngưng bật. Một giây trước mình nghe một tiếng rít sắc gọn, nhưng chưa đoán được là gì. Teek trợn trừng mắt nhìn chúng mình, rồi đổ xuống sàn. Cầm ngáp trên lưng anh là... một mũi tên bạc. Tất cả vội nhìn lên sàn đi nhỏ...

Một bảo vệ Tiggen. Nhưng không phải bạn Teek. Bạn của Teek đã chết rồi. Anh ta nằm trên sàn đi nhỏ, một mũi tên bạc cắm trên ngực. Hai chân đứng vững chãi trên anh là kẻ sát nhân. Nổ trên vai, hắn đang nhắm thẳng vào tụi mình và... bắn.

Chúng mình tản mác, núp sau những thùng phuy dựng đứng. Loor và mình nhảy về một phía. Alder và anh bạn Tiggen nhảy sang phía kia.

Mình la lên:

- Chính nó! Tên ám sát tại Mooraj.

Đó là gã đã giết Bokka. Hắn đã trở lại. Chúng mình bị mắc kẹt. Ló đầu ra khỏi thùng phuy, hắn sẽ bắn ngay một mũi tên lẹ như tia la-de.

- Mở các cổng phía nam ra.

Kẻ ám sát gào xuống các kỹ sư đang ở trên bệ kiểm soát. Các kỹ sư không biết phải làm gì. Vừa sợ vừa bối rối. Các nhà lãnh đạo Rokador cũng vậy, họ hoảng hốt co cụm vào nhau.

- Alder!

Mình la lớn về phía Alder. Làm cử chỉ bắn tên, như hỏi “Nỏ của anh đâu?”. Alder nhún vai, chỉ về mấy Tiggen đã bị tội mình tấn công. Nằm bên đám thân hình bất động là cái nỏ.

- Tôi đi lấy.

Vừa nói, Loor vừa rướn người chạy.

- Không!

Mình kêu lên, giữ cô lại. Một mũi tên bay vút sát Loor. Nếu mình không kịp ngăn lại, Loor đã trúng tên rồi.

Cô ấy bảo:

- Pendragon, chúng ta phải làm gì chứ? Nước ngập tới nơi rồi!

Đó là giây phút đáng sợ. Từ chỗ đang núp, chúng mình không có cách nào ngăn cản các kỹ sư xả nước ngập tràn. Nhưng nếu bước ra là chết. Mình đề nghị:

- Chúng ta cùng xông ra một lúc. Hẳn không thể bắn tất cả được.

- Anh thì không được, Pendragon.

Loor nói rồi nhìn sang phía Alder ra hiệu cả hai sẽ cùng tiến ra, mong là chỉ một người lãnh tên thôi. Mình kêu lên:

- Tất cả cùng ra, hoặc không ai hết.

Gạt Loor ra, mình sẵn sàng nhảy vào tuyến lửa. Mình không là anh hùng. Không muốn chết. Những gì mình làm không vì quá can đảm, mà vì tế bào não bị kích thích quá độ, biết thảm họa cận kề. Mình xông ra, không suy nghĩ.

Nhưng không cần thiết nữa. Vừa nhảy từ sau thùng phuy ra, mình thấy một điều không ai ngờ. Nhất là tên sát nhân trên sàn đi nhỏ. Quá chăm chú vào tội mình, hẳn không nhận ra là chưa hoàn tất phát tên đầu tiên.

Teek đã nhặt cây nỏ lên.

Anh lặn nghiêng, nhắm, rồi bắn. Mũi tên bay ngược lên, lao tới mục tiêu. Nhắm rất chính xác. Tên sát nhân vẫn còn cây nỏ trên vai khi bị mũi tên của Teek ghim ngay giữa ngực. Hẳn bật ngược ra sau, lảo đảo. Dội lưng vào lan can, vũ khí rơi ra ngoài, rồi hẳn rơi theo. Tên sát nhân lộn nhào xuống khoảng không, thân thể rơi phịch trên mặt đất. Không cần phải kiểm tra xem hẳn còn có thể bắn tội mình hay không nữa. Kẻ giết Bokka đã chết. Một kết thúc thích đáng.

Chúng mình đều chạy tới Teek. Loor tới trước, quỳ xuống bên anh ta. Teek nằm nghiêng, mũi tên vẫn còn trên lưng. Cái áo Rokador màu trắng đẫm máu. Chúng mình không thể làm gì cho anh ta được nữa. Teek thì thào:

- Lẹ lên. Phải ngăn chặn ngay nước lụt.

Loor nghẹn ngào:

- Bạn thân ơi, Bokka hẳn sẽ hãnh diện vì bạn.

Teek gượng cười nói với cô:

- Đừng để cái chết của chúng tôi thành vô ích.

Nhìn lên người bạn Tiggen, Teek thì thầm:

- Giúp họ.

Sau câu nói cuối cùng đó, Teek nhắm mắt, lìa đời.

Không còn đủ thời gian để thương tiếc Teek, Loor nhìn lên người bạn Tiggen còn lại, nói:

- Đưa các bảo vệ kia ra khỏi đây.

Anh chàng Tiggen gạt đầu, bắt đầu kéo mấy bảo vệ bất tỉnh tới thang máy.

- Để tôi giúp một tay.

Alder vừa nói vừa kéo hai bảo vệ. Nhìn hai đứa mình, anh ta bảo:

- Hành động.

Mỗi đứa vội nhấc một cây gậy sắt của bảo vệ Tiggen, rồi mình và Loor chạy lại cái thang đầu tiên, dẫn lên bộ kiểm soát. Mình lên trước. Tất cả kỹ sư đều đứng bên một mặt bảng kiểm soát – mặt có những cần nhỏ để mở các cổng phía nam.

Mình la lớn:

- Ngừng lại!

Vẻ khiếp đảm, nhưng họ không nhúc nhích. Có lẽ mình không đủ uy bắt họ lùi lại. Nhưng chắc chắn Loor làm được. Vừa thấy cô tiến tới – một tay cầm gậy gỗ, một tay gậy điện – bốn vị kỹ sư lùi ngay khỏi bảng kiểm soát, co cụm với nhau như những đứa trẻ chết nhất.

Đưa cao vũ khí, Loor ra lệnh:

- Đóng các cổng lại!

Trông các kỹ sư như sắp ngất xỉu hết, nhưng họ vẫn đứng yên.

Từ bên dưới một tiếng nói vang lên:

- Đừng nghe chúng!

Đó là một lãnh đạo già – người duy nhất đủ can đảm tách khỏi nhóm.

- Nếu vâng lệnh chúng, là hành động phản nghịch.

Các kỹ sư làm một hành động, hành động duy nhất họ có thể làm vào lúc này. Họ chạy. Chen

nhau leo xuống thang, họ chạy tới các nhà lãnh đạo. Lão già đứng chống tay lên sườn, ngạo mạn nhìn lên tội mình. Mình không quan tâm. Lão nghĩ gì không thành vấn đề. Mình bảo Loor:

- Chúng ta phải tự đóng máy thôi.

Hai đứa nhìn hàng cần kiểm soát cổng phía nam. Hình như mới chỉ vài cổng được mở. Chưa quá muộn. Phải tập trung. Mình nắm ngay một cần bẻ ngược lại. Lập tức kim đồng hồ trên cần hạ xuống ngay. Mình làm y như vậy với hai cần còn lại. Giờ thì các cổng phía nam đã đóng lại. Quá đơn giản. Hay là mình tưởng đơn giản? Chuyện đâu kết thúc dễ vậy. Mình bảo Loor:

- Không biết chúng ta có thể giữ nơi này được bao lâu. Nếu các bảo vệ Tiggen khác xông vào, trước khi các chiến binh Ghee tới, họ sẽ giết chúng ta và đưa các kỹ sư kia lên để kiểm soát lại.

- Không còn cách nào khác hơn là phải cách ly họ với bảng kiểm soát càng lâu càng tốt.

Chúng mình đang nắm ưu thế, nhưng được bao lâu? Nhìn hàng cần điều khiển, mình chợt có một ý định.

- Hay... tội mình đóng nó lại luôn?

Loor phản đối:

- Chúng ta không thể “đóng” được cả một đại dương.

- Nhưng chúng ta có thể làm cho không ai có thể điều hành được nó nữa.

- Ý anh là phá hủy hết các cần kiểm soát?

- Nếu đám bảo vệ Tiggen nhào vào đây, chúng ta tiêu chắc. Nhưng nếu các cần kiểm soát bị phá hủy, sẽ làm chúng bị trì hoãn đủ lâu để các chiến binh Ghee kịp đến.

- Quá liều. Chúng ta đâu biết gì về những máy móc này...

Ngay lúc đó, một điều làm chúng mình phải quyết định. Trên sàn đi nhỏ, bảo vệ Tiggen ủa vào bằng cả hai ngã. Anh bạn Tiggen của tội mình trên đó không bao giờ có cơ hội để chốt cửa lại. Muốn tới chỗ tội mình, đám bảo vệ còn phải xuống hết hai cái thang dài, rồi leo thang lên bệ. Nhưng chúng đã khởi sự. Đánh thì đánh, sợ gì. Nhưng chúng quá đông. Chúng sẽ mau chóng chiếm lại bảng kiểm soát và trao lại cho các kỹ sư.

Loor nhìn những cần bạc nổi thành một hàng dài, nâng cây gậy điện của Rokador, chạm nhẹ vào một cần, rồi giật mạnh. Cái cần bạc bật tung ra như nắp chai sô đa. Cô nhìn mình cười. Mình cũng nâng gậy Rokador làm như cô. Rất tốt. Hai đứa mình vội vàng hủy hết tất cả những cần nhỏ trên bảng điều khiển, hy vọng làm nó thành vô dụng, ít ra là trong một thời gian.

Đám bảo vệ đã xuống được nửa thang. Khi chúng lên tới bệ kiểm soát, thì tội mình đã hoàn tất công việc.

Một kỹ sư, chắc đã thấy hai đứa mình đang làm gì, chạy tới chân bệ la lên:

- Đứng. Ngừng lại ngay. Các người không biết là đang làm gì đâu.

Có chứ. Tội mình biết là đang làm gì chứ. Tất cả những cần nhỏ điều khiển các cổng phía nam sẽ hư hỏng hết.

Loor hỏi:

- Đủ chưa?

Vừa đập nát những đồng hồ, mình vừa bảo:

- Cho chắc ăn.

Loor làm theo mình. Hai đứa phá hủy hoàn toàn bảng kiểm soát.

Viên kỹ sư vội vàng leo lên thang, gào lên:

- Tôi xin các người ngừng lại ngay đi.

Rồi cả bốn kỹ sư đều leo thang, lên bệ. Họ không còn sợ nữa. Ít ra là không sợ hai đứa mình nữa. Nhưng khi họ lên tới nơi, bảng kiểm soát đã thành vô dụng. Mình nói:

- Các chuyên gia đây rồi. Bây giờ hãy cố gây lũ lụt trong lòng đất đi.

Ông ta nói như khóc:

- Không thấy sao? Chính các người đang gây nên chuyện đó.

Hả? Là sao? Hai kỹ sư chạy tới mặt kia của bảng kiểm soát – bên kiểm soát các cổng bắc. Họ thử bẻ các cần lớn, nhưng chúng không chuyển động. Kiểm tra các đồng hồ, rồi họ khiếp đảm nhìn lại viên kỹ sư lên đầu tiên.

Ông ta phẫn nộ nói:

- Chúng tôi không bao giờ mở tất cả các cổng bắc. Nhưng đây là cách duy nhất để thi hành kế hoạch. Bây giờ thì... không thể đóng lại được nữa.

Không thích diễn tiến này chút nào, mình hỏi:

- Vì sao?

- Đó là một áp lực kinh khủng! Chỉ có thể giảm xuống khi các cổng nam được mở. Giờ giấc phải được ấn định chính xác. Sau những gì các người vừa làm, các cổng nam không thể mở đúng thời điểm nữa rồi.

- Chính xác. Như vậy người Batu sẽ được an toàn.

- Không đâu! Bây giờ áp lực của đại dương sẽ tăng cao cho đến khi làm sập đổ các cổng nam. Nhưng trước đó sẽ nhấn chìm đảo Kidik trong lòng nước. Các người không cứu Batu... Các người đã hủy diệt cả hai bộ tộc!

NHẬT KÍ # 23

(TIẾP THEO)

ZADAA

Bằng chứng cho lời tiên đoán của viên kỹ sư tới cấp kỳ. Âm thanh rền vang vốn đã tràn ngập khắp phòng bỗng lớn dần. Những bóng đèn trên bảng kiểm soát bắt đầu nhấp nháy. Mình nghe tiếng rít, như thể áp lực kinh khủng đang tăng cao trong những thùng thép thẳng đứng. Chính xác là điều đó đang xảy ra. Một hồi còi báo động vang lên. Tiếng còi lạnh lẽo cảnh báo thảm họa.

Chúng mình lùi lại, để các kỹ sư cố đảo ngược tình thế. Một người kêu lên:

- Vô ích! Chúng ta không thể kiểm soát nổi.

Nhìn vội đám bảo vệ đang xuống thang. Mình thấy họ đã đổi ý. Thay vì ủa xuống thang để ngăn chặn tội mình, nhận thấy chuyện gì đang xảy ra, họ đổi hướng. Bây giờ họ hốt hoảng leo lại lên thang, cố thoát ra khỏi nơi này.

Từ dưới, một giọng nói vọng lên:

- Chuyện gì đang xảy ra thế?

Đó là ông già trong ban lãnh đạo Rokador. Người đã đặt câu hỏi về kế hoạch của Saint Dane. Tất cả cấp lãnh đạo xúm xít quanh ông ta. Đến nước này, họ không muốn núp vào một góc nữa. Một kỹ sư gào xuống:

- Ra ngoài ngay đi! Chúng tôi không thể kiểm soát nguồn nước được nữa rồi.

Toàn thể lãnh đạo Rokador đứng đó, nghi hoặc. Công bố của viên kỹ sư liều lĩnh không thể chấp nhận. Kiểm soát nước là việc người Rokador làm tốt nhất. Nước không nằm trong quyền lực của họ nữa là điều vô lý. Kiểm soát nước là bảo vệ, chứ không là hủy diệt. Ít ra đó là những gì họ nghĩ. Nhưng một giây sau, bao nhiêu nghi ngờ của họ tiêu tan hết. Những mẫu nối đường ống khổng lồ bên dưới bề kiểm soát vốn được xiết bằng những bù loong đồ sộ. Một tiếng rít lớn vang lên, rồi tiếp theo là một tiếng nổ bùng. Một bù loong bung ra. Nó bắn qua phòng như một nút chai sâm banh, dội vào một thùng sắt, bật lên một tiếng vang lớn, thành một vết lõm to đùng. Nếu trúng ai, người đó... tiêu luôn. Mẫu nối ống rách toang hoác. Nước ào ạt phun ra.

Nơi này sắp tan hoang rồi.

Cửa thang máy mở và Alder chạy ra.

Ông già ngủ gật nhiều nước dãi cuối cùng cũng tỉnh giấc, la toáng lên:

- Thang máy!

Cả mười lãnh đạo Rokador ùn ùn, hốt hoảng chạy tới thang máy. Thậm chí không người lớn nào giúp đỡ mấy đứa nhóc. Họ xô đẩy hai đứa để được vào thang máy trước. Mấy kỹ sư theo

sát họ. Hỗn độn y chang một cuộc "bỏ tàu". Nhưng bốn ông kỹ sư bị... lỗ thuyền cứu họ. Cầu thang còn rộng, nhưng các vị lãnh đạo đã đóng sập lại. Phải chờ chuyển sau thôi. Cháy nhà mới lòi mặt chuột.

Alder chạy vội tới bảng kiểm soát, trợn mắt hỏi hai đứa mình:

- Chuyện gì vậy? Nước biển đang dâng rồi.

- Vì nước không còn lối thoát. Hãy cầu xin chúng ta có lối thoát đi.

Loor kêu lên:

- Cầu thang. Không chờ thang máy được.

Ba chúng mình chạy tới hai thang khổng lồ dẫn lên sàn đi nhỏ. Loor nhảy lại một thang, leo lên. Mình theo sau. Alder lên thang kia. Rất nguy hiểm. Qua các bậc thang bằng thép, nhìn xuống phòng kiểm soát, mình thấy các mẫu nổi đang nổ ra nhiều hơn. Áp lực nước phải lớn kinh khủng lắm. Nước phun khắp nơi, làm cầu thang trơn trượt. Cảm giác như chúng mình ở trong lòng một con tàu đang chìm thật nhanh. Có gì lạ đâu, máy móc của họ không thiết kế để chịu đựng nổi áp lực như thế này. Lòng đất hoạt động bằng thủy điện. Chắc chắn phải có những đường ống chằng chịt khắp nơi. Căn phòng này kiểm soát nguồn nước. nếu phòng này sập đổ, sẽ không còn gì cản được nước. Thế giới của Rokador sẽ nổ tung từ trong ra ngoài.

Mình tập trung leo thang. Lúc này mà nghĩ tới chuyện ra tới được bên ngoài, chúng mình vẫn còn cách mặt đất mấy dặm, lọt thỏm ngay giữa vùng xoáy nước thì... kém vui lắm. Lần từng bước, chúng mình cũng lên tới sàn đi nhỏ. Thoáng nhìn, chúng mình biết người bạn Tiggen đã chết thật rồi. Mình vội cúi đầu tỏ lòng tôn trọng. Tiếng Loor gọi:

- Pendragon, tiếp tục đi.

Tất nhiên là tiếp tục. Nhưng tiếp tục đi đâu?

Alder nói:

- Tới nghĩa địa. Sẽ gặp Saangi và chiếc dygo tại đó.

Đúng rồi! Mình quên là Saangi tham gia nhiệm vụ đưa chúng mình ra khỏi đây. Tính thần mình phần chần hẩn lên. Saangi là chuyên gia cứu tụi mình thoát hiểm mà. Hy vọng là cô bé sẽ tiếp tục phát huy khả năng đó. Tụi mình chạy ra ngoài, xuyên qua những đường hầm, trở lại nghĩa trang.

Saangi không có đây!

Hoàn toàn tự tin, Loor nói:

- Nó sẽ tới.

- Tôi biết. Nhưng khắp nơi tan hoang như địa ngục thế này, ai mà biết chuyện gì đã xảy ra cho nó?

- Tôi tin tưởng nó. Không thể bỏ nó lại được.

- Được thôi. Nhưng đừng chờ lâu quá.

Sau cùng, chúng mình cũng có cơ hội dừng lại để thở và lên kế hoạch tiếp. Alder hỏi:

- Vụ này xảy ra như thế nào?

Mình nói:

- Lỗi tại mình. Mình phải phá hỏng hệ thống kiểm soát để họ không thể mở các cổng phía nam, làm ngập lụt lòng đất... đó là một hành động quá sai lầm. Nhờ mở những cửa đó, họ mới có thể giảm áp lực nước đang dâng lên. Bây giờ nước không còn lối thoát nữa.

- Kidik sẽ bị tiêu hủy?

- Mình không biết. Nhưng chắc chắn sẽ bị ngập.

Loor nói:

- Vấn đề là sẽ có bao nhiêu người sống sót?

Cho đến lúc này, những lời nói của cô mới làm mình nghĩ tới điều đó. Toàn bộ tác động gây ra vì việc tui mình làm, làm mình đã đẩy họ và Batu cùng tới bờ vực thẳm. Mình bắt đầu nghĩ, tui mình đã tiếp tay làm kế hoạch hủy hoại Zadaa của Saint Dane thành công hơn cả mong ước của con quỷ đó. Và để làm sự kiện này hoàn hảo hơn, rất có thể ba Lữ Khách và một phụ tá cũng sẽ chết cùng hai bộ tộc. Mình phải ngồi xuống. Sự thật như một gánh nặng quá sức chịu đựng. Đây không chỉ đơn giản là cuộc chiến của một lãnh địa, mình cảm thấy dường như trên Zadaa này, Saint Dane đã thắng cuộc chiến dành cho toàn thể Halla.

Ý thức được nỗi tuyệt vọng của mình, Loor đứng lên, đặt nhẹ tay lên đầu mình, nói:

- Chúng ta còn sống, thì nhiệm vụ vẫn còn.

Mình nhìn lên. Dù tui mình đang đứng trên hòn đảo trong lòng đất sắp bị nước nuốt chửng, trông cô vẫn bình tĩnh tự tin như bao giờ. Loor luôn tạo cho mình niềm hy vọng. Mình yêu cô ấy rồi, trời ạ!

Có tiếng Saangi gọi:

- Loor!

Tất cả đều nhìn Saangi đang chạy tới. Chạy bộ. Thở hỗn hển và đầy khẩn trương. Vậy là không có dygo.

Saangi la toáng:

- Nước đang dâng lên. Rokador đang rời khỏi đảo. Họ đi bằng thuyền, dygo và bất cứ phương tiện gì di chuyển được. Em trốn, cố không bị bắt, nhưng thật ra chẳng ai quan tâm tới em. Bây giờ họ chỉ lo chạy thoát thân.

Loor hỏi:

- Còn Batu?

- Em nghe họ nói Batu đã rút lui. Đây là vụ lụt mà Rokador đã tính hả?

Mình trả lời:

- Tệ hơn thế nữa. Tất cả đều chìm trong nước, kể cả họ. Sao không có dygo?

Saangi ngưng nghịu:

- Hết rồi. Rokador đã đem đi hết.

- Chúng ta bị kẹt rồi.

- Không đâu. Em còn giấu được chiếc thuyền em và anh Alder tới đây. Em đã đưa tới gần rồi.

Mình cười, hớn hờ nói:

- Loor, cô kiếm đâu ra cô gái này vậy? Cô bé tuyệt quá!

- Tôi không kiếm. Nó là em gái tôi.

- Hả? Em gái cô? Sao không cho tôi biết?

- Bây giờ là lúc bàn tán chuyện này sao?

Ngọng luôn.

Ba chúng mình theo Loor đi xuyên lại qua tòa nhà, tới phía bên kia. Vừa ra khỏi tòa nhà, một hình ảnh hãi hùng hiện ra trước mắt chúng mình. Hòn đảo đang thu hẹp dần. Lúc này nước đã tiến sâu vào nửa dặm so với lúc tụi mình đến đây. Không còn bờ biển và con đường mòn nữa. Chỉ xú nử thôi, nước sẽ tới sát tòa nhà trung tâm.

Mặt nước êm ả lạ lùng. Không bọt trắng, không một dợn sóng. Chỉ dâng lên và dâng lên. Trên mặt nước, mấy chục chiếc thuyền đầy người Rokador. Mình thấy, mười thành viên ưu tú Rokador trên một chiếc thuyền. Chiếc khác chở các kỹ sư. Nhiều chiếc chở đầy bảo vệ Tiggen. Có vẻ như họ đang cố gắng giúp những người Rokador khác. Họ đang làm nhiệm vụ tới phút cuối cùng. Toàn cảnh trông thật lạnh lẽ kỳ lạ như những thuyền cấp cứu đang rời dần con tàu đắm. Chỉ khác một điều, sẽ không có một tàu cứu hộ nào đi qua. Mình chỉ còn biết hy vọng họ đủ thông hiểu lòng đất, để có thể tìm ra lộ trình thoát lên trên.

Saangi nói:

- Dưới này.

Chúng mình theo nó xuống dưới một dốc đá. Mình thấy ẩn sau một tảng đá lớn là một chiếc thuyền bạc, giống như chiếc thuyền mình và Loor đã vượt qua biển. Bốn người nâng thuyền lên, đưa tới mặt nước đang dâng cao từng giây. Chúng mình nhảy vào thuyền, khởi động máy và...

Bùm!

Mái nhà trung tâm nổ tung. Những mảnh sắt thép sắc nhọn bắn vọt lên không cùng muôn vàn cột nước phun cao từ những ống nước đồ sộ lúc này đã hoàn toàn bị vỡ bởi sức ép kinh khủng. Nhiều khúc thép bay quá cao, nảy thia lia trên vòm đá.

Mình la lớn:

- Coi chừng!

Nắm cần lái, mình đột ngột bẻ ngoắt sang một bên, vừa đúng lúc một khúc sắt phóng rầm xuống nước, chỉ cách tụi mình vài chục phân. Trước khi khúc sắt chìm xuống, mình kịp thấy đó là một mảnh của bảng kiểm soát. Mấy phút sau, sắt và nước rào rào đổ xuống như mưa quanh chúng mình. Đúng là một phép kỳ lạ khi không ai hề hấn gì. Ngay sau khi cơn bão chết người chấm dứt, chúng mình nghĩ ngay tới hành động tiếp theo. Mình nói:

- Không còn cách nào khác nữa đâu. Theo tôi, cơ hội tốt nhất để chúng ta ra khỏi đây là trở lại thành phố. Ít ra chúng ta còn biết đường đi.

Tất cả đều đồng ý. Mình lái thuyền trở lại thành phố bỏ hoang. Không ai lên tiếng, nhưng mình biết tất cả đều lo lắng, không biết nước đã lên cao tới đâu. Các cổng phía nam đều nằm dưới thành phố. Nếu các kỹ sư nói đúng, thì cuối cùng áp lực nước sẽ lớn đến độ những cổng đó sẽ bị sụp đổ, hàng triệu tấn nước cuộn cuộn tràn vào các đường hầm. Sau khi chứng kiến phòng kiểm soát nổ dữ dội, mình bắt buộc phải tin lời họ. Các cổng kiểm soát sẽ trở thành dĩ vãng. Vấn đề duy nhất lúc này là: tụi mình còn được bao nhiêu thời gian?

Nếu điều đó xảy ra rồi, coi như chúng mình... đã chết. Lòng đất sẽ tràn ngập nước, và tụi mình thì không có đường ra. Nếu điều đó chưa xảy ra, chúng mình còn hy vọng mực nước không lên quá cao, và còn có thể tìm được lối vào Kidik, leo qua những bậc thang rộng để ra đường phố chính. Nếu đủ may mắn để tới được đó, chúng mình sẽ phải chạy đua cùng nước.

Chẳng bao lâu, tụi mình đã tới gần vực đá khổng lồ che chắn thành phố Kidik. Lần trước mình và Loor tới đây, tụi mình đã thấy ánh sáng trên bến thuyền dưới chân vực. Mình nín thở. Nước đã lên cao, che mất lối vào bến chưa? Mấy phút căng thẳng trôi qua, Saangi bỗng chỉ tay nói:

- Kìa.

Một làn sáng bạc leo lét dưới chân vực. Cửa vào chưa bị chìm dưới nước. Đèn vẫn sáng, nhưng yếu hơn khi tụi mình thấy lần trước. Nước vẫn đang lên cao. Mình tăng tốc. Lúc này tốc độ là tất cả. Tới vách đá, chúng mình thấy lối vào chỉ còn đủ cao để tụi mình lái thuyền cập bến mà không phải cúi rạp mình. Trước kia nó cao cả mười mét, nhưng dù sao vẫn còn may mắn. Nếu khéo léo qua khỏi và tìm được cầu thang, chúng mình sẽ có cơ hội leo lên vùng khô ráo của Kidik, rồi bắt đầu chạy đua trở lên mặt đất.

May mắn không kéo dài.

Ngay khi qua khỏi lối vào một nơi bây giờ chỉ còn là một cái hang ngập nước, ánh sáng chập chờn. Và chỉ một lát sau, đèn tắt ngóm. Hết điện. Chúng mình đang ở sâu dưới lòng đất, tối đen như mực, và nước tiếp tục dâng cao...

NHẬT KÍ # 23

(TIẾP THEO)

ZADAA

Mình nói:

- Đừng hốt hoảng. Chúng ta sẽ tìm được lối ra.

Chẳng biết là đúng hay sai, nhưng mình cảm thấy cần phải nói như vậy. Làm gì còn cách nào khác. Mình cố gọi lại trong trí, để nhớ khi tắt đèn chúng mình đang ở tại đâu. Mình đối chiếu bằng tưởng tượng hình ảnh bến thuyền này với lần trước mình và Loor tới đây. Không khả thi. Trong mấy giây, cảm giác phương hướng của mình mất sạch. Không còn có thể định hướng trên dưới, phải trái nữa.

Saangi kêu lên:

- Coi chừng!

Rầm! Múi thuyền đâm sầm vào vách đá, làm tất cả tụi mình lao về trước.

Mình cũng kêu lên:

- Tốt rồi. Tất cả đặt tay lên vách. Chúng ta sẽ lần theo đó, từ từ sẽ tới lối ra cầu thang.

Alder và Saangi ngồi bên mạn trái thuyền, tay đặt lên vách đá. Mình cho thuyền tiến từ từ, để bọn họ có thể lần tay trên vách. Theo mình nhớ về bến thuyền này, nếu tiếp tục lần theo vách, chúng mình sẽ tới lối vào hang dưới chân cầu thang. Không ai nói năng gì. Khi di chuyển trong bóng tối, mình bắt đầu lo lắng về một điều khác. Mình cố mừng tượng lối đi có múi vòm tới cầu thang hình dáng ra sao. Cầu thang rất rộng như vậy chắc chắn lối vào cũng phải rộng. Nhưng chiều rộng không là vấn đề, mình lo ngại chiều cao. Nếu nước đã lên tới đỉnh, thì khi tới ngay trước lối vào, mình vẫn không biết. Thậm chí nếu nước chỉ dâng cao khỏi lối vào cầu thang vài phân, chúng mình cũng sẽ không phát hiện được. Loanh quanh mấy phút, nỗi lo của mình chuyển hành nỗi sợ hãi. Đáng lẽ lúc này phải tìm được lối ra rồi.

Mình không sợ hãi được lâu. Vì sợ hãi nhường chỗ cho hốt hoảng khi tiếng Alder bật kêu lên:

- Ui da!

- Chuyện gì vậy?

- Tôi... tôi bị đụng đầu. Chúng ta không còn không gian nữa.

Nước đã lên quá cao, gần ngập hết bến thuyền. Bây giờ không còn cách nào tìm được lối ra cầu thang nữa. Nước sẽ mau chóng đung trần, và... tụi mình sẽ bị chết đuối.

- Tôi sẽ cố trở lại biển.

Mình nói mà chưa biết phải làm gì khi trở lại đó, nhưng cứ loanh quanh ở đây là chết. Mình ra lệnh:

- Giữ tay trên vách. Chúng ta sẽ vòng lại để đến lối vào.

Bến thuyền này quá rộng, mình sợ hãi đánh một vòng trở lại đại dương, vì vậy mình vẫn cho thuyền tiến tới. Rất dễ bị lạc đường. Nhưng mình sẽ cố gắng càng lâu càng tốt.

Alder báo động:

- Pendragon, chúng ta không còn nhiều không gian nữa đâu.

Anh ta cao nhất bọn, phải khom nạp người để không đụng đầu vào trần đá. Chẳng bao lâu, đầu tui mình cũng sượt qua mái trần. Không còn thời gian nữa, mình phải nắm lấy một cơ hội.

- Như thế này sẽ quá lâu. Tôi sẽ đoán đường và tiến theo hướng đó.

Sau cùng Loor khế thúc giục:

- Lẹ lên.

- Nắm chặt thuyền. Cúi thấp xuống.

Mình cố hết sức đoán xem lối đi ra biển ở đâu. Mình dối lòng, vì chẳng có manh mối nào. Bỏ lái khỏi vách, mình tiến tới. Một là thoát hai là... tai nạn!

Tai nạn!

Chỉ mấy giây sau khi tăng tốc, tui mình đâm sầm vào một vật. Mũi bên phải va chạm mạnh, làm thuyền bị lật. Tất cả tui mình đều rơi tõm xuống nước. Trước khi bị ướt, ý nghĩ đầu tiên của mình là: Loor không biết bơi!

Mình chìm xuống mà không biết lên theo hướng nào. Đầu mối duy nhất là tiếng máy thuyền rì rì. Mình đập chân, nhoi lên khỏi mặt nước, la lên:

- Loor!

Tiếng kêu dội lại mình như một tiếng vang kỳ cục. Mình nhận ra ngay là đang ở dưới con thuyền lật úp. Mình lại gọi:

- Có ai đó không?

Cô bé phụ tá phun nước phì phì, giọng hốt hoảng:

- Saangi! Chị Loor không biết bơi.

- Tôi biết. Cô ấy có dưới đó không?

Không trả lời, có nghĩa là...không. Mình bảo:

- Tôi ra ngoài.

Một tay bám thuyền, mình lặn xuống, rồi nhoi lên mặt nước. Nghe tiếng vũng vầy dưới nước, mình vội kêu lên:

- Loor!

- Đây.

Chỉ một thoáng run run trong giọng nói, nhưng run run với Loor tương đương với khiếp đảm đến thắt ruột ở bất cứ ai khác. Cô ấy đang chơi với vùng vẫy. Mình lao đi trong bóng tối, tới hướng có tiếng nước bì bõm. Chỉ một giây mình đã tới bên Loor. Choàng một tay quanh ngực cô, mình lật Loor nằm ngửa trên nước. Cô ấy tin tưởng mình, thả lỏng thân hình.

Mình gọi:

- Alder.

Chàng hiệp sĩ lên tiếng:

- Đây. Tôi đang bám thuyền cùng Saangi.

Mình đạp chân, quơ một tay ra trước, tiến theo hướng giọng nói của anh ta. Khi chạm tay vào lớp thép cứng của con thuyền lật, mình kéo Loor lên, để cô bám chắc vào thuyền. Loor bảo:

- Tôi không sao đâu.

Không có thời gian nghỉ ngơi hay bàn luận về chuyện gì đã xảy ra. Mình bảo:

- Chúng ta phải bơi tới đó.

Alder hỏi ngay:

- Hướng nào?

Mình cố hình dung thuyền đã đụng vào vách nào, để tránh. Mình nhìn quanh, dù chẳng biết làm vậy để làm gì, vì tất cả đều tối om om. Không thấy gì. Nhưng mình đã làm. Cách chúng mình vài mét, chập chờn trong làn nước, có một nguồn sáng. Saangi cũng thấy. Nó hỏi:

- Cái gì vậy?

- Không biết. Có thể chúng ta đã đụng phải vật đó.

Chút ánh sáng nhỏ nhoi đó giúp mình lấy lại phương hướng. Rời tàu, mình bơi tới đó, mắt không rời dải ánh sáng đang bập bênh chỉ vài phân dưới mặt nước. Lại gần hơn, mình bắt đầu cảm nhận nguồn ánh sáng này là một phần của một thứ lớn hơn nhiều. Quá tối, nên mình không thể nhận ra nổi hình dạng, trừ chính nguồn sáng. Tiến lại, mình chạm tay vào nó. Ánh sáng được bao bọc trong một vật gì đó cứng cứng và rất lớn – lớn hơn chính nguồn sáng. Dí sát mũi, mình nhìn kỹ hơn, và thấy ánh sáng đó thật sự ở phía sau một thứ hình như là cửa sổ kính. Cửa sổ nhô lên mặt nước, nhưng ánh sáng lại ở bên dưới. Mình ấn sát mặt thêm vào cái cửa sổ bí mật này, và đối diện ngay với một chiến binh Ghee!

Một chiến binh Ghee... đã chết.

Mình lùi lại, kinh ngạc la lên:

- Aaaa!

Alder hỏi:

- Chi vậy?

Hốt hoảng mình vội vàng bơi trở lại thuyền. Nắm mạn thuyền, mình cố thở cho bình tĩnh lại. Mình đã nhận ra là vừa thấy gì:

- Một chiếc dygo. Bên trong có một chiến binh Ghee. Tôi nghĩ... nghĩ là...anh ta chết rồi.

Alder nói:

- Chắc là một trong những chiếc đã khoan xuống trần hang. Nước lên, đẩy nó tới đây.

Tất cả đều im lặng. Mình nghĩ mọi người đều đang cố tính toán với thông tin này. Sau cùng chính Loor đưa ý nghĩ của chúng mình thành lời:

- Nó là hy vọng cuối cùng của chúng ta.

Mình hỏi:

- Cô có thể mở từ bên ngoài mà không bị nước tràn vào?

- Chúng ta phải thử. Giúp tôi tới đó.

Mình choàng tay quanh Loor ngay, rồi đẩy cô khỏi thuyền, tiến tới chiếc dygo bị nạn. Saangi và Alder bơi theo. Một giây sau, bốn chúng mình bám quanh quả cầu bạc. Loor nói:

- Cửa nằm phía bên kia.

Tất cả chúng mình thận trọng lần tay quanh quả cầu cho tới khi Loor lên tiếng:

- Ngừng lại. Cửa nằm dưới nước rồi.

Mình bảo:

- Chúng ta phải lật lên.

Không dễ. Dù quả cầu nổi, nhưng to lớn nặng nề. Alder kéo một bên xuống, ba chúng mình đẩy một bên lên, cho đến khi phía cửa nhô lên khỏi mặt nước. Loor xoa tay lên mặt cửa. Không dễ chút nào vì nguồn sáng duy nhất là ánh sáng le lói bên trong cửa. Một giây trôi qua, mình nghe âm thanh của một cái chốt bung ra và cửa được nâng lên. Loor thành công rồi! Mình bảo:

- Thận trọng. Đừng để nước tràn vào.

Tụi mình xoay trở chiếc dygo sao cho cửa mở thẳng lên trên. Từ phía sau, Alder leo lên, kéo cửa mở hoàn toàn. Cánh cửa đung ngay trần đá. Chúng mình chỉ còn khoảng nửa mét để xoay trở. Loor nói:

- Saangi vào đầu tiên.

Không do dự, Saangi đu người lên, lách vào trong dygo, đầu xuống trước. Kế đến là Loor. Mình vừa chuẩn bị vào, Loor nói:

- Khoan.

- Sao vậy?

Mình nắm thành cửa. Câu trả lời cho mình là một bàn tay lạnh ngắt đặt lên tay mình. Bàn tay của xác chiến binh Ghee. Loor và Saangi đang đẩy anh ta lên khỏi dygo. Loor bảo:

- Không đủ chỗ.

- Có chắc chứ?

- Anh ấy là một Ghee chết trên chiến trường. Chẳng còn cách nào khác.

Trong khi Loor và Saangi đẩy, mình kéo người chiến binh đã chết ra khỏi xe. Không dễ chút nào. Phần vì anh ta nặng và đã chết. Phần vì mình không muốn quá thô bạo. Sau cùng, tụi mình cũng đưa được anh ta ra khỏi cửa. Mình đẩy mạnh. Xác người chiến binh bỗng bồng bềnh trôi vào bóng tối, anh ta chẳng bao giờ biết sự hy sinh của anh ta có thể sẽ cứu mạng chúng mình.

Alder hồi thúc:

- Lẹ lên, Pendragon. Chúng ta sắp đụng trần rồi.

Alder nắm cánh cửa, nhưng không mở được hết, vì nước càng lên cao, chúng mình càng gần trần đá. Khoảng không chỉ còn chừng hơn ba mươi phân. Thêm vài giây nữa thôi, cánh cửa sẽ bị mái trần ép xuống, không đủ rộng để tụi mình chui mình. Mình lao đầu xuống, trúng ngay đầu Saangi. Mình la gọi Alder:

- Mau!

Alder lách chân xuống trước, rồi cả thân hình rơi xuống sau. Vừa vặn mái trần ép cánh cửa khép lại. Saangi vớ tay lên, cài chốt thật chặt, rồi la lớn:

- Xong!

Loor vớ tay đến bảng điều khiển, bật đèn bên trong. Nhìn được rồi! Chân tay, thân thể tụi mình chồng chất lên nhau, cố gắng tìm một chỗ ngồi. Mình mừng vì chiếc dygo này lớn hơn chiếc mình và Loor đã lái trước đây. Không rộng rãi lắm, nhưng có bốn chiếc ghế. Hai trước, hai sau. Tuy nhiên, lúc này nó đang nằm nghiêng. Loor thu xếp:

- Saangi, kể bên chị. Pendragon và Alder ra phía sau.

Cô lách mình lên ghế tài xế. Vớ chiếc dygo lật một bên, làm việc đó không dễ chút nào. Sau một phút lúng túng xoay trở, chúng mình đều có chỗ ngồi, nhưng tại mình vẫn phải ... nằm nghiêng. Loor loay hoay khởi động chiếc dygo. Mình hỏi:

- Cái này hoạt động như tàu ngầm hả?

- Không. Chúng ta phải lặn xuống đáy.

Nghe kém vui, nhưng hình như Loor biết phải làm gì. Cô gạt mấy công tắc. Mình nghe tiếng òng ọc như hàng loạt bong bóng không khí đang thoát ra, và cảm giác đang chìm xuống. Ồn! trong khi chìm xuống, qua cầu dần dần tự điều chỉnh. Tụi mình đã có thể ngồi thẳng đầu.

Loor thông báo:

- Tôi tắt đèn bên trong đây.

Chúng mình lại chìm trong tối. Nhưng không lâu. Loor vặn núm bật đèn bên ngoài. Cảm giác như mình đang ở trong thuyền lặn của lãnh địa Cloral, với Spader. Tuy nhiên, qua cửa kính chẳng có gì để nhìn. Nước tối đen. Chưa kịp quen với cảm giác bồng bênh trong quả cầu này, tụi mình đã nhẹ nhàng hạ xuống tới đây. Mình hỏi:

- Chúng ta tới đáy rồi hả?

Loor liếc mình như bảo: “Để tôi yên”. Cô kéo cần lái, và chiếc dygo bỏ đi. Không khác gì như đang ở trên đất khô. Qua kính xe, mình không thấy một chương ngại vật nào, như thể có nghĩa là máy khoan đang ở sau tụi mình.

Loor nói:

- Tôi không biết phải đi hướng nào.

- Chúng ta cần tìm ra cầu thang. Cứ tiếp tục cho đến khi đụng một vách tường, rồi theo đó tìm đường lên mặt đất.

Loor cho quả cầu tiến lên chậm chậm. Va chạm mạnh vào vách đá là hồng việc. Một phút sau, đèn pha rọi vào mặt đá ngay phía trước. Chúng mình đã tìm ra một vách tường. Mình bật nói:

- Tuyệt rồi. Đi sang phải, cặp theo vách, dần dần chúng ta sẽ gặp cầu thang.

Loor thận trọng di chuyển dygo dọc vách đá. Cố dẫn quả cầu cho cửa sổ quay hẳn về phía vách, nhưng phần bánh xe bên dưới quay chín mươi độ theo phương khác. Tụi mình thật sự di chuyển trên vách đá. Lần đầu tiên mình nghĩ là sẽ có cơ hội ra khỏi đây. Di chuyển từ từ trong vài phút, thành linh vách đá biến mất, tại mình chỉ còn thấy toàn nước. Saangi thốt lên:

- Đây rồi!

Loor quay chiếc dygo sao cho cửa sổ cùng hướng di chuyển của bánh xe bên dưới. Cô vừa định quay toàn bộ chiếc dygo để có thể tiến vào khoảng trống phía dưới, thì mình chợt nhận ra một điều. Mình kêu lên:

- Ngừng lại!

- Có vấn đề gì?

- Từ đây nhìn xuống được không?

Loor quay quả cầu trở lại cho cửa sổ đối diện với khoảng trống toàn nước, rồi nghiêng toàn bộ quả cầu để có thể nhìn xuống dưới. Những gì trông thấy làm tim tất cả bọn mình đập rộn lên. Alder than thở:

- Lầm lớn rồi.

Vì bên dưới hoàn toàn... không có gì. Không sàn đá. Tụi mình không ở trước cầu thang. Tụi mình đã ở một hướng hoàn toàn ngược lại. Đây là mép thềm chúng mình đã hạ thuyền xuống để tới đảo Kidik. Nếu tiến tới trước, tụi mình sẽ bị lộn cổ qua bờ, và chìm xuống đáy đại dương. Cả bọn thở hắt ra. Mình bảo:

- Ít ra chúng ta đã biết đang ở đâu. Bây giờ hãy đi ngược lại.

Loor quay quả cầu một trăm tám mươi độ cho đứng dựng trên bánh xích xe, theo la bàn trên bảng chỉ dẫn, di chuyển theo hướng ngược lại. Chúng mình vẫn phải di chuyển rất chậm, vì tầm nhìn rất giới hạn. Mình hỏi:

- Không khí dự trữ thế nào?

- Không có không khí dự trữ. Hệ thống thông gió đã bị đóng vì sợ nước vào. Khi hết không khí, chúng ta sẽ bị chết ngạt.

- Ồ, tôi chỉ hỏi để biết thôi.

Mình càng cảm thấy phải khẩn trương tìm ra cầu thang.

Trong khi Loor lái, Saangi điều khiển đèn pha. Nó rọi đèn đủ các hướng. Một lúc sau, Saangi kêu lên:

- Kia!

Phía trước, tụi mình thấy một thứ giống như nóc của một khe hở. Chúng mình đã qua khỏi bến thuyền, hy vọng đang vào cái hang dưới chân cầu thang lớn. Loor tăng tốc. Mình và Alder vươn tới, nôn nao thấy một thứ sẽ bảo cho biết tụi mình đang ở đâu. Mình bảo Saangi:

- Nhìn bên trái. Đó là lối lên cầu thang nếu...Kia!

Qua những vật trôi nổi, tụi mình đã thấy chân cầu thang. Thành công rồi! Nhưng chưa mừng được, vì vẫn chưa thực sự an toàn. Loor quay dygo. Saangi rọi đèn vào cầu thang cho đến khi nhìn thấy một trong những dốc phẳng cắt qua các bậc thang. Loor hướng thẳng tới đó, và dygo bắt đầu leo lên. Loor đứng đứng quả cầu trong khi khung xe dốc nghiêng, nên chúng mình đi lên như trong một cầu thang cuốn.

Thật tình, mình cảm thấy như trút được một gánh nặng, nhưng tất cả những gì vừa qua mới chỉ là để sửa soạn cho cuộc vượt chướng ngại vật tiếp theo thôi. Còn quá nhiều điều phải lo ngại, tất cả đều như bom định giờ đang "tích tắc" bên dưới chúng mình. Các cống thủy lợi đã sụp đổ chưa? Chúng mình có sắp phải thấy một Kidik chìm trong ngập lụt? Không biết trong dygo còn bao nhiêu không khí, nhưng mình nghĩ sẽ không đủ cho tới khi chúng mình lên tới mặt đất. Chưa gì mình đã có cảm giác ngột ngột rồi. Đã hết không khí. Bây giờ chúng mình chỉ còn biết tiến lên và hy vọng.

Chúng mình lên cầu thang, lên cao mãi, cao mãi. Mình cố tính toán xem đang ở sâu dưới nước bao nhiêu, đó sẽ là tín hiệu tốt khi chúng mình thoát lên tới mặt nước. Nếu... có một mặt nước để thoát lên!

Một phút sau, kính cửa dygo trong trẻo. Chúng mình đã ra khỏi nước. Kidid vẫn còn khô ráo. Có nghĩa là các cống thủy lợi chưa bị phá hủy. Ngay lập tức Loor mở ống thông gió. Saangi mở hé cửa để không khí ủa vào. Trời ơi, không khí mới ngọt ngào làm sao chứ. Dù chỉ là không khí trong đường hầm, mình vẫn hít đầy buồng phổi. Mình cười với Alder. Tụi mình cận kề thảm họa, nhưng không lùi bước. Như Loor đã nói: còn sống, nhiệm vụ vẫn còn.

Lên tới đầu cầu thang, chúng mình còn phấn khởi hơn. Đèn trên Kidik vẫn đang chiếu sáng. Chỉ những đèn dưới chân thang bị tắt, chắc vì ngập trong nước. Trên này tụi mình vẫn có thể nhìn rõ chung quanh. Ít ra là lúc này. Loor lái dygo ra khỏi đầu cầu thang, rồi ngừng lại bên đường phố chính. Không ai nói ra, nhưng tất cả đều cần được ra khỏi xe, dù chỉ vài giây, cho

lưng được thư giãn. Saangi mở cửa. Chúng mình bò ra khỏi cái xe đã cứu mạng bốn đứa mình. Được đứng lại trên mặt đất cứng, cảm giác thật khoan khoái, dù là trong một thành phố hoang vắng, nằm sâu mấy dặm trong lòng đất. Mình duỗi hai chân, thưởng thức cảm giác hai bàn chân vững vàng trên mặt đất.

Loor bỗng nói:

- Họ đã có mặt tại đây.

Mình hỏi:

- Ai?

Cô nhìn mặt đất. Đúng thế, mặt cát mịn in đầy dấu chân. Trông như mấy ngàn con người. Loor tuyên bố:

- Batu đã xâm nhập vào Kidik.

Alder hỏi:

- Cô nghĩ bây giờ họ ở đâu?

-Hy vọng họ đang chạy lên mặt đất. Nếu thấy nước dâng, hẳn họ phải nhận ra sự nguy hiểm.

Saangi hỏi:

- Vậy là sau cùng họ đã thoát chết?

Ý nghĩ đầu tiên của mình là Saangi nói đúng. Mấy ngàn người Batu xâm nhập xuống lòng đất có lẽ đã tránh được viên đạn nước khổng lồ. Tất cả tùy thuộc vào việc: hiện nay họ đang ở đâu, và các cửa thủy lợi còn đứng vững được bao lâu nữa. Nếu họ sống sót, Saint Dane sẽ thất bại.

Đó là ý nghĩ đầu tiên của mình.

Ý nghĩ thứ hai là: chúng mình vẫn đang ở dưới độ sâu và quả bom định giờ vẫn đang... tích tắc. Mình vừa định nói ra điều đó thì...mặt đất rung chuyển. Chỉ như một cơn địa chấn ngắn thôi. Chúng mình nhìn nhau. Cảm giác thắng lợi của chúng mình chết yếu rồi. Alder hỏi:

- Có thể vậy sao?

Thêm một địa chấn nữa. Lần này rất mạnh, suýt làm mình bổ nhào. Loor la lên:

- Trở lại dygo.

Tất cả chạy lại xe. Khi chúng mình sắp leo vào dygo, một ngôi nhà cách tụi mình chừng ba mươi mét nổ tung. Như thể một quả bom nguyên tử bằng nước vừa nổ dưới tòa nhà. Một luồng nước khổng lồ vọt lên không, giống hệt những gì xảy ra khi tòa nhà chính trên đảo Kidik phát nổ.

Mình gào lên:

- Sắp nổ hết rồi!

Y như rằng, hai tòa nhà nữa bùng nổ. Đá cát và nước rào rào đổ xuống khắp nơi. Gạch vỡ

trút lên tụi mình. Đây là khởi đầu cho sự kết thúc đời sống dưới lòng đất. các cổng phía nam đang bị cuốn trôi. Chắc chắn lượng nước đột ngột vượt qua những cổng sụp đổ đầu tiên quá mạnh, làm các đường hầm không thể chứa nổi, nước phải tràn ra tìm lối thoát.

Kidik sắp bị xóa sổ.

NHẬT KÍ # 23

(TIẾP THEO)

ZADAA

Thế giới đang bùng nổ quanh tụi mình.

Chúng mình chổng chất trong dygo. Trong khi Saangi chốt kín cửa, Loor khởi động máy rồi kêu lên:

- Đi!

Cô nhấn ga, dygo phóng tới trước. Loor đã cho mình biết tốc độ loại xe này rất tốt. Đúng thế. Chúng mình lao đi dọc đường phố chính của Kidik, trong khi những tòa nhà hai bên bắt đầu sụp đổ. Y chang một trận động đất. Nước phun lên, làm mặt đất tách ra toang hoác. Không gì ngăn cản được, vì cả một đại dương bên dưới đang đầy nước lên. Thêm nhiều tòa nhà nổ tung, trong khi những ngôi nhà thấp hơn lộn nhào. Cảnh này làm mình nhớ lại một tòa lâu đài cát bị thủy triều xé thành từng mảnh.

Con đường ngay trước mặt tụi mình thành linh phun lên một cột nước cao vòi còi. Loor bẻ lái vòng qua. Nếu một cột nước như vậy phun lên ngay bên dưới tụi mình, chúng mình sẽ nổ tung như một món đồ chơi. Mình tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu tụi mình bị đánh văng khỏi bánh xích xe. Ớn thật.

Bên trái, mình thấy một tòa nhà như được nâng lên không cả mét. Cả khối nhà trượt ra giữa đường, trước mặt tụi mình. Quá muộn, Loor không thể né kịp. Cô thét lên.

- Giữ chặt.

Tụi mình đâm sầm vào tòa nhà. Cú va chạm quá mạnh. Dygo bị đánh bật ra, nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Mình nói:

- Không thể vượt qua nổi. Rồi chúng mình sẽ bị kẹt tại đây.

Loor bảo:

- Chỉ còn một cách.

Mình vô cùng sung sướng khi nghe là còn có cách, vì đầu mình trống trơn mất rồi. Mình kêu lên:

- Cách gì cũng được, làm đi!

Saangi hỏi Loor:

- Đào hả?

- Đào.

Cô ngừng xe, vặn một nút trên bảng hướng dẫn. Mình nghe tiếng rì rì và thấy mũi khoan hạ phía trên đầu, rồi vào vị trí trên mặt tụi mình. Mình hỏi:

- Đào gì?

-Đào lỗi ra.

Cô vặn một nút khác, mũi khoan bắt đầu quay. Loor xoay dygo để chúng mình hướng về một bên đường. Trên mặt tụi mình là một ngôi nhà đá vẫn còn nguyên.

Nhưng sẽ không còn nguyên được bao lâu nữa đâu.

Mình lo lắng hỏi:

- Cô tin là làm được chứ?

- Thắt chặt dây an toàn lại.

Loor nhấn ga, lái dygo thẳng vào tòa nhà. Mũi khoan xuyên qua tường như xuyên qua giấy. Một giây sau chúng mình tiến vào một phòng khách. May là không có ai. Tụi mình xuyên qua bàn ghế đá, chén đĩa, cả áo quần treo trên giá. Thật quặn lòng, khi “ăn” từ tường này qua tường kia. Phòng này tới phòng khác. Trần nhà đổ xuống đùng đùng, nhưng dygo vẫn tiến tới. Mình nhận thấy những ngôi nhà bằng đá ở nhiều độ cao khác nhau, có thể nhìn thấy từ ngoài đường, chính là mặt tiền của thành phố này. Như dưới lòng đất, Kidik giống một tổ ong khổng lồ. Chúng mình xuyên qua một khu trông như khu thương mại. Qua một khán đài vòng cung lớn, với những hàng ghế đá chẳng bao giờ còn thấy một buổi trình diễn nào nữa. Loor không ngừng lại để ngắm cảnh. Chúng mình xuyên qua thêm nhiều nhà bỏ hoang. Mình cảm thấy tội lỗi, nhưng hiểu rằng nước đã gây tổn thất nhiều hơn những gì chúng mình đang làm, chỉ còn là vấn đề thời gian. Mình hỏi Loor:

- Có kế hoạch gì không?

- Phải lên mặt đất càng mau càng tốt. Theo lộ trình chúng ta tới đây từ Xhaxhu là tự tử. Chúng ta không thể chạy đua với lũ được.

- Vậy... chúng ta đang tìm kiếm gì ở đây?

- Không tìm gì hết.

- Xin lỗi? Tôi không hiểu.

- Không tìm gì hết. Chúng ta cần tới được núi đá, nơi Kidik được xây dựng trên đó. Từ đó chúng ta có thể khoan một đường hầm riêng.

Kế hoạch của Loor thật lạ thường, và đơn giản lạ thường. Bất chấp chúng mình sẽ lên mặt đất từ nơi nào, miễn là lên được. Cô ấy quyết định mở một đường riêng. Từ những gì mình thấy dygo làm, kế hoạch đó rất khả thi. Chỉ còn là vấn đề thời gian. Chúng mình phải chạy nhanh hơn nước.

Nhìn phía trước mình thấy tụi mình không còn tiến qua khoảng trống nữa. Đã chạm tới nền đá của Kidik. Dygo đang khoan xuyên qua. Không có gì nhiều để nhìn. Nhìn xuyên qua lỗ khoan, chỉ thấy toàn đá. Nếu may mắn, điều tiếp theo chúng mình sẽ nhìn thấy qua lỗ hổng là...

bầu trời.

Cảm thấy như bị giật ngược xuống ghế ngồi, mình liền nhìn la bàn trên bảng hướng dẫn. Chúng mình đang đi lên. Giống như bay qua mây. Không biết bao giờ ra khỏi đây. Thỉnh thoảng lọt vào một túi không khí. Không biết là đường hầm, hay khe đá. Không hề gì. Lúc ấy các bánh xích của dygo đảm nhận trách nhiệm, đưa tụi mình tiến tới cho đến khi kích đường, lúc đó mũi khoan sẽ hoạt động lại. Không biết tụi mình di chuyển nhanh cỡ nào, không có gì để tham chiếu. Nhưng mình nghĩ là không nhanh lắm. Mũi khoan xoay tít, cắt đá như cắt rau câu, nhưng ngay cả cắt rau câu cũng phải mất thời gian.

Mình cố đoán xem chúng mình đã phải ở trong dygo này bao lâu rồi? Mười phút? Mười năm phút? Alder, Saangi và mình nhất trí không chuyện trò. Chúng mình không muốn làm Loor mất tập trung. Cô đang lái dygo thoải mái như lái xe trên một con đường quê êm ả. Nếu cô căng thẳng, cô cũng không lộ ra. Mà có bao giờ cô ấy căng thẳng đâu.

Dygo tiếp tục đào. Sự rung động liên tục làm răng mình va vào nhau lộp cộp. Hy vọng chất trám răng của mình đủ mạnh. Trên Zadaa này không biết tìm nha sĩ ở đâu. Mấy phút sau, mình biết còn chuyện khác đáng lo hơn. Thấy chân nhồn nhột, nhìn xuống, mình thấy...

- Nước!

Sàn dygo ướt sũng. Lũ lụt đã đuổi kịp chúng mình.

Saangi la lớn:

- Đóng thông gió.

Loor vội vàng đóng ống thông gió, không cho nước rỉ vào. Mình thấy một dòng nước đang tìm được luồng vào khe kính cửa. một dòng nước khác đã tuôn vào kính cửa phía bên kia. Mình hỏi Loor:

- Cô thấy gì không?

- Nước đang tràn vào đường hầm sau chúng ta.

- Nguy không?

- Pendragon, tôi không biết. Chưa gặp cảnh này bao giờ.

Thú vị thật. Đây là kinh nghiệm mới cho cả bốn đứa. Hy vọng nước không mạnh đến làm bung dygo và chúng mình sẽ... nổ lóc bóc! Cố đẩy khả năng ghớm ghiếc đó ra khỏi đầu, để rồi mình nhận thấy còn một khả năng đáng sợ hơn. Nếu đóng thông gió, sẽ không còn không khí. Phải lên mặt đất trước khi cạn không khí. Đây là một cuộc chạy đua.

Loor nghiêng dygo, tăng tốc. Mũi khoan rên rĩ phản đối, trước mặt tụi mình, khói tỏa ra từ đá. Nhưng Loor không còn chọn lựa nào khác được nữa. Phải làm cú cuối cùng thôi. Phải cấp tốc lên được mặt đất. Chúng mình lại bị ấn xuống ghế. Cảm giác như phi hành gia phóng vào không gian. Tay đổ mồ hôi, mình bắt đầu cảm thấy khó thở. Không thể biết còn được bao nhiêu không khí, nhưng chắc chắn không nhiều. Tình hình thật cấp bách. Nếu không sớm lên mặt đất, chúng mình sẽ ngạt chết. Tất cả đều bất động, cố gắng không để việc phung phí năng lượng đốt cháy chút không khí quý giá.

Mình chóng mặt và biết là sắp ngất đi. Nhắm mắt, mình cố nghĩ đến những gì khác hơn là cái chết. Tâm tưởng mình trở lại Trái Đất Thứ Hai. Quê nhà! Mình không thường nghĩ đến điều

này, vì... quá buồn. Nhưng lúc này mình đang nhớ về quê. Tại sao không? Nếu đây là những ý nghĩ cuối cùng, mình muốn phải là những điều tốt đẹp. Mình nghĩ đến gia đình, đến con chó Marley. Ôi, nhớ quá là nhớ. Mình nghĩ đến hai bạn. Chúng ta đang cùng lang thang trên bờ biển. Cả ba chúng ta. Đó là một ngày nắng đẹp. Mặt trời chói chang làm mình phải che mắt lại. Mình cảm thấy ánh nắng ấm áp trên mặt. Đó là ý nghĩ tốt đẹp sau cùng. Điều lạ lùng là cứ như cảm giác thật. Mình tự hỏi, đây có phải những gì người ta thường nói về khoảnh khắc là đời không? Đây có phải là ánh sáng rực rỡ cuối đường hầm mình sắp bước vào?

Không. Mình mừng rỡ báo cho hai bạn biết là không phải vậy. Mở mắt, mình thấy mặt trời rang rỡ chiếu qua kính cửa. Rất thật. Tụi mình đã thoát ra! Nhưng chưa an toàn. Dygo đã ngừng khoan, nhưng tụi mình vẫn tiếp tục bị phóng lên vì một vòi nước mạnh mẽ đẩy phía sau. Thay vì đập lên mặt đất trên các bánh xích xe, sức nước nâng bổng chúng mình lên không. Không cao lắm, nhưng đủ làm tụi mình chói với. Chúng mình đổ rầm xuống, lộn ngược đầu. May là thắt dây an toàn kỹ lưỡng, nếu không là... tiêu rồi. Chiếc dygo nẩy lên, nẩy xuống hơn một lần. Sau cú rung chuyển cuối cùng, tụi mình “hạ cánh”. Một cuộc “hạ cánh” thô bạo, nhưng chúng mình không bị lộn đầu và... còn sống.

Mình gào lên với Loor:

- Mở thông gió.

Loor bật nút để không khí trong lành ủa vào. Trong lành thực sự. Không khí trên mặt đất. Bốn chúng mình đều hít đầy lồng ngực.

Alder hỏi:

- Chúng ta đang ở đâu?

Qua kính cửa, chúng mình thấy đang ở giữa sa mạc. Cách đó mấy mét là vòi nước đã đẩy tụi mình ra khỏi đường hầm. Đất rung động rầm rầm. Ngay bên chúng mình, một vòi nước bung mặt đá, bắn lên không như một khẩu đại bác bắn nước khổng lồ.

Loor nói:

- Ở đây không an toàn.

Nói “không an toàn” là còn ít. Còn khuya mới an toàn nổi. Những cột nước phun lên khắp nơi. Cứ như lòng đất không chứa nổi áp lực khổng lồ do nước tạo ra, nước phải tìm đường thoát, phun lên khắp chung quanh tụi mình. Tụi mình không biết phải đi đâu. Không một nơi ẩn núp. Không biết được an toàn, hay là đang ngồi trên một vòi nước sắp phun lên. Loor chỉ còn có thể phản ứng khi sự việc xảy ra.

Nhưng... không chỉ có tụi mình. Những chiếc dygo liên tục bắn ra từ lòng cát. Mình nhớ lại khi Bokka, Teek và mấy bảo vệ Tiggen khác xuất hiện từ dưới cát tại nông trại như một phép lạ. Không biết tài xế của những chiếc dygo đó là Rokador hay Batu. Không quan trọng. Mỗi chiếc dygo xuất hiện, có nghĩa là thêm người sống. Bây giờ chỉ mong sao tất cả đều sống còn qua cuộc tàn công dữ dội từ bên dưới.

Đất tiếp tục rung chuyển. Loor thẳng gấp, vừa kịp tránh đất sụp ngay trước mặt. Thêm một dygo kém may mắn. Nó lao đảo, cố đổi hướng, cát rào rào lở ngay bên dưới. Chiếc dygo lộn nhào xuống khe nứt sâu hoắm, biến mất.

Loor điều khiển cho mũi khoan khổng lồ hướng lên trên. Tầm nhìn của chúng mình rõ hơn. Những gì mình thấy là một cuộc trời long đất lở. Khắp nơi cát cuộn cuộn như những con rắn

khổng lồ đang di chuyển bên dưới. Những chiếc dygo bắn lên như những hòn bi. Mấy lần tụi mình suýt lật nhào, nhưng không biết bằng cách nào, Loor đã trụ lại được. Không hề báo trước, những cột nước phọt lên quá gần, đẩy một bánh xe xích của xe lên. Loor lái khỏi vùng nguy hiểm bằng một bánh xích còn lại, trước khi hạ rầm lại xuống.

Điều đáng sợ nhất là không biết bao giờ chuyện này kết thúc. Mỗi giây dài như cả đời người. Nếu cứ tiếp tục thế này, mình sợ tất cả những dygo vừa thoát sẽ bị hủy diệt hết trên mặt đất. Cho đến lúc này, để cho bị lộn tùng phèo bên trong chiếc dygo đã đưa tụi mình lên được mặt đất, có thể là một sai lầm. Vì hóa ra, sự điên cuồng này không kéo dài thêm...

... Mà tệ hơn.

Chúng mình tập hợp cùng khoảng chục dygo khác. Sau cùng, mặt đất ngừng chuyển động. Nước thôi phun lên.

Saangi hỏi:

- Hết rồi sao?

Không ai trả lời. Không ai dám tin là đã được an toàn. Rồi có một tiếng chấn động. Không giống như những gì chúng mình đã nghe. Âm thanh đó sâu, trầm, đến từ lòng đất. Mình hỏi:

- Có ai cảm thấy gì không?

Loor nói:

- Tôi cũng nghe thấy.

Âm thanh đó nghe như tiếng tàu chở hàng đang rùng rùng tiến tới gần. Chúng mình nhìn quanh sa mạc, nhưng không có gì khác thường. Ngoài hàng chục cột nước đang phun lên bầu trời, chính là nó.

Saangi thấy nó trước. Không nói năng gì, cô bé chỉ giơ tay chỉ. Chúng mình nhìn phía trước. Xa xa hiện ra một đường rãnh cửa trên cát... tiến thẳng đến tụi mình. Đường rãnh cửa đó di chuyển rất nhanh. Sau nó, sa mạc tách ra. Lớn dần, lớn dần như một dây kéo ma quái, khổng lồ.

Loor kinh hoàng nói:

- Nó đang xé sa mạc làm hai.

Mình gào lên:

- Chạy!

Tất cả dygo đều phản ứng cùng một lúc. Chiếc nhào qua phải, chiếc đâm sang trái. Cố chạy khỏi cái hố đang nứt càng nhanh càng tốt. Không thể biết nó nứt rộng tới đâu. Loor quay đầu dygo, đạp ga. Chúng mình nảy trên mặt cát, nỗ lực tránh ra xa. Nhào ra trước, qua kính xe, mình thấy có mấy dygo quá chậm, bị hố sâu nuốt chửng vào... Vào đâu? Không thể biết dưới đường sa mạc nứt đó là gì.

Mình thúc giục:

- Nhanh nữa lên.

Loor tỉnh bơ. Giữa tốc độ và mất kiểm soát rất mong manh. Chỉ leo lên một mô cát hơi dốc, chúng mình có thể bị rơi xuống đường cát nứt như chơi. Sau chúng mình, đường nứt vẫn tiếp tục. Chúng mình không dám ngừng lại. Nếu đường nứt cứ tiếp tục mở lớn, chắc chắn tụi mình không thoát. Chúng mình khuấy tung sa mạc để tìm đường thoát. Theo sau, càng lúc càng nhiều dygo khác. Rõ ràng đã có nhiều người sống sót. Sống sót để chứng kiến bao nhiêu người sẽ tiếp tục sống sót khỏi thảm họa trên mặt đất này.

Không thể biết chúng mình đã rầm rầm phóng qua sa mạc bao lâu. Năm phút? Mười phút? Mình hoàn toàn mất khái niệm về thời gian và thực tế. Rồi nhìn lại, mình thấy đã xa khỏi hố nứt.

Loor kêu lên:

- Nhìn kìa! Tôi nghĩ nó ngừng lại rồi.

Tất cả đều nhìn, nhưng ai cũng muốn tiếp tục chạy tiếp. Loor bảo:

- Chạy tiếp một lát nữa cho chắc ăn.

Không ai phản đối.

Mười phút sau, Loor giảm tốc độ dần. Những chiếc dygo quanh chúng mình cũng đi chậm lại. Đường nứt đã không còn mở rộng thêm nữa. Sau cùng, Loor ngừng hẳn dygo. Cuộc chạy đua đã kết thúc. Chúng mình đã thắng. Bốn đứa ngồi im, lắng nghe xem có một âm thanh, một sự chuyển động, hay một báo hiệu tai họa mới nào đến từ lòng đất không.

Không có gì xảy ra.

Mấy phút trôi qua. Tụi mình vẫn ngồi im. Chuẩn bị tinh thần nếu có gì xảy ra là lập tức... chạy tiếp. Saangi hé cửa để cho không khí vào. Vẫn không ai nhúc nhích. Càng lâu càng căng thẳng. Sau một lúc mà cảm thấy như nửa tiếng đồng hồ, không chịu nổi nữa, mình nói:

- Tôi muốn nhìn thử xem sao.

Chưa ai kịp lên tiếng, mình cởi dây an toàn, leo qua Alder, trườn tới cửa. Không đợi Saangi, mình tự mở cánh cửa. Điều đầu tiên mình thấy là: mấy trăm dygo đậu quanh chúng mình. Nhiều cửa đã được mở và những ánh mắt thận trọng đang nhìn ra ngoài. Mình thấy nhiều chiến binh Ghee. Mình cũng thấy cả Rokador. Chẳng ai quan tâm là đang ở giữa kẻ thù. Ngay lúc này, họ có chung một kẻ thù lớn hơn nhiều. Quang cảnh quá nhiều dygo tại một nơi đồng không mông quạnh như thế này thật kỳ dị.

Leo ra khỏi quả cầu, mình nhảy lên bánh xích xe, hướng mắt lại đường nứt. Những gì mình thấy thật không thể nào tin nổi. Càng lạ lùng hơn, chung quanh mình, mấy trăm Batu và Rokador cũng đang nhìn về hướng đó, và chắc chắn họ cũng đang có cùng suy nghĩ như mình.

Chúng mình đang nhìn một... đại dương.

Một đại dương trải dài từ chân trời sang hai bên. Không biết nó rộng cỡ nào, nhưng đằng sau chỗ chúng mình đứng lại là cả trăm mét bờ biển. Điều làm cho quang cảnh đó thêm siêu thực là: mấy chục cột nước tiếp tục đang phun lên không. Chẳng khác nào một buổi trình diễn lạ thường của thiên nhiên.

- Đó là đại dương Kidik.

Loor nói. Cô, Alder và Saangi đứng sau mình. Alder bảo:

- Chắc mái trần hang động đã sụp rồi.

- Hoặc đã nổ tung lên.

Trong khi chúng mình bàng hoàng đứng nhìn, những cột nước yếu dần. Không vọt cao tới mấy trăm mét nữa. Lần lượt, chúng yếu dần, rồi tắt hẳn. Mình nói:

- Hạ màn.

Loor hỏi lại ngay:

- Thật không? Hay mới chỉ là màn mở đầu?

NHẬT KÍ # 23

(TIẾP THEO)

ZADAA

Hai bạn đã từng nghe câu “long trời đất lở”, đúng không? Mình nghĩ sẽ không bao giờ dùng câu đó để diễn tả bất cứ điều gì khác nữa. Vì sao? Vì không gì có thể gọi là “trời long đất lở” như những gì mình đã chứng kiến trong ngày hôm đó trên Zadaa. Hay nói đúng hơn là “trời Zadaa long đất Zadaa lở”. Sao cũng được. Ngoài sức tưởng tượng. Vương quốc dưới lòng đất của Rokador bị hủy diệt, và từ vụ tàn phá đó đã khai sinh ra một thế giới mới hoàn toàn. Mình sẽ hết sức cố gắng, nhưng e chữ nghĩa của mình không đủ để diễn tả hết chuyện này. Chúng mình lái dygo dọc bờ đại dương mới, để trở lại Xhaxhu. Ít ra là tụi mình nghĩ thế. Cách tốt nhất tụi mình có thể làm, là căn cứ theo cả lộ trình đã tới Kidik lẫn mặt trời. Chúng mình sống sót, đó là điều chắc chắn. Còn nhiều điều khác thì... chưa biết. Trên đường đi, tụi mình không biết sẽ thấy gì tại Xhuxha. Thành phố của Batu có bị lũ lụt và đất lở phá hủy không? Quan trọng hơn, bao nhiêu người Batu đã bị chết trong lòng đất? Bao nhiêu người Rokador sống sót? Chuyện còn lâu mới có thể kết thúc.

Đại dương mới trải dài nhiều dặm, rồi hẹp dần thành một dòng sông. Đúng thế, một con sông Zadaa mới. Nằm trên mặt đất. nhìn qua kính xe ướt nhòe nhoẹt, mình thấy thủy lộ mới này lượn vòng qua những thứ trông giống như những kim tự tháp sa thạch khổng lồ, rồi xuyên qua sa mạc tới hết tầm nhìn.

Saangi kêu kên:

- Xhaxhu!

Đúng rồi. Xhaxhu. Thành phố đã không sụp đổ. Chúng mình nhìn nhau, nhẹ cả lòng. Tương lai có phần sáng sủa hơn một chút rồi.

Loor nói:

- Nếu con đường nước này đang được những dòng sông phía bắc đổ về, thì Xhaxhu không còn là một thành phố trong sa mạc nữa.

Mình nói:

- Ước gì được thấy nơi này trong vài năm tới. Mình đang nghĩ tới những nông trại, cây cối, đồng cỏ.

Mắt mở lớn, Saangi hỏi:

- Có thể được không?

- Có thể ư? Tôi thấy là...rất có thể.

Những gì thấy sau đó là minh chứng cho lời nói của mình. Xuống khỏi dygo ngoài tường

thành Xhaxhu, tụi mình đi bộ vào thành phố. Vừa vào bên trong, Loor đứng sững lại. Ba chúng mình cũng thế. Những gì nhìn thấy thật là khó mà tin nổi.

Xhaxhu đã hồi sinh. Những máng nước dọc đường phố ào ạt dòng nước sạch, trong veo. Suối nước quanh các tượng đài đã sống lại, phun lên không các biểu tượng đầy màu sắc long lanh. Người dân Xhaxhu không hoan hô mừng rỡ. Mình nghĩ họ quá bàng hoàng. Nối nhau dọc theo những cái máng, họ vớt nước đầy hai tay, đưa lên uống. Trẻ con vỗ nước, nô đùa. Mình thấy hơn một người khóc vì sung sướng. Con ác mộng đã qua. Nhưng dường như họ vẫn chưa tỉnh mộng. Mình tự hỏi, họ sẽ nghĩ gì khi biết một dòng sông nước ngọt đang tuôn trào ngay ngoài cổng kia.

Nhìn người Batu mê mẩn trong vận mạng mới còn có một ý nghĩa khác nữa. Bộ tộc này đã sống sót. Trên đường phố là những người dân bình thường, và cả chiến binh Ghee. Đó là điều quan trọng. Dù chuyện gì đã xảy ra trong cuộc xâm lăng, ít ra vẫn còn một số chiến binh Ghee trở về. Bộ tộc Batu sẽ sống. Chiến binh Ghee còn lại sẽ bảo vệ thành phố, chống lại những bộ tộc man rợ ăn thịt người. Nền văn minh trên Zadaa sẽ tiếp tục phát triển.

Saint Dane đã thất bại.

Loor nói:

- Chuyện này có một điều thật mỉa mai.

Mình hỏi:

- Là gì?

- Xhaxhu đang hồi sinh. Có thể sẽ tốt đẹp hơn trước kia. Vụ này phải... cảm ơn Saint Dane.

Đúng. Âm mưu của Saint Dane là tiêu diệt cả hai bộ tộc. Kết quả là cuộc sống mới, hy vọng mới của lãnh địa lại được tạo ra.

Saangi nói thêm:

- Hay hơn nữa là, vụ này xảy ra ngay trong thời gian lễ hội Azhra.

Cô bé phụ tá toét miệng cười. Mình và Alder cũng bật cười ha hả. Thậm chí Loor vừa cười ngặt nghẽo vừa lắc đầu.

Tất nhiên Saint Dane không hành động một mình. Rokador đóng một vai trò lớn trong vụ này, và họ đã phải trả giá quá đắt. Mấy tuần sau chúng mình mới được biết thêm về những bất hạnh của họ.

Nền văn minh trong lòng đất của họ không còn nữa. Tổn thất về con người còn tệ hại hơn những đường hầm bị hủy hoại nhiều. Nhiều ngàn người đã chết vì một loại vi rút tràn lan như một bệnh dịch. Rokador mấp mé bờ vực diệt chủng. Tuy nhiên vẫn còn những tín hiệu vui. Hầu hết những người sống sót qua cơn dịch bệnh đã thoát ra khỏi lòng đất sụp đổ. Họ chạy thoát thân qua hàng ngàn đường hầm đã được đào tỉ mỉ từ nhiều thế hệ trước.

Thật chua chát, chính những đường hầm đó cũng là nguyên nhân chủ yếu gây ra vụ sụp đổ khủng khiếp. Quá nhiều đường hầm đục qua nhiều dặm đá cứng như một tổ ong, nên không thể đứng vững nổi. Thế giới Rokador là một thảm họa chực chờ xảy ra. Sức ép của nước biển dâng lên là một thử nghiệm, và nó đã không đủ sức chịu đựng. Kidik, khu vực phát triển nhất, tan tành. Bây giờ tàn tích của nó đã nằm sâu dưới lòng một đại dương mới trong sa mạc.

Hội đồng lãnh đạo ưu tú của Rokador sống sót. Họ bị đưa ra tòa xét xử, và bị kết án tù vì tội diệt chủng. Mình thắc mắc, không biết hai đứa trẻ kia sẽ làm thế nào trong tù. Nhưng chắc chúng sẽ không bị tù lâu đâu. Thật sự những gì xảy ra có tiếng nói nào của chúng đâu. Các kỹ sư cũng bị ra tòa. Họ cố bào chữa là chỉ làm theo lệnh. Nhưng không thoát, họ cũng vẫn bị kết án tù.

Mình nghĩ, quyết định của tòa có phần không công bằng. Cuối cùng, chính Saint Dane mới là kẻ cấy tư tưởng đó vào đầu óc họ. Đáng lẽ hẳn cũng phải bị đưa ra tòa. Đúng vậy. Phải vậy chứ. Nhưng mình lại nghĩ, sau cùng thì chính hội đồng lãnh đạo và các kỹ sư mới là những kẻ quyết định tiến hành kế hoạch ghê gớm đó. Phải có một hình thức trừng phạt nào đó. Có một cân nhắc đặc biệt về chuyện thực ra, họ bị rơi vào tình trạng cùng đường vì vi rút dịch bệnh, nếu không họ còn bị kết tội nặng hơn. Người Batu cũng bị xét xử. Những con người này thật may mắn. Cuối cùng họ cũng sẽ được tha để về với bộ tộc.

Hoàng gia Zinj chủ trì các phiên tòa. Qua đó, hoàng gia nhắc lại những lời nói và tài trí của thái tử Pelle, người con trai anh hùng của họ, người đã thuyết giảng về hòa bình và lòng khoan dung. Sau cùng, những người Rokador sống sót được hoàng gia hứa sẽ giúp đỡ và bảo vệ để họ tái lập nền văn minh trên bờ bên kia của dòng sông mới. Sẽ không còn những địa đạo nữa. Hoàng gia Zinj đã nhận ra sự tiến bộ của xã hội Rokador, và hai bộ tộc có thể có giá trị đối với nhau như thế nào. Họ hy vọng, thảm kịch này sẽ khởi đầu cho một thời đại hợp tác mới.

Không phải người Rokador nào cũng bị kết tội. Nhiều bảo vệ Tiggen được công bố là những anh hùng. Hầu hết không biết về âm mưu tiêu diệt Batu. Khi vụ tàn phá bắt đầu xảy ra, họ đã tự nguyện cứu giúp từng người Rokador một thoát khỏi lòng đất.

Hơn thế nữa, tụi mình bị bắt ngờ khi biết, chính các bảo vệ Tiggen đã cứu giúp những người Batu xâm lăng. Lời khai của các chiến binh Ghee và bảo vệ Tiggen đã chứng thực điều đó. Khi chiến binh Ghee chuẩn bị vượt biển, tấn công đảo Kidik, họ đã gặp một nhóm các bảo vệ Tiggen. Những bảo vệ này đã được Teek giải thích sai lầm của kế hoạch điên rồ đó, nên họ biết những gì sắp xảy ra. Khi Teek trở lại để giúp tụi mình chiếm trạm kiểm soát trung tâm, họ liều mạng vượt biển gặp chiến binh Ghee, để báo về hiểm họa sắp xảy ra. Lúc đầu, chỉ huy của Ghee tưởng là một quý khách, cho đến khi họ thấy nước bắt đầu lên cao. Lệnh rút lui được ban ra, và người Batu cấp tốc rút lên mặt đất. Nhưng các bảo vệ Tiggen ở lại. Họ liều mạng để cứu giúp những người anh em Rokador.

Hắn Bokka và Teek cũng đã được hài lòng. Khi nghe chuyện này, mình nghĩ đến những lời Saint Dane kết án tất cả loài người trên các lãnh địa là bạc nhược và ích kỷ. Ước gì hắn được nghe về hành động hào hùng của những bảo vệ Tiggen. Biết đâu chừng hắn đã nghe rồi.

Mình được biết tất cả những chuyện này qua các phiên tòa. Alder, Loor và mình tham dự như những nhà quan sát. Cần phải biết kết quả sau cùng của vụ xung đột này. Dù sao, đây không chỉ là một cuộc chiến giữa hai bộ tộc, đây là cuộc chiến đấu của tụi mình với Saint Dane. Vụ phá hủy này không liên quan nhiều đến tụi mình. Một vài kỹ sư khai, có mấy kẻ nổi loạn đã phá hủy máy kiểm soát trung tâm, nhưng tụi mình không bước lên nhận trách nhiệm, nên vụ này được cho qua.

Trông giống một người Rokador khi đi trong thành phố vẫn còn chút nguy hiểm. Có vài ánh mắt kém thiện bất chợt nhìn chúng mình, nhưng không xảy ra sự cố nào. Người Batu đã quá đủ những sự cố rồi. Hơn nữa, Loor luôn ở bên bọn mình. Và nước đã tràn trề. Tệ nhất thì tụi mình được coi như những kẻ thù thất bại. Tốt nhất thì tụi mình là biểu tượng của những người bạn mới. Kiểu gì, chúng mình cũng sẽ không gặp rắc rối nào nữa.

Thật kinh ngạc thấy sự hồi phục mau chóng sau hạn hán của Xhaxhu. Hàng cọ chết khô như

que diêm dọc bên đường đã bắt đầu nảy mầm mới, mơn mớn xanh tươi. Những tòa nhà, tượng đài, đường phố phủ đầy bụi cát sa mạc đã được gột rửa sạch sẽ.

Khaxhu đã sinh động lại.

Những nông trang rộng lớn bên ngoài tường thành đã được dọn sạch cát và trồng tủa lại. Nước hào phóng đổ về tưới hoa màu, chẳng bao lâu nữa lương thực sẽ ê hề cho cả hai bộ tộc. Chúng mình đi dọc bờ sông mới. Nhiều cây xanh đã nhú mầm. Trở lại trại huấn luyện Mooraj, mình tưởng sẽ gặp lại bao kỷ niệm buồn. Nhưng hoàn toàn ngược lại. Trẻ con – Batu và Rokador – đùa vui trong doanh trại sạch sẽ.

Chúng mình thực sự đang chứng kiến sự ra đời của một nền văn minh mới, hứa hẹn huy hoàng hơn trước đây nhiều.

Điều đó cũng có nghĩa là tội mình đã đánh bại Saint Dane. Trước đây, chúng mình cũng đã chiến thắng, nhưng lần này cảm giác khác hẳn. Hắn đã nói những lời ngạo mạn, sỉ nhục loài người trên các lãnh địa. Theo hắn, Zadaa là một minh chứng điển hình cho sự yếu hèn của tất cả chúng ta như thế nào và chúng ta bị lòng tham, sợ hãi, đổ kỵ điều khiển ra sao. Tự tin vào chiến thắng đến nỗi hắn không thềm nguy trang để bịp bợm người Rokador. Tất nhiên, hắn đã không nói với họ toàn bộ sự thật. Hắn không thú nhận là một Lữ Khách ác quỷ âm mưu hủy hoại thế giới của họ. Càng nghĩ về những gì hắn nói và làm, mình càng nhận ra: với hắn, chiến thắng Zadaa có ý nghĩa nhiều hơn là chiến thắng một lãnh địa khác. Hắn muốn chứng thực một quan điểm. Với các Lữ Khách. Với mình. Hắn muốn làm bọn mình nản chí và chứng minh rằng: chúng mình đang chiến đấu một cách tuyệt vọng để cứu giúp những con người không xứng đáng được cứu giúp.

Hắn đã lầm. Để hiểu điều đó, không cần nhìn đâu xa. Bokka, Teek và những người bạn Tiggen của họ đã biết những gì sắp xảy ra là sai lầm. Bokka và Teek đã hy sinh mạng sống cho những gì cao cả hơn. Nhiều bảo vệ Tiggen cũng liều mình vì mục đích đó. Trong thâm tâm mình, hành động của họ là bằng chứng Saint Dane đang mắc sai lầm. Thay vì chứng minh khả năng bất khả chiến bại của hắn, những sự kiện trên Zadaa lại cho mình thêm hy vọng. Vì lần đầu tiên, chúng mình có thể chiến thắng gã này. Hy vọng hắn đã biết: dù xuất hiện ở đâu, hắn đều đã lầm về con người trên các lãnh địa. Họ sẽ chiến thắng tội ác của hắn, và chúng mình sẽ có mặt để giúp họ.

Mình chỉ còn thắc mắc một điều. Saint Dane đã nói, hắn đã hứa sẽ hủy hoại các lãnh địa và làm cho loài người của Halla phải đau khổ.

Hắn đã hứa với ai?

Càng muốn nghĩ về Zadaa như một trận đánh đã biến cuộc chống lại Saint Dane thành có lợi cho mình, những lời nói của hắn càng làm mình bận tâm hơn. Có quá nhiều điều phải tìm hiểu về cuộc chiến này. Chúng mình vẫn còn phải vượt qua con đường dài trước mặt.

Ngay khi tội mình tin mọi khó khăn trên Zadaa đã qua rồi, cũng là lúc phải nghĩ đến chuyện ra đi. Alder là người ra đi đầu tiên. Tất cả tội mình đều thờ phào khi phát hiện những đường hầm bên dưới Khaxhu vẫn còn nguyên vẹn. Nước lại đổ xuống từ thác, chảy vào những dòng sông trong lòng đất. Điều này rất quan trọng, vì sẽ không phải tái thiết thủy lộ ra vào xuyên suốt Khaxhu. Còn với chúng mình, chuyện đó có nghĩa là vẫn còn đường tới ống dẫn. Nếu những đường hầm này bị ngập, chúng mình sẽ bị kẹt lại Zadaa. Tới được ống dẫn là chiến thắng sau cùng của chúng mình tại đây.

Đứng trước miệng ống dẫn cùng Loor và Saangi, mình nói với Alder:

- Cảm ơn cậu.

- Không cần phải nói cảm ơn. Tôi cũng là một Lữ Khách mà.

Choàng cánh tay to lớn quanh mình, anh ta nói thêm:

- Nếu không là Lữ Khách, mình cũng vẫn sẽ có mặt vì cậu.

Mình ôm anh chàng to con. Mình sắp sửa nhớ hẳn rồi đây. Alder lại nói:

- Có lẽ mình nên ở lại. Vụ này chưa kết thúc.

- Cảm ơn nhiều. Nhưng mình chưa biết sắp tới phải làm gì. Tin đi, nếu cần mình sẽ...

- Cậu biết tìm mình ở đâu rồi. Khi tất cả vụ này kết thúc, mình muốn cậu trở lại Denduron. Cậu sẽ bất ngờ thấy Milago và Bedoowan cùng phát triển bên nhau như thế nào. Mình hy vọng Batu và Rokador cũng sẽ được như vậy.

Loor tiến lại, ôm Alder, nói:

- Họ sẽ làm được như thế...nhờ ơn anh.

Oa! Ngạc nhiên chưa? Có lẽ sau cùng thì Loor đã bắt đầu biết ôm rồi. Chắc kết quả chiến thắng đã tạo nên điều kỳ diệu này.

Chưa đâu. Thậm chí Saangi cũng để cho Alder ôm và dặn dò:

- Hãy săn sóc chị ấy.

- Em luôn săn sóc chị ấy.

Bước vào ống dẫn, hít mạnh một hơi, Alder rống lên:

- Denduron!

Ống dẫn sống động. Quay lưng lại tụi mình, anh ta đưa tay vẫy:

- Hẹn gặp lại các bạn. Mình chờ đó.

Một lúc sau, Alder biến mất.

Mình không đi theo, vì đã có một quyết định. Mình sẽ không rời khỏi Zadaa trước khi nói chuyện với Loor. Biết bao điều mình còn ôm ấp trong lòng vì không gặp thời gian thuận tiện. Bây giờ mình không thể bào chữa với lý do đó nữa. Dù kết quả có kinh khủng đến đâu, mình vẫn muốn nói cho Loor biết mình cảm thấy gì về cô ấy. Sẽ không bao giờ còn thời điểm nào tốt hơn. Ba chúng mình rời ống dẫn, trở lại nhà Loor. Tới nơi, mình yêu cầu Saangi để mình nói chuyện riêng với Loor một lúc. Cô bé không vui, nhưng đồng ý và nói:

- Vậy thì chúng ta phải chào tạm biệt bây giờ.

Mình bắt tay Saangi, nói:

- Biết không, em là người hùng của anh đó.

Saangi ôm chặt mình:

- Chị Loor bảo em tin tưởng anh. Lúc đầu em không hiểu vì sao, nhưng bây giờ thì em hiểu. Em tin anh sẽ hạ Saint Dane.

- Em nói thật đó chứ? Lúc đầu em không tin anh?

Giọng mình cố làm ra vẻ trách móc, làm cô bé nhúu mày, rồi bối rối cúi đầu, nhìn xuống. Mình cười cười nói tiếp:

- Anh em mình sẽ gặp lại nhau chứ?

- Em mong thế.

Nó nhảy tới, hôn vội lên má mình, rồi quay lưng, chạy đi. Mình nghĩ, nó không muốn mình thấy nó khóc. Loor và mình đứng nhìn theo Saangi. Mình hỏi:

- Cô nói Saangi là em gái?

- Không là em ruột. Nó cũng mồ côi như tôi. Khi tôi còn nhỏ bà Osa đã đem nó về. Nó luôn là lương tâm và thiên thần của tôi.

Ngộ thật, mình cũng nghĩ về Loor như thế.

Bước vào nhà cô ấy, tim mình đập rộn ràng. Mình sợ. Tất cả những gì đã trải qua, tất cả những gì đã học hỏi, chẳng điều nào chuẩn bị cho mình phải làm gì với thử thách kinh khủng nhất này: ngộ thật nỗi lòng mình!

NHẬT KÍ # 23

(TIẾP THEO)

ZADAA

Loor dọn một bữa ăn ngon lành với bánh mì, trái cây và một loại củ mì có mùi vị giống khoai tây. Dù các nông trại chưa bắt đầu thu hoạch, nhưng lương thực không còn bị kiểm soát khắt khe nữa. Người Batu không còn sợ bị chết đói. Vừa ăn, chúng mình vừa nói chuyện về tương lai của Zadaa, về cách thức Rokador tái thiết và cai trị, về chiến binh Ghee sẽ bảo vệ họ khỏi những bộ lạc man rợ. Hai đứa mình nói... đủ thứ chuyện trên đời, trừ điều mình đang muốn nói. Sau cùng, khi ăn xong, mình phải lấy hết can đảm, mon men nhập đề:

- Mai tôi đi rồi.

- Anh có muốn tôi đi cùng không?

Ôi trời! Mình muốn không? Tất nhiên là muốn quá đi chứ. Nhưng mình còn phải tìm hiểu thử thách sắp tới là gì, trước khi quyết định Lữ khách nào tốt nhất có thể giúp mình được.

- Đương nhiên là rất muốn, nhưng không phải ngay lúc này. Tôi nghĩ tốt nhất cô nên ở lại để thấy mọi sự ở đây tiến triển ra sao.

Loor gật. Cô biết là mình sẽ nhắn tin khi cần tới cô. Mình đã từng làm như thế, nên sẽ không ngại ngừng làm như vậy lần nữa. Cô ấy hỏi:

- Anh sẽ đi đâu?

- Về nhà. Lời bình của Saint Dane về Courtney làm tôi hơi e ngại.

- Anh nghĩ mục tiêu tiếp theo của hắn là Trái Đất Thứ Hai?

- Tôi không biết. Đó là điều tôi muốn tìm hiểu, và tôi cũng muốn biết chắc là... Courtney vẫn được an toàn.

- À, hiểu, Courtney. Anh yêu cô ta?

Chaaa! Thằng quá! Mình còn chưa tìm được cách đả động tới đề tài này, Loor đã đi trước rồi. Không nên bị bắt ngờ mới phải. Mình nói:

- Đúng, Courtney là người bạn thân nhất. Tôi tin cần cô ấy như cô tin vào Saangi.

- Saangi là em gái tôi. Anh cũng nghĩ như thế về Courtney chứ?

Ghê chưa! Loor đang bắt mình vào đúng vị trí – không chỉ với việc thổ lộ tình cảm của mình đối với cô ấy, mà còn hỏi thẳng về cảm tình của mình với bạn đó, Courtney. Xin lỗi đã viết chuyện này ra đây. Đúng ra chỉ nên nói riêng với nhau thôi. Nhưng mục đích của mình là cung cấp tất cả tư liệu những gì xảy ra với mình. Và có chuyện đang xảy ra ở đây.

Mình trả lời Loor:

- Câu hỏi này... hơi bị khó. Tôi không nghĩ về Courtney như một người em gái. Nhưng vì chúng tôi đang quá cách xa, khó mà biết được mối quan hệ của chúng tôi thực sự rồi sẽ ra sao. Tôi nghĩ, nếu chưa bao giờ rời xa nhà, Courtney và tôi sẽ gắn bó với nhau hơn. Nhưng với tất cả những gì đã xảy ra, tôi đã thay đổi, những thay đổi mà nếu còn ở nhà thì sẽ không bao giờ xảy ra. Tôi khác với Bobby Pendragon của Trái Đất Thứ Hai hai năm trước. Tôi không thể biết chuyện gì sẽ xảy ra kể từ đây. Với tất cả những điều đó, tôi không biết bằng cách nào tôi và Courtney có thể lại gần nhau. Điều đó làm... tôi buồn.

- Buồn thật. Nhưng anh đã nói sự thật.

- Còn nữa...

Tới lúc bước ra bờ vực rồi. Mình đã tập cả mấy chục lần, đủ cách nói khác nhau về chuyện này. Mình ôn lại trong đầu, tìm một cách khả quan nhất. Cần phải diễn tả chính xác cảm nghĩ của mình với cô ấy. Nhưng ngồi trên sàn với Loor, mình chẳng nghĩ được lời nào. Trông Loor xinh đẹp như đêm hai đứa mình tới lễ hội. Ánh sáng từ những ngọn nến trên bàn làm cô càng thêm phần diễm lệ. Mình yêu cô ấy. Yêu nghị lực và lòng nhân ái của cô. Yêu tính chân thật và tấm lòng trung thành tuyệt đối của cô. Mình yêu cái nhìn của cô ấy. Phương diện nào Loor cũng đẹp. Làm sao mình có thể nói hết những điều đó mà không tỏ ra là một thằng khờ? Hai đứa ngồi đó, trên sàn, dưới ánh nến, và đáp án đã đến với mình. Mình có thể nói tất cả bằng một cử chỉ nhỏ thôi.

Mình nghiêng sang hôn cô ấy. Đó là nụ hôn hai đứa mình suýt có được trong đêm lễ hội. Đêm đó không đúng thời điểm. Đêm nay, ngồi đây, trong nhà Loor, mình cảm thấy đây là lúc khả thi nhất. Mình nghiêng sang...

Và Loor quay đi. Không là một cử chỉ làm duyên, nhưng nói lên rất rõ ràng. Mình hiểu ngay. Cô ấy không cùng niềm xúc động như mình. Chỉ vài giây, mọi chuyện đều thay đổi. Tim mình tan nát. Từ ý nghĩ thổ lộ tình yêu, mình bỗng có cảm giác bị khước từ. Hai đứa lặng lẽ ngồi thêm mấy giây, rồi mình nói:

- Oa... bất tiện quá!

Loor cũng bối rối như mình. Cô ấy cứ lom lom nhìn mấy ngọn nến. Mình muốn nhảy lên mà nói: "Thôi được, xin chào." Nhưng như vậy là không công bằng, với cả hai đứa. Dù khó khăn vẫn phải làm mình bạch mọi chuyện. Bây giờ bóng đang bên phần sân cô ấy.

Sau cùng Loor lên tiếng:

- Tha lỗi cho tôi, Pendragon. Cảm tình của tôi đối với anh rất sâu đậm...

- Chắc không sâu đậm lắm đâu.

- Không đúng. Anh đã nói với tôi, không thể tiến tới với Courtney, vì anh đã trở thành hai con người khác nhau. Tôi cũng nói: chúng ta không thể tiến tới với nhau, vì... chúng ta quá giống nhau.

- Há?

- Pendragon, tôi yêu anh. Yêu tất cả những gì thuộc về anh. Nhưng tình yêu là một cảm xúc mãnh liệt. Nó có thể làm mờ lý trí. Tôi biết, anh luôn thắc mắc tôi có yêu Bokka không. Có. Tôi yêu. Nhưng chúng tôi chẳng bao giờ tiến tới được với nhau. Vì chúng tôi biết mình là ai. Tôi

luôn biết, sẽ có một ngày, một trong hai chúng tôi có thể bị giết.

Nước mắt dâng đầy trong đôi mắt cô. Nỗi lo sợ của cô đã thành sự thật. Mình nói:

- Nhưng tình yêu của anh ấy dành cho cô đã giúp chúng ta cứu Zadaa. Anh ấy đã giúp chúng ta. Giúp cô. Nếu không nhờ anh ấy, Saint Dane đã thắng rồi.

- Bây giờ thì anh ấy đã chết rồi.

Loor để cảm xúc dâng tràn, rồi mấy giây sau cố bình tĩnh lại, cô nhìn thẳng vào mắt mình, nói”

- Pendragon, chúng ta đang làm nhiệm vụ. Chưa từng có một nhóm người nào được trao trách nhiệm vĩ đại như thế này. Chúng ta phải chiến thắng. Phải ngăn chặn bằng được Saint Dane. Đó là cuộc chinh phạt của chúng ta. Chúng ta là chiến binh. Chúng ta cùng chiến đấu bên nhau. Bằng bất cứ cách nào, chúng ta không thể để cảm xúc làm mờ ý chí. Đó là nguyên nhân tôi không thể tiến tới với anh.

Chúng mình im lặng thật lâu sau câu nói của Loor. Sau cùng cô ấy nói thêm:

- Tôi biết, sau khi suy nghĩ về những điều tôi nói, anh sẽ đồng ý.

Mình gượng cười:

- Có thể. Nhưng tôi không cần thiết phải thích điều đó.

Loor nghiêng tới, ôm mình. Cảm giác vừa ngọt ngào vừa cay đắng. Nhưng ít ra không còn căng thẳng nữa.

Cô ấy nói:

- Chúng ta phải mừng chiến thắng vừa có được chứ! Ngày mai anh đi rồi, chúng ta lại mỗi người mỗi ngả. Đó là... chuyện phải thế thôi.

Mình muốn hỏi khi cuộc chiến với Saint Dane kết thúc, sự việc này sẽ đổi khác không, nhưng mình thấy có vẻ lâm ly quá. Làm mình có vẻ quá bi lụy và đặt cô vào thế khó xử. Hơn nữa, mình chẳng biết cuộc đời sẽ đi về đâu sau khi chúng mình hoàn thành nhiệm vụ. Chẳng biết mọi sự có thể thay đổi thế nào.

Dù tan nát, mình không hối tiếc chuyện vừa xảy ra. Mình đã thành thật với Loor. Vậy là tốt. Và thay vì “đá đít” mình, cô ấy đã hé lộ cảm tình đối với mình. Loor không hoàn toàn là một chiến binh lạnh lùng như cô ấy cố tạo ra. Cô ấy ân cần. Ân cần với mình. Cô ấy chỉ giỏi đè nén tình cảm hơn mình. Kỳ lạ là, mình lại cảm thấy gần gũi với cô hơn trước. Đêm đó, khi đi ngủ mình có cảm giác là chúng mình sẽ mãi mãi ràng buộc cùng nhau. Điều đó có nghĩa là gì, thời gian sẽ hé lộ. Mình nhắm mắt, cảm thấy hơi buồn, tuy nhiên trên phương diện nào đó lại có vẻ trọn vẹn hơn.

Mình cũng hài lòng vì cuộc phiêu lưu trên Zadaa đã kết thúc.

Nhưng mình đã lầm, lầm kinh khủng.

NHẬT KÍ # 23

(TIẾP THEO)

ZADAA

Một mình Loor đưa mình tới ống dẫn. Tuyệt. Vì mình không muốn nói lời chia tay với Loor trước mặt Saangi. Thay vì bộ giáp của Ghee, mình mặc bộ áo trắng của Rokador. Thoải mái hơn nhiều. Vả lại, khi tới Trái Đất Thứ Hai mình sẽ thay quần áo địa phương liền. Mình và Loor vượt qua dòng chảy dữ dội dưới thác nước mới phục hồi, qua những đường hầm bỏ hoang của Rokador, cuống cửa sập có dấu hiệu ngôi sao, cuối cùng xuống khe nứt trên đá vào hang cổ ống dẫn.

Hai đứa đứng trước miệng đường hầm, không biết phải nói gì. Chúng mình vừa có được một chiến thắng vẻ vang. Bất chấp cuộc trò chuyện đầy bối rối đêm qua, chúng mình trở nên thân thiết hơn. Hay chính nhờ buổi trò chuyện đó mà chúng mình gần nhau hơn. Zadaa đã an toàn. Mình cảm thấy tội mình đã chiếm thế thượng phong trận chiến với Saint Dane. Tuy nhiên, vẫn còn nhiều điều sẽ xảy ra. Chúng mình biết Saint Dane sẽ không co cụm đầu hàng. Trước mặt sẽ còn những trận đấu, nhưng tội mình rất phần chấn, tự tin. Loor bảo:

- Tôi muốn được thăm lại Trái Đất Thứ Hai.
- Hãy hy vọng có ngày cô sẽ thấy lại nơi đó.
- Cho tôi gửi lời thăm Mark và Courtney. Nếu có thể, anh hãy nghỉ ngơi đi.
- Ừa, tôi cũng mong vậy.

Biết sẽ gặp lại nhau, nên cuộc chia tay không có nước mắt. Mình còn ôm Loor tạm biệt, rồi vừa định bước vào ống dẫn thì đường hầm đó tự hoạt động. Đứng bên Loor, mình thắc mắc nhìn ánh sáng xuất hiện từ xa cùng với những nốt nhạc rộn ràng. Mình lăm bắm:

- Lạ thật.
- Có thể là Alder trở lại.

Ngoài hai bạn, Alder là Lữ khách duy nhất biết mình đang ở Zadaa. Nếu một lữ khách khác lại quyết định ghé thăm nơi này, thì mình chịu, không thể đoán được là ai. Vách đá bắt đầu chuyển thành pha lê và ánh sáng chói lòa hơn. Mình và Loor lùi lại, nhường chỗ cho Lữ khách đang tiến tới. Tiếng nhạc tràn ngập trong hang. Chúng mình che mắt. Một bóng người hiện ra từ nguồn sáng. Lữ khách đã tới nơi. Trước khi ánh sáng rút lại vào ống dẫn, bóng người đó đã nhảy ngay tới hai chúng mình. Nhanh tới nỗi, chúng mình không kịp phản ứng. Khi nguồn sáng biến hết, mình thấy kẻ đó là ai.

Saint Dane.

Từ ống dẫn, hắn nhảy thẳng tới hai đứa mình, với một tiếng gào thét gớm ghiếc. Tay lăm lăm thanh kiếm. Một thanh kiếm rất lớn. Tay giơ cao, hắn chuẩn bị sà xuống. Loor xô mạnh mình ra. Mình loạng choạng, ngã xuống sàn. Như thường lệ, ý nghĩ đầu tiên của Loor là bảo vệ

mình. Như mẹ cô trước kia, trả giá cho việc bảo vệ mạng mình là...

- Chính bản thân cô.

Saint Dane thúc thẳng mũi kiếm. Loor cố tránh nhưng không kịp. Mũi khiếm đâm nhìn mũi kiếm của Saint Dane đâm xuyên qua ngực cô. Mũi chết sững. Không thể như thế được. Saint Dane đâm kiếm qua thân hình Loor. Loor của mình. Lữ khách của Zadaa. Mũi thấy lưỡi kiếm lộ ra khỏi lưng cô, đâm máu. Saint Dane đâm sâu tới nổi, bàn tay hấn áp sát ngực cô. Nhìn sâu vào mắt cô, với giọng phần nộ đầy thú tính, hấn nói:

- Nào...c hết!

Hấn giật phắt kiếm lại. Loor đổ sập xuống đất. Mũi thấy rõ là cô ấy chết rồi. Hấn quay lại nhìn mình với thanh kiếm đâm đũa máu và đôi mắt phần nộ. Bây giờ tới lượt mình.

Hấn rút lên:

- Mi tưởng đã thắng? Mi tưởng là khôn ngoan hơn ta? Cuộc chơi chưa bắt đầu mà.

Mũi bị sốc. Mới vài giây trước, mũi và Loor còn nói chuyện cô đến thăm Trái Đất Thứ Hai. Bây giờ cô nằm chết dưới chân mũi. Mũi không thể nghĩ. Mũi không thở nổi nữa. Tất cả đều không thể nào là sự thật được. Nhưng cái chết của Loor là sự thật. Nếu không tính gấp, mũi biết, sẽ tới lượt mũi.

Saint Dane giận tới lú lẫn. Bây giờ nhớ lại lúc đó, mũi nhận ra những chiến thắng của mũi mình trên các lãnh địa khác đã dồn hấn tới một giới hạn. Nhưng mất Zadaa là đẩy hấn lao xuống vực. Để chiếm lãnh địa này, hấn đã lột bỏ gắng tay, ít dùng xảo thuật, hiện nguyên hình. Hấn muốn đánh trực tiếp mũi mình, và tuyên bố đây là sự chứng minh cho sức mạnh của hấn. Mũi nghĩ, hấn cố chứng tỏ với một người, thật sự người đó chính là bản thân hấn. Nhưng hấn đã thất bại. Hấn đã sẵn sàng công bố chiến thắng trong cuộc chiến kiếm soát Halla, nhưng hấn đã đánh giá thấp Lữ khách. Hấn đánh giá quá thấp mình. Quan trọng nhất, hấn đã đánh giá quá thấp chí khí người dân Zadaa. Hấn gọi họ là những kẻ yếu hèn – cũng có một số người dân như thế – nhưng sau cùng, nếu không có sự dũng cảm và khôn ngoan của họ, chúng mũi không bao giờ cứu nổi Zadaa. Saint Dane đang thất bại. Sau thất bại trên Zadaa, hấn hiểu rõ điều đó. Hấn như con mèo rừng bị dồn vào góc kẹt. Nói cách khác, hấn đang rất nguy hiểm.

Hấn ngạo mạn tiến tới với thanh kiếm đâm máu. Mũi đứng dậy, quay ngang hông, tạo một thế thủ khiến mũi trở thành mục tiêu nhỏ hơn. Những bài học của Loor đã được tập rất kỹ. Khi tiến lại gần, hấn bắt đầu biến dạng. Từ ngoại hình bình thường biến thành chiến binh Ghee đã dập mũi tới tở. Đầu gối mũi bủn rủn. Lịch sử đang được lặp lại. Khoảnh khắc hãi hùng là đây. Mũi sắp phải đánh nhau với gã này một lần nữa. Saint Dane biết cách thăm dò tư tưởng của mũi. Mũi đã có những cơn ác mộng về trận đánh đó. Lần này không còn cơ hội được cứu vào phút chót nữa. Một trong hai kẻ sẽ không ra khỏi hang động này.

Phải chi mũi mặc áo giáp của chiến binh Ghee. Thậm chí mũi còn không có vũ khí. Saint Dane cóc cần. Đây không là thể thao. Đây là trả thù và... chết.

Đây là những gì mũi đã được huấn luyện để đối đầu.

Saint Dane rin rút nói:

- Ta sẽ ghi cho mi nhiều điểm qua vụ này. Mi mạnh hơn lão Press nói nhiều. Nhưng bây giờ điều đó đối với ta chẳng có ý nghĩa gì nữa. Nếu giết mi là... chuyện phải thế thôi, ta vô cùng hạnh phúc được làm đao phủ.

Hắn nhào tới, mình hụp xuống, lăn tới bên xác Loor. Phải hết sức tập trung, không nên nghĩ tới Loor lúc này. Nắm lấy cây gậy gỗ của cô, mình đứng phắt dậy. Có vũ khí rồi, mình xoay người đối diện Saint Dane.

Lại đưa cao thanh kiếm lên, hắn nói:

- Mi đã được huấn luyện. Không sao. Mi vẫn chỉ là một thằng nhóc yếu đuối thôi. Đáng lẽ ta phải giết mi từ khi ở trên Denduron mới phải.

Hắn tiến tới. Lần này di chuyển ngắn hơn, nhanh hơn. Đường kiếm của hắn luôn tiến thoái. Mình chống gậy bằng cây gậy gỗ của Loor. Hắn muốn mình chết. Mình muốn mình sống. Nếu muốn đánh bại hắn, mình sẽ phải tận dụng lòng căm giận của hắn chống lại hắn. Nhưng phải khôn khéo. Lần trước mình đã áp dụng mẹo này, nhưng kết quả ngược lại và mình... vào bệnh viện. Lần này mà không khéo, kết quả sẽ là... chết.

Mình hụp xuống tránh cú tấn công của hắn, lăn sang phía bên kia hang. Mình nói:

- Hết rồi. Mi không lừa được ta nữa đâu. Vụ này chứng minh cho điều ta nói.

- Aaaa!

Hắn chạy tới, bổ kiếm xuống như bổ củi. Mình sẽ tránh, nhưng không thể phản công. Saint Dane quá điêu luyện. Có thể hắn xuất mấy chiêu không tốt, nhưng đã kịp giành lại thế chủ động phá những đòn tấn công của mình.

Mình khiêu khích:

- Trở lại cái hang mà mi gọi là nhà đi. Không có cơ hội kiểm soát Halla đâu. Chúng ta quá mạnh. Nhân dân trên những lãnh địa quá mạnh. Đừng mơ mộng viễn vông nữa.

- Aaaa!

Gầm lên, Saint Dane tiếp tục tấn công. Mình đỡ hai đòn, rồi xoay người, khện mạnh một phát ngay sau gáy hắn, làm hắn lảo đảo. Cảm thấy tự tin hơn, mình sẽ cố không nghĩ đây là cuộc phục thù. Phải bình tĩnh. Không được nghĩ tới chuyện hắn đã đập mình gần chết. Không được nghĩ tới Loor. Phải xứng đáng là người chiến binh mà cô ấy đã rèn luyện mình trở thành.

Saint Dane quay người, tiếp tục đánh tiếp:

- Sự dũng cảm của mi rất ấn tượng, nhưng ngốc lắm. Mi không là kẻ bất khả chiến bại đâu. Mi sẽ chung số phận với lão Press, Kasha và... Loor.

Mình tấn công. Như một đòn giả ngay bụng, rồi mình xoay gậy sang hướng khác, vung tay đập xuống đầu hắn. Hắn đã chuẩn bị, không bị lừa, gạt phăng cây gậy, rồi tới tấp vung kiếm chém. Mình nhanh nhẹn di chuyển, nhưng bị lưỡi kiếm phang trúng lưng. Phải công nhận là mình đã phạm sai lầm số một. Saint Dane đã khích mình ra chiêu trước. Mình đã suýt phải trả giá bằng mạng sống. Sẽ không tái phạm lần nữa.

Mình nói:

- Mi không còn lãnh địa nào nữa đâu, Saint Dane. Chiến dịch của mi đang bốc hơi hết rồi. Tất cả chúng ta đều biết những trò xảo quyệt của mi. Chúng ta biết mi nghĩ gì. Và... chúng ta là những người tốt.

Saint Dane xỉa mũi kiếm vào mình. Mình đánh bật ra, quay gậy gỗ, phang một phát trúng thái dương hắc. Saint Dane rú lên đau đớn. Không ngừng lại, mình phang tiếp ngay bụng. Hắc gập người, rơi vũ khí. Mình muốn đập nữa. Tất cả phần nộ, căm ghét thằng cha này từ mình tuôn trào qua cây gậy gỗ của Loor. Đây là lúc hắc phải trả giá. Mình đập liên tục, không thương tiếc. Đầu, bụng, đầu gối. Tất cả những nơi hắc đã đập mình. Và nhiều hơn thế nữa. Mình đã thắng thế, nhưng chưa đủ. Mình muốn giết hắc. Đúng thế, mình muốn giết hắc.

Mình không còn tự kiểm soát nổi nữa. Điên cuồng, tàn nhẫn phang tới tấp. Đó chính xác là điều hắc mong muốn. Kiểm soát được cảm xúc, mình mới làm chủ được cuộc đấu. Ngay khi mình để cảm xúc kiểm soát, Saint Dane xoay ngược tình thế. Vừa đánh hắc vừa lùi tới vách hang. Trông hắc như sắp ngất đi, nhưng không. Hắc làm mình bất ngờ khi hụp xuống, lấy từ trong giáp ra một con dao ba lưỡi. Đó là vũ khí ở Eelong, ba móng vuốt của quái vật tang. Hắc lia dao, xỉa trúng cánh tay mình. Mình rú lên, cây gậy rời khỏi tay, rơi xuống nền hang, ngoài tầm với của mình. Mình sắp tiêu rồi.

Không nghĩ ngợi, mình nhảy vọt ra sau. Saint Dane chém liên tục. Ngực áo mình rách bươm. Mình nhảy lộn ra sau. Hắc nhào tới cùng một tiếng rống khát máu. Mình nằm ngửa trên mặt đất, nhìn Saint Dane đưa cào nanh vuốt tang, sẵn sàng đâm xuống mình. Mình nằm im. Không thể tránh kịp. Hắc đã đạp ga tiến tới, mà mình thì nằm ngửa. Chỉ còn một cơ hội.

Không rời mắt khỏi hắc. Không nhúc nhích thân thể. Mình với tay nhặt thanh kiếm hắc đã làm rơi trên mặt đất. Thanh kiếm đã giết Loor. Mắt Saint Dane rơi thẳng mắt mình. Rực lửa. Hắc chỉ có một mục đích – giết Bobby Pendragon. Tay mình đã chạm tới chuôi kiếm... Saint Dane nhào tới... Mình dựng ngược mũi kiếm... Saint Dane tự xiên người qua lưỡi kiếm. Mắt hắc vẫn gắn chặt mắt mình. Ánh mắt hắc chuyển từ căm phẫn thành sững sốt. Điều không tưởng đã xảy ra.

Mình đã giết chết Saint Dane.

Thân thể của chiến binh Ghee biến lại thành chính hắc. Nhưng sự đau đớn và sững sờ vẫn còn đó. Những gân máu đỏ trên cái đầu sói lợi của hắc hình như rực sáng. Đôi mắt trắng dã lơ lờ. Thế là hết. Tất cả đều đã kết thúc.

Hay là mình tưởng thế.

Saint Dane treo mình trên kiếm một lúc, rồi thân thể hắc biến thành khói đen ngay trước mắt mình. Đám mây đen bồng bềnh trôi nhanh tới miệng ống dẫn, rồi chuyển lại thành thể cứng. Saint Dane đứng đó, trông hoàn toàn khỏe mạnh. Hắc không bị thương, dù là một vết thương nhỏ. Khiếp hơn nữa, hắc bình tĩnh lạ lùng. Không còn nét giận dữ nào. Thậm chí còn thoáng vẻ tươi cười. Mình nằm trên đất, vẫn cầm thanh gươm đầm máu, đầu óc tê dại, không nhúc nhích nổi.

Giọng đầy tự mãn, Saint Dane nói:

- Mi cũng có khả năng tức giận đấy chứ. Ta sẽ nhớ điều này.
- Sao... sao mi có thể...
- Lão Press không cho mi biết, cố giết ta chỉ là chuyện vô ích thôi sao?

Hắc khoái chí nói, mắt vẫn nhìn mình, rồi gọi lớn vào ống dẫn:

- Quillan!

Ổng dẫn sống động lên rồi. Hắn sắp đi khỏi đây. Mình không có sức mạnh, hoặc không quyết tâm thử ngăn hắn lại. Sự thật là mình không biết phải làm sao.

Trở lại về tự tin cổ hữu, Saint Dane nói:

- Đây quả là một trò giải trí thú vị. Pendragon, cho dù mi nghĩ gì, vụ này chưa kết thúc đâu. Ta có thể liếm sạch vết thương, rồi tiếp tục tiến tới.

Nhìn xác Loor, hắn tiếp:

- Vấn đề là... mi có thể không?

Ánh sáng từ ống dẫn bao phủ gã Lữ khách ma quái. Hắn lùi một bước, rồi biến mất. Khi ánh sáng tan dần, mình còn nghe tiếng hắn cười.

Mình buông rơi thanh kiếm. Tâm trí rối bời. Chuyện gì vừa xảy ra? Phút trước Saint Dane chết, phút sau hắn không chết. Hắn vừa mới điên cuồng cố sức giết mình, ngay sau đó hắn tỉnh táo như tất cả chỉ là một màn biểu diễn cho vui. Có thể là thế thật. Có thể đây là một trò nửa để làm mình chao đảo. Nếu đúng vậy, hắn đã thành công. Mình phát hiện ra rằng, trong những điều kiện thích hợp, mình có khả năng lấy đi một mạng sống. Hoặc có thể mình có khả năng lấy mạng Saint Dane. Nhưng mạng hắn lại không thể lấy được. Đau vậy đó.

Nhớ tới Loor, mình lăn người, bò lại gần cô, gọi lớn:

- Loor! Loor!

Người nữ chiến binh Ghee nằm bất động. Ngực giáp đầm đìa máu. Mình nâng đầu cô ấy lên. Không có chút dấu hiệu nào của sự sống. Không thể chấp nhận được điều này, mình nghe mạch máu trên cổ cô. Mạch không đập. Mình vạch mắt cô. Mắt trừng trừng nhìn vào khoảng không. Vô lý, nhưng là sự thật.

Loor đã chết rồi.

Mình nhớ lại giây phút sự sống rời bỏ bà Osa. Kasha. Cậu Press của mình. Mình đã chứng kiến những cái chết đó, và bây giờ là Loor. Mình khóc. Khóc nghen ngào. Không, không thể là Loor. Không bao giờ. Như thế là bất công. Mình đặt tay lên vết thương của cô. Vết thương đã làm cô đổ máu. Máu còn ấm. Mình thì thầm:

- Không. Chuyện này không thể xảy ra. Mình không chấp nhận.

Quá nhiều kỉ niệm về Loor tràn ngập trong mình. Mình nhớ lần đầu gặp Loor trên Denduron, cô ấy không chấp nhận mình là Lữ khách. Mình nhớ đã suýt làm cô chết đuối trên sông vì tưởng cứu cô khỏi kẻ thù, thật ra là Alder. Nhớ khi cô ôm mẹ cô trong lòng tay khi bà hấp hối, nhớ cô đứng bên mình trong đám tang cậu Press trên Cloral, nhớ lần cô ấy gặp hai bạn tại Trái Đất Thứ Hai, rồi khi chúng mình nhảy vào Nguồn Sáng Đời Sống và chiến đấu với quái vật ảo trong Barbican. Và... mình nhớ Loor và mình đứng dưới mưa trên Zadaa này... chờ đợi một nụ hôn.

Mình ép bàn tay lên ngực cô, như có thể khép lại vết thương. Cố gắng đem sự sống trở lại. Cầu nguyện cho cô được bình an. Đây là khoảnh khắc vinh quang của cô. Vì cô đã cứu được lãnh địa quê nhà. Mình không thể chấp nhận cô chết trong giờ phút huy hoàng nhất này. Quá bất công. Dù chỉ là một giây, mình cũng không thể nào tin nổi đây là... chuyện phải thế thôi. Mình không cho phép mình tin. Nước mắt lăn dài hai má, mắt cay xè, nhưng mình không lau, hai tay vẫn ép trên vết thương của Loor. Mình quyết tâm xua đuổi cơn ác mộng này đi, nhưng

không được. Đây là sự thật. Loor xa mãi rồi và mình quá cô đơn.

Ngay lúc đó, lúc mình tưởng bao hy vọng đã tiêu tan...

Mình cảm thấy một nhịp tim thoi thóp. Rất yếu. Nhưng có đập. Tim cô ấy đang đập. Mình vội buông tay khỏi ngực Loor, rờ lên cổ cô. Có mạch. Chắc mình đã làm. Loor còn sống! Nhưng được bao lâu nữa? Mình không biết phải làm gì. Phải đưa cô tới bác sĩ. Nhưng không cách gì công cô vượt lên khe đá, bằng những hốc kê chân. Không thể. Mình cần có người giúp. Đầu mình hoạt động hết công suất. Saangi. Phải tìm Saangi. Nhưng trước hết, phải băng bó vết thương cầm máu đã.

Vội vàng cởi áo trấn thủ Rokador, dùng kiếm cắt một tay áo thành dải băng, tay áo kia gấp lại thành một miếng đệm. Mình định đặt miếng đệm lên vết thương, rồi buộc lại bằng dải băng để cầm máu. Đó là cách người ta cầm máu mà. Xong xuôi, mình trở lại với Loor, cởi những miếng giáp ngực trên vết thương. Mình kéo hai mảnh da thuộc sang hai bên, và thấy...

Không có vết thương. Hả? Mình kiểm tra chung quanh. Không có thương tích nào. Sao có thể thế chứ? Mình đã thấy Saint Dane đâm cô. Thấy lưỡi kiếm xuyên suốt qua lưng. Mình với tay, nhặt thanh kiếm. Lưỡi kiếm vẫn còn máu của cô. Vẫn còn máu đầm đìa trên áo giáp. Máu rất thật. Máu từ đâu tới? Chuyện gì đã xảy ra thế này?

Loor thều thào:

- Pendragon?

Cô ấy đã tỉnh!

Mình vội nói:

- Đừng ngồi dậy! Cô bị thương, Saint Dane...

- Tôi biết. Saint Dane nhảy tới tôi với thanh kiếm. Tôi không tránh kịp. Hắn... hắn đã giết tôi.

Loor lần tay lên ngực, nơi đáng lẽ phải có vết thương. Mắt mở lớn. Cô bối rối nhìn mình. Mình cũng đang bối rối như Loor. Cô cựa mình, ngồi dậy. Mình nói ngay:

- Để tôi giúp.

- Không. Tôi không sao. Pendragon, chuyện gì đã xảy ra?

- Cô nhớ được những gì ?

Loor ngồi bên ống dẫn. Run rẩy nhưng hoàn toàn khỏe mạnh:

- Tôi nhớ hắn nhảy vào tôi từ ống dẫn. Nhớ thanh kiếm. Nhớ đôi mắt trắng dã nhìn tôi khi hắn nói: "Nào..."

- Chết. Hắn nói: "Nào... chết!"

- Nhớ là cảm thấy như bị ngã. Nhưng không sợ hãi. Tôi cảm thấy an toàn. Chung quanh tôi có người. Tôi biết họ là bạn, nhưng không nhận ra ai. Chỉ là những cái bóng chập chờn. Tôi bảo đã sẵn sàng theo họ.

Một người đàn bà nói có thể thời điểm của tôi đã tới, hoặc có thể là chưa tới. Chúng ta sẽ

biết ngay thôi. Tất cả đều rất vui mừng khi gặp tôi. Tôi cũng vui như họ. Tôi muốn được gần họ. Tôi cảm thấy hạnh phúc. Nhưng tôi không biết họ là ai. Rồi có người nói: "Loor, đây không là... chuyện phải thế thôi." Đó là một người đàn ông. Tôi biết ông ta là ai, nhưng lại không biết. Giọng rất quen. Nhưng tôi không thể thấy ông ta. Việc kể tiếp tôi biết là mình ở đây, đang nhìn lên anh.

Mình chỉ có thể nói:

- Tôi nghĩ, chưa tới thời điểm đâu.
- Pendragon, có điều tôi băn khoăn...
- Đúng, không băn khoăn mới là lạ.

Không quan tâm đến lời châm biếm của mình, Loor tiếp:

- Có những lúc tôi thấy mọi chuyện thật khó hiểu. Sau trận đánh với Saint Dane, những vết thương của anh hồi phục quá nhanh, anh không thấy lạ lùng sao?

- A, đúng. Nhưng chắc vì tôi là người rất mau bình phục. Tôi luôn là người rất mau bình phục.

- Nhưng anh bị đánh thập tử nhất sinh. Nên chuyện bình phục đó không là chuyện bình thường. Còn Alder thì sao? Đáng lẽ mũi tên đó đã giết chết anh ta rồi, vậy mà anh ta đã đứng dậy, cùng chúng ta chiến đấu ngay sau đó. Anh không nghĩ là lạ thường sao?

- Lúc đó tôi có những chuyện khác phải lo lắng hơn.

- Còn bây giờ? Đáng lẽ tôi chết. Thật sự là tôi chết rồi. Nhưng tôi lại không chết. Như thế là sao?

Hỏi rất đúng. Ước gì mình cũng có câu trả lời đúng.

- Có thể vì... chúng ta là Lữ khách?

- Tôi không biết. Không ai trong chúng ta biết tiểu sử thật của mình. Chúng ta đều không là con ruột của cha mẹ. Còn quá nhiều điều chúng ta chưa biết.

- Nếu vậy tại sao bà Osa chết? Kasha nữa? Cả cậu Press của tôi nữa? Họ cũng là Lữ khách đó thôi.

Loor trầm ngâm suy nghĩ, rồi nhẹ nhàng nói:

- Có lẽ là vì... anh đã không biết là có thể chữa lành cho họ.

Câu nói của cô làm mình sững sờ, suy nghĩ cả phút, rồi mình đứng bật dậy, đi tới đi lui, nói:

- Vô lý. Không thể như thế. Chuyện này không do tôi. Tôi không thể làm người chết sống lại được.

- Có thể là không. Hay có thể với Lữ khách, sự việc lại khác.

- Cô nói là tôi đã có thể cứu cậu Press? Và cả những người kia?

- Không. Nhưng chỉ vì anh không biết. Anh đã kể với tôi, cậu Press nói giết Saint Dane là vô ích, vì hắn sẽ trở lại trong một hình thức khác. Saint Dane là Lữ khách. Chúng ta cũng là Lữ khách. Có thể chúng ta giống nhau hơn anh tưởng đấy.

Ý tưởng đó thật khó tin. Nếu không vì những gì vừa xảy đến với Loor, mình hẳn đã nghĩ đó là một ý tưởng lố lăng đến buồn cười. Cô ấy đã chết. Mình biết là cô ấy đã chết. Bị thương trầm trọng. Tim ngừng đập. Vậy mà cô ấy đang ngồi đây và vết thương biến mất như một phép lạ. Mình không sẵn sàng chấp nhận là mình có quyền năng kì lạ chữa lành vết thương, nhưng sẽ là ngu ngốc nếu coi thường sự thật là có lẽ Lữ khách có nhiều quyền năng hơn chúng mình vẫn tưởng.

Mình bảo Loor:

- Cô chọc ghẹo tôi đó thôi.

Vừa định đề nghị đưa Loor về nhà thì ống dẫn sống động lại. Mình dìu cô đứng dậy, lùi xa ống dẫn. Cả hai không muốn bị ngồi ngậy ra đó lần nữa. Đã quá muộn để leo ra khỏi hang. Dù người sắp đến là ai, chúng mình vẫn phải gặp. Nhưng để an toàn, mình vội nhật thanh gươm Saint Dane bỏ lại.

Ống dẫn hoạt động như bình thường với ánh sáng và tiếng nhạc. Mình nheo mắt trước ánh sáng chói lòa để xem ai đang tới. Lần này không có bóng người nhô ra khỏi ống dẫn, chuẩn bị giết chóc. Ánh sáng và tiếng nhạc kết thúc. Không có ai.

Loor nói:

- Nhìn kìa!

Trên dây ống dẫn là một hộp vuông. Trông như một món quả màu đỏ tươi với những sọc vàng, kích cỡ như vừa đủ chứa một quả bí ngô. Cái hộp được thắt một cái nơ đỏ rực.

Mình bảo:

- Tôi đến mất trí mất thôi.

Loor bạo dạn lại gần quan sát. Mình theo sau, nhưng không sốt sắng như cô. Một tấm thiệp lớn màu vàng treo lủng lẳng dưới cái nơ. Loor nhìn tôi, rồi lật lên cho mình đọc. Trên tấm thiệp hình chữ nhật có hàng chữ bay bướm: PENDRAGON.

Mình lãnh đạm nói:

- Ôi, tuyệt vời! Sinh nhật mình chắc?

Loor rút tấm thiệp, và thấy nó được gấp làm hai. Mở ra nhìn, cô xù mặt. Mình vội hỏi:

- Cái gì?

Loor xoay tấm thiệp cho mình đọc. Hàng chữ đó là: “Nồng nhiệt chúc mừng. S.D.”

- S.D. Hấp dẫn thật. Mình có muốn biết bên trong có gì không ta?

- Anh không muốn biết à?

Không muốn, nhưng mình phải biết. Nghĩ lại, túi quà của Saint Dane với bàn tay ông Gunny

bên trong, mình tin lại có một thứ ghê rợn trong cái hộp này. Mình quỳ xuống tháo dây buộc, nói:

- Có thể là nguy hiểm.

- Nhưng chỉ có một cách để biết thôi.

Nhấn mạnh, mình giật mạnh nắp hộp. Ngay lập tức, một hình nộm hề bật ra. Một vật dễ sợ với nụ cười nham nhở và cái nón hề. Nó được gắn trên lò xo, vừa nảy tung tung, vừa hô hố cười. Mình nghĩ là đã nhận ra tiếng cười này.

Loor chỉ tay:

- Bên trong còn thứ khác nữa.

Đúng thế, dưới đáy hộp có một bao thư. Bao thư màu xanh và giống như một thiệp sinh nhật. Bên ngoài cũng có hàng chữ PENDRAGON. Mình tròn mắt, mở ra. Một tờ giấy vàng chóc với chữ viết tay màu đỏ.

Mặc vào áo trắng

Tôi đây qua đêm

Cũng chơi vài trò

Cuồng nhiệt dễ thương

Tôi rồi sẽ biết

Chủ nhân trên Quillan,

Veego và LaBerge

Loor hỏi:

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là tôi sẽ tới Quillan.

Mình đang viết nhật kí này cho hai bạn từ lãnh địa Quillan, trong một vùng ngoại vi rất lạ kỳ. Tí nữa mình sẽ nói thêm về chuyện đó.

Mình miễn cưỡng để Loor lại hang ống dẫn trên Zadaa, tin là cô ấy khỏe mạnh, nhưng chẳng hiểu vì sao. Mình đã đem cô ấy trở lại từ cõi chết thật sao? Mình có quyền năng đó sao? Tất cả các Lữ khách đều có quyền năng đó? Loor đã gọi lên trong mình rất nhiều câu hỏi. Suốt đời chưa bao giờ mình ốm đau một ngày nào. Nếu bị thương, vết thương cũng không kéo dài. Các huấn luyện viên thường gọi mình là Kẻ Hủy Diệt, vì bất kể điều gì xảy ra, mình trở lại sàn đấu ngay. Chưa bao giờ mình thắc mắc về điều này... cho đến khi Loor chết. Hay... không chết.

Có khả năng phục hồi mau chóng không là điều làm mình lập dị. Quan trọng hơn là mình muốn biết vì sao. Bình phục quá nhanh như thế là không bình thường. Sống lại từ cõi chết cũng không bình thường. Saint Dane là một Lữ khách với khả năng thách thức trí tưởng tượng. Tội mình cũng là Lữ khách, nhưng không có khả năng giống thế. Hay tội mình cũng có? Thú thật, ngồi đây, mình đang cố thử thay đổi thành người khác. Nhưng không thành công. Chỉ cảm thấy

mình gốc.

Tuy nhiên, mình không thể nào bỏ qua sự thật. Loor chết. Rồi không chết. Mình đã làm điều đó, hay cô ấy tự làm, hay hai đứa phối hợp? Mình không biết. Nhưng điều đó đã xảy ra. Và từ đó đưa đến một câu hỏi lớn nhất, khó khăn nhất: mình có phải là người không?

Đừng cười nhạo mình. Người không sống lại từ cõi chết. Người đau ốm bệnh tật. Người không có khả năng dự hoặc. Và hơn hết, người không phóng quanh Halla cố gắng ngăn chặn Saint Dane. (Mình biết, hai bạn đã làm thế, nhưng hai bạn không được phép làm). Còn những câu hỏi khác nữa. Điều gì đã xảy ra với gia đình mình? Cậu Press bảo, ba má mình không là cha mẹ thật sự của mình. Vậy thì là ai? Mình từ đâu tới? Vì sao lại sống ở Stony Brook? Vì sao toàn bộ hồ sơ về sự tồn tại của gia đình mình đều biến hết? Vô lý, đúng không? Không Lữ khách nào biết họ từ đâu tới. Tất cả đều được cho biết cha mẹ họ đều không phải là cha mẹ sinh học của họ, nhưng chẳng bao giờ được cho biết cha mẹ thật của họ là ai. Mình đã phải tạm quên những thắc mắc này để tập trung vào Saint Dane. Bây giờ, chúng trở lại ám ảnh mình.

Nhắc đến Saint Dane. Chính hắn đã đưa mình tới lãnh địa Quillan. Thật ra là hắn mời mình. Hay làm cho mình được mời. Nhật ký này mình đang viết trong phòng riêng. Đây là một lâu đài kỳ quái với hai nhân vật có tên là Veego và LaBerge. Lâu đài cứ như hiện ra từ chuyện cổ tích của anh em nhà Grimm, nhưng mình đang ở trong một căn phòng giống như rạp xiếc. Tường sọc vàng và đỏ tía; trần phủ toàn bong bóng; mình đang viết trên cái bàn trông như một bàn tay khổng lồ; còn giường trông như đang bênh bồng trong không khí. Không biết cái gì nâng nó lên cao như vậy. Ô, còn nữa: trong phòng có đến mấy trăm búp bê. Toàn búp bê hề. Mình ghét hề!

Mình sắp dự bữa ăn tối với chủ nhân, vì vậy phải chấm dứt nhật ký này. Chưa biết điều gì sẽ dành cho mình tại đây, ngoài ác mộng về hề. Nhưng mình cảm thấy chắc chắn, đây là nơi mình nên có mặt. Saint Dane đưa mình tới đây vì một lý do. Mình cần tìm hiểu điều đó là gì.

Như mình đã viết trước đây: xin hai bạn phải thận trọng. Dù hắn đang làm gì trên Trái Đất Thứ Hai, giả dụ hắn thật sự ở đó, mình phải tin đó chỉ là những màn khởi đầu. Mình tin hai bạn sẽ không bị rắc rối. Đó không là phong cách của hắn. Hắn không muốn đập hai bạn, mà là đập mình.

Cuộc phiêu lưu trên Zadaa đã thay đổi mình trên nhiều phương diện. Hiểu bản thân mình thêm vài điều, khám phá ra những vấn đề mới và đáng lo ngại. Trên hết, mình vẫn nghĩ là chúng mình đang tiến gần đến chiến thắng Saint Dane. Hắn đã bắt đầu đổ mồ hôi hột. Không, hắn bắt đầu hoảng loạn. Việc của mình là phải tiếp tục giữ áp lực này. Đó là những gì mình sẽ làm.

Nhớ và thương yêu hai bạn rất nhiều.

Và... chúng ta tiến bước.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ # 23

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Andy Mitchell hỏi:

- Mà đang đọc gì vậy? Nổi Trội hả? (Tập chí Hightlights dành cho trẻ em, với các game, câu đố, truyện và rất nhiều trò vui khác, Nxb)

Mark vội vàng cuộn mấy tờ giấy vàng, nhật ký mới nhất của Booby, lấp bắp:

- Không... không. À... ừ... “nổi trội” là gì?

Andy ngồi phịch xuống bên Mark, với một túi đầy hăm-bơ-gơ và khoai tây chiên.

- Nổi Trội là một tạp chí của tụi nhóc. Họ để đầy trong các phòng mạch. Trong đó có những hình vẽ như bút chì giấu trong gốc cây... linh tinh đủ thứ.

- Ồ không. Đây chỉ là... ừ... một thứ tao đang viết.

- Thật hả? Lại thêm một truyện nữa về Booby Pendragon?

Mark kinh ngạc nhìn Andy, hỏi:

- Mà nói gì?

- Mà biết mà. Như truyện mà viết về... nơi đó là gì hả? Da-doo run run?

Mark thở phào. Nó quên khuấy vụ thằng Andy đã đọc nhật ký đầu tiên của Booby. Thật ra Andy đã lấy cắp cuộn nhật ký đó. Mark và Courtney phải giả bộ là chính hai đứa tự sáng tác, để Andy không phổ biến lời đồn thổi về những chuyện thực sự đã xảy ra với Booby... những chuyện không hề là “đồn thổi” chút nào.

- Denduron. Đó chỉ là một đề mục thôi. Quên đi.

Andy đưa túi đồ ăn cho Mark:

- Thì quên, nhưng này, tươi lên coi. Ăn chút đi. Trông mà thèm quá. Xin lỗi tao hơi lâu. Nơi khỉ ho cò gáy này chẳng có cái cóc khô gì hết.

Mark cầm bánh, nhưng không muốn ăn. Đầu óc nó rối bời đủ chuyện. Courtney đang nằm trong phòng mổ, gần chết vì một tai nạn rất có thể do Saint Dane gây ra. Không biết cô có sống nổi không. Từ vụ Courtney, nó nghĩ đến đủ thứ chuyện làm nó càng thêm lo lắng.

Saint Dane đã tới Trái Đất Thứ Hai. Hắn tới đây để đặt nền móng cho việc tấn công quê hương của Mark? Mark không thể chịu đựng nổi ý nghĩ này, nó chỉ hết sức mong có lý do gì khác lý giải chuyện Saint Dane tới đây. Điều lo sợ nhất của Mark sắp thành sự thực. Sẽ có một cuộc chiến trên Trái Đất Thứ Hai. Trừ khi Bobby có thể ngăn chặn Saint Dane.

Ý nghĩ đó làm Mark nhớ lại những tin tức lạ lùng trong nhật ký mới nhất của Bobby. Tất nhiên, nó mừng vì Zadaa đã được an toàn. Nhưng kèm theo đó còn có những tin xấu. Bị thua liểng xiểng, Saint Dane đang tuyệt vọng và... tàn bạo. Hắn đã suýt giết chết Bobby chỉ vì quá tức giận. Hắn đã giết Loor. Điều đó thật sự báo trước những khả năng khó lường trước được.

Loor đã sống lại từ cõi chết.

Quá kỳ lạ! Đó là một tin tốt lành, đúng, nhưng cũng là tin làm nó rối tung lên. Sao điều đó có thể xảy ra được chứ? Các Lữ khách khác chết... là chết luôn. Chính Mark đã chứng kiến một cái chết, Seegen, Lữ khách của Eelong trước Kasha. Cái chết của Loor có gì khác? Vì Booby? Nhưng Booby có mặt khi cậu Press chết. Khi Kasha chết, Booby cũng ở kế bên. Hai người đó có sống lại đâu? Dù với bất cứ nguyên nhân nào, có những điều rõ ràng không thể phủ nhận – những điều khác thường về Lữ khách. Riêng chuyện họ hồi phục quá nhanh đủ là bằng chứng họ... không bình thường. Hay ít ra, bình thường theo tiêu chuẩn những lãnh địa họ sống. Ý nghĩ này làm Mark băn khoăn với câu hỏi làm nó điên đầu nhất.

Thật sự Bobby Pendragon là ai? Hai đứa thân thiết với nhau từ thuở... không nhớ nổi là thuở nào. Bây giờ, Mark phải đối diện với khả năng Bobby không chỉ được chọn làm Lữ khách một cách ngẫu nhiên. Bobby rất khác. Khác hơn tất cả những gì Mark có thể tưởng tượng ra.

Tiếng một phụ nữ gọi:

- Mark.

Đó là bà Chetwynde. Bà bước vào phòng chờ cùng ông Chetwynde. Cả hai đều có vẻ mệt mỏi và lo sợ. Mắt đỏ ngầu vì khóc.

Mark đứng bật dậy chào, rồi kêu lên:

- Hai bác tới rồi ạ.

Ông Chetwynde nói:

- Hai bác tới được một lúc rồi. Ở trong phòng Courtney.

Andy đứng dậy, tới bên Mark. Mark hỏi mà không chắc muốn được nghe câu trả lời:

- Bạn ấy sao rồi ạ?

Hai ông bà nhìn nhau, như không biết ai nên trả lời. Một tín hiệu không tốt rồi.

Mark lại hỏi:

- Bạn ấy không sao chứ ạ?

Bà Chetwynde nói:

- Nó đã ra khỏi phòng mổ. Vấn đề là mất nhiều máu quá. Các bác sĩ đã làm tất cả những gì có thể. Bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ông Chetwynde tiếp:

- Nó bị va đập quá mạnh. Gãy xương sườn. Tay trái gãy hai chỗ. Nó bị chấn động khủng khiếp...

Andy bật kêu:

- Oa!

- Nội thương rất nặng. Máu ra quá nhiều, vì vậy cuộc giải phẫu mới kéo dài đến thế. Theo các bác sĩ, tất cả đều đã được điều chỉnh, nhưng họ chưa biết ra sao. Hai mươi bốn tiếng sắp tới sẽ là thời khắc quyết định.

Bà Chetwynde nói:

- Nếu hai cháu không tìm ra nó thì...

Nghẹn ngào, bà không thể nói tiếp. Ông Chetwynde cố cầm nước mắt:

- Mark, chuyện gì đã xảy ra? Cảnh sát bảo là một vụ tai nạn tài xế bỏ trốn. Vì sao cháu tìm ra Courtney?

Mark đã chuẩn bị trước câu hỏi này.

- Gần như nhờ may mắn thôi ạ. Hôm qua Courtney gọi cho cháu, bảo là bạn ấy sắp đạp xe đi gặp một gã tên là...

Ông Chetwynde nói:

- Whitney. Cảnh sát đã cho bác biết. Không ai tìm ra nó. Nó không ghi danh tại trường.

- Dạ, chúng cháu cũng phát hiện ra chuyện đó. À, đây là Andy Mitchell, bạn cháu. Cậu ấy đã lái xe đưa cháu tới đó sáng nay.

Ông bà Chetwynde cười với Andy. Andy chỉ gật. Nó không quen lễ phép.

Ông Chetwynde hỏi:

- Sao hai cháu lại quyết định tới đó?

Đây là phần gay go. Mark không thể nói được vì nhật ký của Booby Pendragon qua không gian và thời gian cảnh báo là một ác quỷ có thể đang theo dõi Courtney. Nghe vậy, không chỉ ông bà Chetwynde, mà cả thằng Andy cũng sẽ nổ tung đầu. Mark cố càng nói mơ hồ càng tốt.

- Chỉ là một cảm giác. Courtney bảo đi chơi với một anh chàng mới. Nhưng không hiểu sao cháu cảm thấy không yên tâm. Cháu không giải thích được vì sao. Dù gì, cháu cũng đang tính tới thăm bạn ấy. Thật may là bọn cháu quyết định đến đúng lúc.

Ông bà Chetwynde gật đầu. Họ chấp nhận lý lẽ của nó. Thằng Andy cũng vậy. Dù sao cũng gần đúng với sự thật. Mark đổi ngay đề tài:

- Khi tới đó, chúng cháu phát hiện sáng nay Courtney không đi học. Bạn ấy không có trong phòng ngủ và không thấy cả chiếc xe đạp. Cháu lo sợ là bạn ấy đã không trở lại sau buổi đi chơi đêm qua. Vì vậy, cháu và Andy lái xe vào thị trấn. Chúng cháu thấy những vết trượt còn mới trên mặt đường. Ngừng lại, chúng cháu thấy sách của Andy trong bụi cây, và cháu tìm thấy bạn ấy.

Bà Chetwynde bật khóc:

- Cảm ơn Mark. Cảm ơn hai cháu. Hai cháu đúng là những thiên thần.

Andy ngượng ngịu đứng không yên. Mark cũng cảm thấy bối rối.

Ông Chetwynde nói:

- Khuya rồi. Hai cháu không nên lái xe về. Để bác mượn khách sạn cho hai cháu nghỉ.

Mark muốn ở lại tới mai để biết tình trạng của Courtney. Nó nhìn Andy hỏi:

- Mà nghỉ sao?

Andy nhún vai:

- Được thôi. Sợ chó gì.

Mark nhăn mặt vì kiểu ăn nói của Andy trước mặt ba má Courtney. Nó nói:

- Tốt quá. Cảm ơn hai bác. Nhưng để cháu điện thoại báo cho ba má cháu biết chuyện. Ba má cháu không biết hôm nay chúng cháu tới đây. Hai bác làm ơn nói với ba má cháu là hai bác cũng đang ở đây và giải thích mọi chuyện giúp cháu, được không ạ?

- Được chứ. Còn cháu, Andy?

- Cháu sẽ gọi ba má cháu. Không sao đâu.

Bà Chetwynde bảo:

- Nhưng trước hết hai cháu hãy vào thăm Courtney đã. Nó muốn nói chuyện với hai cháu.

Mark vội hỏi:

- Thật ă? Bạn ấy tỉnh rồi ă?

Ông Chetwynde đáp:

- Lúc này thôi, bác không biết nó tỉnh được bao lâu. Nó đã được tiêm khá nhiều thuốc mê. Courtney trong phòng chăm sóc đặc biệt, ngay cuối hành lang.

Mark thốt lên:

- Khiếp quá!

Vừa bước đi, Mark chợt quay lại bảo Andy:

- Đi thôi.

- Thôi. Courtney muốn gặp mà.

Mark bước trở lại Andy:

- Nếu không có mà, giờ này Courtney sẽ không ở đây. Bạn ấy cần được biết mà đã làm gì.

Andy nhìn ông bà Chetwynde. Họ gật đầu khích lệ. Nó nhún vai đi theo Mark. Trong khi đi dọc hành lang, Andy vừa gãi vừa lúng túng nói:

- Này, thật tình con Courtney không ưa tao tí nào đâu. Tao không muốn làm phiền...

- Courtney nên biết mày đã tận tình giúp đỡ như thế nào chứ. Chỉ nói chào một tiếng thôi, ngại gì.

- Tao chưa thấy ai bị thương nặng bao giờ, lỡ tao làm chuyện ngu ngốc, như là nôn ọe...

- Thì đừng nôn.

Hai đứa tới phòng y tá trực, hỏi phòng Courtney. Các y tá cười vui vẻ, cho biết thông thường chỉ thân nhân được phép vào phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng vì Mark và Andy được coi như những anh hùng đã cứu Courtney, nên họ vui lòng để hai đứa vào. Hơn nữa, Courtney đã yêu cầu được gặp Mark. Một y tá đưa hai đứa qua hành lang có bốn phòng. Không phòng nào có bệnh nhân. Mark đoán, trong một thị trấn nhỏ như thế này, có bệnh nhân nằm phòng chăm sóc đặc biệt là một sự kiện lớn. Tới trước cửa phòng cuối cùng, cô y tá dừng lại. Mark hỏi:

- Bạn ấy sao rồi?

Cô y tá nhú mày:

- Em nên hỏi ba má cô bé. Đừng ở lâu nhé! OK?

Mark biết đó là một tín hiệu xấu. Tin tốt là người ta nói ngay. Đã đến lúc tự nó nhìn sự thật.

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Mark ngập ngừng bước vào phòng. Nó ra dấu cho Andy chờ vì muốn thấy Courtney trước. Khi Mark vòng qua tấm màn, nhìn thấy Courtney, nó ghen thối. Mặt cô bầm tím, đầu cuốn băng, tay trái vịn vẹo, được một nẹp sắt giữ thẳng, đặt cách xa khỏi người cô. Toàn thân cô nổi vớ đủ thứ ống, dây nhợ. Những cái túi chất lỏng đủ màu lủng lẳng bên trên. Máy đo nhấp nháy biểu đồ và dữ liệu. Những con số nhấp nháy mà Mark không hiểu gì. Một cái máy liên tục phát những tiếng bíp... bíp... bíp... Mark đoán là nhịp tim của Courtney. Nó mừng là không thể nhìn thấy những băng gạc của suốt ca mổ. Nếu nhìn thấy chắc nó không chịu nổi quá.

Ngập ngừng tiến lại giường, Mark không biết cô nhắm mắt vì ngủ hay vì mắt sưng húp. Nó cúi xuống thì thầm gọi:

- Courtney.

Hai mắt động đậy, giọng Courtney yếu ớt:

- Không phải thì thầm thế, ngốc. Đây không là thư viện.

Mark mỉm cười, dù chỉ muốn khóc. Dù đau đớn, nhưng Courtney vẫn là Courtney.

Cô khò khè nói:

- Chúng ta cần nói chuyện.

- Mình biết. Nhưng trước hết bạn cần gặp một người. Mình biết vụ này hơi lạ, nhưng nếu không nhờ người ấy giúp thì lúc này bạn vẫn đang nằm ngoài đó.

Mark ngoắc Andy. Nó miễn cưỡng bước lại cuối giường. Lúng túng nói:

- Này, trông bạn khá lắm. Nói chung là... khá. Thật đó.

Courtney hơi nhích đầu, nhìn Andy. Mark nói:

- Andy lái xe đưa mình tới đây, nên chúng mình mới tìm ra bạn.

Courtney nói:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy, Mitchell? Cậu được mấy con ma Giáng sinh tới thăm mà thay đổi cậu thành người hả?

Andy cười:

- Ngộ thật đấy, Chetwynde. Mình mừng thấy bạn vẫn còn tinh thần hài hước như vậy.

Bằng bàn tay lạnh lặn, Courtney đưa lên ngón cái vớ Andy.

Vừa lùi ra cửa, Andy vừa nói với Mark:

- Thôi, tao để hai đứa mày nói chuyện.

Courtney yếu ớt gọi theo:

- Này, cảm ơn nhiều lắm. Thật đó.

Andy gật:

- Không có chi. Ráng mau khỏe nghe.

Andy ra khỏi phòng. Mark kéo ghế, ngồi cạnh đầu Courtney. Nó không muốn ai nghe được những gì hai đứa sắp nói. Nó bảo:

- Bạn sẽ ổn thôi. Mình đoán nội tạng bị thương nhưng họ đã kịp điều trị...

- Hắn đang ở đây.

- Mình biết. Bobby viết là Saint Dane biết bạn có bạn trai mới.

- Bạn trai mới đó là Saint Dane.

- Mình cũng đoán thế. Hắn biến rồi. Không ai thấy hắn nữa.

- Bạn đã nhận được nhật ký?

Mark cười. Mỏ đã chuẩn bị trước:

- Bobby đã ở trên Zadaa. Công việc xong rồi. Họ đã cứu được lãnh địa đó. Khi nào khỏe hơn bạn có thể đọc về vụ này. Mọi chuyện có vẻ rất ổn.

- Rất ổn. Trừ một điều: Saint Dane đang có mặt tại đây.

- Đúng vậy.

Cả hai im lặng một lúc, chỉ còn tiếng bíp bíp của máy trợ tim. Sau cùng, Courtney lên tiếng:

- Mark... Nếu mình không khá hơn...

- Đừng nói thế! Bạn sẽ khỏe lại mà.

- Gọi Tom Dorney. Ông ấy sẽ là phụ tá cùng bạn. Mình không muốn bạn làm việc một mình.

- Mình sẽ không một mình. Mình sẽ làm việc cùng bạn.

Mark cố gắng vô cùng để không khóc. Courtney khó khăn thở một hơi rồi nói:

- Có thể. Nhưng là nếu mình ra khỏi đây...

- Bạn sẽ ra khỏi đây.

- OK, khi mình ra khỏi đây, mình muốn bạn biết, mình đã lẩn tránh và mình cảm thấy ân hận.

Một hít một hơi, Courtney nói thật rõ ràng:

- Mark, mình muốn tóm được tên khốn kiếp đó.

Mark nhìn thẳng mắt Courtney. Có thể cô đau đớn và yếu ớt, nhưng đôi mắt cô nói lên sự thật. Đôi mắt rực lửa. Cô sẽ không bỏ cuộc mà không chiến đấu. Mark nắm bàn tay phải của Courtney, xiết chặt:

- Mình cũng thế.

Một giờ sau, Mark và Andy ngồi xem ti vi trong căn phòng hạng bét của nhà trọ Derby Falls Mortor. Phòng có hai giường, nồng mùi thuốc tẩu, nhưng thoải mái. Andy bận rộn với cái điều khiển, cố tìm chương trình phim miễn phí. Tâm trí Mark ở nơi khác. Từ khi ra khỏi bệnh viện, nó không nói nhiều. Có quá nhiều việc phải lo nghĩ, nhưng hầu hết những việc đó đều không chia sẻ với Andy được. Nó quyết định tập trung vào Courtney và sức khỏe của cô.

Andy chịu thua, tắt ti vi, ngồi dậy xỏ dép, nói:

- Tao ra ngoài hút thuốc.

Mark nhìn nó một giây, rồi nói:

- Chuyện này kì lạ thật.

Andy mĩa mai:

- Mà nghĩ thế à?

- Tao không nói chuyện Courtney. Mà là chuyện tao và mày. Hãy nói thật là... tụi mình ghét nhau.

Đánh vật xong với đôi dép, Andy nói:

- Tao không ghét mày, Dimond. Chỉ là chúng ta khác tần số thôi.

- Nhưng... tao ghét mày.

Mark nói với nụ cười. Andy cũng cười nói:

- Tao không trách mày. Nhưng này, chuyện gì xảy ra cũng có lý do, đúng không?

Mark thành thật nói:

- Tao không biết phải nói sao, nhưng... cảm ơn mày. Nếu không có mày, có thể Courtney đã... Mày là một thằng... cũng chơi được.

Andy gật, rồi đứng dậy bước lại cửa:

- Biết không, có thể từ chuyện này lại sinh ra nhiều điều tốt đấy.

- Sao mày nghĩ thế?

- Đôi khi chuyện không hay có thể đem người ta đến gần nhau. Tao và mày rất khác nhau. Nhưng khi có dịp, như câu lạc bộ khoa học Sci-Clops chẳng hạn, chúng ta thân nhau.

- Đúng.

- Và... trong chuyến đi này chúng ta đã không giết nhau. Dù sao cũng chưa giết nhau.

Mark phì cười. Andy tiếp:

- Có lẽ chúng ta nên nghĩ đến cùng nhau làm một việc gì đó.

Mark ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng hạn là chuyện gì?

- Tao không biết. Cả hai chúng ta đều đang có dự án riêng – mày đang nghiên cứu vụ mã số, còn tao đang nghiên cứu thép dẻo. Có thể có cách, như là... phối hợp hai thứ. Mày biết mà, hai cái đầu vẫn hơn một cái.

Mark trầm ngâm gật đầu.

Vừa mở cửa Andy vừa nói:

- Nghĩ đi, tao trở về ngay.

Andy ra ngoài, đóng cửa. Mark lại cười một mình. Hình như nó vẫn chưa sẵn sàng quen với chuyện này. Sống cả triệu năm cũng không bao giờ nó nghĩ Andy Mitchell và nó sẽ trở thành bạn của nhau. Ý tưởng cùng nhau làm việc còn xa vời hơn nữa. Vậy mà bây giờ, dường như cả hai chuyện đó chẳng có gì lạ. Mark cảm thấy Andy Mitchell không là một đứa như nó vẫn tưởng. Mark không là một nhà tâm lý học. Nó chẳng hiểu sao có những người thành du đãng và người khác lại là nạn nhân. Tất cả những gì Andy làm nó khổ sở suốt mấy năm qua, bây giờ dường như chẳng đáng gì. Còn nhiều điều lớn hơn để lo lắng.

Với tất cả những gì Mark, Courtney và Bobby trải qua suốt mấy năm vừa qua, điều duy nhất giúp nó tỉnh táo là câu lạc bộ khoa học. Sci-Clops làm nó tạm quên những rắc rối của Halla, cho nó thư giãn và niềm vui. Nó không muốn rời xa câu lạc bộ. Nó cần nơi đó. Ý tưởng làm việc chung với Andy Mitchell là một đề tài – Andy Mitchell thông minh, chứ không phải thằng Andy Mitchell du đãng – có vẻ sẽ là một chuyện vui lắm đây. Mark nằm xuống giường, gối đầu lên tay, mỉm cười.

Nó nghĩ, cuộc đời đầy những bất ngờ kì lạ.

Courtney Chetwynde nằm một mình trên giường bệnh viện. Cô là một chiến sĩ, và bây giờ cô đang chiến đấu với mạng sống của mình. Sau khi Mark và Andy ra khỏi bệnh viện, sau khi cha mẹ cô chúc ngủ ngon, sau khi y tá đổi ca trực, tình trạng của cô trở nên xấu hơn. Áp suất máu xuống thấp một cách nguy hiểm. Nhịp tim chậm lại. Các y tá sơ nội tạng bắt đầu chảy máu lại. Sau khi thảo luận, họ quyết định mời bác sĩ. Courtney cản trở lại phòng giải phẫu gấp. Bệnh viện nhỏ Derby Falls không quen với những ca quá nguy hiểm như thế này. Y tá nhốn nháo đi tìm bác sĩ, liên hệ với ông bà Chetwynde tại nhà trọ, và chuẩn bị phòng giải phẫu. Đây là ca đêm. Chỉ có vài người trực, có nghĩa là mọi người phải làm việc nhiều hơn. Chưa đến nỗi hỗn loạn, nhưng cũng gần như thế. Một bệnh nhân sắp chết.

Trong hoàn cảnh đó, không ai chú ý đến một thiếu niên tóc vàng tiến vào khu chăm sóc đặc biệt. Hắn thận trọng đi dọc hành lang, cố không đụng chạm vào các y tá đang hấp tấp tới lui. Họ

bận tới không thiết hỏi hần là ai. Họ đâu để ý. Họ còn lo cứu bệnh nhân. Gã thiếu niên lặng lẽ qua phòng y tá trực, tới cuối hành lang, rồi bước vào phòng Courtney.

Courtney đang ngủ, một mình. Cô đã được gây mê trước khi mổ. Gã thiếu niên tiến lại giường, nhìn xuống cô gái đang hôn mê. Hần liếc nhìn cái máy báo sự sống. Cô khó lòng sống sót. Hần nhẹ nhàng đặt bàn tay lên ngực Courtney. Ấn lòng bàn tay lên tim cô. Hần nhắm mắt, tập trung hoàn toàn vào Courtney. Âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng bíp... bíp... bíp... đều đều chậm chậm của máy trợ tim. Ngoài hành lang, các y tá tất bật thu xếp công việc vì sợ đã quá muộn.

Gã thiếu niên hít sâu một hơi rồi thở ra. Hần dồn sức, tập trung hoàn toàn vào Courtney. Chậm chậm, rất chậm, tiếng đập yếu ớt bíp... bíp... bíp trên máy đo mạnh dần lên.

Áp suất máu của Courtney tăng hơn. Hần không rời tay khỏi Courtney, tiếp tục tập trung. Hơi thở của cô sâu hơn. Dưỡng khí đang vào máu cô.

Mấy phút nữa, khi bác sĩ tới, họ sẽ thấy dấu hiệu sống của Courtney không chỉ ổn định, mà còn tiến triển tốt hơn. Cô không cần phải giải phẫu. Các y tá sẽ hoang mang không biết chuyện gì đã xảy ra. Họ sẽ phải vất vả giải thích lý do làm huyên não bệnh viện, kéo các bác sĩ ra khỏi giường mà... chẳng có chuyện gì. Ông bà Chetwynde sẽ tới và run rẩy vì sợ hãi, nhưng rồi mừng rỡ vì Courtney đang khỏe lên rất nhiều.

Tuy nhiên, tất cả những chuyện đó chưa xảy ra ngay. Gã thiếu niên cần phải hoàn thành công việc trước. Hần nhìn máy đo lần nữa. Để biết Courtney sẽ sống. Với nụ cười mãn nguyện, hần rời khỏi ngực Courtney, khoanh tay nói:

- Như ta đã bảo mi. Ta cho và lấy lại.

Hần nghe tiếng y tá ngoài hành lang la lớn:

- Phòng cuối, bên phải. Lẹ lên!

Hần liếc nhìn ra cửa. Chẳng bao lâu nữa, toàn thể khoa cấp cứu của bệnh viện Derby Falls sẽ tràn vào phòng và phát hiện bệnh nhân của họ đã hồi phục một cách diệu kỳ. Gã thiếu niên nhìn lại Courtney, khùng khục cười:

- Ta đã cố sức biết bao lâu để có được lúc này, mi đừng tưởng ta để mi dễ dàng chuồn khỏi đây như vậy đâu. Đây mới chỉ là bắt đầu một trò chơi thú vị thôi.

Các bác sĩ và y tá hấp tấp chạy vào phòng, đứng khựng lại khi thấy một cậu thiếu niên tóc vàng đứng bên giường Courtney. Một bác sĩ hỏi:

- Cậu đang làm gì ở đây? Sao vào phòng này được?

Gã thiếu niên hồn nhiên trả lời:

- Cháu thăm bạn. Bạn ấy sẽ ổn chứ ạ?

Tiến qua hần, bác sĩ tới bên Courtney:

- Cứ hy vọng là thế. Đưa cậu ấy ra khỏi đây! Ba má cậu có biết cậu tới đây không?

- Có gì đâu. Cháu là bạn cô ấy mà.

- Tên cậu là gì?

Gã thiếu niên vén mái tóc vàng dơ bẩn lù xù trước mắt, nói:

- Andy. Andy Mitchell.

Còn tiếp

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>